NORA ROBERTS

În premieră, o serie de excepție

PAȘI SPRE FERICIRE

Seria HANUL AMINTIRILOR

The Last Boyfriend
Nora Roberts
Copyright © 2012 Nora Roberts

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Paşi spre fericire
Nora Roberts
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Paşi spre fericire / Nora Roberts. trad.: Diana Ţuţuianu.
–Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-8481-81-4
I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

NORA ROBERTS
Paşi spre fericire

Traducere din limba engleză
Diana Ţuţuianu

Lira

Lui Dan şi Charlotte
Pentru încrederea care v-a adus împreună
Pentru generozitatea şi atotcuprinderea îmbrăţişării voastre
Pentru umorul care vă luminează vieţile
Şi pentru dragostea, atât de bogată şi de strălucitoare, ce le ţine pe toate laolaltă.

E bună dragostea ce-o cauţi,
Dar şi mai bună-i cea pe care fără căutare-o capeţi.

SHAKESPEARE

Inima are raţiunile ei, pe care raţiunea nu le cunoaşte.

PASCAL

capitolul 1

O ditamai luna, specifică nopţilor de iarnă, îşi revărsa lumina peste vechea clădire de piatră şi cărămidă a hanului din piaţa centrală. La atingerea razelor, porticurile şi grilajele străluceau, iar acoperişul din aramă roşiatică, asemenea monedei de un penny, scânteia palid. Vechiul şi noul – trecutul şi prezentul – se îmbinau aici ca într-o căsnicie fericită şi trainică.

Ferestrele clădirii rămăseseră întunecate în noaptea aceasta de decembrie, adâncindu-i misterul, însă peste numai câteva săptămâni aveau să strălucească asemenea celorlalte ferestre dispuse de-a lungul străzii principale din BoonsBoro.

Stând în camioneta sa la semafor, Owen Montgomery privea magazinele şi apartamentele de pe Main Street, ornate şi gătite de sărbătoare. Luminile clipeau şi dansau. În dreapta lui, un brad frumos de Crăciun împodobea fereastra mare de la etajul al doilea. Reşedinţa temporară a viitoarei administratoare a hanului reflecta pe deplin stilul acesteia. Eleganţă autentică.

De Crăciunul viitor, se gândi el, hanul BoonsBoro avea să fie acoperit de lumini albe şi ramuri verzi de brad. Iar Hope Beaumont avea să-şi amplaseze brăduţul la fereastra apartamentului de la etajul al treilea destinat administratorului hanului.

Îşi aruncă rapid privirea spre stânga, unde Avery McTavish, tânăra proprietară de la Pizzeria şi Restaurantul de Familie Vesta, împodobise copertina de la intrare cu beculeţe colorate.

În apartamentul ei de deasupra – care pe vremuri îi aparţinuse fratelui lui Owen, Beckett – se întrezăreau luminiţele unui brad. Altminteri, ferestrele erau la fel de întunecate ca şi cele ale hanului. Avery muncea în seara asta, se gândi el, observând mişcarea din restaurant.

Își schimbă ușor poziția, dar nu putu să o vadă în spatele tejghelei.

Când lumina semaforului se schimbă, vină pe St. Paul Street, apoi făcu la stânga și intră în parcarea din spatele hanului. Timp de câteva clipe rămase în camionetă, gândindu-se. Putea să meargă pe jos până la Vesta, unde să ciugulească ceva și să bea o bere, rămânând acolo până la închidere, după care să-și facă turul prin han.

Inspecția nu era neapărat necesară, însă peste zi nu apucase să ajungă la hanul aflat în plină renovare deoarece fusese ocupat cu alte întâlniri, cu alte detalii ale afacerilor derulate de Montgomery Family Contractors. Nu voia să aștepte până dimineață ca să vadă ce progrese făcuseră frații săi și echipa.

În plus, Vesta părea aglomerat și abia dacă mai erau treizeci de minute până la închidere. Nu că Avery l-ar fi dat afară. Mai mult decât probabil, s-ar fi așezat să bea o bere cu el.

Tentant, își zise, însă era mai înțelept să facă turul acela rapid și să se ducă acasă. A doua zi trebuia să se prezinte pe șantier cel târziu la ora șapte.

Coborî din camionetă în aerul extrem de rece de afară, scoțându-și cheile din buzunar. Înalt ca frații săi, deopotrivă zvelt și musculos, își ridică zgribulit gulerul hainei și se îndreptă spre intrare.

Cheile sale aveau un cod al culorilor de care frații săi își băteau joc, însă el îl considera extrem de eficient. Avu nevoie de numai câteva secunde pentru a se pune la adăpost de ger în holul clădirii.

Aprinse luminile, după care nu făcu altceva decât să stea acolo, în picioare, ca un idiot, cu un zâmbet până la urechi.

Mozaicul din mijloc scotea în evidență dimensiunile impresionante ale încăperii și adăuga o notă de șarm pereților zugrăviți discret, căptușiți cu lambriuri crem, făcute la comandă. Beckett avusese dreptate când propusese să lase la vedere cărămida din zidul lateral. Iar mama lor fusese înnebunită după candelabru.

Nu era nici în stil fantezie, nici tradiţional, dar într-un fel anume se potrivea perfect în peisaj, cu braţele lui de bronz şi abajururile înguste ce parcă se revărsau spre mozaicul de dedesubt. Aruncă rapid o privire în dreapta şi observă că băile aferente holului, cu plăcile lor de faianţă extravagante şi chiuvetele din piatră cu vinişoare verzi, fuseseră zugrăvite.

Îşi scoase carneţelul şi notă că se simţea nevoia câtorva retuşuri şi ajustări înainte să treacă prin arcada de piatră ce dădea în stânga.

Alte şi alte cărămizi expuse privirii – da, Beckett avea un talent extraordinar. Rafturile din spălătoria de rufe relevau o organizare desăvârşită – probabil că asta era mâna abilă a lui Hope; cu voinţa ei de fier îl convinsese pe celălalt frate al lui Owen, Ryder, să renunţe la biroul său de acolo, şi astfel putuse amenaja totul conform propriilor gusturi.

Se opri în locul care avea să adăpostească biroul lui Hope, observând amprenta personală a lui Ryder: în cel mai rustic stil cu putinţă, masa de lucru era alcătuită dintr-o capră de tăiat lemne cu o foaie de placaj deasupra. Se mai zăreau un dosar alb burduşit cu hârtii – Biblia muncii depuse –, nişte unelte şi cutii de vopsea.

Nu avea să treacă mult timp înainte ca Hope să-l alunge şi din acea încăpere.

Continuă să meargă, oprindu-se să se încălzească în bucătăria deschisă.

Ei fuseseră cei care instalaseră sistemul de iluminat. O aplică mare deasupra mesei centrale, versiuni mai mici ale acesteia la fiecare fereastră în parte. Dulapuri de lemn în culori calde, elemente crem pentru tuşe de accent, blat din granit cu suprafaţa netedă în completarea aparaturii electrocasnice strălucitoare din oţel inoxidabil.

Deschise frigiderul să caute o bere. Îşi aminti că avea să şofeze în scurt timp, aşa că luă în schimb o cutie de Pepsi, după care mai făcu nişte însemnări privind instalarea de jaluzele şi efectuarea unui tratament complet de curăţare a geamurilor, operaţiuni care urmau în grafic.

Ajuns la recepţie, cercetă rapid zona din priviri, zâmbind din nou larg.

Poliţa de deasupra şemineului pe care Ryder o crease dintr-o scândură masivă, patinată se potrivea la fix cu zidăria de cărămidă veche şi căminul adânc, fără grătar de protecţie. Momentan, nişte prelate şi mai multe cutii de vopsea şi scule aglomerau locul. Făcu unele adnotări suplimentare, după care o luă pe unde venise, oprindu-se acolo unde urma să fie salonul de recepţii, când auzi zgomot de paşi la etajul al doilea.

Trecu pe sub următoarea arcadă ce dădea înspre coridorul scurt dinspre scări. Văzu că Luther muncise din greu la balustrada din fier şi îşi trecu o mână peste ea în timp ce începea să urce.

– E superbă. Ry? Eşti aici, sus?

O uşă închisă cu putere îl făcu să tresară puţin. Ochii lui albaştri şi calmi se îngustară în momentul în care ajunse pe palier. Fraţii săi nu se sfiau să-i mai joace renghiuri din când în când, şi la naiba dacă avea să le dea vreun motiv să chicotească.

– Ooooh, exclamă el prefăcându-se îngrozit. Probabil că-i fantoma. Sunt *atât* de speriat!

Se întoarse spre partea din faţă a clădirii şi văzu că uşa de la camera Elizabeth & Darcy era într-adevăr închisă, spre deosebire de cea de la camera Titania & Oberon, aflată vizavi.

„Foarte ciudat", se gândi el confuz.

Se strecură până la uşă, intenţionând să o deschidă cu putere, să sară înăuntru şi posibil să-l ia pe nepregătite pe acela din fraţii săi care avea chef de glume. Apucă mânerul curbat, apăsă pe el cu grijă şi împinse.

Uşa nu se clinti.

– Gata cu gluma, porcule.

Însă nu-şi putu reprima un chicotit. Cel puţin până în momentul în care uşa se deschise, iar ambele uşi de la intrarea pe terasă făcură acelaşi lucru.

Simţi un iz de caprifoi, dulce ca vara, odată cu aerul îngheţat ce ţâşni înăuntru.

– Iisuse!

Acceptase în bună măsură că aveau o fantomă acolo. La urma urmei, mai existaseră incidente, pe care Beckett le tratase cu mult calm. Suficient de mult încât să o boteze Elizabeth în onoarea încăperii pe care ea o prefera.

Însă aceasta era prima experienţă personală, de netăgăduit, trăită de Owen cu stafia.

Rămase în picioare, cu gura căscată, înţepenit, în timp ce uşa de la baie se trânti cu putere, după care se deschise şi se trânti din nou.

– OK. Uau. Hm, îmi pare rău c-am intrat nepoftit. Eu doar...

Uşa i se trânti în faţă – sau i s-ar fi trântit dacă n-ar fi sărit înapoi la ţanc cât să evite să-i spargă nasul.

– Hai să fim serioşi. Trebuia să mă ştii deja până acum. Sunt aici aproape în fiecare zi. Sunt Owen, fratele lui Beck. Eu... ăăă... vin cu gânduri bune.

Uşa de la baie se trânti din nou, iar zgomotul îl făcu să se cutremure.

– Mai uşor cu materialul, OK? Care-i problema? Eu doar... Ah! M-am prins.

Dregându-şi vocea, îşi scoase fesul de lână şi-şi trecu mâinile prin părul des.

– Să ştii că nu ţi-am spus ţie „porcule". Am crezut că-i Ry. Îl ştii pe celălalt frate al meu, Ryder. El poate fi un adevărat porc, trebuie să recunoşti. Iar acum stau pe hol justificându-mă în faţa unei fantome.

Uşa se deschise puţin, exact cât o crăpătură. Cu grijă, Owen o deschise complet.

– Mă duc să închid uşile de la terasă. Chiar trebuie să le ţinem închise.

Putea să recunoască în sinea sa că sunetul propriei voci, răsunând în camera goală, era destul de înfricoşător, însă îşi vârî fesul în buzunar şi se duse către uşa mai îndepărtată, pe care o închise şi o încuie. Dar când se duse la cea de-a doua uşă, văzu luminile strălucind în apartamentul lui Avery de deasupra restaurantului. Îi zări silueta mişcându-se lângă fereastră.

Curentul de aer rece se domoli; izul de caprifoi se mai îndulci.

– Ţi-am mai simţit parfumul şi altă dată, murmură el, cu ochii la ferestrele lui Avery. Beckett spune că l-ai avertizat în noaptea în care labagiul ăla – scuză-mi limbajul – de Sam Freemont a vrut s-o atace pe Clare. Aşa că-ţi mulţumesc pentru asta. Acum se pregătesc de nuntă – Beck şi Clare. Probabil că ştii asta. Aproape toată viaţa a dorit-o doar pe ea. Închise şi cealaltă uşă şi se întoarse cu spatele la geam, făcând o scurtă plecăciune: Aşa că-ţi mulţumesc încă o dată.

Uşa de la baie rămăsese deschisă, permiţându-i să-şi surprindă propria reflexie în oglinda cu ramă din fier forjat de deasupra măsuţei de toaletă.

Nu putea să nege că arăta cam ciudat, cu ochii holbaţi şi privirea speriată, iar părul ciufulit contribuia din plin la imaginea de om care tocmai văzuse o stafie.

În mod automat, îşi trecu degetele prin el ca să încerce să-l mai aşeze.

– Nu fac altceva decât să umblu pe-aici, luând notiţe. Ne-a mai rămas doar să finalizăm lucrările în părţile esenţiale. Nu şi aici. Aici e gata. Cred că echipa a vrut să termine camera asta. Unii dintre ei s-au cam speriat. Fără supărare. Aşa că... o să mă duc să termin sus, după care plec. Ne mai vedem – sau nu ne mai vedem, însă...

„Fie ce-o fi", se hotărî el ieşind din încăpere.

Petrecu mai mult de treizeci de minute, mergând dintr-o cameră în cealaltă, de la un etaj la celălalt, adăugând observaţii la notiţele sale. De câteva ori, mirosul de caprifoi reveni sau o uşă se deschise.

Prezenţa ei – pe care nu mai putea s-o conteste – părea blândă, dar când încuie bine uşile hanului şi plecă îl cuprinse o senzaţie colosală de uşurare.

Zăpada îngheţată scârţâia uşor sub încălţările lui Owen în timp ce jongla cu gogoşile şi cafeaua. Cu o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui, intră în han şi se duse direct la bucătărie ca să lase jos cutia de gogoşi, tava cu paharele de cafea şi servieta. Pentru a-şi mai înviora starea de spirit, se îndreptă spre recepţie, unde porni şemineul pe bază de gaz. Mulţumit de

căldură şi lumină, îşi scoase mănuşile şi le vârî în buzunarele hainei.

Reîntors în bucătărie, deschise servieta, scoase clipboardul şi trecu în revistă agenda zilei. Telefonul de la brâu scoase un bip asurzitor, semnalându-i că era momentul pentru întâlnirea de dimineaţă.

În momentul în care auzi camioneta lui Ryder oprindu-se în faţă, deja terminase jumătate dintr-o gogoaşă cu glazură.

Fratele său purta o şapcă cu sigla Montgomery Family Contractors şi o pufoaică veche de lucru şi arbora o căutătură încruntată care părea să proclame „am nevoie de mai multă cafea". Dumbass[1], câinele lui Ryder, intră tiptil, amuşină aerul dinăuntru, după care se uită pofticios la jumătatea rămasă din gogoaşa lui Owen.

Ryder mormăi şi se întinse după un pahar de cafea.

– Asta-i a lui Beck, îi spuse Owen abia uitându-se la el. Ceea ce este evident după *B*-ul pe care l-am scris în lateral.

Fratele său mormăi din nou, luând paharul marcat cu un *R*. După o sorbitură lacomă şi lungă se uită la gogoşi, optând pentru una umplută cu jeleu.

La bufnitura cozii patrupedului, Ryder îi aruncă o bucată.

– Beck întârzie, comentă Owen.

– Tu eşti cel care a hotărât că trebuie să ne întâlnim înainte de a se crăpa de ziuă.

Ryder luă o muşcătură imensă de gogoaşă şi o făcu să-i alunece pe gât cu o înghiţitură de cafea. Nu avusese timp să se radă, aşa că o barbă scurtă şi ţepoasă îi acoperea obrajii. Totuşi, datorită cofeinei şi zahărului, ochii lui verzi cu pete aurii îşi pierduseră din aerul morocănos şi adormit.

– Suntem întrerupţi de prea multe ori, când toată echipa este aici. Aseară am aruncat o privire pe-aici în drum spre casă. Ai avut o zi bună.

– Al dracului de bună. O să dăm gata şi etajul al treilea în dimineaţa asta. Câteva finisaje şi ornamente din

[1] Nătâng, idiot

ipsos, niște lumini și blestematele alea de suporturi de prosoape încălzite încă ne mai dau de lucru la etajul doi. Luther o să continue cu balustradele și cu stâlpii de susținere.

– Asta am observat și eu. Am luat niște notițe.

– Îhî.

– O să am probabil și mai multe când termin de parcurs etajul doi.

– De ce să mai aștepți?

Ryder înșfăcă o a doua gogoașă și mușcă din ea. Aruncă o altă bucată fără să se mai deranjeze să se uite la câinele care mergea cu pași mărunți alături de el.

Dumbass o prinse cu precizia unui participant la un concurs de dexteritate.

– Beckett n-a apărut încă.

– Tipu' ăsta are nevastă, preciză Ryder, și trei copii. Care dimineața merg la școală. O să fie aici când o să fie; oricum, poate să recupereze după aceea.

– Aici e nevoie de niște vopsea pentru câteva retușuri, începu Owen.

– Am și eu ochi.

– O să-i pun să se apuce repede de treabă, să instaleze jaluzele peste tot. Dacă terminăm etajul trei astăzi, pot să înceapă curățarea geamurilor la începutul săptămânii viitoare.

– Oamenii au dereticat cum au putut, însă este nevoie de-o curățenie adevărată, cu lustruire și tot tacâmul. Trebuie s-o implici în asta pe tipa care se va ocupa cu administrarea hanului.

– O să vorbesc cu Hope în dimineața asta. O să cer și autorizație de la inspectoratul pentru construcții, ca să putem aduce mobilierul.

Ryder îi aruncă o privire piezișă fratelui său.

– Stai fără grijă, mai avem încă două săptămâni, fără să luăm în calcul zilele libere din perioada sărbătorilor.

Însă Owen, ca de obicei, avea un plan.

– Putem să terminăm etajul trei, Ry. Crezi că mama și Carolee – ca să nu mai spun de Hope – n-o să dea buzna să cumpere alte și alte lucruri de îndată ce le punem pe toate la locul lor?

– Ba da, sunt sigur. N-avem nevoie să ne călcăm pe picioare mai mult decât o facem deja.

Auziră cum se deschide o uşă de la parter în timp ce urcau pe scara circulară spre etajul al treilea.

– La trei, strigă Owen în jos. Cafeaua e în bucătărie.

– Iisuse, mulţumesc.

– N-a cumpărat Iisus cafeaua.

Owen îşi trecu degetele peste placa ovală din bronz şlefuit pe care era gravată inscripţia „Administrator".

– E un detaliu clasa întâi.

– Nu avem decât lucruri clasa întâi.

Ryder sorbi din nou din cafea când trecură pragul.

– Arată bine.

Owen dădu din cap în timp ce făcea un tur complet, intrând şi ieşind din mica bucătărie, din baie, înconjurând cele două dormitoare.

– E un spaţiu plăcut şi confortabil. Drăguţ şi eficient, precum hangiţa noastră.

– Iar ea e o pacoste aproape la fel de mofturoasă ca şi tine.

– Nu uita cine-ţi cumpără gogoşile, frăţioare.

La cuvântul „gogoşi", Dumbass începu să se agite.

– Gata, ai terminat, amice, îi spuse Ryder, iar patrupedul, cu un oftat de căţeluş, se tolăni pe podea.

Owen aruncă o privire scurtă spre Beckett, care urca pe scări.

Se bărbierise, observă fratele său, şi avea o privire strălucitoare. Poate puţin cam distrasă, după cum îşi imagină că o au majoritatea bărbaţilor cu trei copii mai mici de zece ani pe care trebuie să-i trimită la şcoală dis-de-dimineaţă.

Îşi aminti de propriile sale dimineţi în care trebuia să meargă la şcoală şi se întrebă cum de rezistaseră părinţii săi tentaţiei de a se apuca de droguri ca să se liniştească.

– Unul din câini a vomitat în patul lui Murphy, îi anunţă Beckett. Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Mie, unuia, mi se pare o scuză convingătoare. Owen tocmai vorbea de curăţarea geamurilor şi de aducerea mobilierului.

Beckett se opri cât să-l mângâie pe Dumbass pe cap.

– Încă mai avem de aranjat şi de pus totul în ordine, de vopsit şi de finisat.

– Nu şi aici, sus.

Owen se îndreptă spre Penthouse, primul din cele două apartamente pe care şi le rezervaseră.

– Asta este aproape gata. Hope şi-ar putea muta tot calabalâcul pe partea opusă a holului. Cum stăm cu Westley & Buttercup?

– S-a rezolvat. Ieri am montat luminile şi am pus oglinda de la baie.

– Atunci o să-i spun lui Hope să dea drumul la curăţenie, să facă etajul ăsta lună.

Deşi avea deplină încredere în Ryder, verifică el însuşi încăperea.

– Ea are lista cu ce şi unde anume merge, aşa că poate să se ducă la cei de la magazin, să le spună ce să ne livreze aici.

Făcu nişte adnotări – verificarea comenzii de prosoape şi lenjerie, cumpărarea de becuri şi aşa mai departe. În spatele său, Beckett şi Ryder schimbau priviri.

– Presupun că noi vom căra şi vom monta mobilierul.

– Nu ştiu cine-s „noi" ăştia, îl corectă Ryder. Fiindcă nu-s nici eu şi nici echipa. Noi avem de terminat aici.

– Şi nici pe mine să nu mă bârâi la cap, interveni Beckett. Trebuie să fac modificările la proiectul brutăriei de alături dacă avem de gând să transferăm echipa de aici acolo fără prea mare întârziere.

– Mie mi-ar plăcea o mică întârziere, murmură Ryder.

Owen se opri în dreptul camerei Elizabeth & Darcy şi studie uşa proptită astfel încât să stea deschisă.

– Beckett, s-ar putea să vrei să stai de vorbă cu prietena ta, Lizzy. Asigură-te că-şi ţine uşa asta deschisă, iar uşile de la terasă sunt închise.

– E deschisă. Iar celelalte sunt închise.

– Acum sunt. Noaptea trecută a fost cam indispusă.

Intrigat, Beckett îşi arcui sprâncenele.

– Chiar aşa?

– Am avut parte de-o întâlnire de gradul trei. Am dat o raită noaptea trecută şi-am auzit ceva aici, sus.

Am crezut că-i vreunul din voi care făcea mişto de mine. Ea a crezut că am înjurat-o şi mi-a dat de înţeles că nu i-a plăcut.

Imediat, zâmbetul lui Beckett se lărgi considerabil.

– Are şi ea toane.

– Mie-mi spui? Cred că ne-am împăcat. Însă, doar aşa, în cazul în care-mi poartă pică.

– Am terminat şi aici, îi spuse Ryder. Şi în T&O. A trebuit să ne ocupăm de mulurile din jurul lustrei şi de pardoseala din N&N, şi mai sunt nişte finisaje şi retuşuri în E&R şi la corpul de iluminat din tavanul băii de-aici. A venit, în cele din urmă, ieri. În J&R e plin de cutii. Corpuri de iluminat, veioze şi alte corpuri de iluminat, rafturi şi Dumnezeu mai ştie ce. Însă-i gata.

– Am şi eu o listă.

Ryder se bătu uşor cu degetul la frunte în timp ce câinele venea să se aşeze lângă el.

– Numai că nu trebuie să scriu fiecare prostie în zece locuri.

– Agăţătoare pentru halate, poliţe pentru prosoape, distribuitoare de hârtie igienică, începu Owen.

– Sunt pe lista pentru astăzi.

– Oglinzi, televizoare, întrerupătoare şi capace la scurgere, amortizoare de uşi.

– Sunt pe listă, Owen.

– Ai lista cu toate obiectele şi locul unde trebuie să ajungă?

– Nimănui nu-i place să fie cicălit.

– Trebuie să montăm semnele care marchează ieşirile de urgenţă.

Owen continuă să lucreze la listă pe măsură ce se îndrepta spre sufragerie.

– Aplice de perete aici. Cutiile pe care le-am făcut pentru extinctoarele de incendiu trebuie să fie vopsite şi instalate.

– De îndată ce-o să taci din gură, o să pot să m-apuc de treabă.

– Broşuri, website, reclame, finalizarea tarifelor, oferte, pliante şi dosare cu informaţii în camere.

– Nu-i treaba mea.

– Exact. Aşa că poţi fi şi tu o dată mulţumit. Cât mai durează până avem nişte planuri revizuite ale proiectului brutăriei? îl întrebă Owen pe Beckett.

– O să le înaintez pentru aprobare la biroul de urbanism mâine-dimineaţă.

– Bună treabă.

Îşi scoase telefonul şi intră în meniu la opţiunea „calendar".

– Hai s-o batem în cuie. Îi spun lui Hope să dea drumul la rezervări începând cu cincisprezece ianuarie. Putem să organizăm inaugurarea festivă pe treizeci, dându-ne un răgaz de-o zi ca să punem toate lucrurile la locul lor. După care îi dăm drumul.

– Nu mai e nici o lună până atunci, protestă Ryder.

– Ştii şi tu, ştie şi Beck şi ştiu şi eu că aici au mai rămas maximum două săptămâni de muncă. O să termini înainte de Crăciun. Dacă începem să băgăm mobilierul săptămâna asta, o să terminăm până la întâi ale lunii viitoare şi nu există nici un motiv ca să nu obţinem aprobarea pentru darea în folosinţă a clădirii chiar după sărbători. Asta ne dă două săptămâni pentru a mai pune lucrurile la punct, pentru a rezolva orice fel de probleme restante, cu Hope deja locuind aici.

– Sunt de acord cu Owen în privinţa asta. Am început numărătoarea finală, Ry.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, Ryder dădu din umeri.

– E bizar de-a dreptul să ne gândim la locul ăsta ca fiind într-adevăr terminat.

– Haide, haide, revino-ţi, îi spuse Owen. Un loc precum ăsta? N-o să terminăm niciodată treaba aici.

Încuviinţând din cap, Ryder auzi uşa din spate deschizându-se şi închizându-se cu putere, după care răsună un zgomot de paşi pe gresie.

– Gata, ne-a venit echipa. Luaţi-vă uneltele.

Owen îşi continuă activitatea cu entuziasm, apucându-se de decoraţiunile pentru tavan. Nu se simţi deloc deranjat de multiplele întreruperi, necesare pentru a răspunde la telefon, a trimite un SMS de răspuns, a citi

un e-mail. În branşa lui, telefonul îi era la fel de folositor ca un pistol pneumatic de împuşcat bolţuri. Clădirea zumzăia de activitate, răsuna de voci şi de muzica radioului pe care Ryder îl folosea la muncă. Totul mirosea a vopsea şi a lemn proaspăt tăiat, a cafea tare. Combinaţia îi amintea de Montgomery Family Contractors şi niciodată, absolut niciodată nu se întâmpla să nu-i readucă în memorie figura tatălui lui.

Tot ce cunoştea despre tâmplărie şi construcţii învăţase de la tatăl său. Acum, coborând de pe scară ca să contemple rezultatul muncii sale, ştiu că tatăl său ar fi fost mândru de ei.

Luaseră vechea clădire cu porticurile îndoite şi deformate, cu geamurile sparte, cu zidurile crăpate şi pardoselile sfărâmate şi o preschimbaseră într-o adevărată bijuterie în piaţa oraşului.

Viziunea lui Beckett, se gândi el, imaginaţia şi ochiul format al mamei lor, truda şi îndemânarea lui Ryder şi propria lui concentrare asupra detaliilor, combinate cu o echipă solidă, transformaseră în realitate ceea ce fusese o simplă idee dezbătută în jurul mesei de bucătărie.

Îşi puse jos pistolul pentru cuie şi îşi roti umărul ca să-l dezmorţească în timp ce se plimbă în jurul încăperii.

Într-adevăr, ochiul mamei sale era inegalabil, recunoscu el. Se opusese ideii ei de a face pereţii bleu pal şi tavanul ciocolatiu-închis – asta până când văzuse rezultatul. „Fascinant" era cuvântul care descria cel mai bine modul în care arăta camera Nick & Nora, însă apogeul era atins în sala de baie. Acelaşi aranjament de culori, plus un perete de cărămizi din sticlă albastră, o asortare de tip *ton sur ton* în nuanţe de maro, totul scânteind sub luminile ca de cristal. „Ei poftim, candelabru la budă", îşi zise el cu o mişcare uşoară a capului. Iată însă că era de mare efect.

Nu avea nimic obişnuit sau care să te ducă cu gândul la o cameră de hotel – nu atunci când Justine Montgomery prelua frâiele. Se gândi că această cameră în stil art déco era deocamdată favorita sa.

Alarma mobilului îl anunţă că era timpul să dea el însuşi nişte telefoane.

Se îndreptă spre uşa din spate ce dădea înspre terasă, în timp ce Luther lucra la balustrade. Scrâşnind din dinţi, alergă uşor prin vântul rece şi aspru de-a lungul terasei acoperite, spre parter, după care intră rapid în sala de recepţie şi o parcurse de la un cap la altul.

– Să fie al dracului de ger! Radioul răcnea; pistoalele pneumatice pocneau şi bufneau. În nici un caz nu putea să lucreze cu tot zgomotul ăsta din jur. Îşi înşfăcă haina şi servieta şi se duse în salon, unde Beckett făcea ultimele finisaje la plintă. Mă duc la Vesta, anunţă el.

– Nu-i nici zece. N-au deschis încă.

– Tocmai de-aia.

Afară, la semafor, băgându-şi capul între umeri din cauza frigului, Owen înjură printre dinţi traficul aglomerat. Maşinile lăsau între ele un spaţiu atât de mic, încât nu-i permiteau să traverseze strada pe cât de repede ar fi vrut. Aşteptă, scoţând aburi reci pe gură, până când se aprinse lumina verde pentru pietoni. Alergă în diagonală şi, ignorând semnul cu ÎNCHIS de pe uşa restaurantului, ciocăni cu putere.

Văzu luminile aprinse, dar nici o mişcare. Îşi scoase mobilul şi formă numărul lui Avery din memorie.

– Fir-ar să fie, Owen, acum mi-am pus cocă şi pe telefon!

– Deci eşti înăuntru. Deschide-mi înainte să deger.

– Fir-ar să fie, repetă ea, după care închise.

Însă peste câteva secunde o văzu, cu şorţul ei alb pe deasupra blugilor şi un pulover negru cu mânecile suflecate până la coate. Părul ei – oare ce hal de culoare mai avea acum? Părea să fie o nuanţă foarte apropiată de arămiul de pe acoperişul hanului. Începuse să-i schimbe periodic aspectul în urmă cu vreo câteva luni, vopsindu-l în aproape toate culorile, mai puţin în roşcatul ei natural amintind de o regină războinică a Scoţiei. În plus, şi-l tăiase scurt de tot, îşi aminti el, deşi acum îi crescuse la loc, suficient de lung încât să-l prindă la spate într-o codiţă micuţă, ca un ciot, atunci când muncea.

Ochii ei, de un albastru la fel de strălucitor pe cât era părul ei roşcat, îi aruncară rapid o privire în timp ce descuia.

– Ce vrei? îl întrebă ea. Sunt în toiul pregătirilor.

– N-am nevoie decât de puţin spaţiu şi de linişte. Nici măcar n-o să ştii că sunt aici.

Se strecură imediat înăuntru, în eventualitatea c-ar fi încercat să-i închidă uşa în nas.

– Nu pot să vorbesc la telefon cu toată gălăgia aia de peste drum, şi trebuie să port nişte discuţii importante. Când ochii albaştri se îngustară aţintiţi pe servieta lui, încercă să-i răspundă cu un zâmbet cuceritor. OK, mai am şi nişte hârtii de făcut. O să stau la tejghea. Promit să fiu foarte, foarte tăcut.

– Bine, e-n regulă. Dar ai grijă să nu mă deranjezi.

– Hm, înainte să te întorci la treabă... N-ai din întâmplare nişte cafea?

– Nu, n-am nici măcar din întâmplare. Pregătesc nişte aluat din care o parte se încleiază pe noul meu telefon. Noaptea trecută am muncit până la închidere, iar Franny m-a sunat să-mi spună că-i bolnavă, azi-dimineaţă la ora opt. Vocea îi suna de parcă-i vârâse cineva laringele într-o maşină de tocat. Aseară am avut doi chelneri cu aceeaşi problemă, ceea ce înseamnă că probabil o să fiu din nou aici, de-acum până la închidere. Dave nu poate lucra diseară deoarece se duce la dentist să-i facă obturaţie de canal la patru, iar eu am un autocar cu turişti care vine la douăsprezece şi jumătate.

Cum aceste cuvinte îi ieşiseră din gură cu viteza unor rafale de armă automată, Owen nu făcu altceva decât să dea din cap.

– OK.

– Numai să... Făcu un gest spre tejgheaua lungă. Fă ce vrei.

Se întoarse în grabă la bucătărie în pantofii ei sport Nike de un verde strălucitor.

S-ar fi oferit s-o ajute, însă era evident că ea nu se afla în dispoziţia necesară să accepte. Îi cunoştea toanele şi dispoziţiile – o cunoştea din totdeauna – şi îşi dădea seama când era grăbită, nerăbdătoare şi stresată.

„O să-i treacă", gândi el. Întotdeauna îi trecea. Micuța roșcată obraznică din copilăria sa, fostă majoretă în echipa Liceului Boonsboro – care condusese, împreună cu Clare a lui Beckett, echipa de majorete – devenise o patroană de restaurant extrem de muncitoare. Care făcea o pizza excepțională.

Lăsase în urma ei un ușor iz de parfum floral și un val de energie. Auzi zgomotul înăbușit și zornăitul de la bucătărie în timp ce se așeza pe un scaun la tejghea. Atmosfera îi dădea chef de muncă.

Deschise servieta, își scoase iPad-ul și clipboardul și își luă mobilul de la curea. Dădu telefoane, trimise e-mailuri și SMS-uri, își rearanjă agenda, făcu diverse calcule. Era cufundat în detalii, când reveni brusc la realitate simțind cum i se plimbă pe sub nas o ceașcă de cafea. Se uită în sus la fața frumoasă a lui Avery.

– Mulțumesc. Nu trebuia să te deranjezi. N-o să mai stau mult.

– Owen, ești deja de patruzeci de minute aici.

– Pe bune? Am pierdut noțiunea timpului. Vrei să plec?

– Nu, stai liniștit. Își îndreptă spatele, apăsându-și un pumn în zona lombară, și-l asigură pe un ton mai relaxat: În momentul de față totul e sub control.

El simți un alt miros și, aruncându-și rapid privirea spre aragazul masiv, văzu că Avery pusese sosurile la fiert.

Părul roșcat, pielea albă ca laptele cu pistrui răspândiți pe ici-colo îi proclamau sorgintea scoțiană, dar sosul marinat pe care îl făcea era la fel de grozav și de italienesc precum un costum Armani.

Se întrebase adesea de unde își dobândise talentul și cheful de gătit, însă părea că le avea pe ambele de la naștere, la fel ca ochii ei albaștri, mari și neînfricați.

Aplecându-se, tânăra femeie deschise frigiderul de sub tejghea, scoase borcanele și începu să umple vasele de deasupra.

– Îmi pare rău de Franny.

– Și mie. Chiar e bolnavă. Iar Dave este un nenorocit. N-o să vină decât vreo două ore după-amiază, și asta

doar pentru că sunt într-un asemenea impas şi nu am mână de lucru. Nu-mi place deloc să-i cer să mă ajute.

El îi studie faţa în timp ce ea lucra. Acum că o privea cu atenţie, îi observă cearcănele de un violaceu-deschis pe care le avea sub ochi.

– Arăţi cam obosită.

Ea îi aruncă o privire acră pe deasupra borcanului de măsline negre.

– Mulţumesc. Este exact replica pe care ar vrea o fată s-o audă. După care dădu din umeri. Da, sunt obosită. Am crezut că o să dorm în dimineaţa asta. Franny trebuia să deschidă, iar eu urma să vin în jur de unsprezece şi jumătate. Nu mai am de mers de colo-colo de când m-am mutat chiar deasupra. Aşa că aseară m-am uitat un timp la Jimmy Fallon şi am terminat o carte pentru care toată săptămâna am încercat să-mi fac timp. Nu m-a luat somnul până la două. După care Franny m-a sunat la şase. Ora şase n-ar fi groaznică dacă n-ai fi muncit două schimburi, unul după altul, urmând să mai faci încă unul.

– Ştii care-i partea bună a lucrurilor? Afacerea merge bine.

– O să mă gândesc la partea bună a lucrurilor după ce scap de autocarul cu turişti. Oricum, destul cu asta. Cum merge treaba la han?

– Deocamdată toate-s bune, iar de mâine începem să băgăm mobilierul la etajul trei.

– Ce să băgaţi?

– Mobilierul, Avery.

Ea puse borcanul jos, holbându-se la el.

– Vorbeşti serios? Pe bune?

– Inspectorul o să arunce o privire în după-amiaza asta, ca să ne dea avizul. N-ar avea nici un motiv să nu-l acorde. Tocmai ce-am vorbit cu Hope. O să înceapă curăţenia generală. Maică-mea şi mătuşă-mea vin şi ele – poate că deja sunt înăuntru – să se apuce de treabă.

– Am vrut şi eu să particip, însă nu pot.

– Nu-ţi face griji. O mulţime de oameni ne dau o mână de ajutor.

– Voiam ca şi mâinile mele să fie printre ele. Poate mâine, în funcţie de boala care se pare că bântuie şi diversele programări la dentist. Dumnezeule, Owen, asta-i o chestie extrem de importantă. Dansă puţin pe vârfuri şi călcâie în adidaşii ei verzi. Iar tu ai aşteptat aproape o oră ca să mi-o spui?

– Erai prea ocupată să mă beştelești.

– Dacă ai fi spus-o din prima aş fi fost prea entuziasmată ca să te mai beştelesc. E numai vina ta şi-atât.

Îi zâmbi, ea, frumoasa Avery McTavish cu ochii ei cei obosiţi.

– De ce nu iei loc câteva minute?

– Azi sunt obligată să mă mişc întruna, precum un rechin.

Roti capacul borcanului ca să-l desfacă, după care se duse să-şi verifice sosurile.

El o urmări muncind. Întotdeauna dădea impresia că face şase lucruri deodată, ca într-un număr de jonglerie în care mingile rămân permanent în aer, unele coborând vertiginos până când ea reuşea să le prindă şi să le arunce din nou.

Mintea lui extrem de organizată era uimită.

– Mai bine m-aş întoarce. Mulţumesc pentru cafea.

– Nici o problemă. Dacă cineva din echipă se gândeşte să ia prânzul aici, spune-le să aştepte până la unu şi jumătate. Când o să se termine toată agitaţia.

– OK. Îşi adună gândurile, după care se opri la uşă. Avery? Ce culoare-i asta? A părului.

– Asta? Roşu aprins ca moneda de-un penny; se numeşte Copper Penny.

El zâmbi şi dădu din cap.

– Ştiam eu. Ne vedem mai târziu.

capitolul 2

Owen îşi prinse centura cu scule la brâu şi îşi confruntă propria listă cu aceea a lui Ryder.

– Etajul trei e plin de muieri, îi spuse Ryder cu amărăciune în voce.

– Sunt dezbrăcate?

– Mama-i una dintre ele.

– Bine, uită de cuvântul „dezbrăcate".

– Mama, Carolee, hangiţa. Şi Clare s-ar putea să mai fie încă acolo. Frate, sunt ca un muşuroi de furnici. Tot timpul e câte una care să mă sune cu un milion de întrebări.

Ryder îşi luă sticla cu Gatorade de pe masa centrală din bucătărie, unde îşi întinsese planurile şi listele de când Hope îl scosese din viitorul ei birou.

– Cum tu eşti cel care le-a invitat, tot tu eşti cel care o să răspundă la blestematele alea de întrebări. Şi unde mama dracului ai fost?

– Am lăsat vorbă unde sunt. M-am dus până la restaurantul lui Avery ca să pot da nişte telefoane. Inspectorul vrea să vină să arunce o privire la etajul trei ca să clarificăm problema aducerii mobilierului. Pentru mobila de sus e deja stabilit totul, iar oamenii o să înceapă s-o care şi să o aranjeze mâine-dimineaţă. Problema jaluzelelor e rezolvată. Le montează pe cele de sus în după-amiaza asta. Mai vrei şi restul?

– Îmi dai dureri de cap.

– Ăsta-i motivul pentru care am dat telefoanele alea. Pot să mă ocup de mărunţişurile rămase ca să dăm gata şi etajul doi.

– Etajul trei. Ryder îl împunse pe Owen cu degetul în piept. Femei. Toate ale tale, frate.

– Bine, bine.

Voia să muncească, să intre în ritmul pistoalelor pneumatice de împuşcat cuie, al ciocanelor, al bormaşinilor. Treburi de bărbaţi. Însă ieşi din nou afară şi înjură frigul în timp ce ocolea clădirea până în spate şi urca scările.

Şi astfel intră în lumea femeilor. Adulmecă parfumul, crema de faţă şi laptele demachiant cu aromă de lămâie. Şi auzi voci feminine suprapuse peste gălăgia ce răsuna de jos. Îşi găsi mama în patru labe, frecând cu peria podeaua din spaţiul dedicat duşului din Penthouse.

Îşi prinsese părul negru şi îşi suflecase mânecile bluzonului lăbărţat. Îşi balansa fundul, acoperit cu o pereche de blugi, dintr-o parte în alta în ritmul unei melodii pe care o auzea în căşti.

Owen dădu roată cabinei de duş şi se lăsă pe vine. Ea nu se clinti; el întotdeauna o crezuse când afirma că are ochi la ceafă. În cele din urmă, Justine îi zâmbi şi se aşeză şi ea pe vine, scoţându-şi căştile de pe urechi.

– Bună treabă!

– Eşti pregătită pentru asta, mamă?

– Am fost şi sunt pregătită. O s-o facem să sclipească, deşi uitasem cât de păcătoasă e murdăria de la construcţii. Ne-am împărţit. Carolee e în Westley & Buttercup, iar Hope se ocupă de apartamentul ei. Clare o să ne dea o mână de ajutor după-amiază.

– Am fost până la Vesta. Lui Avery o să-i vină un autocar cu turişti, iar Franny e bolnavă. A vrut şi ea să participe la curăţenie. Uitându-se la găleata de apă cu spumă, Owen murmură: Dumnezeu ştie de ce.

– E-o muncă care-ţi dă satisfacţii, în felul ei. Uită-te la locul ăsta. Împingându-şi la loc în păr două agrafe slăbite, privi în jur. Uită-te ce-aţi făcut aici tu şi fraţii tăi.

– Ce-am făcut noi şi mama noastră, o corectă el, făcând-o să zâmbească din nou.

– Ai perfectă dreptate în privinţa asta. Şi fiindcă tot eşti aici, ia scoate rafturile din cutia aia. Unul o să vină chiar aici, sus, iar celălalt, acolo.

Îi arătă cu mâna unde anume.

– Aici sunt rafturi?

– O să fie când o să le montezi. După care ai putea să iei un băiat din echipă să te ajute să agăţi oglinda în dormitor. Când eşti gata, îţi arăt cum o vreau.

– Stai, stai să-mi notez.

– Tu fixează răfturileţele şi după aceea o să-ţi arăt eu ce trebuie să faci cu restul.

Până la urmă trebuia să-şi folosească uneltele. Poate nu în felul preferat de el – pe baza unei liste de priorităţi care să fie bifate una câte una –, dar îi făcea plăcere oricum.

După ce instală rafturile, cără împreună cu un muncitor imensa oglindă de perete, cu rama ei aurie bogat ornamentată.

Justine stătea cu mâinile în şolduri, ajustând poziţia oglinzii cu „puţin mai la stânga, puţin mai sus – nu, mai jos". Owen marcă locul, măsură şi dădu găuri în timp ce ea se întoarse la frecatul podelei.

– E gata, strigă el.

– Aşteaptă o secundă. Auzi şuieratul apei în timp ce ea îşi golea găleata. Când veni, îşi puse din nou mâinile în şolduri, acum cu pumnii strânşi. Îmi place la nebunie! Se apropie, oprindu-se astfel încât oglinda să reflecte imaginea amândurora. Cu un zâmbet larg, îşi petrecu un braţ în jurul taliei lui. E perfect. Mulţumesc, Owen. Du-te şi ia-o pe Hope, bine? Ea ştie ce trebuie adus de la parter. Mai am încă un pogon de gresie de scos la lumină.

– Pot să angajez o firmă specializată în curăţenie.

– Etapa asta-i pentru familie, replică Justine clătinând din cap.

De aici se putea deduce că Hope Beaumont făcea parte din familie. Ea şi mama lui se potriveau de minune, îşi zise Owen pe când traversa holul. Şi aşa fusese de la prima vedere.

Fosta regină a frumuseţii era cocoţată pe un scaun în bucătăria apartamentului şi lustruia uşile de la dulapul suspendat. Îşi prinsese părul negru cu o eşarfă, iar din buzunarul de la spate al blugilor pătaţi cu vopsea şi extrem de uzaţi în genunchi îi atârna o cârpă.

Îşi aruncă rapid privirea în jur şi răsuflă cu zgomot, aerul expirat zburlindu-i bretonul ţepos.

– Nu părea să fie atât de murdar.

– Mizeria de şantier pătrunde peste tot. Se întrebă dacă s-o informeze că urma să aspire şi să dea cu mopul câteva zile. Poate chiar săptămâni. Dar avea să afle şi singură, decise el. Văd că faceţi progrese, spuse în schimb.

– Chiar facem. Se aşeză pe scaun, luă o sticlă de apă de pe blat şi îi răsuci dopul. E adevărat că mâine o să ne aducă mobilierul?

– Mi se pare că totul e pregătit ca să poată avea loc operaţiunea asta.

Ea sorbi o gură de apă şi zâmbi. Avea o voce uşor răguşită, care se potrivea cu înfăţişarea ei focoasă, cu ochii mari şi negri, cu gura rotundă şi bine proporţionată.

„Nu e rău deloc să avem o frumuseţe de fată pe post de administrator al hanului", îşi spuse Owen. Însă mult mai important era faptul că dovedea un simţ organizatoric şi o eficienţă comparabile cu ale lui.

– Dacă ai un minut la dispoziţie, mama mi-a spus că sunt câteva lucruri pe care ai vrut să le duci la etajul al doilea.

– Şi la primul, dacă o să putem să le înghesuim acolo. Cu cât golim mai multe cutii, cu atât va fi mai uşor să facem curăţenie, iar aducerea mobilierului înăuntru ar putea să fie mult mai simplă.

– E o idee foarte bună. Vorbeau aceeaşi limbă, constată el. Te poţi bizui pe mine. Mai este ceva ce vrei să faci aici?

– Am nişte rafturi pe care vreau să le montăm.

„A, perfect." Era Ziua Rafturilor.

– O să ţi le montez eu.

– Ţi-aş fi recunoscătoare. Sunt peste drum, în celălalt apartament. Pot să le iau mai târziu.

– O să trimit pe cineva după ele.

– Sigur, dacă poţi să te lipseşti de cineva. Însă deocamdată putem să ne ocupăm de ce avem deja aici. Am tot ce vrea Justine să fie montat în J&R.

„Aceeaşi limbă", îşi zise Owen din nou.

– Vrei o haină? o întrebă când se pregăteau să iasă.

– N-am nevoie. Nu-i mult de mers. Însă îşi trase în jos, până la încheieturile mâinilor, mânecile bluzonului. Am vorbit cu Avery azi-dimineaţă, continuă ea în timp ce mergeau spre partea din spate a clădirii. E frântă de oboseală fiindcă-i lipseşte o mare parte din personal. Sperasem ca diseară să dau o fugă peste drum şi să-i dau o mână de ajutor, dar se pare că o să fim aici până târziu. Când ieşiră afară, îşi lipi o mână peste eşarfă înainte ca vântul să nu i-o smulgă de pe cap. La cât e de frig, fac pariu că-n seara asta o să aibă de dus

o grămadă de comenzi la domiciliu. Cine vrea să iasă afară pe gerul ăsta?

Intră în grabă în camera Jane & Rochester, frecându-şi mâinile să se încălzească.

– Deci mai întâi putem să ne-apucăm de W&B. Sau, fiindcă tot suntem aici, putem să o luăm de la coadă la cap, astfel încât să terminăm cu etajul doi. Începând de-aici, cu rafturile şi oglinda de la baie. Bătu uşor cu mâna în cutiile etichetate cu multă grijă: Oglinda de la baie.

Trecură în revistă lucrurile pentru fiecare cameră în parte, coborând apoi la primul nivel.

– Asta ar trebui să mă ţină ocupat o vreme. Hai să nu mergem mai departe şi să începem de-aici de unde suntem.

– Bun. De ce să nu-ţi arăt unde ajung toate lucrurile, după care să te-apuci de treabă? Poţi să trimiţi pe cineva după mine dacă ai vreo întrebare.

Scoţând un briceag din buzunar, tăie o cutie de carton ce fusese resigilată.

– Îmi place orice femeie care are asupra ei un cuţit.

– Mi-am completat trusa de scule de când m-am mutat aici. Eram gata să-mi aduc şi propriul meu pistol de împuşcat cuie, când mi-am dat seama că mersesem prea departe. Scoţând din cutie două rafturi curbate din aramă, adăugă: am preferat în cele din urmă să completez stocul de rechizite. E ceva în neregulă cu dosarele noi şi post-it-urile colorate?

– Nu te-apuca să-i vinzi castraveţi grădinarului.

Flecăriră prietenește mai departe, ea dându-i instrucţiuni legate de înălţime şi de spaţiul necesar, în timp ce el măsură, verifică orizontalitatea cu nivela şi dădu găuri.

– E perfect. Rama aurie a oglinzii se asortează splendid cu faianţa, iar cada – cu rafturile de aramă. Stai s-o vadă Justine. Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre dormitor. Abia aştept să mobilăm camera asta. Toate camerele. Cu şemineul şi cu patul ăla minunat care-o să vină aici, cred c-o să fie una dintre cele mai populare în rândul clienţilor.

Scoase un carneţel din buzunar şi verifică lista, făcând şi alte adnotări.

– E plăcut să văd în sfârşit că mai există cineva ca mine, remarcă el.

– Când îţi notezi tot felul de lucruri, pe termen lung ai doar de câştigat. Mai ales timp.

– Iar îi vinzi castraveţi grădinarului...

Adunară împreună cutiile şi le cărară pe terasă.

Hope vru să înceapă din Eve & Roarke, unde aproape că se lovi de Ryder.

– Mama vrea să montăm lustra. Unde naiba e?

– Chiar acum o car, îi spuse Owen.

– Atunci tu o instalezi.

– Ăsta-i planul. Hope are nişte lucruri pentru apartamentul ei. De ce nu te duci până acolo ca să le-aduci?

– Dar pot să le-aduc eu mai târziu, propuse administratoarea.

– Ce fel de lucruri? Şi unde sunt?

– Rafturi, rafturi de perete. Pentru baie şi camera de zi. Sunt în nişte cutii din magazie. Din a doua baie, se corectă ea. O folosesc pe post de spaţiu de depozitare.

– Mă ocup eu de asta.

– O să ai nevoie de cheie, spuse ea când el începu să se îndepărteze. O găsi în buzunarul din faţă al blugilor şi i-o dădu. Ai cumva şi cuierele alea de fixat pe uşile de la baie?

– O parte dintre ele, răspunse Owen.

– Adu-le sus, pentru numele lui Dumnezeu. Nu mai vreau să aud de ele. Unde-i cel de la camera ADA[1]?

Cum începeau s-o doară braţele, Hope lăsă cutiile jos.

– Este în Jane & Rochester, pe peretele ce dă înspre St. Paul, într-o cutie pe care scrie clar „M&P, cuier baie". Dacă tot te ocupi de asta, ai putea să iei de acolo şi cele două cutii marcate cu „rafturi de perete – baia M&P". Însă nu le monta până când n-o să fim eu sau mama

[1] Americans with Disabilities Act – legea vizând ocrotirea persoanelor cu handicap din Statele Unite (n.red.)

ta de faţă. Şi mai vrem un colţar lângă chiuveta din M&P. Îşi scoase carneţelul, frunzărindu-i paginile. Astea sunt dimensiunile de principiu, conceptul de bază.

Ryder îşi mută privirea atentă de la foaie la chipul lui Hope.

– De ce?

– Trebuie să respectăm prevederile ADA, iar în organizarea actuală a încăperii nu avem nici o suprafaţă pentru dispunerea unor chestii fundamentale, cum ar fi o periuţă de dinţi. Aşa, vom avea.

– Dă-mi hârtia aia nenorocită.

Hope o rupse din carneţel.

– Sunt sigură că Owen sau Beckett sau cineva din echipă ar putea să facă asta dacă eşti prea ocupat.

El nu făcu altceva decât să-şi îndese hârtia în buzunar şi s-o ia din loc.

– Eşti sigur că-i fratele tău pe bune? murmură Hope.

– Foarte sigur. E puţin stresat de faptul că trebuie să terminăm aici astfel încât să ne încadrăm în termenul final, să ne-apucăm de treabă la casa lui Beck, să terminăm cu demolările de vizavi pentru brutărie.

– E-o grămadă de treabă, recunoscu ea. Tu de ce nu eşti stresat?

– Presupun că facem parte din categorii diferite. Eu nu trebuie s-o fac pe şeful. Rolul meu e să negociez.

Puse cutia de carton pe podeaua băii.

Fără să o piardă din vedere, Hope despachetă micul raft de sticlă.

– Nu-i decât o chestie micuţă, genul de detaliu pe care n-o să-l bage nimeni în seamă.

– Dar cu siguranţă i-ar simţi lipsa dacă nu ar fi acolo.

– Ca un loc special ca să-ţi pui periuţa de dinţi. Zâmbi, după care bătu uşor în perete. Exact aici. Dacă nu mai ai nevoie de mine, mă întorc sus până când termini.

Pe drum, Hope intră în Westley & Buttercup, unde o găsi pe Carolee ştergând cu mopul podeaua dormitorului.

– Carolee, baia arată minunat. Scânteiază.

Sora lui Justine, cu obrajii rozalii din cauza efortului, își rearanjă părul blond.

– Jur că n-am mai făcut curat în halul ăsta de *ani de zile*. Însă merită efortul. Mă tot gândesc că o să lucrez aici! O să vin în camera asta tot timpul. Ai nevoie de mine pentru ceva anume? Șefa?

Hope râse.

– Văd că mă depășești. M-am oprit să-l instruiesc pe Owen în legătură cu rafturile. Mă duc să văd cum se descurcă Justine, după care o să fiu la mine în apartament. Apartamentul meu de *administrator al hanului*. A, era să uit. Dacă o să ai ceva timp la dispoziție în următoarele zile, vreau să trecem în revistă programul de rezervări. Deoarece mai e puțin și dăm drumul afacerii.

– O, Doamne! Carolee dădu din mâini în aer triumfătoare. O, Doamne, o, Doamne!

Și ea simțea același lucru, gândi Hope în timp ce o lua înapoi. Nu mai fusese atât de entuziasmată cu privire la o slujbă de pe vremea când își începuse munca la Wickham Hotel din Georgetown. Nu era o comparație bună, își reaminti, ținând cont de cum se terminase totul.

Și totuși, finalul dezastruos al relației cu Jonathan Wickham și decizia ei de a demisiona din funcția de manager îi deschiseseră ușa spre hanul BoonsBoro.

O clădire frumoasă, pusă pe picioare cu atâta pricepere și gust într-un oraș fermecător, unde putea să lucreze alături de cele mai apropiate prietene. Nu, nici o slujbă n-o încântase într-o asemenea măsură.

Aruncă o privire spre Penthouse și o văzu pe Justine cocoțată pe pervazul lat al ferestrei din salon, uitându-se la Main Street.

– Luam o pauză, îi spuse Justine. Baia aceea este *imensă* – și bineînțeles că eu sunt singura vinovată pentru asta.

– Lasă că o termin eu.

– Este gata, însă o s-o mai șmotruim o dată înaintea petrecerii inaugurale. Stăteam aici și mă gândeam cum arăta locul acesta când i-am târât pe băieți înăuntru ca să arunce o privire. Dumnezeule! Și mă mai gândesc

şi la cât de mulţumit şi de mândru ar fi fost Tommy. Trebuie să fie puţin trist că n-a apucat să bată şi el câteva cuie aici.

– Şi-a învăţat fiii cum să bată cuie, aşa că a fost şi el parte integrantă; în aceeaşi măsură ca ei, din tot ce a însemnat crearea acestui loc.

Ochii lui Justine se umeziră.

– Ai spus un lucru foarte frumos. Cel mai potrivit. Întinse o mână şi o trase pe Hope înspre ea. Mi-aş dori să fi nins. Vreau să văd cum arată hanul sub zăpadă, apoi primăvara şi vara, şi după aceea toamna. Vreau să-l văd cum străluceşte în toate anotimpurile.

– O să am grijă să fie menţinut permanent aşa de frumos.

– Ştii c-o s-o faci. O să fii fericită aici, Hope. Vreau să fii fericită aici, asemenea tuturor oaspeţilor care ne vor călca pragul.

– Sunt deja fericită aici.

Mai fericită decât fusese de-o bună bucată de timp, se gândi Hope în timp ce se apuca să-şi lustruiască dulapurile de bucătărie. Aici avea ocazia să facă o treabă bună pentru nişte oameni buni.

Îşi aplecă uşor capul în căutarea eventualelor pete. Satisfăcută, considerând că merita o recompensă, se duse la magazinul de cadouri înainte de ora închiderii şi cumpără acele boluri minunate pe care pusese ochii. Un cadou drăguţ de casă nouă.

Ryder aduse cutiile înăuntru.

– Oare care-i treaba cu femeile şi cu rafturile? întrebă el. De câţi metri liniari de suprafaţă plană are nevoie o persoană?

– Asta ar depinde de cât de multe lucruri alege să expună persoana în cauză, spuse ea cu răceală.

– Nu-s decât nişte chestii care adună praful.

– Chestii care adună praful pentru unii, suveniruri şi stil personal pentru alţii.

– Unde mama naibii vrei să ai aceste suprafeţe plane pentru suveniruri şi stil personal? N-am toată ziua la dispoziţie.

– Lasă-le şi gata. O să mă ocup eu mai târziu de ele.

– Bine, mormăi el. Le puse pe podea şi dădu să iasă.

Mama lui stătea în cadrul uşii cu braţele încrucişate, cu acea privire în ochi care încă îl mai făcea să-şi bage spăsit capul între umeri.

– Îmi cer scuze pentru fiul meu, Hope. În mod evident şi-a pierdut manierele din cauza stării sale de spirit execrabile.

– Nu-i nimic. Ryder este ocupat. Toată lumea este ocupată astăzi.

– Faptul că eşti ocupat nu serveşte ca scuză pentru mitocănie. Nu-i aşa, Ryder?

– Nu, mamă. Aş fi extrem de fericit să-ţi montez rafturile, i se adresă el lui Hope, dacă-mi arăţi locul unde le vrei.

– Aşa-i mai bine.

Justine îi mai aruncă o ultimă privire înainte să se întoarcă şi să traverseze holul.

– Ei bine? insistă Ryder. Unde le pun?

– Deocamdată, nu pe pereţi.

Pe faţa lui apăru rapid un zâmbet senin, surprinzând-o.

– Deoarece eu n-am nici un fel de suvenir, ce zici de o a doua alegere?

– Lăsă-le acolo şi gata, iar tu... Îi făcu un semn sugestiv către uşă.

Măsurând-o din priviri, îşi vârî degetele mari în centura cu unelte.

– De tine nu mi-e frică, dar de ea, da. Dacă nu montez astea, o să mă facă să-mi pară rău. Aşa că nu plec până când nu-ţi alegi locurile în care le vrei.

– Sunt deja marcate.

– Ce-i marcat?

– Am măsurat rafturile, am măsurat spaţiul. Am marcat zonele.

Gesticulă spre spaţiul dintre ferestre, după care spre baie.

– Cred că poţi să începi de-acolo.

Aruncând pe jos cârpa de lustruit, ieşi din cameră. Voia să-l ajute pe Owen până când fratele său extrem de ţâfnos avea să termine.

Avery urmări progresele înregistrate peste drum prin intermediul SMS-urilor şi datorită unei scurte vizite pe care i-o făcu Clare. Odată terminată povestea cu autocarul cu turişti şi agitaţia aferentă orei de vârf, luă şi ea o mică pauză în bucătărie pentru a înfuleca nişte paste.

Pentru moment, aparatele cu jocuri video erau mute. Socoti că mai era o oră până când copiii ieşiţi de la şcoală să le facă să piuie şi să zdrăngăne.

– Chiar am vrut să trec pe-acolo, chiar şi numai pentru un minut, să văd ce faceţi.

Înghiţi lacomă nişte Gatorade. Energie, gândi ea. Avea nevoie de cât mai multă energie ca să termine totul până la închidere. Hope mi-a trimis nişte poze făcute cu telefonul.

– Nici eu n-am putut să plec de la librărie. Turiştii veniţi cu autocarul ne-au dat şi nouă de lucru. Dumnezeu să-i binecuvânteze, pe fiecare în parte. Clare zâmbi, ciugulind din salata pe care o avea în faţă. Beckett mi-a spus că inspectorul i-a dat aprobarea pentru introducerea mobilierului în clădire.

– E grozav!

– Acum nu mai e vorba decât de detalii, aşa că băieţii se pot apuca de cărat. Bineînţeles că Hope nu se poate muta deocamdată, dar asta nu înseamnă că noi nu putem începe să aranjăm lucrurile la locul lor.

Îmbufnându-se, Avery atacă pastele de parcă ar fi vrut să le înjunghie.

– N-am de gând să fiu lăsată pe dinafară!

– Avery, o să dureze zile întregi. Chiar săptămâni.

– Vreau să intru în joc în clipa asta. După care răsuflă extenuată. OK, nu acum, că deja mă dor picioarele de mor. Dar mâine... Poate că mâine. Spunând acestea, vârî în gură alte paste. Uită-te la tine. Arăţi atât de fericită!

– Pe zi ce trece sunt din ce în ce mai fericită. Yoda a vărsat în patul lui Murphy azi-dimineaţă.

– Asta da, motiv de bucurie.

– Categoric nu, însă Murphy a venit în fugă la Beckett. A fost minunat.

– Îhî, dar aş fi mult mai fericită dacă n-aş afla detalii privind voma de cățel.

– E şi asta ceva ce mă face fericită. Ochii lui Clare jucau de bucurie. Însă dincolo de asta, motivul principal al fericirii mele este modul în care îl iubesc băieţii pe Beckett, încrederea pe care i-o acordă. Faptul că e parte integrantă din viaţa noastră. Mă mărit, Avery. Sunt atât de fericită că am avut şansa să iubesc şi să mă mărit cu doi bărbaţi într-o singură viaţă!

– Cred c-ai primit şi partea mea. Ar cam trebui să mi-l dai mie pe Beck.

– Da' de unde, îl păstrez. Părul prins în coadă de cal dansă când ea clătină din cap. Are doi fraţi din care să alegi.

– Poate ar trebui să-i iau pe amândoi. Mi-ar fi de mare folos diseară. Şi încă mai am de făcut şi cumpărăturile de Crăciun. Oare de ce mă gândesc întotdeauna că la un moment dat o să am mai mult timp la dispoziţie?

– Fiindcă tu reuşeşti de fiecare dată să-ţi faci timp. Le-ai spus ceva fraţilor Montgomery despre spaţiul de vizavi?

– Deocamdată, nu. Încă mă mai gândesc. Tu nu i-ai spus lui Beckett?

– Am promis că n-o s-o fac. Însă e greu. M-am obişnuit să nu am secrete faţă de el.

– Iubirea, iubirea, iubirea cea mare... Avery oftă, mişcându-şi degetele obosite de la picioare. În vremuri ca astea oricum pare o idee nebunească. Dar...

– Tu eşti perfect capabilă să reuşeşti.

– O spui doar pentru că aşa e. Avery râse, iar o parte din oboseala întipărită pe faţă îi dispăru. Şi pentru că mă iubeşti. Trebuie să mă întorc la muncă. Ai de gând să treci şi pe la han?

– Laurie şi Charlene se ocupă de magazin. M-am gândit că le pot lăsa singure cam o oră. După care trebuie să-i iau pe băieţi.

– Mai trimite-mi poze.

– Aşa o să fac. Clare se ridică, îşi trase o căciulă de lână peste părul blond şi îşi puse pe umeri un palton care îi acoperea corpul subţire şi mlădios. Să dormi şi tu, scumpo.

– N-o să fie nici o problemă. În momentul în care închid mă duc sus şi o să cad lată în pat, unde o să rămân până la opt dimineaţa. Ne vedem mâine. Mă ocup eu de ele, spuse Avery când Clare se întinse după farfurii. Oricum am treabă la bucătărie.

Îi făcu prietenei sale un semn de la revedere, îşi întinse umerii care o dureau atât de tare, după care se întoarse la muncă.

Până la ora şapte rămase în acelaşi loc, băgând tăvi cu pizza în cuptor şi scoţându-le, împachetându-le pentru a fi livrate la domiciliu, pasându-le pe altele pentru a fi duse la mese.

Locul zumzăia de activitate – iar ăsta era un lucru bun, îşi zise ea. Puse pastele în farfurii şi acoperi burgerii şi frigăruile luate de pe grătar, aruncându-i o privire băiatului ce stătea la tejghea şi juca Megatouch ca şi cum n-ar mai fi existat nimic altceva pe lume.

Tocmai ce intra în cămară, după alte provizii, când intră Owen. Acesta se uită de jur împrejur şi se încruntă când nu o văzu în spatele tejghelei.

– Unde-i Avery? întrebă el o chelneriţă.

– E pe-aici. Corul liceului s-a hotărât să vină la o pizza după repetiţie. Suntem copleşite. Trebuie să fie în spate.

– OK. Fără să stea pe gânduri, se duse spre casierie, înşfăcă unul din blocnotesurile cu comenzi şi se îndreptă spre capătul sălii. O văzu cum stătea la blatul de lucru, cu obrajii roşii de la căldură, şi întindea cu lingura sosul pe aluat. Comenzi din spate, o informă el, înşirându-i foiţele în faţă. O să iau eu băuturile.

Ea întinse mozzarella peste tot, adăugă ingredientele şi se uită la el cu afecţiune. Puteai să te bazezi pe Owen, se gândi ea, la bine şi la greu, indiferent de situaţie, puteai să te bazezi pe el.

În următoarele trei ore pregăti de toate, în funcţie de natura comenzii. Spaghetti la cuptor, pizza Warrior,

salată de vinete, calzone, gyro[1]. Pe la zece intrase deja într-un fel de transă, încasând contravaloarea comenzilor, debarasând şi curăţând mesele şi tejghelele, închizând uşile cuptoarelor.

– Ia o bere, îi spuse ea lui Owen. Ai câştigat-o pe merit.

– De ce nu stai jos?

– O să stau când o să terminăm totul pentru închidere.

Când plecă şi ultimul angajat, după ce încuie uşa, se întoarse şi ea. Pe tejghea era un pahar de vin roşu lângă o felie de pizza pepperoni. Owen stătea pe un scaun, având alături propriul lui pahar de vin şi felia de pizza.

Într-adevăr, puteai întotdeauna să te bazezi pe Owen.

– Acum stai jos, îi ordonă el.

– O să stau. Mulţumesc. Serios, Owen, mulţumesc.

– Într-un fel e distractiv atunci când nu trebuie să faci asta zi de zi.

– E la fel de distractiv chiar şi aşa, în cea mai mare parte a timpului. Se aşează şi ea şi sorbi prima înghiţitură de vin. Frăţioare, chiar că e bun. După care muşcă din pizza, constatând încântată: Şi la fel e şi asta.

– Nimeni n-o face mai bună.

– Ai putea crede că m-am săturat de pizza, însă rămâne mâncarea mea preferată. Pradă epuizării, oftă înainte să muşte încă o dată. Mi-a spus Clare că aveţi aprobare să aduceţi mobilierul. Cum se descurcă brigada de şoc cu dereticatul?

– Bine, chiar bine. Încă mai sunt câteva chestii de făcut, însă ne apropiem de final.

– Aş fi venit şi eu dacă aş fi putut.

– O să fie tot acolo şi mâine.

– Toată lumea care a venit aici astăzi, pe lumină sau după ce s-a întunecat, fie că era din oraş sau din împrejurimi, vorbea despre asta. Probabil că eşti atât de mândru... Ştiu cum mă simţeam eu când mă mişcam aici ca pe sârmă, atârnând tablourile, despachetând

[1] Fel de mâncare asemănător şaormei, foarte popular în Grecia (n.tr.)

echipamentele de la bucătărie. Mândră, entuziasmată şi un pic speriată. Iată, ăsta-i localul meu. Ştii, încă mă mai simt aşa câteodată. Nu şi-n seara asta, preciză ea râzând fără vlagă. Doar câteodată.

– Ai o grămadă de lucruri aici pentru care să fii mândră. Este un local bun.

– Mulţi s-au gândit că mama ta a fost nebună când mi-a închiriat spaţiul ăsta. Cum puteam eu să conduc un restaurant?

El clătină din cap, gândindu-se că pielea ei era suficient de translucidă încât să i se pară că putea trece fără probleme cu mâna prin ea. Absenţa obişnuitei ei energii debordante nu făcea decât ca oboseala de acum să pară şi mai accentuată.

Voia să o ţină de vorbă până mânca felia de pizza, aşa încât să bage în ea nişte mâncare. După care avea s-o ducă sus astfel încât să poată şi dormi.

– Nu m-am gândit niciodată că-i nebună. Tu eşti în stare să faci orice îţi pui în minte. Întotdeauna ai putut.

– N-am putut să fiu o vedetă rock. Şi mi-am pus asta în minte.

Şi-o aminti cântând la chitară de mama focului. Mai mult entuziasm decât talent, din câte-şi aducea aminte.

– Câţi ani aveai, paisprezece?

– Cincisprezece. Am crezut că tata o să leşine când mi-am vopsit părul negru şi mi-am făcut tatuajele alea.

– Este un lucru bun că n-au fost unele reale, ci doar temporare.

Ea zâmbi şi mai sorbi din vin.

– Nu toate.

– A, da? Unde... Nu uita ce vrei să spui, zise el când îi sună telefonul. Ce este, Ry?

Se ridică uşor de pe scaun, ascultând şi răspunzând. Se uită pe uşa de sticlă afară, la luminile ce se revărsau asupra hanului.

Când îşi prinse la loc telefonul la centură, se întoarse şi o văzu pe Avery adormită, cu fruntea sprijinită pe braţele pe care şi le întinsese pe tejghea.

Reuşise să mănânce cam jumătate din felia de pizza şi să bea jumătate din vin, observă el. Curăţă tejgheaua, stinse luminile de la bucătărie şi se întoarse în spate să stingă luminile de peste tot, cu excepţia celor de veghe.

După care se gândi la ea.

Putea s-o ducă la etaj – nu era deloc grea – însă nu ştia cum ar fi putut s-o care şi să încuie în acelaşi timp. „O duc sus, mă întorc şi încui", plănui el. Însă când începu să o ridice, ea se smuci şi aproape că îl lovi în faţă cu umărul.

– Ce? Ce este?

– E vreme să mergi la culcare. Haide, te duc eu sus.

– Am încuiat?

– Uşa din faţă e încuiată. O să încui şi în spate.

– Sunt bine. Mă ocup eu de asta.

Ea scoase cheile şi el i le luă. Însă în condiţiile de faţă ar fi fost complet aiurea s-o ducă în braţe. În loc de asta, îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei, lăsând-o să meargă, aşa adormită cum era, alături de el.

– Doar am închis ochii pentru un minut.

– Ar trebui să continui să faci asta pentru următoarele opt sau nouă ore. O sprijini la ieşire şi încuie uşa în urma lor. Şi-acum urcăm, o anunţă el împingând-o pe scări în sus spre apartamentul ei.

– Sunt puţin în ceaţă. Mulţumesc pentru tot şi ce-o mai fi.

– Cu plăcere pentru tot şi ce-o mai fi.

Îi descuie uşa apartamentului şi încercă să nu tresară când văzu că ea încă avea totul complet împachetat în urma mutării – care fusese cu o lună înainte. Îi puse cheile pe măsuţa de lângă uşă.

– Trebuie să încui după mine.

– Sigur. Îi zâmbi în timp ce se clătina de oboseală. Eşti atât de scump, Owen. Pe tine te-aş alege.

– Pentru ce?

– Pentru partea mea. Noapte bună.

– Noapte bună. Încuie uşa, Avery.

Se opri afară, aşteptând până când auzi clicul de la încuietoarea uşii.

„Partea ei de ce?" se întrebă el. Clătinând din cap nedumerit, coborî scările spre parcarea din spate.

Îşi aruncă rapid privirea spre geamul ei când se sui în camionetă. Încă mai avea în păr, pe mâini, parfumul ei cu aromă de lămâie.

Îl mirosi tot drumul spre casă.

capitolul 3

În momentul în care putu să fugă de la restaurant, Avery îşi puse rapid haina pe ea, îşi trase o căciulă de schi peste păr şi se repezi să traverseze strada.

Văzu camionul cu mobilă în parcare şi mări pasul, însufleţită deopotrivă de agitaţia care o cuprinsese brusc şi de nevoia de a scăpa cât mai rapid de ger. Intră şi nimeri în mijlocul unei activităţi frenetice – indivizi cocoţaţi pe scări ce retuşau pereţii cu vopsea lavabilă, pocnituri de la pistoalele de împuşcat cuie ce se auzeau din salon şi sufragerie, un burghiu de bormaşină răsucindu-se zgomotos în gaura făcută.

Se îndreptă spre arcada frontală, după care scoase un „Ooooh!" prelung atunci când atinse balustrada ce urca odată cu scările. Ryder îşi scoase capul de după uşa de la intrarea în sufragerie.

– Fă-mi şi mie o favoare. Nu urca pe-acolo. Luther lucrează la balustradă.

– E aşa de frumoasă, murmură ea, trecându-şi mâna peste curbura din bronz închis la culoare.

– Îhî, chiar că e. Vezi că omu-i întins acolo, mai sus, şi e prea politicos ca să-ţi spună să ocoleşti şi s-o iei pe partea cealaltă. În schimb, eu nu sunt.

– Nici o problemă.

Se prelinse înspre uşa de la sufragerie, uitându-se în sus.

– Dumnezeule, e splendidă. Uită-te la luminile alea.

– Candelabrul e al dracului de greu. Ryder ridică privirea spre globurile mari în formă de ghindă, cu braţele ca nişte frunze de stejar. Arată bine.

– Arată minunat. Şi la fel şi aplicele. N-am putut să-mi bag nasul câteva zile să văd ce se mai petrece pe aici. N-am prea mult timp la dispoziţie, dar vreau să văd tot. Hope e prin preajmă?

– Probabil că-i la etajul trei, ocupându-se de mobilă.

– Mobilă!

Cu un strigăt de bucurie, Avery fugi înapoi spre hol şi ieşi. Scoţând abur pe nări, urcă scările în goană. Deschise uşa de la Westley & Buttercup şi se opri un moment scurt doar ca să zâmbească la şemineul în care ardea focul şi la şipcile întunecate ale jaluzelelor de la ferestre. Voia să exploreze, să se uite la fiecare detaliu în parte, însă şi mai mult voia să stea de vorbă cu oamenii de-acolo.

Se grăbi să ajungă la uşa dinspre terasă, de unde merse rapid pe urma glasurilor pe care le auzea până la Penthouse.

Rămase cu gura căscată.

Justine şi Hope aşezau două scaune de ocazie tapiţate cu un material mătăsos. Modelul cu albastru şi auriu punea în evidenţă auriul-închis şi intens al canapelei lucrate cu multă grijă, la care Carolee se ocupa cu aranjatul pernelor.

– Cred c-ar trebui... Avery! Justine îşi îndreptă corpul. Mergi până la fereastră. Vreau să văd în ce măsură e facilă deplasarea prin cameră.

– Cred c-am prins rădăcini, aici unde sunt. Dumnezeule mare, Justine, e minunat!

– Chiar e în regulă poziţionarea mobilelor? Nu vreau ca oaspeţii să se lovească de scaune sau să aibă de ocolit diverse piese. Prefă-te că tocmai te-ai cazat şi acum vrei să mergi până la geam ca să te uiţi la catedrala St. Paul.

– OK. Ridică mâinile şi închise ochii un moment. Ei bine, Alphonse, cred că-i de ajuns pentru seara asta.

– Alphonse? se miră Hope.

– Iubitul meu. Doar ce-am sosit de la Paris. Parcurse camera cu o expresie afectată şi aruncă o privire pe geam. Privirea i se transformă în zâmbet când se întoarse către ele, dansând pe loc. Este de-a dreptul spectaculoasă. Şi nu m-am lovit de nimic şi nici n-am ocolit nimic.

Chiar aveţi de gând să lăsaţi clienţii să se aşeze pe mobilierul ăsta?

– Dacă pentru asta a fost făcut...

Avery îşi plimbă degetele peste braţul rotund al canapelei.

– Ştii ceva, oamenii o să facă aici mai multe decât să stea aşezaţi. Zic şi eu.

– Da, nişte lucruri la care nu vreau să mă gândesc. Vreau o veioză mică pentru scrinul ăsta. Ceva fin, cu un abajur strălucitor.

– Am văzut una la Bast, îi spuse Hope. Cred că o să meargă.

– Notează-ţi, bine? Una dintre noi să se ducă rapid până jos să ia nişte piese decorative, să vedem cum le putem aranja.

– E uluitor, spuse Avery. Exact aşa cum este acum.

– Şi încă n-ai văzut nimic. Hope îi făcu ştrengăreşte cu ochiul. Adu-l pe Alphonse în dormitor.

– E locul lui favorit. Tipu-i o adevărată maşinărie.

Ar fi făcut un ocol pe la baie, însă Hope o apucă ferm de mână.

– Aici mai întâi.

Administratoarea radie de fericire precum o proaspătă mămică auzind icnetul lui Avery.

– Patul! Am văzut mostra de material, însă nimic nu se compară cu realitatea.

– Îmi place la nebunie sculptura asta. Hope îşi trecu degetele peste unul din stâlpii înalţi ai tăbliei. Cât despre aşternuturi, chiar arată a pluş. Jur că lui Carolee i-a trebuit o oră să aranjeze cearşafurile, pernele şi cuvertura.

– E pur şi simplu adorabil contrastul dintre griul pernelor şi albul cuverturii.

– Caşmir. O atingere atât de plăcută.

– Nici nu mai ştiu ce să spun. Mesele, veiozele. Şi măsuţa asta de toaletă!

– Luciul subtil al auriului chiar se potriveşte aici. Vreau să termin toată încăperea până diseară. Revista, cărţile, DVD-ul, toate micile detalii. Avem nevoie de fotografii pentru site.

– Îmi plac la nebunie taburetele şi pernele de pluş de la picioarele patului. Toate sunt numai articole de lux. Până şi Alphonse ar fi impresionat.

– Şi numai Bunul Dumnezeu ştie că nu-i deloc un tip uşor de impresionat. Echipa de la Bast tocmai a plecat. Următoarea cameră de care o să se ocupe o să fie Westley & Buttercup. Şi nu-i chiar uşor să urci piesele astea de mobilier pe scări.

– Mă bucur că nu-i treaba mea. Acum nu pot să mai stau prea mult, dar Dave se întoarce în după-amiaza asta, aşa că diseară n-o să muncesc. Pot să dau şi eu o mână de ajutor.

– Eşti angajată. M-am gândit să aduc câteva din lucrurile mele, lucruri de care n-am absolută nevoie acum. Trebuie să ne hotărâm şi cu privire la lucrările de artă; am pus deja ochii pe câteva piese de la magazinul de suveniruri.

– Şi toate astea chiar se întâmplă!

– Am nevoie de meniul tău pentru mapele cu pliante din camere.

– O să ţi-l aduc, zise Avery în timp ce se îndrepta spre baie. Ai pus de toate aici! Savoniere, şampon şi tot restul. Ce farfurioare drăguţe!

– A fost nevoie ca să facem fotografiile, sau cel puţin asta e scuza mea. Ne-am pus în cap s-o vedem amenajată şi echipată. Am de gând să aduc şi prosoapele şi să atârn halatele. Ryder o să facă fotografiile. Din câte se pare, chiar se pricepe la asta.

– Aşa e, confirmă Avery. Încă mai am o poză pe care ne-a făcut-o mie şi lui Owen pe vremea când eram adolescenţi. Este foarte drăguţă, chiar amuzantă. Ştiţi c-a venit aseară pe la restaurant, a servit la mese şi le-a şi debarasat la final?

– Ryder?

– Nu. Owen. După care a făcut tot ce a fost de făcut, mai puţin să mă care pe scări. Două schimburi înnădite, un autocar cu turişti, o petrecere a corului liceului făcută într-un impuls de moment, o defecţiune temporară a calculatorului şi aşa mai departe. Am fost ca un zombi până la închidere.

– E un scump.

– În cea mai mare parte a timpului.

– Aşa-i şi Beckett. Ce s-a întâmplat cu Ryder?

Avery râse şi îşi plimbă un deget pe marginea uneia dintre chiuvetele ovale.

– Ei, are şi el doza lui de amabilitate. Nu trebuie decât să sapi puţin ca s-o scoţi la iveală.

– Cred că în cazul acesta e nevoie de explozibili. Dar face treabă bună. Putem noi să decorăm locul acesta cât vrem, însă n-ar fi nimic de el dacă nu ar exista mai întâi cadrul de la care să pornim. Iar el este un împătimit al detaliilor. Eu una respect asta. În sfârşit, trebuie să mă întorc la treabă.

– Şi eu la fel. Ar trebui să mă apropii de sfârşit pe la patru, cel mai târziu la cinci. Atunci mă întorc aici să vă ajut.

– Se zvoneşte că azi, la un moment dat, ar trebui să fim în măsură să mobilăm biblioteca. Sau măcar să montăm rafturile. Şi e posibil să facem acelaşi lucru şi în Elizabeth & Darcy.

– O să fiu acolo, Hope! După o scurtă ţopăială, Avery îşi aruncă braţele în jurul administratoarei, sărind din nou în sus. Mă bucur enorm pentru tine. Ne vedem mai târziu. Ieşi în grabă şi coborî rapid treptele chiar în momentul în care Owen intra pe poarta dintre brutăria aflată în curs de amenajare şi curtea hanului. Salut, strigă ea.

– Salut şi ţie. Cu clipboardul în mână, se opri în dreptul ei. Arăţi mai bine.

– Decât cine?

– Decât stafia care abia se mai târa aseară.

Ea îl lovi uşor cu pumnul în stomac.

– Ţi-aş da una mai zdravănă, dar îţi sunt datoare. Am uitat să te întreb cum te-ai descurcat cu bacşişurile.

– Nu prea rău. Am strâns vreo douăzeci şi cinci de dolari. Din reflex, el se întinse să-i încheie nasturii de la haină. Spune-mi doar că Franny şi Dave s-au întors la muncă.

– Dave, da, sau cel puţin ar fi trebuit să fie în regulă până acum. Franny, nu. Este mai bine, însă am vrut să-şi

mai ia o zi liberă. Am rămas cu gura căscată când am văzut Penthouse-ul. Iisuse Hristoase, Owen, e-o nebunie.

– N-am ajuns la ultimul etaj, zise el ridicând privirea pe casa scărilor. Ce se petrece acolo?

– Tot ce vrei. E şi un salonaş, e şi un dormitor. Acum aduc mobila şi în W&B, sau cel puţin o s-o facă în curând. Trec pe-aici mai târziu, abia aştept să mă implic activ. O să fii prin zonă?

– Se pare că unul sau chiar toţi vom fi mai tot timpul pe-aici până terminăm.

– Atunci ne mai vedem. Zărind camionul de mobilă care tocmai parca, se întoarse: Vai, ce mult mi-aş dori să rămân! Din păcate, trebuie să-mi câştig traiul.

– Oricum, nu poţi să stai aici în frig. Îi luă mâinile în mâinile lui şi i le frecă. Unde-ţi sunt mănuşile?

– În buzunar.

– Cred c-ar fi mai utile dacă le-ai purta.

– Da, însă atunci n-aş mai fi avut parte de frecatul mâinilor. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută zgomotos pe obraz. Acum trebuie să plec. Mă întorc mai târziu, spuse ea îndepărtându-se cu paşi iuţi.

„S-a mişcat repede", se gândi el. Dar, la urma urmei, aşa făcea întotdeauna. Se întrebase mereu de ce nu se apucase de alergat în loc să se facă majoretă. Când o întrebase, Avery se uitase la el şi îşi dăduse ochii peste cap. Pentru că uniformele erau mai drăguţe.

Echipamentul de majoretă îi venea de minune, trebuia s-o recunoască. Se întrebă dacă oare îl mai avea. Se întrebă dacă era normal să se gândească la Avery îmbrăcată în uniforma ei de majoretă. După care se întrebă de ce mama naibii stătea acolo, în frig, punându-şi tot felul de întrebări.

Intră înăuntru şi se lăsă imediat cuprins în vâltoarea treburilor care-l aşteptau.

Orele zburară pe nesimţite, iar în momentul în care echipa încetă lucrul, Owen simţea deja nevoia să bea o bere.

Mama lui avea însă alte priorităţi; prin urmare, în loc să ridice paharul de bere, tânărul ridica lăzi pline de cărţi pe scările hanului.

Justine era în capătul şirului de trepte, cu o cârpă în mână.

– Pe alea du-le direct în bibliotecă. Fetele sunt înăuntru, lustruiesc rafturile de cărţi. Eu şi Carolee suntem în spate, în Nick & Nora.

– Da, bine.

Gâfâind puţin, urcă târşâindu-şi picioarele, urmat îndeaproape de Ryder, cu altă ladă în braţe, şi de Beckett, care încheia coloana.

– Multe mai sunt cărţile astea nenorocite, murmură Ryder când mama sa fu suficient de departe ca să-l mai audă.

– Şi trebuie să umplem cu ele o grămadă de rafturi nenorocite, comentă Owen.

Biblioteca mirosea a substanţe de menaj şi a parfum. Avery era căţărată pe un taburet în capătul opus al încăperii, lustruind rafturile de sus ale unuia dintre dulapurile ce flancau şemineul.

Fraţii Montgomery făcuseră tot mobilierul în atelierul familiei.

Owen îşi aminti toată munca depusă în acest scop, tăiatul, şlefuitul, lipitul, vopsirea cu baiţ. Foarte mult efort, gândi el acum, şi foarte multe satisfacţii.

Acum mai avea un motiv de satisfacţie la vederea lemnului strălucitor.

– Arată bine, doamnelor, zise Beckett punând jos cutia grea. Îşi încolăci braţele în jurul lui Clare, o trase înapoi şi o lipi de el ca să-şi poată freca nasul de gâtul ei. Bună şi ţie.

– Tu care mai eşti? Tânăra femeie îşi întoarse capul şi râse. A, da. Eşti al meu.

– Fără giugiuleli până nu terminăm. Ryder făcu un semn sugestiv cu degetul mare al mâinii înapoi spre uşă. Mai avem de adus un transport.

– Mai sunt doar două cutii în J&R. Aplecată, Hope lustruia uşile de sub rafturi. Sunt marcate cu „Rafturi-Bibliotecă".

– Eu mi-am terminat bucata, anunță Avery sărind de pe scaun. Duc eu una, îmi dai o mână de ajutor? îl întrebă pe Owen.

– Desigur.

Când ajunseră în camera cu pricina, Avery observă că mormanele de cutii se micșoraseră și arătau ca și cum ar fi fost puse în ordine.

– Ai rearanjat tu ce-a mai rămas?

– Așa e mai simplu să găsești ce cauți.

– Ar trebui să vii să-mi organizezi și mie apartamentul. Poate că o să găsesc eșarfa violetă pe care am cumpărat-o luna trecută de la magazinul de suveniruri.

– S-ar putea să te ajute dacă mai întâi de toate ai despacheta.

– În mare parte am făcut-o.

El se abținu să mai facă vreun comentariu.

– Rafturile pentru bibliotecă sunt acolo.

Trecu pe lângă mormanul de cutii spre un colț de lângă baie.

– Ce-ai de gând să faci cu timpul tău când locul ăsta o să fie terminat? se interesă ea.

– Vrei să spui timpul pe care n-o să-l petrec la construcția brutăriei, la lucrările de la casa lui Beck, cu întreținerea caselor închiriate, cu renovarea bucătăriei lui Lynn Barney?

– Lynn Barney își reface bucătăria? N-am știut asta.

– Nu le știi chiar pe toate.

– Știu majoritatea lucrurilor. Oamenii vorbesc în timp ce mănâncă o felie de pizza și o porție de paste.

Se întinse după o cutie marcată „Rafturi-Bibliotecă" cu scrisul clar și apăsat al lui Hope.

– Aia-i prea grea. Ia-o pe asta.

– Cum a rămas cu spațiul de sub apartamentul lui Hope? Apartamentul ei temporar.

– O să vedem cum facem. Pe rând, pas cu pas.

– Uneori îmi place să fac mai mulți pași o dată.

– Păi așa faci și când mergi. Sari și poți să te împiedici. Așează mai bine cutia în brațe, împinse și deschise ușa cu șoldul.

– Dar așa ajungi mai repede la destinație.

– Nu şi dacă te împiedici.

Owen închise uşa în urma lor.

– Am un simţ al echilibrului destul de bun. E un spaţiu minunat, adăugă ea în timp ce el aplica aceeaşi procedură şi la uşa de la terasă.

– Mai întâi brutăria şi casa lui Beck. Clădirea aia nu pleacă nicăieri.

Avery vru să-i aducă argumente. De ce să ai un spaţiu gol pe Main Street dacă poţi să-l umpli? Însă îşi aruncă privirea spre Nick & Nora, de unde se auzea vocea lui Justine. Probabil că era mai bine să meargă direct la vârful piramidei cu chestia asta, decise ea.

În bibliotecă scotoci prin cutii împreună cu Hope şi Clare şi sortă cărţile, aranjându-le alături de alte ornamente pe rafturi. Romane de dragoste, romane poliţiste, cărţi de istorie locală şi literatură clasică. Macheta unei maşini clasice şi o colecţie de sticle vechi care îi aparţinuseră tatălui lui Owen, suporturi metalice de lumânări făcute de tatăl ei.

– Am crezut c-avem o grămadă din astea, comentă Hope. Mă întrebam dacă nu cumva aveam prea multe. Însă ne trebuie şi mai multe.

– Am văzut nişte chestii la librărie, şi întotdeauna mai găseşti câte ceva la magazinul de suveniruri.

– O să punem tava cu decantorul de whisky şi paharele acolo, pe raftul de deasupra. Trăgându-se puţin înapoi, Hope studie rezultatul. Într-adevăr, mai e nevoie de câteva lucruri.

– Ne-am descurcat bine cu cărţile. Ai făcut treabă bună, Clare.

– A fost o sarcină deosebit de agreabilă pentru mine.

– Ştiţi ce ne trebuie? Avery se lipi de peretele îndepărtat al camerei. Ar trebui s-aducem toată echipa în faţa uşii de la intrare şi să facem o fotografie. S-o înrămăm şi s-o punem aici. Cu toată echipa de la Hanul BoonsBoro.

– Perfect. E o idee grozavă. Şi când o să avem toată mobila, obiectele de artă... Hope se uită rapid în jur. Biroul de-acolo o să stea în faţa ferestrei cu un laptop

pentru oaspeți. Cartea de oaspeți, legată în piele. Canapeaua splendidă din piele, scaunele și veiozele.

– Mă duc să le aduc pe Justine și pe Carolee, începu Clare, să vedem ce zic și ele. Însă în momentul în care o pornise din loc ca să iasă din încăpere, pe scări răsunară niște strigăte de luptă. Mi se pare că au dat năvală băieții mei. I-am spus lui Alva Ridenour c-o să vin să-i iau și să-i duc la o pizza. Se pare că s-a hotărât să mi-i aducă ea.

Ceea ce suna ca o cireadă de bivoli americani puși pe fugă urcă scările bubuind. Femeile ieșiră la țanc ca să-i vadă pe cei trei fii ai lui Clare cum puneau stăpânire pe hol.

– Mami... Doamna Ridenour a spus că vor și ea și soțul ei pizza. Am venit să vedem hotelul.

Harry, cel mai mare dintre băieți, se năpusti asupra ei să-i dea o îmbrățișare, după care începu să alerge prin jur.

– Stai așa, stai așa.

Clare îl apucă de mână, reușind să-l înhațe și pe Liam, fiul ei mijlociu, în timp ce acesta îi cuprindea ambele picioare cu mânuțele sale. Pe Murphy, mezinul, îl ridică în poală.

– Bună!

Murphy îi dădu mamei sale un pupic apăsat.

– Ne-am făcut temele, am mâncat o gustărică, ne-am jucat Bendominoes și le-am dat de mâncare lui Ben și Yoda, iar domnul Ridenour ne-a spus că putem căpăta *doi* dolari ca să jucăm Megatouch fin'că am fost cuminți.

– Asta-i bine de știut.

– Vrem să vedem hotelul.

Liam își ridică ușor capul.

– Și la fel vor și doamna Ridenour și domnul Ridenour. Putem să mergem, mami? Putem să mergem să vedem?

– Nu alergați și nu puneți mâna pe nimic.

Ciufuli și mai tare buclele șatene, deja ciufulite, ale lui Liam.

– Mi s-a părut mie c-am auzit trupa de șoc.

– Bunico!

Cu toţii în acelaşi timp, se repeziră în faţă ca să o înconjoare pe Justine. Ea se lăsă pe vine, îi adună la un loc şi zâmbi fericită în sus, spre Clare.

– Eu sunt bunica. Îi sărută mămoasă, pe fiecare în parte, pe obraji. Ăsta-i cel mai bun pupic pe care vi l-am dat vreodată.

– Putem să-ţi vedem hotelul, buni? Murphy apelă la zâmbetul său de îngeraş şi la ochii lui mari, căprui. Te rog? N-o să atingem nimic.

– Bineînţeles că nu.

– Ce ziceţi dac-am începe de sus? Beckett ocoli scările şi o luă pe Clare de mână. Ry este la parter şi le arată soţilor Ridenour sala de mese. O să urce cu toţii într-un minut.

– Vii şi tu, bunico? Harry o trase pe Justine de mână. Vrem să vii cu noi.

– Nici dacă aţi vrea n-aţi putea să mă opriţi să vin.

– Beckett spune că o să trebuiască să stăm aici când totul o să fie gata. Liam o apucă pe Justine de cealaltă mână în timp ce Murphy îşi ridică braţele în sus spre Beckett. Şi-o să putem să dormim într-unul din paturile alea mari. O să stai şi tu aici?

– Aşa-i planul. În prima noapte o să stăm cu toţii.

În timp ce se îndreptau spre etajul al treilea, Avery se lipi de Owen.

– Nu-i asta cea mai frumoasă imagine? Nu-i cu adevărat excepţională? Clare şi băieţii, Clare şi Beckett, Clare şi Beckett şi băieţii. Şi mama ta împreună cu ei toţi. Fornăi puţin pe nas şi îşi duse o mână la inimă. Pur şi simplu mă dă gata.

– Ne dau mie şi lui Ry ocazia să mai respirăm puţin. Glumesc, o linişti când ea îşi îngustă ochii umezi. Mama-i înnebunită după copiii ăia.

– Norocoşi copii. Acum au trei bunici.

– Tata i-ar fi iubit la nebunie.

– Ştiu. Cu inima zvâcnindu-i, îl mângâie pe spate. Întotdeauna s-a purtat minunat cu copiii. Mi-aduc aminte de picnicurile de la voi de-acasă, de cum alerga împreună cu noi. Eram moartă după el. Ori de câte ori venea pe la tata, nu uita niciodată să-mi spună: „Salut, Roşcato,

cum merge treaba?" Avery nu-şi putu stăpâni un oftat. Se pare că-n seara asta sunt prea sentimentală. Haide să arunci o privire la ce-am făcut noi în bibliotecă.

– Tata te-a socotit întotdeauna drept unul dintre copiii lui.

– Crezi?

– Aşa e. Tatăl tău îi era ca un frate, aşa că tu făceai parte din familia noastră. Mereu îmi zicea să nu te pierd din ochi şi să am grijă de tine.

– N-a zis asta.

– Ba da, chiar a zis-o. O trase uşor de părul roşcat prins într-o codiţă. Intrând în bibliotecă, se opri uluit. Uau! Bună treabă – şi făcută repede, nu glumă.

– Totul a fost organizat, râse ea. După cum ştii prea bine. Mai e nevoie de nişte mărunţişuri; în plus, am avut ideea de a face o fotografie echipei în faţa intrării principale. Am putea s-o înrămăm şi s-o punem aici. Acum face parte din istoria acestui loc.

– Ai dreptate. O să ne ocupăm de asta.

– Pot să fac eu poza – mai ales dacă mă lasă Ryder să-i folosesc aparatul de fotografiat. Să-mi spui când e toată lumea disponibilă. Oare unde-o fi Hope? se întrebă ea.

– S-a dus în Nick & Nora cu Carolee, probabil ca să termine treaba acolo.

– N-o să termine niciodată dacă n-o opreşte cineva. Du-te şi fă tu asta, îi ceru Avery înghiontindu-l. Spune-i c-ar cam trebui să se pregătească pentru cină, iar lui Carolee, la fel. Tu şi Ry probabil că abia aşteptaţi să beţi o bere şi să mâncaţi ceva.

– Poţi să fii sigură.

– Atunci cheam-o. Pe tine o să te asculte. Eu dau o fugă peste drum să-mi avertizez personalul că o avem un fel de minipetrecere. O să rezerv separeul pentru voi.

– Pentru noi. Trebuie să mănânci şi tu.

Amuzată, îşi înclină capul într-o parte.

– Nici acum nu vrei să mă pierzi din ochi?

– Sunt un fiu ascultător.

– Asta numai când vrei. Ne vedem acolo.

Se despărţiră, însă când trecu pe lângă Elizabeth & Darcy, Avery auzi voci. Bănuind că vizitatorii se opriseră mai întâi acolo, deschise încet uşa.

Înăuntru, în camera goală, se afla Murphy lângă uşa deschisă a terasei, vorbind de unul singur.

– Murph?

– Bună!

– Bună. Puiule, e frig afară. Nu poţi să deschizi uşile.

– Nu le-am deschis eu. N-am atins nimic. Ei îi place să iasă afară ca să se uite.

Cu prudenţă, Avery traversă camera şi se aplecă afară în frig în timp ce scruta terasa în lung şi-n lat.

– Cui îi place să iasă afară?

– Doamnei ăleia. Ea spune că pot să-i spun Lizzy, aşa cum îi zice şi Beckett.

– Aha. Avery simţi un fior rece pe şira spinării, de data asta neavând nimic de-a face cu uşa deschisă. O, Doamne. Hm... şi acum e aici?

– Chiar acolo, lângă balustradă. Puştiul îi arătă cu mâna. Mi-a spus să nu ies afară, fin'că mama o să-şi facă griji.

– În privinţa asta are dreptate.

– Acum aşteaptă.

– Aşteaptă? Pe cine?

– Pe Billy. Mergem să mâncăm pizza?

– Aaa... îhî, imediat.

Avery sări precum un iepure în momentul în care uşa se deschise dinspre hol. Râse, fără prea multă convingere, văzându-l pe Owen care o privea lung.

– Noi tocmai... nu ştiu. Murphy, i-am auzit pe mama ta şi pe Beck sus. Te rog să urci şi tu, OK? Şi promite-mi că o să stai cu ei.

– OK. Nu voiam decât să o văd pe Lizzy, îi place să aibă cu cine să stea de vorbă. Pa!

– Fir-ar să fie, spuse Avery când băiatul ieşi în patru labe. Am auzit voci – şi vreau să spun chiar voci, oameni vorbind, aşa că am deschis uşa. Am dat cu ochii doar de Murphy şi de uşa deschisă. Însă el mi-a spus că doamna – Lizzy – stă acolo afară, lângă balustradă.

El o vede şi vorbeşte cu ea. Am auzit voci, Owen, nu doar o voce. Şi...

– Ia-o încetişor, respiră.

Owen intră în încăpere şi închise uşa de la terasă.

– Dar e acolo, afară. N-ar trebui să aştepţi până când vine înapoi?

– Cred că poate să se descurce.

– Şi poate că-i deja înăuntru. Cu ochii măriţi, Avery se lipi la loc de uşă. Chestia asta a fost atât... atât de *mişto!* Murphy Brewster, Puştiul Care Vorbeşte În Şoaptă cu Fantomele. Cică Lizzie aşteaptă pe cineva pe nume Billy. Chiar că trebuie să stau în camera asta. Poate c-aş avea parte de-o întâlnire de gradul trei – asta dacă nu cumva chiar sunt extratereştri, nu-i aşa? Uau.

Owen îşi puse mâinile pe umerii ei. Avery vibra asemenea unui motor.

– Acum mai ia o gură de aer.

– Mă simt bine. E o chestie atât de extraordinară şi puţin neliniştitoare – dar într-un fel foarte mişto. Tu de ce eşti atât de calm?

– Ai absorbit tu toată agitaţia. Şi-l aştepta pe Billy?

– Asta a spus Murphy, iar el pare a avea o legătură directă cu fenomenul. Poate că Billy este soţul sau iubitul ei.

– Soţii sunt în general şi iubiţi.

– Ştii ce vreau să spun. Iar ea l-a aşteptat aici în toţi aceşti ani. A stat pur şi simplu aici nefăcând altceva decât să-l aştepte pe Billy al ei. E atât de romantic.

– Mie-mi sună tragic.

– Nu... bine, da, dar e şi romantic. O dragoste eternă, o dragoste care durează – ceva ce arareori se întâmplă în realitate, corect?

– Nu ştiu nimic despre asta, începu el, însă ea încă mai fremăta.

– Sentimentul acesta e cel care o ţine aici, căci iubirea aceasta este extrem de puternică. Este magică. Este ceea ce contează cel mai mult. Este... Uşa din spatele ei se deschise brusc, împingând-o în faţă, direct în Owen. Braţele lui se încolăciră strâns în jurul ei ca s-o ajute să-şi recapete echilibrul în timp ce ea îşi lăsă capul pe spate,

uitându-se în sus, direct în ochii lui. Totul, îşi termină ea propoziţia.

El nu vorbi. Rămaseră acolo, cu trupurile strâns lipite şi cu uşa deschisă în spatele ei, auzind de pe hol gălăgia produsă de alergătura şi râsetele copiilor.

„Ce mama naibii?" se gândi el. „De ce mama naibii să nu...?"

După care gura lui se lipi de a ei, iar degetele ei i se răsfirară în păr. Sexy şi strălucitoare – aşa era această femeie superbă. Iar sărutul era sexy şi strălucitor, plin de lumină şi energie. Energia lui Avery.

Totul se transformă într-o nebunie ce-l lăsă fără aer, cu o nevoie acută şi mistuitoare în centrul său, o mâncărime şi-o fierbinţeală neostoită sub piele. Tot ce era în jurul lui dispăru dintr-odată, tot în afară de gustul şi mişcarea ei, de solicitarea la care îl supunea gura ei, de parfumul de lămâie şi de caprifoi.

Avery se clătină pe vârfuri şi se apucă strâns de el, trezindu-se cuprinsă de un val de înfiorare şi mirare. Lăsă ca toate astea să se dezlănţuie, ca valul rapid şi tumultuos să o inunde şi să o ducă spre un tărâm necunoscut, prinzând-o în capcana trăirii acelui moment.

Owen se desprinse primul din îmbrăţişare, holbându-se la ea de parcă ar fi ieşit din transă.

– Ce-a fost asta? Ce *a fost* asta?

– Nu ştiu.

Şi nu era sigură că îi pasă, nici când braţele lui se încolăciră din nou în jurul ei. Profită de acest reazem lipindu-se de el, păstrând în continuare trăirea momentului.

Cineva ciocăni cu putere.

– Owen? Avery? strigă Beckett. Ce se întâmplă? Descuiaţi afurisita asta de uşă.

– Aşteaptă. Cu grijă, Owen îi dădu drumul lui Avery. Aşteaptă, repetă el, de data asta adresându-i-se ei.

Ţinându-şi respiraţia, se duse spre uşă, care se deschise uşor.

– Ce dracu'? întrebă Beckett, după care îşi îndreptă privirea spre uşa deschisă a terasei. Ooo!

– Nu-i nimic. E în regulă. Mă ocup eu de asta.

– Murphy mi-a spus că tu şi Avery sunteţi aici. Beckett se uită rapid peste umăr să se asigure dacă nu cumva erau copiii prin apropiere. Sunteţi bine?

– Îhî. Suntem bine. Ne ducem să luăm pizza.

– Foarte bine. Ai grijă ca uşa aia să fie închisă.

– Am prins ideea.

Fără să spună nimic, Avery închise uşa de la terasă şi trase zăvorul.

– E destul de bine. Ne vedem la Vesta. Beckett le aruncă amândurora o ultimă privire înainte să plece.

Uitându-se lung la Avery, Owen rămase unde era, cu o mână pe mânerul rotund al uşii deschise.

– Bănuiesc că asta a fost ceva ciudat, începu ea. A fost ciudat?

– Nu ştiu.

– Presupun... că toată discuţia aia despre povestea de dragoste şi romantism... trebuie să fi declanşat ceva, indiferent ce-a fost.

– Mda. Probabil. OK.

Ea respiră prelung şi se îndreptă spre el:

– Nu vreau să prelungim situaţia stânjenitoare.

– OK.

– Probabil c-ar trebui să ieşim de-aici. Vreau să spun din camera asta.

– OK.

– Mă duc să-i dau lui Dave o mână de ajutor.

– OK.

Ea îi dădu un pumn în piept.

– Asta-i tot ce poţi să spui? OK, OK, OK?

– În momentul de faţă mi se pare cea mai potrivită replică.

– Cea mai potrivită, pe naiba. Expiră din nou prelung. N-o să ne simţim stânjeniţi, şi nu mai spune OK.

Ieşi din cameră o luă pe scări.

– OK, rosti Owen în barbă. Închise uşa. Când se îndepărtă i se păru că aude râsul şoptit al unei femei în spatele uşii. Îhî, ce glumă bună, mormăi el.

Îndesându-şi mâinile în buzunare, coborî pe scări încruntat şi mânios.

capitolul 4

Gerul extrem pusese stăpânire peste întregul ţinut. Sub cerul albastru, necruţător, fiecare gură de aer te lovea dureros în piept. Noul strat de chiciură îngheţată acoperea uniform pavajul curţii pe care tropăiau fraţii Montgomery.

– Nu vreau să aud despre nu ştiu ce schimbări, ornamente sau ce-ar fi dacă am face nu ştiu cum, mormăi Ryder.

– Hai să aruncăm o privire la camera asta şi-atât. Beckett îi conduse în Jane & Rochester.

– Încă mai sunt o grămadă din nenorocitele alea de cutii. Ryder îşi îndesă mâinile în buzunare. Se pare că mama a cumpărat suficiente veioze şi lampadare ca să lumineze jumătate de oraş.

– Am putea la fel de bine să luăm cât putem duce pentru N&N, la întoarcere. Owen făcu un semn spre zona respectivă. Care-i problema aici, Beck?

– Nu ştiu dacă e vreo problemă, însă-i vorba de singurul loc din clădire în care acum poţi să mai ai puţină intimitate, iar noi suntem înconjuraţi total de-aseară încoace – plus că tu ai şters-o din localul lui Avery înainte să pot pune mâna pe tine. Acum că veni vorba, ce s-a întâmplat cu Elizabeth?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Îşi scoase şapca şi îşi trecu degetele prin părul castaniu-închis, foarte des. Ne-ai adus aici sus ca să vorbim de fantome?

– Murphy a fost în camera aia, îi reaminti Beckett. Singur, cu uşa de la hol închisă, iar uşa de la terasă a fost deschisă. De-abia a împlinit şase ani, fir-ar să fie! Clare nu mai este aşa înspăimântată. Dacă n-ar fi fost Lizzy ca să scrie pe oglinda aburită din baia de jos – indiferent cum de-a reuşit să facă asta – ca să ne avertizeze, s-ar fi putut să nu ajungem la timp la Clare când a atacat-o Freemont. Însă Murphy nu-i decât un băieţel.

– OK. Ryder îşi îndesă la loc şapca pe cap. În privinţa asta ai dreptate. Însă, per total, tărăşenia cu fantoma e destul de enervantă.

– Pentru tine şi băncile din parcuri sunt enervante când nu eşti în toane bune.

– Depinde dacă vreau să stau jos sau nu.

Beckett se mulţumi să clatine din cap.

– Am reuşit în bună măsură să scoatem de la Murphy ce-au vorbit. Puştiul chiar nu are un buton de oprire. S-a hotărât să-i facă o vizită şi s-a dus acolo, înăuntru. I-a povestit despre şcoală, despre căţei. Ea l-a întrebat despre familie.

– Deci Ştrumful Murph a avut o conversaţie neoficială cu o fantomă, comentă Ryder. Acum are nevoie de propriul lui show TV. Murph, Gazda Fantomelor.

– Amuzant, rosti Beckett sec. Ea a ieşit afară, dar lui i-a spus să nu iasă şi el, fiindcă lui mami n-o să-i placă asta. Că o să se îngrijoreze. Şi i-a mai spus că ei îi place să stea acolo, afară. Şi că îl aşteaptă pe Billy. Acum că hanul este renovat şi că sunt lumini şi oameni peste tot, ea s-a gândit că ar putea s-o găsească mai uşor.

– Billy şi mai cum? se interesă Ryder.

– Din păcate, Murphy n-a prins partea asta.

– De ce te uiţi la mine? întrebă agasat Owen. Eu n-am fost implicat cu nimic în treaba asta. Când am intrat înăuntru, Avery era deja acolo cu Murphy. Noi l-am trimis sus, la Clare, ca să nu se îngrijoreze în privinţa lui.

– Îhî, după care el a tot vorbit despre Lizzy şi ne-a spus că tu şi Avery sunteţi acolo. Iar eu n-am putut să deschid uşa. Nu s-a urnit din loc.

– Deci avea chef de joacă. Owen dădu din umeri, încercând să pară nepăsător. Nu-i prima dată.

– Şi n-o să fie nici ultima, murmură Ryder.

– Nu, nici prima şi nici ultima, fu de acord Beckett. Însă când ai deschis uşa din interior, păreai ameţit de parcă-ţi trăsese cineva una în cap. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat între momentul în care l-ai trimis pe Murphy afară şi cel în care ai deschis.

– Nimic. Nimic special.

– Vrăjeală, pufni Ryder. Pe noi nu ne poţi minţi, fraiere. Şi dacă n-a fost nimic special, de ce-ai avut mutra aia preocupată când am fost la Vesta? Ai stat ca pe ace, după care ai început să trăncăneşti că ai nu ştiu ce hârtii

de făcut şi ai şters-o. Cu un rânjet larg pe figură, dădu din cap spre Beckett. A fost ceva special.

– Hai, dă-i drumul, deşartă sacul, Owen, îl îndemnă Beckett.

– Bine. Bine. Avery m-a pus la curent cu ce i-a spus Murphy. Era extrem de tulburată şi foarte romanţioasă. Chestia aia cu aşteptatul lui Billy i se părea ca o poveste desprinsă dintr-un film. Romantism, iubire dincolo de mormânt, toate aiurelile astea. Ştiţi şi voi cum poate Avery să se aprindă în legătură cu un subiect sau altul.

– Nu prea. Ryder strânse din umeri. Eu unul n-am avut niciodată o conversaţie cu Avery pe teme de romantism şi iubire dincolo de mormânt. Tu? se uită la Beckett.

– Nu, din câte îmi aduc aminte. Pe de altă parte, Owen a fost primul ei prieten.

– Hai, mă laşi? Cuprins de jenă şi iritare, Owen îşi târşâi picioarele. Avea pe vremea aia cinci ani, cel mult şase. Era de vârsta lui Murphy. Iisuse.

– Spunea că o să se mărite cu tine, îi reaminti Beckett. Şi că o să aveţi trei câini, două pisici şi cinci copii. Sau poate că erau trei copii şi cinci câini.

– I-ai dat şi un inel, frate.

Prins la înghesuială, Owen îşi dezveli dinţii amenin-ţător spre Ryder.

– Scos dintr-un nenorocit de automat de gumă de mestecat. Mă prosteam. Şi eu eram tot un copil, pentru numele lui Dumnezeu.

– Şi ai sărutat-o, direct pe gură!

– Pur şi simplu s-a întâmplat! Fantoma aia ţâfnoasă a voastră, care miroase a caprifoi, a împins uşa de la terasă şi a deschis-o exact când Avery se sprijinea de ea. Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că s-a agăţat de mine şi...

Cu sprâncenele arcuite, Beckett îşi înclină capul într-o parte studiindu-i atent chipul.

– Eu vorbeam de vremea când avea cinci ani.

– Aaa...

– Şi totuşi, ca să revenim în zilele noastre, insistă Ryder. Ai pupat-o pe Scufiţa Roşie Automată?

– Pur şi simplu s-a întâmplat, insistă el. Uşa a împins-o direct în mine.

– Ihî, de câte ori se împiedică o femeie, sunt şi eu acolo, călare pe ea.

– Eşti un măgar, îi spuse Owen lui Ryder.

– Probabil c-a fost un sărut de milioane, chiar dacă pur şi simplu s-a întâmplat, speculă Beckett. Asta ţinând cont de cum arătai când ai descuiat uşa.

– N-am *descuiat* uşa fiindcă n-a fost *încuiată*. Sigur ea a făcut-o.

– Roşcata?

– Nu, nu Avery. Elizabeth. După care a râs.

– Avery?

– Nu! Gata să-şi smulgă părul de nervi, Owen o luă înainte printre mormanele de cutii. Elizabeth. După ce Avery s-a supărat şi a plecat, am auzit-o râzând.

– Avery s-a supărat fiindcă ai sărutat-o? se interesă Beckett.

– Nu. Poate că da. De unde naiba să ştiu de ce se supără o femeie? Frustrarea îl năpădea valuri-valuri. Nimeni nu are habar, şi asta pentru că poate fi orice blestemăţie. Este un mister de nerezolvat. Iar a doua zi, acea orice blestemăţie se rezolvă şi apare o altă blestemăţie. Nici un bărbat nu poate pricepe asta, rosti Owen abătut.

– N-are dreptate, comentă Ryder. Aşadar, hai să revenim. Te-a sărutat şi ea la rândul ei?

– Mda.

– Ca într-un gest reflex, sau te-a tras spre ea?

– A participat şi ea, murmură Owen. N-a fost ca un pupic amical.

– Şi cu limba?

– Doamne sfinte, Ry.

– Nu eşti singurul care apreciază detaliile. Ryder dădu din cap spre Beckett. În mod categoric au fost şi limbile implicate.

– Am spus c-a participat şi ea, nu? După care vine Beck şi bate la uşă şi totul pare din altă lume. Ea mi-a spus că nu vrea să ne simţim stânjeniţi, ştii? Aşa că i-am spus OK. A spus că are de gând să-i dea lui Dave o mână de ajutor, iar eu am spus OK.

– Eşti un idiot. Plin de compasiune, Ryder clătină din cap. Se presupune că tu eşti ăla deştept. Tu eşti ăla deştept, Beckett este cel simpatic, iar eu sunt cel arătos. Şi când acolo, tu eşti un idiot. Tocmai ai dat-o în bară, amice.

– De ce? De ce-s idiot?

Beckett ridică o mână:

– Îi explic eu de ce. Te-ai sărutat cu o femeie până ţi-au ieşit ochii din cap, iar dacă informaţia ta este corectă, şi ea a fost la fel de implicată şi activă ca şi tine. După care tot ceea ce ai putut să scoţi în momentul în care în mod evident ea încerca să verifice ce-a însemnat asta pentru tine a fost cuvântul „OK"? Eşti prost făcut grămadă.

– Ea n-a vrut să ne simţim ciudat. Iar eu încercam să n-o fac să se simtă ciudat.

– Aţi avut parte de un brânci de la o femeie moartă ce s-a finalizat într-o încâlceală de limbi cu o fostă iubită, timp în care fantoma a blocat ieşirea? Asta-i al dracului de ciudat, conchise Ryder.

– Nu-i o fostă iubită. Avea cinci ani pe-atunci!

Cu un gest complice, Ryder puse o mână pe umărul lui Owen.

– Femeile nu uită niciodată. Dacă nu vrei ca toată povestea asta să fie mai bizară decât este acum, trebuie să stai de vorbă cu ea. Bietul de tine.

– Avery a avut dreptate, speculă Beckett. Lizzy este o romantică. Prima dată când am sărutat-o pe Clare a fost în clădirea asta – iar după aceea, mi-am dat seama că Lizzy ne-a manevrat în sensul ăsta. Sau cel puţin într-o oarecare măsură.

– Atunci vorbeşte tu cu ea, insistă Owen. Spune-i să ne lase în pace.

– Probabil că sărutatul Roşcatei ţi-a omorât nişte celule nervoase la nivelul creierului, decise Ryder. Poţi să-i spui unei femei ce să facă – dacă ştii cum s-o iei – şi ai unele şanse ca în jumătate din cazuri chiar să se conformeze cât de cât. Asta-i valabil pentru o femeie în viaţă. Pentru una moartă? Probabilitatea e aproape de zero.

– Aiurea.

– Mai bine discută cu Avery, îl sfătui Beckett. Şi fă-o curând, fă-o ca lumea.

– Vorbeşti prostii.

– Bine, acum că tot am avut discuţia asta intimă, doamnelor, hai să ne întoarcem dracului la muncă. Ryder se duse la uşă şi o deschise. Avem un han de terminat.

Owen nu putu să o evite – nu că n-ar fi vrut să o facă. Însă nu avea cum, nu, având în vedere căratul mobilierului, datul găurilor, curăţenia şi pauzele de masă. În condiţii normale, o vedea pe Avery cam o dată pe săptămână, cel puţin. De când începuse munca la han, asta se întâmpla zilnic. Iar acum când lucrarea era pe ultima sută de metri, aveau tendinţa de a-şi încrucişa drumurile de mai multe ori pe zi.

Însă – fiindcă *nu era* un idiot – nici una dintre ocazii nu prezenta acel gen de intimitate de care ştia c-ar fi fost nevoie ca să poarte marea discuţie despre sentimentele lor.

Chiar dacă ar fi putut să găsească un loc în care să nu se perinde într-o parte şi alta o duzină de oameni, oricum ar fi fost întrerupt la fiecare zece minute.

Prin urmare, luă decizia optimă, din punctul lui de vedere. Se comportă de parcă nu se întâmplase nimic. În următoarele zile, vorbi cu ea, cără cutii pentru ea, comandă mâncare de la ea, ca şi cum totul ar fi fost exact ca înainte.

Întrucât şi ea se comportă exact la fel, ajunse la o concluzie clară: problema era rezolvată.

Pentru ultima sarcină grea a zilei – cu speranţa că era ultima şi a săptămânii, se gândi el – cără o cutie de becuri în camera Nick & Nora. Intenţiona să ia pe rând camerele deja terminate, unde să se ocupe de corpurile de iluminat şi să monteze becurile.

Avu doar o scurtă ezitare când o văzu pe Avery punând abajururile unui lampadar cu mai multe braţe.

– A fost nevoie să-l montez, se justifică ea privindu-l.

– Arată bine.

– Fac asta de capul meu. Îmi place mai mult decât modul în care îl prezintă ei în schema de montaj. Justine a spus că şi ei îi place la fel.

– Din partea mea, e-n regulă.

Observă că veiozele cu globuri rotunde fixate lângă tăblia patului fuseseră deja montate.

– În seara asta sunt Fata cu Lampa, îi spuse ea.

Dădu să facă o glumă cum că şi el era Băiatul cu Becul, când se opri răzgândindu-se brusc. Fir-ar să fie. Chiar că *era* ciudat.

– Eu sunt omul cu becurile, aşa că hai să facem lumină. Scoase un bec din cutie. Ascultă, Avery...

– Uite! Hope intră în cameră, având încă pe ea haina şi fularul. Nu este fabuloasă?

Avea în mână o statuetă în stil art déco înfăţişând un bărbat şi o femeie.

– E minunată! Îi reprezintă pe Nick şi Nora Charles[1].

Avery îşi schimbă poziţia corpului ca să o admire.

– Tipii ăia extraordinari de la Bast ne-au dat-o.

– Uau. Acum îmi place şi mai mult.

– E perfectă! După ce cercetă din priviri încăperea, Hope o aşeză pe colţul paravanului care acoperea caloriferul. E chiar perfect. Îmi place la nebunie lampadarul acela. Puţin luciu, foarte mult farmec şi stil. A, când termini acolo, Avery, să ne spui părerea ta despre J&R. Owen, încercăm să decidem asupra milieurilor croşetate de bunica ta, cele pe care mama ta le-a apretat, le-a lipit pe carton şi le-a pus în ramă. Sunt atât de frumoase, a fost o adevărată artistă.

– Dacă ar fi avut suficient fir de aţă, ar fi putut să croşeteze Taj Mahalul.

– Te cred. Suntem în dubiu unde să le punem şi am reuşit să restrângem posibilele locuri la numai două. Avem nevoie de un ochi din afară, Avery.

– Poţi să contezi pe mine. Ăsta-i ultimul abajur. Slavă Domnului. Se trase înapoi, dând din cap. Excelent.

– Atunci vino jos. E ultima treabă pentru seara asta.

---

[1] Personajele principale ale romanului *The Tin Man* de Dashiell Hammett şi ale seriei de filme create pe baza acestuia (n.red.)

– Bun, fiindcă trebuie să dau o fugă până la restaurant, să mă ocup de câteva lucruri.

– După asta, vino până la mine, îi spuse Hope. Părinţii lui Clare i-au luat pe copii la ei, iar Beckett se întâlneşte la cină cu un client. O să bem nişte vin şi o să fac ceva de mâncare.

– Super. Mai am două minute aici şi gata. În timp ce Hope ieşea, Avery se aplecă să strângă ambalajul corpului de iluminat. Sunt şi mai frumoase când sunt aprinse, comentă ea când Owen testă veiozele.

– Aşa-i. Deci, Avery ... noi doi suntem OK?

După un moment de tăcere ezitant, îl străfulgeră cu privirea.

– Iar cuvântul ăla.

– Haide, Avery.

Încă aplecată, se uită lung la el, cu o privire neînduplecată pe sub sprâncenele arcuite.

– Eu sunt OK. Tu eşti OK?

– Da, numai că...

– Se pare că suntem OK. N-a fost primul meu sărut, Owen.

– Nu, dar...

– Nici măcar primul cu tine.

El mută cutia de becuri de pe un şold pe celălalt.

– Asta a fost...

– Aşadar, nu-i nici o problemă aici.

– Nici o problemă, fu şi el de acord, deşi se simţea de parcă ar fi existat una. O să iau toate astea. Oricum avem o mulţime de chestii de cărat afară.

– E bine şi atât. Avery dădu să iasă din încăpere, dar se opri în prag: A, dacă ai timp, poate agăţi şi oglinda, aia cu rama în formă de raze. Hope a marcat locul pe perete.

– Desigur.

– Weekend plăcut, dacă nu ne mai vedem.

– Îhî, şi ţie la fel. Se uită urât la cutia de carton, se uită urât la oglindă, se uită urât la cadrul gol al uşii. Rahat, murmură el, pornind să-şi caute maşina de găurit.

– „Suntem OK?" Avery făcu un gest amplu cu paharul de vin. Ce ticălos!

În sufrageria lui Hope, tolănită pe canapea, Clare îi zâmbi prietenei sale.

– Este pur şi simplu din cauză că nu ştie cum să reacţioneze.

Departe de a fi pregătită să-i ierte lui Owen comportamentul stângaci, Avery se enervă.

– N-a avut nici o problemă să reacţioneze alaltăseară.

– Beckett a fost foarte stingherit şi s-a purtat cu mine cam bizar după ce aproape că ne-am sărutat prima oară. Poate-i o trăsătură caracteristică a fraţilor Montgomery.

– Dar odată ce-aţi făcut-o, n-a mai fost deloc stingherit.

– E-adevărat. Zâmbetul lui Clare se îndulci şi mai tare. Foarte adevărat. Şi totuşi, dată fiind istoria voastră...

– Ce istorie? Nici o istorie.

– Ce istorie? Hope aduse o tavă cu fructe şi brânzeturi din mica ei bucătărie. N-am avut ocazia să aud toate detaliile. Din câte înţeleg, au fost ghionţi de la fantome, un sărut fierbinte, un Owen dezumflat în urma evenimentelor petrecute.

– Asta-i rezumatul.

– Istorie? Oare-i vorba de altceva decât faptul că ne ştim de-o viaţă? Clare şi Beckett se ştiau de ani buni înainte să fie împreună.

– Eu eram cu Clint, îi reaminti Clare. Am fost un cuplu încă de la început, aşa că eu cu Beckett n-am avut o istorie propriu-zisă, în afară de faptul că se întâmpla să fim amici.

– Şi tu ai avut mai mult de-atât cu Owen? sondă Hope terenul. Ce mi-a scăpat?

– Au fost logodiţi. Zâmbind larg acum, Clare ridică paharul în cinstea lui Avery.

– Poftim? Ochii ciocolatiu-închis ai lui Hope se măriră, indicându-i şocul. Când? Eu de ce n-am avut habar? Asta-i o ştire colosală.

– Când eram mici. Cred că aveam cinci ani – aproape şase. Taţii noştri erau apropiaţi, aşa că am avut parte de-o grămadă de activităţi împreună. Eram topită după el.

– Prin urmare, l-a cerut de bărbat, mai precis, a anunţat că se vor căsători când cresc mari.

– Vai, ce drăguţ!

Domolindu-se puţin, Avery dădu din umeri.

– Probabil că pentru el a fost un moment extrem de jenant. Bănuiesc că avea în jur de opt ani. Dar a reacţionat cu bunăvoinţă. Cu răbdare, îşi aduse ea aminte, îndulcind şi mai mult tonul. Mi-au sfârâit călcâiele după el doi ani de zile.

– Asta-i o perioadă foarte lungă pentru vârsta aia, preciză Hope.

– Şi pot să-ţi spun şi ce s-a întâmplat mai departe. El a început să umble cu Kirby Anderson. Îndulcirea tonului se opri brusc în momentul în care privirea ei deveni necruţătoare. Târfa aia de zece ani. Owen Montgomery mi-a rănit inima cu vagaboanda aia care fură prietenii altora.

– Ar trebui să precizez, pentru Hope, că doamna Kirby Anderson este acum măritată, mamă a doi copii şi o activistă ecologistă înverşunată, locuind în Arlington, Virginia.

– A mai crescut şi ea, bombăni Avery. Dar tot s-ar putea să mai fie vorba de curvăsăraie acolo, în stare latentă. Oricum ar fi, după aceea n-am mai avut treabă cu băieţii până am ajuns la pubertate.

– Însă l-ai iertat pe Owen, interveni prompt Hope.

– Negreşit. Am refuzat să plâng după el. În plus, primul prieten al unei fete n-o să fie şi ultimul, corect? Cu un gest elocvent, tăie o felie de Gouda şi muşcă din ea. Îndeosebi când este un nătâng.

– Nu fi prea aspră cu el. Clare se întinse şi o bătu amical pe mână. Probabil că-i agitat, nu-i sigur cum să acţioneze. Ştii bine c-ai însemnat foarte mult pentru el. Pentru ei toţi.

– Da, da. Avery oftă. A fost un sărut al naibii de fain. A învăţat mult de la vârsta de opt ani încoace – sau eu sunt cea care a învăţat. Probabil amândoi. Nu m-ar deranja să-l sărut din nou.

– Pe bune? zâmbi Hope în timp ce-şi tăia o felie de măr.

– Sigur. Ce, sunt proastă? Sărută al naibii de bine – şi acum ştiu asta. Şi arată beton.

– Ai vrea să te culci cu el? se interesă Hope.

– Hmm. Cu un aer meditativ, Avery se întinse în faţă şi luă o boabă de strugure verde de pe o tartă. În prezent suntem amândoi disponibili, suntem amândoi adulţi. Poate că da. Atâta timp cât facem pasul ăsta păstrându-ne realismul. Poţi să ai încredere în Owen. Asta-i o mare chestie, să ştii că eşti cu cineva în care poţi să ai încredere. Muşcă din strugure zâmbind. Şi care e şi drăguţ foc.

– Ascultând toate astea, mă bucur că eu am ieşit din arenă. Satisfăcută, Hope se lăsă să se scurgă uşor în fotoliu, cu paharul de vin în mână.

– N-o să rămâi mult pe margine, zise Avery clătinând din cap. Eşti superbă, deşteaptă, interesantă – şi ai bun-simţ.

– Acum nu sunt deloc interesată de vreun rendez-vous. Şi asta nu din cauza lui Jonathan. De fapt, dacă stau să mă gândesc, nu are nici o legătură cu nemernicul ăla. În momentul de faţă, tot ce vreau este să mă concentrez asupra hanului, să fiu cel mai bun administrator de han din lume şi să păstrez locul ăla minunat într-o stare perfectă. Bărbaţi, întâlniri, sex? Pur şi simplu, nu sunt pe radar în prezent.

– Ai grijă, o avertiză Clare. În privinţa asta e mai bine să nu-ţi faci planuri.

– Da, dar eu excelez la planuri.

Owen nu dormi bine, ceea ce i se păru extrem de agasant. El dormea întotdeauna bine. Se gândea la asta ca la o aptitudine, la fel cum se pricepea la tâmplărie sau cum putea face calcule în minte, adunând coloane întregi de numere.

Însă în loc să doarmă după o zi plină de muncă, o oră de exerciţii fizice extenuante şi o baie relaxantă în cada fierbinte, dormise pe apucate, cu nenumărate întreruperi.

Îşi promisese că nu avea să muncească în weekend, însă când cineva se dă jos din pat înainte de răsăritul soarelui, ce naiba poate să facă?

Casa era în ordine deplină. În general era aşa, însă cu presiunea din ultimele două săptămâni, impusă de finalizarea hanului, abia dacă mai făcea altceva în afară de să doarmă acolo. Chiar nu putea să găsească nimic de făcut sau aranjat.

El şi Beckett proiectaseră imobilul, la o azvârlitură de băţ de casa mamei, de casa lui Ryder, de casa pe care o termina, în sfârşit, Beckett. Îi plăcea să fie aproape de familie şi totuşi să fie singur şi să aibă intimitate în parcela lui împădurită.

Spaţiul i se potrivea, iar înclinaţia către eficienţă îl făcuse să construiască o bucătărie deschisă şi o sufragerie care servea pe post de cameră de zi şi zonă de distracţie când avea invitaţi. Spre stânga, spălătoria şi, totodată, cameră bună la toate – un fel de atelier, servea şi ca încăpere în care se dezbrăca şi se descălţa când venea de la muncă.

Credea în multifuncţionalitate, chiar şi în cazul locuinţelor.

Acum, purtând doar nişte pantaloni largi din flanel, stătea lângă uşile înalte de sticlă ce dădeau spre curtea interioară pavată, bând cafea de la maşinăria lustruită şi eficientă pe care şi-o făcuse cadou de ziua lui.

Ryder îi spunea Hilda, susţinând că orice chestie care era sclipitoare şi totodată complicată trebuia musai să fie femeie.

În general îi plăcea prima ceaşcă de cafea bună şi tare, căci îl pregătea pentru o nouă zi de activitate. În acel moment însă, nici măcar asta nu reuşi să-i atenueze iritabilitatea.

Ea era cea care se purta ciudat, îşi spuse el, aşa cum îşi tot repetase necontenit pe timpul acelei nopţi chinuite. Ea spusese că nu voia să se simtă ciudat, după care tot ea se comportase ciudat, încercând fără motiv să-i insufle un sentiment de vinovăţie.

Totul era o aiureală, iar el trebuia să uite şi gata. Căci al naibii să fie dacă mai avea să piardă altă noapte gândindu-se la povestea asta.

Stomacul îl anunţă că ar fi trebuit să ia micul dejun, însă nu avea chef să gătească. Nu că l-ar fi deranjat, mai ales un mic dejun de weekend în care putea să mănânce ouă cu şuncă stând la masa gen bar de la bucătărie şi să-şi folosească iPad-ul.

Nu avea chef nici de iPad, iar asta era de rău. Întotdeauna avea chef să-şi folosească iPad-ul.

Aşa că, în cele din urmă, nu avea altceva de făcut decât să se apuce de treabă. Avea să petreacă o bucată de timp în atelier, ocupându-se de poliţa de deasupra şemineului din dormitorul lui Beckett. Poate că reuşea să o termine astfel încât Beckett să trebuiască să-i dea doar luciul final.

Nu avea sens să piardă timpul pe-acasă dacă nu putea să se bucure de trândăveală. În plus, mama sa se trezea devreme în mod obişnuit, se gândi el în timp ce urca pe scara centrală pe care o construiseră el şi fraţii săi. Ea avea să-i facă ceva de mâncare – iar el ar fi putut să-i spună – cu subtilitate – câte ceva despre Avery.

Nu că i-ar fi povestit mamei sale întreaga fază – era ceva prea... OK, ciudat. Însă ştia bine că nimeni nu avea intuiţie o mai bună şi nu se pricepea la oameni mai bine decât Justine Montgomery.

Se duse în dormitor, porni şemineul pe gaz construit pe peretele de culoare ciocolatie şi îşi luă cafeaua cu el în baie. De îndată ce făcu duş şi se bărbieri, se îmbrăcă în haine de muncă şi-şi puse bocancii cu bot metalic.

Făcu patul aranjând cearşafurile, trăgând cuvertura albă de deasupra şi aşezând cu grijă pernele cafenii.

Îşi scoase telefonul din încărcător, îl agăţă la curea şi îşi luă din tava de pe măsuţa de toaletă briceagul, nişte mărunţiş şi portofelul. Luă şi o bandană curată din sertarul măsuţei de toaletă.

Stătu un moment, încruntându-se în gol. Era prea linişte, îşi dădu el seama. Casa sa şi terenul din jur erau exact aşa cum îi plăceau lui, munca era din belşug şi satisfăcătoare. Însă era mult prea multă linişte.

Era timpul să-şi ia un câine. Era timpul să se gândească extrem de serios la ideea de a-şi lua un câine. Poate o corcitură de labrador ca şi cei ai mamei sale – sau un câine vagabond, dar credincios ca al lui Ryder.

Era totuşi mai bine să aştepte până la primăvară, se gândi el începând să coboare scările. Era mai uşor să dresezi un căţeluş pe vreme mai caldă. Sau poate că avea să salveze un câine matur – ce bine ar fi fost să aibă pe jumătate norocul pe care îl avusese Ry cu Dumbass!

Scoase din dulap haina de lucru, îşi trase un fes de schi pe cap, îşi puse mănuşi şi luă cheile din farfurioara de lângă uşă.

„Un tip are nevoie de un câine", îşi zise. Asta era ceea ce-i lipsea din viaţă. Un câine bun.

Poate că avea să treacă pe la adăpostul animalelor după ce lua micul dejun cu mama lui, sau puţin mai târziu, după ce petrecea oarece timp în atelier.

Dând din cap mulţumit, se sui în camionetă. Toate ideile se ordonaseră într-un plan – iar lui îi plăceau planurile bune.

Demară, trecu de micul şopron pe care îl construise ca să adăpostească jeepul şi plugul de zăpadă şi o luă pe drumul principal. După două viraje intră pe aleea îngustă care ducea spre casa mamei sale, urcând panta.

Câinii ţopăiau de-o parte şi de alta a drumului – mai întâi îl văzu pe Cus (prescurtarea de la Atticus) înnebunit de bucurie, ţinând în gură una dintre multele lui mingi sfârtecate. Apoi, fratele lui, Finch, îi aplică lui Cus un blocaj strâns care îi făcu pe ambii câini să se dea de-a dura într-un fel de luptă corp la corp.

Da, se gândi Owen zâmbind, în mod clar avea nevoie de un câine.

Dădu roată aleii din faţa casei şi rămase un moment nedumerit când dădu cu ochii de camioneta lui Willy B. parcată lângă maşina mamei sale.

Era devreme pentru o vizită, chiar şi pentru tatăl lui Avery. Însă Owen ştia că Willy B. trecea adesea pe acolo, iar acum că era unul din artiştii furnizori pentru magazinul de suveniruri al mamei sale, probabil că-şi făcea şi mai des drum cu noile sale piese sau schiţe.

Ce noroc neaşteptat, hotărî el în timp ce parca. Poate că reuşea, cu puţin tact, să afle de la Willy B. nişte amănunte sau informaţii despre Avery – cu multă, multă subtilitate.

Se opri suficient încât să ridice mingea pe care Cus o lăsase rugător la picioarele sale. O aruncă pe orizontală, lung şi cu putere, iar câinii o porniră în urmărirea ei, în timp ce el se apropie în grabă de uşa din spate.

Auzi muzică pe când era încă la trei metri distanţă şi clătină din cap. Tipic pentru mama lui – care nu strigase niciodată la vreunul din fiii ei să dea blestemata de muzică mai încet. Întotdeauna îşi ascultase la volum maxim muzica preferată.

Împinse uşa deschisă şi simţi mirosul de şuncă prăjită şi cafea. Zâmbind, se gândi: la ţanc.

După care ochii îi ieşiră brusc din orbite.

Şunca sfârâia pe aragaz. Mama lui era în faţa tigăii.

La fel şi Willy B., iar cei un metru şi nouăzeci de centimetri ai săi nu erau acoperiţi de nimic altceva decât o pereche de boxeri albi. Avea mâinile pe fundul lui Justine şi gura strâns lipită de a ei.

capitolul 5

Probabil că făcuse vreun zgomot care răzbise prin fondul muzical şi prin pasiunea care-i unea pe cei doi. Poate că ţipase. Speră că nu o făcuse, că nu-şi exteriorizase uimirea şi dezgustul.

Mama sa – cu un halat desfăcut peste pantalonii roşii de pijama şi un maieu subţire (mult prea subţire) de culoare albă – se trase înapoi. Privirea ei o întâlni pe a lui Owen, iar ea clipi surprinsă, după care izbucni în râs.

Izbucni în râs.

Willy B. avu bunul-simţ să se facă la fel de roşu la faţă ca şi părul lui răvăşit şi barba îngrijită.

– Ce? reuşi Owen să scoată, şocat până în măduva oaselor. Ce... tu... *Ce?*

– Pregătesc ceva pentru micul dejun, spuse Justine cu lejeritate, zâmbind încă. Îmi imaginez că acum trebuie să sparg mai multe ouă.

– Tu... Dar... Ce? Mamă!

– Încearcă să încropeşti o propoziţie completă, Owen. Ia nişte cafea. Şi se întinse după o cană.

– Aaa... ar trebui să... Încă roşu la faţă, Willy B. îşi târşâi picioarele enorme. Să-mi pun nişte pantaloni.

– Da! Owen îşi simţi mâinile fâlfâind prin aer, însă pur şi simplu nu putu să le oprească. Asta e. Pantalonii. Tu. Te rog, Doamne, Dumnezeule.

Cu un mormăit gutural, Willy B. o şterse rapid precum un urs ce se îndreaptă spre peştera sa.

– *Mamă!*

– Aşa mi se spune. Justine pur şi simplu radia de fericire. Stai jos, scumpule. Bea-ţi cafeaua.

– Ce...

Mama luă cleştele de bucătărie ca să scoată şunca împănată din tigaie şi s-o pună la scurs.

– De data asta termină-ţi propoziţia. O s-o încep eu pentru tine. Ce...?

– Ce... Trebui să-şi înghită nodul puternic, înţepător, pe care îl simţea în gât. Nu-i pria prea tare peisajul. Ce faci? Aici. Cu el. Goală.

Cu sprâncenele arcuite, Justine se uită în jos la ea însăşi.

– Nu sunt goală.

– Aproape goală.

Reprimându-şi alt zâmbet, Justine îşi închise halatul şi îi înnodă cordonul.

– E mai bine aşa?

– Da. Nu. Nu ştiu. Capul meu. Mi-a explodat capul?

Îşi trecu de câteva ori mâinile peste creştet.

Absolut netulburată, Justine scoase ouăle şi laptele din frigiderul imens.

– Aveam de gând să fac omletă, dar în împrejurările de faţă, o să mâncăm friganele. Şi-aşa ai o slăbiciune pentru pâinea prăjită. N-ai mâncat micul dejun, nu-i aşa?

– Nu. Mamă, nu înţeleg.

– Care parte n-o înţelegi, puiule?

– Oricare din ele. Toate.

– E-n regulă, lasă-mă să-ţi explic. Când oamenii se fac mari, vor adesea să fie apropiaţi unii de alţii. Cel mai bine este dacă se plac şi se respectă reciproc. O parte importantă a acestei apropieri include şi sexul, ceea ce înseamnă...

– Mamă! Îşi încovoie gâtul, însă nu era sigur ce sentiment anume îi stârnise mânia. Mai termină, te rog.

– Deci partea aia o înţelegi. Eu şi Willy B. ne plăcem şi ne respectăm reciproc şi câteodată mai facem şi sex.

– Nu, nu, nu include cuvintele Willy B. şi sex în aceeaşi propoziţie cu tine.

– Atunci nu am cum să-ţi explic, nu? Gustă asta, Owen, îl sfătui ea oferindu-i o felie de şuncă prăjită.

– Dar... Luă şunca. Nu putea să-şi scuture ceaţa de pe creier ca să poată vorbi coerent.

– L-am iubit pe tatăl tău. Foarte, foarte mult. Aveam optsprezece ani când l-am văzut prima dată – era chiar în prima zi de muncă la Wilson Contractors. Îl văd şi acum pe scara aia, cu nişte blugi jerpeliţi, nişte bocanci mari, o centură de scule la brâu, fără cămaşă pe el. Dumnezeule! exclamă ea ducându-şi mâna la inimă. N-am mai putut să mă concentrez la altceva pentru tot restul zilei. Tom Montgomery. Tommy al meu. Scoase un bol şi începu să amestece ouăle şi laptele cu o furculiţă, continuându-şi povestea. Nici măcar n-am putut să fac pe timida când m-a invitat la o întâlnire. N-am ieşit niciodată cu altcineva de la acea primă întâlnire a noastră. N-am mai vrut niciodată pe nimeni altcineva. N-am mai iubit aşa cum l-am iubit pe tatăl tău.

– Ştiu, mamă.

– Am avut o viaţă frumoasă. A fost un om extraordinar. Deştept, puternic, amuzant. Un bărbat atât de bun, un tată atât de bun! Împreună am pus pe roţi firma, căci ne intrase în cap să avem propria noastră afacere. Iar casa asta, familia – reprezintă tot ceea ce a însemnat Tommy. Voi toţi aveţi câte ceva din el, o parte ce se manifestă în felul vostru de a fi, o parte ce se regăseşte în felul în care arătaţi. Tu ai gura lui, Beckett ochii lui,

Ryder mâinile lui. Şi multe altele. Pentru mine asta e o adevărată binecuvântare.

– Îmi pare rău. Uitându-se la ea, auzind-o, simţi cum i se strânge inima. Îmi pare rău. Nu plânge.

– Nu sunt lacrimi de tristeţe. Sunt lacrimi de recunoştinţă şi mulţumire. Justine adăugă zahăr, un pic de vanilie şi scorţişoară din abundenţă. Am avut o viaţă plină, interesantă şi minunată împreună, dar el a murit. Nu ştii – şi aşa am vrut eu, să nu ştii niciodată – cât de îndurerată şi de furioasă am fost pe el fiindcă a murit şi m-a lăsat. Am fost atât de nebună de durere încât m-a ţinut săptămâni, luni întregi. Nici nu ştiu cât. Nu mă gândisem niciodată că o să moară el primul. Se presupunea că o să fim împreună pentru totdeauna, iar el s-a prăpădit. S-a dus, Owen, şi cât trăiesc o să-mi fie dor de el.

– Şi mie la fel.

Se întinse peste blatul de bucătărie, îşi puse mâna peste o mână a lui Owen, după care se întoarse şi luă nişte pâine.

– Willy B. a ţinut enorm la Tommy. Erau la fel de apropiaţi aşa cum sunteţi şi voi, băieţii, între voi.

– Ştiu asta. Ştiu asta, mamă.

– Am avut amândoi nevoie unul de celălalt când a murit Tommy. Aveam amândoi nevoie de cineva care îl iubise, care putea să spună poveşti despre el. Cineva pe care să te poţi bizui, cu care să poţi plânge, cu care să poţi râde. Şi asta-i ce-am făcut noi doi, *tot* ce-am făcut, pentru o bună bucată de timp. După care, în urmă cu vreo doi ani, ne-am... hai să spunem doar că am început să-i pregătesc micul dejun din când în când.

– De vreo doi... ani.

– Poate c-ar fi trebuit să-ţi spun. Strânse din umeri în timp ce înmuia pâinea în amestecul de lapte şi ou. Poate că n-am fost sigură că vreau să vorbesc cu băieţii mei, la rândul lor adulţi, despre viaţa mea sexuală. De fapt şi de drept, Willy B. e un timid.

– Eşti... îndrăgostită de el?

– Îl iubesc, bineînţeles că-l iubesc. Îl iubesc de ani de zile, exact aşa cum îl iubea şi Tommy. E un om bun, ştii

şi tu asta. E un tată bun – şi a trebuit s-o crească singur pe Avery după ce mama ei a şters-o aşa cum a făcut-o. Dacă l-ai diseca ai vedea că este compus numai din trăsături pozitive. Îndrăgostită? Aruncând o privire spre pâinea dată prin compoziţia de clătite ce sfârâia în tigaie, Justine urmă: Ne bucurăm unul de celălalt, Owen. Ne place să fim împreună când avem timp. Fiecare în parte avem propria noastră casă, propriile noastre vieţi, propriile noastre familii. Suntem fericiţi şi încântaţi de cum stau lucrurile şi asta-i de-ajuns. Acum, pot să-i spun să coboare ca să mănânce ceva la micul dejun?

– Desigur. Poate c-ar trebui să mă duc eu.

– Stai acolo unde eşti. Am făcut suficientă mâncare pentru o armată întreagă. Ieşi din bucătărie, îşi puse mâinile în şolduri şi strigă: Willy B., sper că ţi-ai pus pantalonii, aşa că hai să mănânci.

Venind înapoi, întoarse pe partea cealaltă încă un rând de felii care sfârâiau în tigaie, puse în farfurii şunca şi friganelele şi împinse farfuriile peste blat.

Până în momentul în care Willy B. intră şovăitor, târşâindu-şi picioarele, pusese deja la prăjit încă un rând.

– Stai jos şi mănâncă, îi spuse ea pe un ton poruncitor. Să nu se răcească.

– Chiar arată bine, Justine.

Dregându-şi vocea, Willy B. se aşeză pe scaun lângă Owen. Cu coada ochiului, Justine îi aruncă fiului ei privirea *aceea*.

– Ăăăă, deci... cum merge treaba, Willy B.?

– Ei, ştii şi tu.

– Îhî.

Fără să se poată gândi la altceva de spus, Owen îşi turnă sirop pe pâinea prăjită.

– Ah... hanul arată pe zi ce trece mai bine, îndrăzni Willy B. Face o figură frumoasă acolo, în piaţă. Tatăl tău ar fi cu adevărat mândru şi mulţumit de ce-aţi făcut.

– Ar fi. Owen oftă. Femeile au tot pus ici-colo o parte din lucrările tale. Dau bine înăuntru.

– Nu-i aşa că-s cele mai tari?

La aragaz, Justine întoarse alte felii de pâine şi zâmbi în timp ce cei doi bărbaţi se tot poticneau în tentativa de a încropi o conversaţie.

Owen trecu până la urmă cu bine prin situaţia dată. Încă nu era sigur ce să creadă despre asta, însă termină micul dejun cu mama sa şi... cu Willy B. Câinii dădură năvală spre atelier împreună cu el, Cus, întotdeauna plin de speranţă, cărându-şi una din mingiuţele sale.

Aprinse luminile, porni aparatul radio şi dădu căldura mai tare. După treizeci de minute de bâjbâială şi stângăcii, renunţă. Creierul său refuza pur şi simplu să se cupleze, şi nu ar fi riscat să facă o lucrare de fineţe în starea asta.

Dădu căldura mai încet, opri radioul şi stinse luminile. Câinii îl urmară afară supuşi. Ca să-i facă pe plac lui Cus, trase un şut puternic mingii acestuia înainte să se suie înapoi în camionetă.

Mai bine să se apuce de nişte lucrări de tâmplărie istovitoare, hotărî el îndreptându-se spre proprietatea lui Beckett. Capul avea să-l ajute cât să muncească la grinzile camerelor pe care le adăugaseră pentru băieţii lui Clare.

Văzu camionetele fraţilor săi şi merse în spate, incapabil să-şi dea seama dacă asta îl uşura de povara celor aflate.

Oare ce să le spună? Să le spună ceva?

Bineînţeles că da. Trebuia să le spună şi lor – în plus, asta însemna că nu mai avea să se agite, să se frământe în tăcere de unul singur.

În momentul în care îşi scoase centura pentru scule din maşină auzi muzica de la iPod-ul lui Beckett şi gălăgia la fel de muzicală a ciocanului şi a fierăstrăului.

Lucrările progresau, se gândi Owen, îndeosebi ţinând cont de faptul că cea mai mare parte din timp era devotată proiectului hanului. Reuşiseră să monteze acoperişul noii structuri – slavă Domnului, luând în considerare vremea de-afară. Ferestrele arătau bine, decise el, şi aveau să ofere o privelişte frumoasă. Veranda şi curtea interioară aveau să mai aştepte până la primăvară, însă

dacă puteau să termine restul până în aprilie, Beckett şi familia lui se puteau muta imediat după nuntă.

Intră prin ceea ce avea să fie uşa de la bucătărie şi făcu un tur rapid înainte să se urce pe scările improvizate ce duceau la etaj.

„E imensă", gândi el, însă mărimea era justificată de necesităţile unei familii de cinci persoane. Dormitorul matrimonial, având nişte dimensiuni extrem de generoase, includea un şemineu grandios pe care, îi spuseseră băieţii lui Beckett, mama lor şi-l dorise dintotdeauna. O baie complet echipată făcea legătura cu alte două dormitoare. Încă două dormitoare, cu baia aferentă, se găseau pe nivelul respectiv.

În timp ce se îndrepta spre sursa de zgomot, Dumbass îi ieşi în cale şi se aşeză în fund, cu ochii aţintiţi spre faţa lui. Bătea din coadă în podea, scoţând un zgomot înăbuşit.

– N-am nimic.

Owen îşi întinse mâinile goale înainte să-l mângâie. Evită să rostească „mâncare" sau „de ros", astfel încât patrupedul să nu-şi facă speranţe false.

Intră într-unul din dormitoare, unde dădu peste Beckett, care tăia scânduri cu fierăstrăul, şi Ryder, care lucra la un şifonier încastrat.

– N-aţi sunat şi nici n-aţi dat vreun mesaj, îi mustră Owen tare, ca să acopere gălăgia.

Zâmbind, Beckett se îndreptă de spate, scoţându-şi ochelarii de protecţie.

– M-am trezit cu Ry pur şi simplu aici. Ar fi trebuit să ştiu că n-o să mai dureze mult până să apari şi tu. Apreciez gestul.

– N-ai gogoşi? se interesă Ryder, iar Dumbass dădu iar din coadă.

– Nu la mine.

– Dimineaţă, Clare e la librărie. O să-i ia pe copii de la părinţii ei pe la amiază, după ce-o să facă şi câteva cumpărături. Poate să ia ea câteva sendvişuri mari sau orice altceva. O să vină oricum şi ei aici ca să dea o mână de ajutor.

– Bietul de tine.

Beckett dădu din umeri spre Ryder:

– Tata ne dădea o grămadă de gogoşi când eram de vârsta lor şi ne învăţa cum să facem treabă.

– Nu ştiam suficient de mult ca să-l compătimesc pe vremea aceea. Şi că tot veni vorba de timp, ai fi putut să scuteşti o grămadă dacă ai mai fi redus numărul dormitoarelor. De ce ai nevoie de cinci? În afară de cazul când Clare n-o să doarmă cu tine.

– Câte unul pentru fiecare copil, dormitorul matrimonial şi camera de oaspeţi, explică Owen.

– O canapea extensibilă în camera de zi ar fi de-ajuns pentru oricine ar rămâne peste noapte. Sau, dacă nu, aceeaşi chestie în birou.

– Oricât ar părea de ciudat, ne trebuie cinci camere. O să avem încă un copil.

Owen făcu o pauză scurtă în timp ce-şi scotea haina.

– Clare e însărcinată?

– Nu încă. Mai aşteptăm până când o să fim cu-adevărat căsătoriţi, însă după aceea ne apucăm de treabă cu toată viteza înainte.

– Nu faci un copil numai apucându-te de treabă, preciză Ryder, după care îşi lăsă ciocanul în jos. Patru copii? Pe bune?

– Nu-i decât unul mai mult faţă de trei.

Owen clătină din cap.

– Cred că atunci când e vorba de copii, greutăţile cresc exponenţial. Însă, ce mama naibii? Voi vă descurcaţi minunat cu trei, aşa că ar trebui să vă descurcaţi şi cu patru.

– Mama o să înnebunească la ideea unui alt nepot, zise Ryder luând nişte cuie pentru cadrul de lemn.

– Ah, că tot veni vorba de mama. M-am gândit să fac nişte treabă în atelier, aşa că m-am oprit şi pe-acasă în dimineaţa asta.

– Ca să te lipeşti de-un mic dejun, deduse Ryder.

– A fost şi ăsta un motiv. În sfârşit, ideea este că Willy B. era acolo.

– Altul care-a vrut să se lipească de ceva de mâncare. Punându-şi ochelarii de protecţie, Beckett se întinse după fierăstrău.

– Nu porni chestia aia încă. „Cineva şi-ar putea pierde cu uşurinţă un deget", gândi Owen.

Încruntându-se, Beckett îşi scoase din nou ochelarii.

– E vreo problemă cu mama?

– Nu. Nu ştiu. Nu. Oricum, în ceea ce o priveşte, nu-i o problemă.

– Şi-atunci cine are o problemă? întrebă Ryder.

– Lasă-mă să termin, fir-ar să fie! M-am dus în bucătărie, unde mama pregătea deja micul dejun, iar Willy B. era acolo. Purtând nimic altceva în afară de o pereche de boxeri, şi-n plus erau... ştiţi şi voi.

– Erau? Mai exact? ceru Ryder detalii.

– Erau...

Owen făcu un cerc cu mâinile.

– Cu excepţia faptului că mâinile lui Willy B. erau pe fundul mamei, iar ea purta un halat descheiat, fără mare lucru pe dedesubt. Şi nu vreau să vorbesc despre partea asta.

– Avea labele pe ea? replică Ryder încet. OK. Este ditamai namila, dar e bătrân. Pot să-l pun la pământ.

– Stai aşa. Beckett întinse brusc o mână şi-l împinse pe Ryder înapoi. Vrei să spui că mama şi Willy B. sunt...

– Exact asta spun. Şi sunt deja de vreo doi ani.

– Băga-mi-aş, murmură Ryder.

– Nu spune „băga-mi-aş" când el ne povesteşte de mama şi de Willy B. Nu vreau să asociez în minte verbul ăsta cu numele lor.

Beckett luă sticla de Coca-Cola de un litru pe care o adusese şi sorbi lacom fără să-şi mai toarne în pahar.

– Toată lumea să ia o gură de aer. Deci spui că mama şi Willy B. sunt... încurcaţi.

– Ea spune că-s... încurcaţi ocazional. Mi-a explicat asta în timp ce el s-a dus sus să-şi pună nişte pantaloni. C-au fost prieteni din totdeauna. Că amândoi l-au iubit pe tata. Ştiţi şi voi că el l-a iubit pe tata, asta nu-i gargară.

– Îhî, îhî.

– Ry, murmură Beckett.

– OK, la naiba. Bine, au fost foarte apropiaţi. Nu-i gargară. Dar dacă mamei îi convine toată afacerea asta, de ce se mai ascund şi-o fac pe furiş?

– Cred că e vorba de discreţie, cel puţin aşa mi se pare mie. Mi-a povestit cum s-a simţit când a murit tata şi a şi plâns.

– La naiba.

Ryder se repezi până la fereastră şi se uită lung afară pe geam.

– Ea şi Willy B. ţin unul la altul, o ştim foarte bine. S-au sprijinit reciproc la moartea tatei, ştim şi asta. Îmi închipui că, după un timp...

– Au început să se sprijine reciproc în pielea goală.

– Pe toţi dracii, Ry! Beckett îşi puse mâinile la ochi. Încetează să-mi mai bagi în cap imagini de-astea.

– Sunt deja în capul meu, aşa c-ar putea la fel de bine să fie şi-n ale voastre. Încă simt c-ar trebui să mă duc să-i trag o mamă de bătaie – sau cel puţin un pumn zdravăn. Din principiu.

– Ei nu i-ar plăcea asta. Owen strânse din umeri. Iar el e tot Willy B., prin urmare ştii că te-ar lăsa să-i tragi una dacă ai simţi nevoia s-o faci.

– Fir-ar să fie, chiar aşa ar face. Nu-i o modalitate tocmai bună. Trebuie să mă gândesc la asta. Cu maxilarul încleştat, Ryder îşi luă ciocanul, fixă un cui şi îl bătu. Presupun că la fel o să facem toţi.

Beckett îşi puse ochelarii de siguranţă şi porni fierăstrăul electric.

Dând aprobator din cap, Owen îşi prinse la brâu centura de scule.

Era mai bine să muncească, mai bine să răzbată prin ziua aceea bizară adulmecând mirosul de rumeguş pe fundalul sonor al cuielor bătute cu ciocanul în lemn.

Până în momentul în care Clare şi copiii sosiră cu provizii, ei terminaseră deja scheletul din lemn al camerelor de la etaj şi începuseră şi parterul.

– Munciţi atât de repede!

Clare se plimbă prin încăperea care urma să fie biroul ei, lângă bucătărie.

– Avem un sistem propriu.

Beckett îşi petrecu un braţ peste umerii ei în timp ce băieţii călcau apăsat pe şapa netedă.

– E foarte performant. Ei bine, suntem aici să vă ajutăm, dacă putem. Iar drept răsplată v-am făcut tocană de vită la ceaun. O mâncare bărbătească pentru nişte bărbaţi adevăraţi.

– Trece-mă la porţie, o anunţă Owen.

– Îmi pare rău să pierd aşa ceva, dar eu am o întâlnire. Ryder aruncă în aer o bucată mare din sendvişul său către Dumbass, care o prinse din zbor asemenea unui jucător de baseball experimentat.

– Poţi să-i înveţi pe Ben şi pe Yoda să facă asta? se interesă Liam. De cele mai multe ori mâncarea li se loveşte de faţă şi cade jos.

– Câinele ăsta ştie din naştere cum să prindă mâncarea, însă cred că am putea să-i învăţăm şi pe ei.

– Nu în casă, spuse Clare dusă pe gânduri în timp ce studia planurile cu atenţie.

Ryder mai zâmbi o dată spre băiat şi rupse o altă bucată.

– Dă-i drumul, exersează cu D.A.

– D.A. e prescurtarea de la Dumbass, îi informă Murphy, dar se presupune că n-avem voie să spunem ass[1]. E un cuvânt urât.

– Depinde, nu-i aşa?

– Depinde de ce?

– Ei bine...

Gândindu-se, Ryder luă un creion din centura de scule de la brâu şi desenă pe şapa de ciment.

– Ce-i asta?

– E un măgar. Desenezi foarte bine.

– Nu, e-un nătărău[2].

– Mamă! Ryder a desenătut un nătărău pe podea!

– A desenat, îl corectă Clare aruncându-i lui Ryder o privire plină de reproş.

– Îmi place să desenez. Pot să desenez pe jos?

Ryder îi dădu creionul:

---

[1] În engleză, *ass* înseamnă „fund". (n.tr.)

[2] În engleză, *jackass* înseamnă deopotrivă „nătărău" şi „măgar". (n.tr.)

– Dă-i bătaie, piticule.

Fericit, puştiul se aşeză pe podea şi desenă o cutie cu un triunghi în vârf:

– Asta o să fie casa noastră după căsătorie.

Liam veni în grabă la Owen.

– Îmi mai trebuie nişte mâncare pentru D.A., ca s-o prindă.

Owen îi mai dădu o bucată de sendviş.

– Tu o să fii unchiul nostru.

– Asta am auzit şi eu.

– Deci o să ne cumperi cadouri de Crăciun.

– Bănuiesc că aşa o să fac.

– Mi-am făcut deja o listă.

– Iată un tip cu-adevărat pe gustul meu. Unde e?

– Pe frigiderul de-acasă. Au mai rămas doar zece zile până la Crăciun.

– Atunci mai bine m-aş apuca de căutat.

Liam se uită în partea cealaltă a încăperii, unde Beckett îl învăţa pe Harry cum să bată cuie.

– Vreau şi eu un ciocan.

– Atunci mai bine m-ai ajuta să termin scheletul de lemn de la cămară.

– Ce-i aia cămară?

– Este locul în care mama ta o să ţină mâncarea.

– Ăla-i frigiderul.

– În frigider nu se bagă chiar toate cele, copile. Ce zici de cutiile cu supă?

– Mie-mi place Chicken and Stars.

– Cui nu-i place? Hai să terminăm treaba.

În ciuda şuvoiului neîntrerupt de întrebări, îi plăcea să lucreze cu puştiul, să-i arate cum să măsoare, cum să facă semne, cum să ţină un ciocan. Şi, se gândi el, era chiar bun la asta, de vreme ce Liam rezistă alături de el aproape o oră înainte să se ducă să se joace cu Murphy cu o grămadă de figurine.

Îşi dădu seama şi ce tare era Clare, la rândul ei. Aducea şi căra lucruri de colo, colo, bătuse ea însăşi câteva cuie – dar fără să-i scape vreun moment din ochi pe cei mici.

Îşi aminti că şi mama sa făcuse cam acelaşi lucru pe vremea când îşi măriseră casa.

Tatăl lui avea întotdeauna un proiect în derulare.

După ce încetară lucrul, se simţi flatat când Liam îl rugă să-l ia cu el în maşină. Prinseră în chingi scaunul pentru copii în camionetă şi îi fixară micului pasager centura de siguranţă.

– Unde-i casa ta? vru acesta să ştie.

– Chiar la capătul drumului – sau prin pădure dacă mergi pe jos.

– Pot s-o văd şi eu?

– Ăăăă... Desigur, bănuiesc că nu-i nici o problemă.

Nu era un ocol prea mare. Owen întoarse, se încadră şi înaintă pe aleea sa.

Înşirase câteva lumini ornamentale şi instalase bradul de Crăciun în faţa ferestrei – clădirea strălucea cald pe fundalul după-amiezii întunecate de decembrie.

– Bradul nostru e mai mare, îl anunţă Liam.

– Aşa e. Dar şi voi sunteţi mai mulţi.

– Locuieşti aici de unul singur?

– Da.

– De ce?

– Deoarece... este casa mea.

– N-ai pe nimeni cu care să te joci.

Nu-şi pusese niciodată problema în felul acesta.

– Nu, însă Ryder locuieşte chiar acolo, iar când casa voastră o să fie gata şi voi o să fiţi aproape, exact în direcţia aia.

– Pot să vin să mă joc la tine acasă?

– Bineînţeles. Nu se gândise nici la asta, însă la naiba, putea să fie distractiv. Întoarse camioneta şi o porni înapoi spre drum. O să-mi iau un câine.

– Câinii sunt ca lumea. Liam dădu din cap aprobator, plin de înţelepciune. Poţi să te joci cu ei şi trebuie să le dai de mâncare şi să-i înveţi să stea jos. Îi ţin pe oamenii răi la distanţă. În casa noastră a venit un om rău, dar atunci câinii nu erau decât nişte căţeluşi.

Owen nu ştiu exact ce să-i răspundă. Nu era sigur cât de multe aflaseră băieţii despre Sam Freemont.

– Aveţi nişte câini buni.

– Acum sunt mai mari, dar tot niște pui. Însă o să țină oamenii răi la distanță când o să crească de tot. Omul ăla rău a venit și a speriat-o pe mami.

– Știu. Dar ea e bine acum, iar omul ăla rău este la închisoare.

– Beckett a venit și l-a oprit. Și ai venit și tu cu Ryder.

– Ai dreptate. Dacă Liam simțea nevoia să vorbească despre chestia asta, atunci cu siguranță îl îngrijora, deduse Owen. Nu trebuie să-ți faci griji, Liam. Noi v-am apărat și o să vă mai apărăm.

– Fiindcă Beckett și mama se însoară.

– Da, din acest motiv și nu numai.

– Dacă omul ăla rău încearcă să mai vină, iar Beckett n-o să fie acolo, eu și Harry o să ne luptăm cu el, în timp ce Murphy o să sune la nouă-unu-unu, după care, pe Beckett. Am vorbit deja despre asta. Am și exersat mișcările.

– Ați făcut foarte bine.

– Iar când câinii o să se facă mari, dacă el o să apară pe la noi pe-acasă, o să-l muște. Liam își lăsă privirea să-i alunece spre Owen. De fundul ăla prost.

Râzând, Owen îi dădu o palmă ușoară peste creștet.

– Ai al naibii de multă dreptate.

După cină, în timp ce Clare îi luă pe copii aproape pe sus ca să le facă baie, îi relată conversația lui Beckett.

– Să-l muște de fundul ăla prost. Copilul știe el ce știe. Eu și Clare am stat de vorbă cu ei după ce s-a întâmplat. Am încercat să nu-i speriem, dar am fost sinceri. Cu toate astea, au auzit tot felul de chestii la școală. Așa că Harry m-a convocat la o discuție, iar ei au venit la mine ca să stăm de vorbă, ca băieții.

– Și ați lăsat femeile pe dinafară?

Beckett se uită rapid spre scări.

– Poate că e o discriminare și poate că nu-i nici măcar corect, dar în acest caz... Ei trebuie să știe că suntem în siguranță și că mă bizui pe ei să mă ajute să am grijă de mama lor.

– Și noi am fi făcut același lucru.

– Așa e. Că tot veni vorba, în drum spre casă, am reușit să-i relatez lui Clare faza aia cu mama. Dacă fixezi

volumul radioului la un anumit nivel şi vocile la altul, să ştii că poţi să ai o conversaţie care să nu se audă de pe bancheta din spate. În plus, am vorbit destul de mult cifrat.

– Şi ea ce-a spus?

– Exact ce te-ai fi aşteptat. Că mama are şi ea dreptul la viaţă. Că este o femeie plină de energie, că Willy B. este un om bun. Şi aşa mai departe. Desigur, are dreptate, dar...

– Nu mama ei era acolo cu Willy B., aproape dezbrăcat, în bucătărie.

Oftând, Beckett închise ochii:

– Îţi mulţumesc pentru imaginea asta proaspătă, bună de adăugat la colecţia mea din ce în ce mai mare.

– Am putea să-ncepem să facem schimb între noi, cum făceam cu cartonaşele cu jucători de baseball.

Asta îi declanşă un hohot de râs din toată inima.

– Şi în legătură cu chestia cealaltă? Când am vorbit cu Clare despre subiectul ăsta, n-a prea părut surprinsă.

– Ce vrei să spui? Owen îşi lăsă jos berea pe care o bea după cină. Ca şi cum ştia deja?

– Ori ştia, ori e una din chestiile alea cu radarul femeilor. Când e vorba de lucruri dintr-astea sunt ca un fel de lilieci, simt tot. Oricum, am dat s-o întreb, însă după aceea Harry şi Murphy au început să se ciondănească şi ăsta a fost sfârşitul conversaţiei adulţilor.

Gândul îl lovi cu putere direct în creier.

– Dacă Clare deja ştia, atunci Avery... Fir-ar să fie.

– Eu aş zice să te limitezi la explicaţia cu radarul.

– Avery este femeie. Are şi ea radarul ăla. E şi ea un fel de liliac, ca oricare dintre ele. În plus, e vorba despre tatăl *ei*. *El* era cel care o pipăia fără nici un fel de jenă pe mama noastră.

– Stop. Opreşte-te! Beckett îşi acoperi urechile.

– Dacă ştia, ar fi trebuit să-mi spună şi mie. Gândul i se înrădăcină adânc în creier, încolţind şi răspândindu-se precum buruiana. Eu i-aş fi spus ei.

– Acum ştim şi noi. Şi probabil o să trebuiască să ne obişnuim cu ideea.

Fratele lui încercă să-i dea un răspuns, însă Harry intră în fugă, cu pielea lucioasă de la baia făcută; îmbrăcat în pijamaua cu X-Men, anunţă că începea un turneu de Wii.

Owen îi acordă o oră. Îi plăceau copiii, îi plăcea să se joace la Wii. însă pur şi simplu nu-şi putea scoate din cap gândul că Avery îi ascunsese toată situaţia.

Gândul ăsta îl măcină tot drumul spre casă, iar când ajunse, rămase în camionetă să chibzuiască. Peste câteva minute întoarse şi o porni înapoi spre oraş. Intră la Vesta pe uşa din spate.

– Bună, Owen! Franny era în spatele tejghelei, tăind o pizza mare în felii. Ce putem să facem pentru tine?

– Avery e pe-aici?

– Doar ce-a plecat. Se ocupă de nişte comenzi. Astă-seară lumea mai mult a sunat pentru comenzi la domiciliu decât să vină aici. Eu o să închid, aşa că ea o să se ducă direct sus când se întoarce. Pot s-o sun dacă-i ceva important.

– Nu. Nu-i nimic important. O s-o prind eu mai târziu. Tu cum te mai simţi?

– Îmi revin la normal. Chiar inauguraţi hanul luna viitoare?

– Cam aşa.

– O să dau sfară-n ţară.

– Continuă s-o faci neabătut. Ne vedem mai târziu, Franny.

Ieşi tot prin spate, însă, după un scurt moment de gândire, urcă scările în loc să plece. La un moment dat, Avery trebuia să se întoarcă.

Se gândi la faptul că avea şi el cheile de la apartamentul ei; la urma urmei, era proprietarul. Însă asta ar cam fi întrecut măsura.

Se aşeză pe podea lângă uşa apartamentului ei şi îşi scoase telefonul. Îşi omorî timpul citind şi răspunzând la e-mailuri şi la mesaje.

Se uită la ceas, întrebându-se unde mama naibii avea de livrat comenzile. În Portugalia?

Regretând că nu-i ceruse lui Franny o cafea, încercă să se distreze cu Angry Birds.

Închise ochii – doar ca să-i odihnească timp de un minut –, iar noaptea agitată îl ajunse din urmă. Adormi pe podea, ţinând încă în mână telefonul lui devotat.

capitolul 6

Ridicând pungile de cumpărături, Avery împinse uşa de la casa scării şi îşi rearanjă greutatea din mâini. Din obişnuinţă, se opri pe platforma dintre etaje să verifice încuietoarea uşii din spate de la Vesta, după care urcă spre apartamentul ei.

Se opri, încruntându-se la imaginea lui Owen sprijinit de uşă, cu ochii închişi şi telefonul în mână.

– Care-i faza? întrebă ea apăsat, iar când el nu-i răspunse îşi dădu seama că dormea adânc.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Bombănind, se apropie mai mult şi îi trase un picior.

– Au! Ce-i? Fir-ar să fie.

– Ce mama naibii faci?

– Te aşteptam. Enervat, îşi masă coapsa acolo unde îl lovise pantoful ei – astă-seară galben canar. Pe unde dracu' ai umblat?

– Am avut de livrat câteva comenzi, după care m-am dus până la magazin ca să iau de-ale gurii. M-am întâlnit din întâmplare cu o prietenă, şi ne-am... Se opri, cu o căutătură aprigă în privire. Oare de ce-ţi dau ţie explicaţii? De ce dormi pe jos în faţa apartamentului meu?

– Fiindcă nu erai acasă. Nu dormeam. Doar mă... gândeam. Se opinti să se ridice în picioare, clipind spre ea. Ai părul ud.

– E un fel de lapoviţă. Vrei să te dai la o parte? Chestiile astea din mâini mi se par din ce în ce mai grele.

Clipi din nou, după care se întinse şi îi luă pungile. Avery descuie uşa şi intră înăuntru înaintea lui.

El străbătu toată camera de zi, se duse direct la bucătărie şi puse pungile pe blat. Fără a-l scăpa din ochi, ea îşi scoase haina cu grijă, ca să nu se ude, şi îşi desfăcu fularul de la gât.

– Cât timp ai stat acolo, afară?

– Cât e ceasul?

Chiar în momentul în care el se uita la ceasul de la mână, ea își arcui sprâncenele.

– E ora „ce mama naibii se întâmplă?", îl informă aruncându-și haina și eșarfa pe speteaza unui scaun.

– Asta-i ceea ce vreau să aflu eu.

– Tu ești ăla care dormea pe prag, spuse ea începând să aranjeze cumpărăturile.

Spre deosebire de camera de zi, care în opinia lui era într-o mare dezordine, iar în cea a lui Avery – o cameră în care se putea *locui*, dulapurile și frigiderul erau organizate foarte meticulos.

– Nu dormeam. Poate c-am ațipit un pic, dar asta n-are nimic de-a face cu miezul problemei.

– Care problemă?

– Știai. Știai ce se întâmplă și nu mi-ai spus.

– Nu-ți spun o grămadă de lucruri. Fixându-l cu ochi mijiți, ea începu să scoată ouăle din cartonul lor și să le pună în locașul special din frigider. Încearcă să fii mai precis.

– Știai că tatăl tău se culcă cu mama mea.

Oul îi alunecă printre degete, izbindu-se de podea precum o mică bombă.

– *Poftim?*

– OK, nu știai. Owen își îndesă mâinile în buzunare. Acuma știi.

– Te mai întreb odată, *poftim?*

– Mama mea, tatăl tău.

Încurcat, își scoase mâinile din buzunare și le învârti în aer.

– Du-te de-aici! Pe bune? Nu. Râzând ușor, scoase niște prosoape din hârtie și le umezi ca să poată șterge oul spart de pe jos. Probabil c-ai visat ceva cât ai dormit pe prag.

– Da, chiar așa e – și nu, n-am visat.

Clătinând din cap în continuare, ea umezi alt prosop de hârtie și curăță gresia.

– De unde-ai mai scos-o și pe-asta? Dintr-o scurtă călătorie făcută la bâlci, în Lumea Ciudățeniilor?

– De la mine. Am văzut-o eu însumi. Cu ochii mei. Cu degetele în formă de V, îi făcu un semn sugestiv spre ochi. M-am dus până la ea acasă azi de dimineaţă. Am intrat peste ei.

Lui Avery îi căzu faţa în timp ce îşi îndrepta uşor corpul.

– Ai intrat peste mama ta şi tatăl meu ? Erau în *pat?*

– Nu, slavă Domnului! Erau în bucătărie.

– Dumnezeule!

Ea făcu un pas în spate, parcă pentru a se îndepărta de oroarea descoperirii.

– Făceau sex în bucătărie!

– Nu. Taci din gură. Îngrozit, Owen îşi puse mâinile la ochi. Acum chiar că ştiu ce vrea să spună Beckett referitor la imaginile alea din minte. Dumnezeule!

– Ceea ce spui n-are nici un sens. Chiar deloc.

„Trebuie să explic mai bine", îşi zise el, constatând că Avery avea dreptate.

– Când am intrat peste ei, erau în bucătărie. Tatăl tău era în boxeri. Mama purta o chestie... minusculă. Şi aveau... mâinile, buzele, limbile contopite.

Ea îl privi fix un moment, după care ridică degetul arătător cerându-i să aştepte. Întorcându-se, deschise un dulap, scoase o sticlă de Glenfiddich şi două pahare mici şi butucănoase. Fără să spună nimic, turnă două degete de whisky în fiecare pahar şi îi dădu unul lui Owen.

– Încă o dată, rosti ea trăgând aer în piept. Părinţii noştri se culcă unul cu celălalt.

– Asta am zis şi eu.

– Iar tu ai intrat peste ei, găsindu-i îmbrăcaţi sumar şi giugiulindu-se la mama ta în bucătărie.

– Îţi *spun* că aşa e.

Acum el îşi dădu paharul de whisky pe gât.

Când ea izbucni în râs, Owen bănui că era vorba de o criză de isterie, însă nu-i trebui decât un moment ca să-şi dea seama că de fapt era vorba de amuzament sută la sută.

– Crezi că-i de râs?

– Într-un fel, da. Ai intrat peste ei? Cât mi-aş dori să fi fost acolo ca să-ţi văd faţa! Fac pariu c-a fost ceva de genul... Avery mimă o doză exagerată de şoc şi groază.

Înciudat, îşi dădu seama că exact aşa arătase. Ca să compenseze, îşi dezveli dinţii într-un mârâit de nemulţumire:

– Sigur, dacă erai tu ai fi spus: „Bună, mai pune nişte şuncă în tigaie şi pentru mine".

– Deci ea pregătea micul dejun. Ce drăguţ!

– Drăguţ? Crezi că-i drăguţ?

– Da. Tu nu?

– Nu ştiu ce să cred.

Dând din cap, Avery se întoarse la aranjatul cumpărăturilor.

– Dă-mi voie să te întreb ceva. Crezi că mama ta ar trebui să rămână singură pentru tot restul vieţii?

– Nu e singură.

– Owen!

Întoarse capul şi îi aruncă o privire imperturbabilă.

– Nu ştiu. Nu. Nu. Nu-i vorba decât de faptul că nu m-am gândit niciodată la asta – la ea – în acest mod.

– Acum că tot o faci, crezi că este îndreptăţită să aibă pe cineva în viaţa ei?

– Eu... da. Presupun că da.

– Ai vreo problemă cu tata?

– Nu ştiu. Willy B... este cel mai bun.

– Este cel mai bun, fu de acord şi Avery. Deci nu eşti mulţumit că mama ta este cu cel mai bun?

– Eu... Se bâlbâi căutând să spună ceva până se opri de tot. Dacă e să fii pe deplin raţională şi matură...

– Îmi pare rău. În acest caz trebuie să fiu. Ei doi sunt prieteni buni de-o bucată lungă de timp. Aşadar, o să fie buni unul pentru celălalt. Zâmbind, îşi împături sacoşele de cumpărături. Am încercat să-l cuplez de mai multe ori. N-a mers niciodată. Nu-mi plăcea să ştiu că nu are pe nimeni. Mai ales că maică-mea l-a tratat aşa cum l-a tratat.

„Pe voi amândoi", gândi Owen.

– Mama mi-a spus că sunt... Îşi mişcă iar mâinile într-un gest amplu prin aer. Împreună de vreo doi ani.

– De doi ani? Clătinând iar din cap, Avery mai turnă încă un rând de whisky. Willy B., tare mai eşti greu de înţeles. Cine a ştiut? Eu n-am avut nici cea mai vagă idee. Cum de s-a putut să n-am nici un indiciu?

– Nici unul din noi n-a avut. La început am crezut că tu ştiai şi nu mi-ai spus şi mie.

– Ţi-aş fi spus, în afară de cazul în care mi-ar fi cerut ei să n-o fac.

– Am prins ideea. Owen îşi luă paharul de whisky şi se uită lung la el.

– Tata ce-a spus când ai intrat peste ei?

– C-ar fi mai bine să se ducă să-şi pună nişte pantaloni. Ea pufni pe nas ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un chicotit, după care îşi lăsă brusc capul pe spate şi începu să râdă fără oprelişti. Owen descoperi că şi el zâmbea larg. E puţin mai uşor să vezi acum latura umoristică a acestei întâmplări.

– Chiar ai făcut faţa aia? Ea repetă interpretarea de mai devreme a şocului şi a groazei. Şi ai început să dai în bâlbâială? „Mamă! Ce! Tu!"

Încercă s-o privească relaxat, de data asta recunoscându-se perfect în gestica şi în mimica ei.

– S-ar putea să fi avut un moment trecător.

– Un moment trecător.

– Cel puţin nu l-am pocnit pe taică-tău. Ryder a vrut s-o facă atunci când le-am spus lui şi lui Beckett.

Avery ridică din umeri.

– Asta e întotdeauna prima reacţie a lui Ry, însă el nu l-ar fi lovit pe tati. Ry n-are nici o problemă să-i pocnească pe tot felul de dobitoci sau bătăuşi, dar la Willy B. ţine enorm.

– Ţine enorm şi la mine, însă m-a pocnit mai demult.

– Ei bine, Owen, câteodată te comporţi ca un dobitoc. Zâmbi suav când spuse asta, după care îşi ciocni paharul de al lui. Pentru părinţii noştri.

– OK, zise el sorbind din whisky. Peste câteva clipe oftă: Ciudată zi. Nu mai eşti supărată pe mine.

– N-am fost supărată pe tine. Foarte tare. Iar acum am înţeles că ai o problemă cu sexul.

– Poftim? Pe faţa lui se întipări o expresie de şoc şi groază, foarte apropiată de cea pe care o reprodusese Avery. N-am nici o problemă. De ce?

– Vezi bine. Îşi ridică un deget de pe pahar şi-l îndreptă spre el. Nici nu rostesc bine cuvântul şi tu începi deja să te agiţi. Ai probleme.

– N-am nici un fel de probleme cu sexul. Cred în sex. Îmi place să fac sex. Îmi place foarte mult să fac sex.

– Bizar. M-ai sărutat, după care parcă imediat ţi-a îngheţat creierul. I-ai văzut pe părinţii noştri sărutându-se şi ai şi apăsat pe butonul de panică.

– Nu. Da. Poate. Fir-ar să fie, asta n-are nimic de-a face cu vreo problemă. Orice persoană normală ar fi avut...

– Un moment trecător.

„Deşteapto", se gândi el. Întotdeauna fusese aşa.

– O reacţie când îşi vedea mama giugiulindu-se cu un prieten de familie foarte vechi. Cât despre noi doi? Ştii şi tu că asta n-a fost ceva la care să ne aşteptăm.

– De fapt, mie nu mi se pare atât de neaşteptat. Pe de altă parte, eu una n-am probleme legate de sex.

– Nici eu n-am probleme legate de sex.

– Hmm. Sorbi din pahar şi se duse până la geam. O, acum ninge. Ce frumos! Dumnezeule, trebuie să-mi termin cumpărăturile de Crăciun. Mai bine ai pleca înainte să înceapă să se depună.

– Aşteaptă numai puţin.

Ea se uită brusc înapoi.

– Pentru ce?

– La naiba, Avery, nu poţi să spui ceva de genul ăla, după care să mă alungi.

– Nu făceam decât să dau glas unei păreri personale. În momentul acela el veni şi ocoli blatul, iar ea îi luă paharul din mână. N-ar trebui să mai bei. Ştiu că ţii la băutură, dar whisky-ul, şofatul şi zăpada nu sunt un amestec prea bun.

El repetă, cu toată răbdarea şi puterea de care putea să dispună:

– Nu am probleme legate de sex.

– Încă mai discutăm pe tema asta? Bine, e greşeala mea. Eşti un tip liber de orice problemă de natură sexuală.

– Nu încerca să mă împaci.

– Dumnezeule, Owen, ce vrei de la mine? Ochii ei ardeau ca nişte lasere când el o apucă strâns de coate şi o ridică pe vârfurile picioarelor. Ai grijă, îl avertiză ea.

– Acum ne aşteptăm la asta, îi spuse trăgând-o brusc spre el.

Ea ştia unde erau butoanele lui şi cum să le acţioneze – şi recunoştea că făcuse asta înainte. Nu o deranjase să-l zgândărească şi să-l facă să o sărute. Voia doar un bis, într-un fel sau altul, ca să vadă cum reacţionau amândoi.

– Bine, murmură prinzându-şi mâinile după ceafa lui. Acum ne aşteptăm la asta.

Avery făcu prima mişcare, preluând iniţiativa înainte ca el să se poată gândi de două ori şi să se tragă înapoi. De data aceasta nu mai fu ca o explozie, se gândi ea, ci ca o cădere lungă, cu încetinitorul, ce începea să capete din ce în ce mai multă viteză.

Mâinile lui se desprinseră de pe coatele ei şi coborâră pe şolduri, după care îi urmăriră forma corpul, centimetru cu centimetru, urcând agale înapoi. Pe măsură ce intensitatea creştea, o deplasă aproape insesizabil până când o prinse ca într-o capcană între corpul lui şi blatul de la bucătărie.

Îl manipulase – el ştia acest lucru, dar nu-i păsa prea mult. Gustul de whisky impregnat în limba ei, izul uşor de lămâie din părul ei, pulsul accelerat al corpului ei lipit de al lui îi aţâţară simţurile şi i le încâlcirăca într-un bulgăre alunecos de dorinţă şi nevoie carnală.

Îi atinse în treacăt sânii pe lateral şi, lăsând să-i alunece degetele pe deasupra lor, îi simţi în palme bătăile inimii.

Respiraţia tinerei femei se accelera frenetic pe măsură ce sărutul se adâncea.

Lăsându-se uşor pe spate, se luptă să-şi menţină echilibrul în timp ce ea îl contempla cu nişte ochi albaştri vlăguiţi.

– Probleme sexuale, pe dracu'.

Umorul îi încălzi pe loc faţa frumoasă, înainte să izbucnească în râs.

– Am greşit, trebuie să mărturisesc.

– Aşadar... acum ce urmează ?

Cu un oftat, îşi puse mâinile pe obrajii lui şi le ţinu acolo pentru un timp.

– Owen, murmură ea, după care se trase într-o parte dezlipindu-se complet de el.

– Owen, ce?

– Acum ce urmează? Avery îşi luă din nou paharul, gândindu-se că nu avea de condus. Ne smulgem hainele de pe noi şi ne ducem în pat. Dacă sunt vreo cunoscătoare în domeniu, da, am putea avea parte de-o partidă excepţională de sex. Însă fiindcă ai întrebat, e clar că tu deja te gândeşti ce-ar fi dacă şi ce-o să facem după, în completare la „acum ce urmează" – luând-o pe această cale raţională şi matură. Prin urmare, o să te duci frumuşel acasă şi-o să meditezi la toate aceste „ce-ar fi dacă" şi „ce-o să facem după" până când o să afli răspunsul.

– Aceste „ce-ar fi dacă" şi „ce-o să facem după" contează, Avery.

– Ai dreptate. Ai perfectă dreptate.

– Şi tu contezi. Tu şi eu – tu şi noi toţi – contăm.

– Ştiu. Faptul că tu te gândeşti la asta în loc să-mi smulgi hainele de pe mine reprezintă partea aia care face din tine un veritabil Owen şi parte din motivul pentru care te-aş lăsa să-mi smulgi hainele de pe mine.

Noile imagini care i se perindară prin minte îl făcură să descopere că nu ţinea neapărat s-o ia pe calea aceea raţională şi matură.

– Mă zăpăceşti complet, Avery.

– Nu-i adevărat. Pur şi simplu pot să apreciez preocuparea ta pentru ceea ce contează şi simultan să fiu mâhnită din cauză că n-ai aşteptat să reflectezi până după partida aceea excepţională de sex.

– Te iubesc.

– O, Doamne, ştiu! Se întoarse într-o parte, îngrozită de lacrimile care aveau să-şi facă negreşit apariţia. Şi eu te iubesc.

– Ştiu ce să fac cu privire la asta, ce să gândesc despre asta. Nu ştiu ce să fac, ce să gândesc în privinţa faptului că te doresc aşa. Te doresc, foarte tare.

Ea trase aer în piept, se răsuci la loc şi zâmbi:

– Asta-i ceva nou. Nu te-ai gândit niciodată la mine în modul acesta?

– N-aş spune chiar niciodată.

– Pe bune? Mai sigură şi mai fermă, îl studie peste marginea paharului. Oare aşa să fie?

– La naiba, Avery, bineînţeles că m-am gândit la asta, ocazional. Eşti superbă.

– Nu, nu sunt. Hope e superbă. Eu sunt simpatică şi pot să transform asta în sexy cu puţin timp şi cu nişte ustensile de machiaj adecvate. Însă mulţumesc oricum. Aşadar, acum ce urmează ? Se aşeză pe braţul unui fotoliu şi-l privi lung. Tu te duci acasă, înainte ca ninsoarea să se înteţească, şi faci ceea ce ţi-am sugerat să faci. Reflectezi la ce-am discutat. Şi eu o să fac la fel.

– OK. Se duse la ea şi se aplecă pentru a-şi lipi strâns buzele de ale ei. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de tine, aş fi rămas. Şi ştiu că nu sună cum trebuie. Am vrut să spun...

– Ştiu ce-ai vrut să spui, din fericire pentru tine. Du-te acasă, Owen.

Din prag, se întoarse să-i mai arunce o privire.

– Ne mai vedem.

– Ne mai vedem.

Avery se aşeză, ascultând zgomotul paşilor ce se îndepărtau pe scări. Apoi se ridică, se duse până la geamul dinspre faţada clădirii şi rămase în picioare contemplând ninsoarea. Pentru un moment, prin perdeaua albă de omăt întrezări o femeie care stătea la fereastra hanului privind melancolic afară.

Aştepta? Oare asta făcea şi ea acum?

Ea nu fusese niciodată o persoană care să aştepte, ci una care să acţioneze.

Şi cu toate astea... poate că de fapt asta făcuse, la un anumit nivel, în tot acest răstimp. Îl aşteptase pe Owen. Ideea îi trecu brusc prin minte, dulce, enervantă şi derutantă.

„Acum ce urmează?" Din câte se părea, avea mai multe lucruri la care să se gândească decât își dădea seama.

Ninsese toată noaptea și în cursul dimineții. Owen fu teribil de ocupat cea mai mare parte din zi, îndepărtând cu plugul zăpada de pe aleea lui, a mamei și a fraților. Se bucură de această sarcină – cel puțin acum, la începutul iernii. Îl entuziasmau huruitul jeepului, înaintarea solemnă a plugului, strategia de care avea nevoie ca să adune zăpada în troiene și grămezi de dimensiuni rezonabile.

În timp ce lucra pe aleea lui Ryder îl văzu pe fratele său cum împingea din răsputeri la minifreza ce arunca zăpada pentru a face o potecă de la ușa de la intrare până la locul în care își parcase camioneta, apoi o alta până în spatele casei, astfel încât Dumbass să poată rătăci pe-afară și să-și facă nevoile departe de casă.

Fiecare dintre ei își făcu treaba la care se înhămase, dând doar din mână în semn că se văzuseră unul pe celălalt, până când Owen intră în spațiul curățat de lângă camioneta lui Ryder și opri jeepul.

– Cam asta ar fi.

– Da, să zicem că este suficient de bine, fu de acord Ryder în timp ce așeza minifreza la locul ei. Vrei o bere?

– Cum să nu?

Împreună, se duseră târșâindu-și picioarele spre încăperea pe care Ryder o folosea ca o combinație de sală de jocuri și sală de gimnastică la domiciliu. Își scuturară bocancii și se descălțară pe holul de la intrare. Își dădură jos hainele menite să facă față frigului de-afară, straturi-straturi, după care le agățară în cârligele din cuier.

D.A. dădu târcoale, se aplecă pentru scurt timp pe piciorul lui Owen, după care se uită cu jind la stăpânul lui.

– Da, da, ai drumul liber. Ryder îi deschise ușa. Câinelui ăstuia îi place să se rostogolească în zăpadă, să alerge prin zăpadă, să mănânce blestemata aia de zăpadă, însă în ruptul capului nu pot să-l conving să calce prin ea să se ducă să-și facă nevoile. Dacă nu curăț să-i fac potecă, se răhățește chiar lângă ușă. Oare de ce?

– I se trage de la numele pe care-l poartă.

– Da, probabil. Numai că eu sunt cel care stă afară să curețe zăpada asta rece.

O luară pe scări până la bucătărie, unde Ryder scoase două beri.

– Cum a fost întâlnirea? îl întrebă Owen.

– Tipa-i avocată, bine? E deşteaptă. Îmi plac tipele deştepte. Şi are un corp trăsnet. Ryder luă o gură lacomă de bere. Poate să stea de vorbă şi despre sport, ceea ce este un mare atu. Aşa că m-am întrebat, oare de ce nu vreau să închei favorabil afacerea asta?

– Şi răspunsul este...?

– Chicoteala. M-am prins aseară. Tipa chicoteşte. Din greu. De obicei chestia asta e considerată extrem de adorabilă, dar adevărul e că-i al dracului de enervantă.

– Chicotitul este un motiv care să pună capăt unei relaţii?

– Sună superstrident, omule. Ryder îşi trecu mâna prin păr, aşa cum făcea ori de câte ori nu reuşea să şi-l aranjeze ca lumea. Strident ca şi cum ai zgâria tabla de la şcoală cu unghiile. Nu pot să nu mă gândesc: dacă încălzim împreună aşternuturile şi ea începe să chicotească? Ridică un deget, după care îl curbă, flasc, în jos. Ştiu deja asta, de ce să ajung până acolo?

– Dar nişte dopuri de urechi?

– Bună idee, însă nu prea cred. I-aş *simţi* chicotitul sau m-aş întreba tot timpul dacă e pe punctul de-a începe să chicotească. Nu merită deranjul.

– Iată un tip strict, dar cinstit.

Simţindu-se ca acasă, Owen se prăbuşi pe-un scaun la masa cu blat negru din bucătăria lui Ryder.

– Ai luat ceva de mâncare?

– Am nişte Hot Pockets. Deschizând un dulap, mai anunţă: Am nachos şi salsa.

– Consideră că asta-i nota mea de plată pentru c-am băgat plugul.

– S-a făcut. Ryder caută prin frigider. Pui sau cotlet?

– Pui.

Vârî nişte plăcinte cu pui în cuptorul cu microunde, aruncă chipsurile pe masă şi turnă sosul într-un bol.

Rupse niște prosoape de hârtie, scoase niște farfurii... și masa era gata.

– Ești la fel de bun ca Martha Stewart, comentă Owen.

– Bucătăria este templul meu.

Ryder se duse să dea drumul câinelui înapoi în casă, după care se așeză și el pe un scaun, pe partea cealaltă a mesei, față în față cu Owen.

– Mă gândesc să fac sex cu Avery.

– Care-i treaba cu legătura asta bruscă dintre familiile Montgomery și McTavish?

Ry îi aruncă lui Dumbass un nacho înainte să bage în sos altul.

– Aș prefera să nu-i amestec și pe mama cu Willy B. în povestea asta. Încă mă sperie gândul.

Ryder mai luă o gură de bere.

– Și ce părere are Avery despre planul tău?

– Dacă nu cumva s-a răzgândit de-aseară încoace, e total de acord.

– Și-atunci de ce nu faceți sex?

– Deoarece e vorba de Avery.

Înainte de a vârî în gură alt nacho cu salsa, Ryder îl clătină puțin.

– Vrei să fac eu mai întâi sex cu ea? Să o testez?

– Extrem de generos din partea ta, Ry, spuse Owen sec. Însă pot să mă descurc și singur.

– Nu făceam decât să-mi ajut un frate la nevoie. Când cuptorul cu microunde scoase inconfundabilul semnal sonor, Ryder se ridică și vărsă Hot Pockets în farfurii. Eu aș spune să nu mai stai pe gânduri.

– De ce?

– Din alte motive decât cele deja evidente? Deoarece este vorba de Avery. Întotdeauna ai avut o mică slăbiciune față de ea.

– Am... Așa că, poate.

– Iar ea, la rândul ei, a avut întotdeauna o mică slăbiciune față de tine – căci altfel ar fi sărit pe mine cu mulți ani în urmă.

Cu un zâmbet larg, Ryder mușcă din plăcinta sa cu pui.

– Prin urmare, dă-i bătaie şi află dacă e vorba de mai mult decât o slăbiciune. Unde-ar fi problema?

– Dacă se duce totul dracului? Dacă ne ducem şi noi dracului din cauza asta?

Ryder clătină din cap, îi dădu lui D.A. o bucată de plăcintă şi luă alta pentru el.

– E vorba de Avery, omule. În mod normal, riscurile sunt mari. Însă cu siguranţă relaţia dintre voi doi n-o să se ducă dracului.

– De ce nu?

– Fiindcă sunteţi prea deştepţi pentru asta şi pentru că vă place mult prea mult unul de celălalt ca să faceţi aşa ceva. Poate că o să aveţi parte şi de unele greutăţi, însă o să treceţi voi peste ele. Între timp, tu o să te alegi cu nişte sex din partea Scufiţei Sexy.

Owen scoase nişte salsa.

– Nu chicoteşte.

– Tocmai. Eu unul mi-am încheiat pledoaria.

– O să mă gândesc la asta.

Ryder se lăsă pe spate şi deschise uşa de la frigider ca să mai ia încă două beri.

– Observi cât de şocat sunt.

Indiferent dacă se gândea sau nu, treaba trebuia făcută. De-a lungul întregii săptămâni care urmă puse lucrurile la punct, dădu o mână de ajutor la retuşarea zugrăvirii pereţilor, la agăţatul oglinzilor. Scoase obiecte din cutii, montă corpurile de iluminat, semnă de primire pentru diferite materiale livrate şi urcă scările de la han de mult mai multe ori decât şi-ar fi dorit.

Mama sa îl luă în grabă şi îl împinse în camera Elizabeth & Darcy.

– Am găsit un tablou micuţ, perfect, la magazinul de suveniruri. Vreau să-l agăţi pe peretele din baie.

– Însă nu aducem obiectele de artă până când...

– Aici e altceva. Am adus tot ce e necesar ca să terminăm camera asta. Oglinda aia de-acolo. Îi arătă spre peretele îngust dintre cele două uşi de la terasă. Milieurile de la bunică-ta acolo, iar tabloul ăsta mic şi scump chiar aici. Intră în baie şi bătu uşor în perete. Hope aduce

prosoapele, gelurile şi toate mărunţişurile şi obiectele decorative pe care le-am luat pentru baie. Vrem să vedem cum arată toate la un loc. Vrem să vedem o cameră finalizată.

– Penthouse-ul...

– Mai are nevoie de decoraţiuni, aşa că nu-i gata. Am obiectele de artă pentru camera asta chiar aici. Aşa că o s-o finalizăm în totalitate. Se întoarse spre patul ce avea tăbliile tapiţate în brocart de culoarea lavandei. Tu atârnă-l acolo în timp ce eu o să fac patul.

– Mai avem încă trei săptămâni până la inaugurare, protestă el, dar se alese imediat cu bine cunoscuta privire metalică poruncitoare. Bine, bine...

Scoase un cârlig de agăţare şi creionul, după care trecu prin aceeaşi nebunie de genul „mai jos, mai sus, puţin spre dreapta" cu care se aştepta să se confrunte la fiecare obiect pe care-l voia atârnat mama sa.

Nu putu să nu recunoască însă că alesese bine tablouaşul care i se păru cu adevărat încântător, tipic englezesc, cu acele culori vesele.

Hope intră pe nesimţite cu un coş de nuiele plin de prosoape, geluri şi mărunţişuri şi obiecte decorative pe care le aleseseră.

Acum avea două femei pe cap care să-i spună „mai sus" sau „mai jos" până când aveau să fie satisfăcute pe deplin de poziţia tabloului. În timp ce el bocănea cu ciocanul, ele se ocupară de lenjeria de pe pat.

Ascultă doar cu jumătate de ureche discuţia lor referitoare la petrecerea de inaugurare, rezervările deja confirmate, lucrările de artă de care mai aveau nevoie, respectiv cele care veniseră deja.

– Justine, astea sunt perfecte. Hope ieşi din baie ca să admire piesele croşetate puse în ramă.

– Aşa este. Justine se opri din aranjarea aşternuturilor ca să dea aprobator din cap. Iar ea va fi bucuroasă să le aibă aici, în J&R.

– Cred că-i nemaipomenit modul în care încorporezi aici, la han, unele dintre lucrurile ce aparţin familiei tale. Îi conferă un aer mult mai personal.

– Toată clădirea asta este extrem de personală. Justine îi atinse braţul lui Owen. Tu atârnă oglinda aia, după care-ţi dau drumul.

– Poţi s-arunci o privire, să vezi dacă-ţi place aranjamentul de-aici? o întrebă Hope.

Owen exploată ocazia de-a atârna oglinda fără două opinii exprimate zgomotos, în timp ce mama sa se duse în baie împreună cu administratoarea.

Măsură, făcu semn şi aprobă din nou alegerea mamei sale – rama oglinzii surprindea nuanţa purpurie a scaunului de ocazie şi arăta minunat.

Concentrându-se la sarcina primită şi trecând în revistă ce mai avea de făcut, nu simţi boarea de caprifoi.

Începu să fredoneze în timp ce bătea cu ciocanul, preluând fără să-şi dea seama acordul şoptit din aer.

Luă oglinda şi trecu şiretul de agăţare peste cuiul din perete. După cum îi stătea în caracter, întinse mâna după nivela din centura cu scule de la brâu pentru a-i verifica poziţia.

Şi atunci o văzu.

Pentru o fracţiune de secundă, ea stătu în faţa lui într-o rochie de un gri perlat, cu mâinile împreunate la nivelul taliei, de unde fusta pornea în jos în formă de pâlnie. Părul ei blond era adus spre spate, prins într-un fel de plasă la ceafă, cu câţiva zulufi scăpaţi de sub aceasta fluturându-i pe obraji.

Ea îi zâmbi.

Owen se răsuci pe călcâie şi dădu peste Hope, cu părul ei negru prins în coadă, cu o cârpă prăfuită ce îi atârna din buzunarul blugilor şi ochii mari şi negri scoşi în evidenţă de faţa ei palidă.

– Ai văzut asta? întrebă el agitat.

– Eu... Însă nu se uita la el. Se uita lung prin cadrul uşii înspre hol. La Ryder.

– Când termini să te joci cu femeile, am nişte treabă adevărată pentru tine, îi spuse acesta.

– Ai *văzut* asta? repetă întrebarea Owen. Ea a fost aici.

– Care ea? Ele sunt peste tot, fir-ar să fie. Îşi aruncă rapid privirea spre Hope în timp ce vorbea, după care se încruntă. Stai jos, îi spuse pe un ton autoritar.

Când ea se mulţumi să-i arunce o privire pierdută, se apropie, o luă de braţ şi o aşeză cu forţa în scaunul elegant. Mamă! Hangiţa ta a păţit ceva.

Justine ieşi în grabă şi se lăsă în jos la picioarele lui Hope.

– Scumpo, ce s-a întâmplat ? Ryder, adu-i nişte apă.

– Nu. Nu. Sunt bine. Doar c-am...

– Iisuse Hristoase, a văzut cineva asta? Frustrat, Owen dădu din braţe, fluturându-le prin aer.

– Unde naiba este... Beckett se opri în prag. Ce s-a întâmplat?

– Am văzut-o. A fost aici. Aţi văzut-o şi voi?

– Pe cine? Pe Hope? Mă uit chiar acum la ea. După care ochii lui Beckett se îngustară. Elizabeth? Ai văzut-o pe Lizzy?

– Stătea chiar acolo.

– Ai văzut-o? De ce tu? Chestia asta mă scoate din sărite, decise Beckett.

– Ai văzut-o şi tu? Ignorându-şi fratele, Owen îşi concentră atenţia asupra lui Hope.

– Era chiar acolo. După care te-am văzut pe tine.

– Eu...

Ryder îşi scoase brusc sticla de apă de la centură şi i-o întinse:

– Bea.

– O să-ţi aduc un pahar, spuse Justine când Hope se holbă la sticlă.

– Nu. Sunt bine. Însă luă sticla şi o duse la gură, bând cu nesaţ. Bine. Doar că m-a speriat.

– Deci *chiar* ai văzut-o?

– Da. Şi nu. Pentru o secundă, am crezut că am văzut-o, însă a fost mai mult ca şi cum aş fi simţit-o. Ştiu că pare o nebunie. Se uită direct la Ryder. Aştepta.

– Ce anume?

– Nu sunt sigură. Mi-a zâmbit. Agăţam oglinda şi am văzut-o reflectată în ea. Într-o rochie gri, cu o chestie

în păr, cu un fel de plasă la spate. E blondă şi frumuşică. Şi tânără.

În timp ce Hope îi întindea lui Ryder sticla înapoi, Owen o înşfăcă şi o termină dintr-o răsuflare.

– Uau.

– Fredona un cântec, spuse Justine. Am auzit fredonatul şi mi-a mirosit a caprifoi. Am rămas nemişcată un moment, întrebându-mă dacă nu cumva... însă eu n-am văzut-o. Haide, scumpo, o să te conduc eu până jos.

– Sunt bine, repetă Hope. Doar că ea... E o senzaţie aparte, însă nu mi-e frică de ea. I-am mai simţit prezenţa şi altă dată. Însă de data asta a fost mai intens.

– Clădirea este aproape ca odinioară. Cât despre camera asta? Beckett se învârti în jur. În esenţă şi ea la fel. Cu toate chestiile astea pe pereţi, cu aşternuturile pe pat, cu prosoapele pe suport, observă el. Îmi închipui că-i place şi ei.

– Acum că tot am reuşit să ne facem fantoma fericită, poate că putem să ne continuăm munca.

– Nu-i pic de romantism în sufletul lui Ry, constată Beckett cu tristeţe. Toată lumea e-n regulă?

Hope dădu aprobator din cap.

– Eu una sunt...

– Bine, încheie Ryder în locul ei. De câte ori trebuie să vă mai spună asta? Hai să ne-apucăm de treabă. Se opri totuşi în pragul uşii, cu ochii la Hope. Arată bine aici.

– Are dreptate. Mai stai un minut dacă ai nevoie, îl sfătui Beckett pe Owen, după care ieşi şi se duse după Ryder.

– Am văzut-o. Owen zâmbi larg când spuse asta. Mi-a zâmbit, mai adăugă el înainte de a ieşi.

– Vrei să te duci şi tu afară să iei o gură de aer proaspăt, să te relaxezi puţin?

Hope clătină din cap spre Justine.

– Nu, mersi. Ryder a nimerit-o – am avut un moment din acelea. O să mai fie şi altele, bănuiesc. Ridicându-se în picioare, comentă: Aş spune că ei chiar îi place camera asta.

– Ar fi nebună să nu-i placă, zise Justine mângâind-o pe braţ. Dacă eşti pregătită, putem să începem să aranjăm şi în T&O.

– Haide.

O senzaţie aparte, îşi spuse Hope în momentul în care luă coşul gol. Owen avusese dreptate. Iar Elizabeth îi zâmbise – pentru scurt timp. Însă Ryder fusese cel care cauzase acea manifestară bruscă a emoţiei, acel amestec dulce-amărui de bucurie şi supărare, atât de puternic, atât de *real*. Picioarele lui Hope aproape că se înmuiaseră din cauza lui.

Indiferent ce însemna acest lucru, se gândi că urma să afle când se muta cu totul la han.

capitolul 7

Viaţa ei era un haos complet şi n-avea pe cine să dea vina în afară de ea.

În zona în care fusese biroul lui Beckett, cea pe care o transformase pentru ea însăşi, Avery stătea înconjurată de cutii, hârtie de împachetat, voal, panglică şi funde.

Nebunie curată.

Îşi promisese, în fiecare an, că avea să facă asta mai bine. Că avea să se apuce de cumpărături mai devreme – şi în baza unei liste –, că avea să păstreze hârtia de împachetat şi rolele cu panglici în propriile lor ambalaje, că avea să le pună la locul lor după fiecare sesiune de împachetare.

Avea să abordeze cumpărarea, depozitarea, împachetarea şi pregătirea cadourilor de Crăciun precum o persoană adultă, raţională şi cu simţ practic.

Anul următor, cu siguranţă.

De obicei se pricepea să pună lucrurile în ordine, însă i se părea că toate calităţile organizatorice erau îndreptate exclusiv spre munca ei, neavând nici o influenţă asupra vieţii private.

Astfel, ca în fiecare an, cu numai trei zile până la Crăciun, săpa printre cutiile de cadouri, smulgând fâşii din grămezile de panglici, panicată de fiecare dată când

nu putea să găsească ce ştia că pusese acolo cu numai un minut în urmă, şi în general istovindu-se complet.

Îi plăcea la nebunie Crăciunul.

Îi plăceau colindele, despre care ştia că-i scoteau din minţi pe alţii din cauză că erau repetate la nesfârşit. Îi plăceau luminile, culoarea, secretele şi emoţia sărbătorilor de iarnă.

Îi plăceau cumpărarea şi împachetarea cadourilor, respectiv marea satisfacţie de a vedea toate darurile sclipitoare în grămezi ordonate. Şi-atunci de ce lăsa *întotdeauna* totul pentru ultimul moment?

În acel an refuzase să-şi petreacă ultimele ore şi minute ale Ajunului Crăciunului într-o agitaţie sterilă. Intenţiona să aibă totul împachetat, aranjat şi repartizat în pungi de cadouri încă din acea seară.

Sau a doua zi, cel mai târziu.

Renunţase să mai muncească la blatul din bucătărie, erau mult prea multe *lucruri*, aşa că se aşezase pe podea, înconjurată de cutii, bucăţi de hârtie şi role de panglici. Anul următor, în mod clar, avea să-şi organizeze mai întâi spaţiul de lucru şi să cumpere mai multe cutii de depozitare pentru funde şi aşa mai departe. Şi avea să le pună etichete, aşa cum făcea Hope.

Oricum, la naiba cu Hope.

Gândindu-se la administratoarea hanului şi la eficienţa ei care acum i se părea enervantă, Avery admiră cerceii pe care îi cumpărase pentru prietena ei. Făcuse o treabă bună la cumpărături, se felicită ea. Îi puse în altă cutie, alese folia argintie, funda ondulată de culoare roşie, eticheta care să se potrivească la culoare. Dând din cap în ritmul melodiei *Santa Claus Is Coming to Town* tăie cu atenţie hârtia la dimensiunea potrivită şi îi îndoi meticulos marginile nefinisate.

Poate că îi lipsea simţul organizatoric, recunoscu ea, însă pentru numele lui Dumnezeu, cadourile ei aveau să fie împachetate splendid.

Se întinse după banda adezivă, trase de capătul acesteia – şi se trezi în mână cu o fâşie minusculă.

– Fir-ar să fie.

Nici o problemă, cumpărase mai multe role. Era sigură de acest lucru.

După cincisprezece minute de căutare cu o frustrare crescândă, şiroaie de transpiraţie cauzate de panică şi cu o grămadă de înjurături, admise că *intenţionase* să cumpere mai multe role de bandă adezivă.

Aşadar, nu era nici o problemă. Rămăsese fără bandă adezivă şi avea să mai cumpere.

Se uită la ceas şi înjură din nou. Cum de se făcuse aproape miezul nopţii? Avea atâta nevoie de bandă adezivă!

Îşi mai petrecu alte cincisprezece minute scotocind prin sertare, prin cutii, prin debarale.

Acesta, decise ea, era un motiv bun pentru a se muta la New York, unde oricine putea să iasă din casă şi să cumpere orice avea nevoie la orice oră din zi sau din noapte. Când rămâneai fără bandă adezivă în mijlocul unei activităţi febrile de împachetare a cadourilor, puteai să te duci să cumperi alte şi alte role din alea blestemate.

Se opri pentru un moment, impunându-şi să nu se mai comporte ca o idioată, şi cercetă din priviri dezastrul rămas în urmă.

Căutarea se soldase cu un talmeş-balmeş de nedescris, implicând chiar şi potenţialele cadouri cumpărate de-a lungul timpului, care aşteptau să li se stabilească un destinatar.

Locul arăta rău, recunoscu ea, dar nu oribil. În plus, mai avea nişte bandă adezivă jos, în restaurant.

Îşi luă cheile, lăsă luminile aprinse şi muzica pornită, după care coborî în grabă ca să descuie restaurantul. Se îndreptă spre tejghea şi căută în sertarul de sub casa de marcat.

– Aha!

Scoase dispozitivul special care derula şi tăia banda adezivă şi imediat simţi că îi creşte moralul. După care moralul îi scăzu la loc când văzu că pe rolă mai rămăsese o cantitate neînsemnată.

Căută cu înverşunare o rolă de rezervă – în sertare, în separeuri, în magazia din spate. Când îşi dădu seama

că începuse să caute şi prin camera frigorifică, renunţă şi-şi turnă un pahar de vin.

Se aşeză la tejghea, cu bărbia proptită în pumn şi se întrebă cum de bunele ei intenţii puteau fi complet zădărnicite de lipsa unei role de scoci.

Ciocănitul de la uşa din faţă o făcu să sară în sus, aproape vărsând vinul pe tejghea.

Owen stătea în lumina becurilor de veghe, uitându-se înăuntru la ea prin uşa de sticlă.

New York, hotărât lucru, se gândi ea. Acolo, la BoonsBoro, o femeie nici măcar nu putea să se ocupe singură de criza provocată de lipsa unei role de scoci.

Se duse până la uşă şi descuie.

– Am închis.

– Şi-atunci de ce mai eşti aici, stând la tejghea şi bând vin?

– Împachetez cadourile de Crăciun.

– Ciudat, căci pare că stai în pizzeria ta, fără vreun client, şi bei vin.

– Am rămas fără bandă adezivă. Credeam c-am luat mai multă, însă n-am făcut-o şi n-am destulă nici aici. În plus, e prea târziu ca să mai cumpăr orice fel de scoci, fiindcă aici nu-i New York.

El o studie cu atenţie. Pantaloni din flanel pe care îşi imagină că ea îi folosea pe post de pantaloni de pijama, un tricou cu mâneci lungi, ciorapi groşi. Părul ei era dat pe spate şi prins cu una din acele cleme de păr care îl făceau întotdeauna să se gândească la nişte dinţi uriaşi.

– Ai aşteptat din nou să împachetezi totul odată.

– Ei, şi?

– Spuneam şi eu aşa.

– Dar tu de ce eşti aici? De ce nu eşti acasă împachetând cadouri? Deoarece sunt toate împachetate, urmă ea cu amărăciune. Împachetate cu multă grijă şi băgate în pungi de cadouri etichetate cu numele destinatarilor. Şi mai *ştiu* că le-aţi dat deja cadourile celor din echipă, deoarece am văzut bluzoanele cu hanul BoonsBoro.

– Vrei şi tu unul?

– Da.

– Dă-mi un pahar din chestia aia şi o să-ţi aduc unul mâine.

– Cred că aş putea să-ţi dau, dacă tot nu-s în stare să împachetez cadourile. Se duse în spate, luă sticla şi un pahar. De ce-ai venit?

– Am văzut luminile aprinse şi pe tine bântuind pe aici ca o apucată. De pe partea cealaltă a străzii, îi explică el. Treceam în revistă sarcinile pe care le mai avem de îndeplinit. Am terminat.

– Ce-aţi terminat?

– Hanul. Bine, nu de adus mobilierul, ci munca în sine. E gata.

– Ei, na!

– Gata, repetă el şi toastă cu el însuşi. Mâine-i inspecţia finală.

– Owen! Starea ei de spirit se schimbă, luminându-i faţa. Ai făcut-o şi pe-asta înainte de Crăciun.

– Noi am făcut-o. Ar trebui să primim autorizaţia de dare în folosire şi... nici o problemă. Hope poate să se mute la han. O să aducem şi restul mobilei, o să lustruim totul. Cu ea locuind acolo vreo două săptămâni, ar trebui să punem la punct orice amănunt care mai trebuie aranjat înainte de inaugurare.

– Felicitări. Hope îmi spusese că sunteţi aproape de final, dar n-am înţeles cât de aproape.

– Mai sunt o grămadă de făcut, însă totu-i pe calea cea bună. Când echipa o să se întoarcă după Crăciun, o să ne apucăm de clădirea brutăriei.

Avery se duse la uşă şi se uită afară.

– E-atât de frumos. De fiecare dată când îl văd, este o plăcere. Hope mi-a spus că aveţi deja primele rezervări.

– O să avem şi mai multe rezervări când toate fotografiile vor fi online şi se răspândeşte vestea. Hope o să dea nişte interviuri săptămâna viitoare. O să organizeze un tur pentru reporteri şi o să facă vâlvă pe acest subiect. O să ne manifestăm şi noi. Că e o afacere de familie şi aşa mai departe. Ceea ce dă bine în mass media.

– Dă bine în general. *Sláinte*, adăugă ea, ciocnindu-şi uşor paharul de al lui. O să dau şi eu o fugă mâine-dimineaţă înainte să deschid. Şi după aceea o să mă duc în oraş să cumpăr nişte bandă adezivă.

– Am eu în camionetă.

Ea îşi lăsă jos paharul de vin, îngustându-şi ochii.

– Ai scoci la tine în camionetă?

– În torpedou, cu siguranţă. Şi înainte să faci vreo remarcă inteligentă, nu uita – tu ai nevoie de un lucru pe care eu îl am.

– Aveam de gând să afirm că e o dovadă de mare inteligenţă să ai bandă adezivă în torpedou, spuse ea zâmbind suav.

– Nu, n-aveai de gând s-o faci, însă apreciez gluma. Mă duc s-o aduc.

– Las' că mă duc eu. Ai parcat în spatele hanului.

– Îhî, şi-i un frig de crapă pietrele. Unde-ţi sunt haina, pantofii?

– Sus, dar nu-i decât de traversat strada.

Nu era nici o îndoială că Avery ar fi traversat în fugă piaţa în pijama, încălţată numai în ciorapi, la miezul nopţii, în decembrie, se gândi el.

– O să mă duc s-o aduc. Tu încuie. Ne întâlnim în spate.

– Mulţumesc. Pe bune.

Owen îi dădu paharul lui de vin şi plecă.

Ea încuie după el, luă paharele goale şi se duse în bucătărie. Stingând luminile, îşi croi drum spre casa scării şi se pregăti să descuie uşa din spate, însă auzi încuietorile deschizându-se.

Bineînţeles că şi el avea o cheie. Doar era proprietarul. Se întâlni cu el la jumătatea drumului spre uşă şi luă banda adezivă.

– O să mă duc la Sam's Club şi o să cumpăr o sută de role din blestemăţia asta.

– Totu-i mai bun când e luat la vrac.

Ea râse.

– Fac pariu că mai ai role de rezervă în camionetă, acasă şi la atelier.

Cu sprâncenele arcuite deasupra ochilor săi albaştri, extrem de liniştiţi, Owen o privi fără să clipească.

– Asta-i o remarcă inteligentă?

– O observaţie. Nu, un compliment, se hotărî ea. Şi am de gând să-ţi urmez exemplul ca să preîntâmpin o altă criză a scociului.

El stătea mai jos cu o treaptă, astfel încât feţele lor erau la acelaşi nivel; fără a-şi desprinde ochii dintr-ai ei, îşi vârî mâna în buzunar.

– Acum dă-i drumul.

– Mi-ai adus o rolă de rezervă. Tu de fapt ai două role de bandă adezivă în camionetă! Râzând, luă rola cu pricina.

„Trei", se gândi el, „dar cine mai stă să numere?"

– Aş putea să-ţi dau o mână de ajutor la împachetat.

Ea ridică din sprâncene.

– Şi după aceea o să emiţi alte şi alte remarci inteligente despre cum arată zona mea de împachetat cadourile – şi asta după ce-o să te fac să-ţi revii în simţiri după leşinul profund în care o să cazi la vederea dezastrului.

– Ţi-am mai văzut şi altă dată aşa-zisa ta zonă de împachetat.

– Nu şi pe asta. E mai rău decât a fost vreodată. Acum am mai mult loc pentru haos. Observând o reacţie în ochii lui, se trase uşor înapoi. Owen, m-am tot gândit la asta.

– La haos?

– Într-un fel. M-am tot gândit la felul în care vedem noi întreaga situaţie La început m-am întrebat de ce nu ne-a venit în minte mai devreme. După care mi-am zis, la naiba, da, hai s-o facem pur şi simplu. Apoi însă mi-am dat seama că n-am făcut-o din cauză c-am putea s-o dăm în bară. Şi vorbind serios, Owen, tu însemni foarte mult pentru mine. Însemni al naibii de mult pentru mine.

– Ciudat, şi eu mă gândeam la asta. Şi-am ajuns şi eu la concluzia cu datul în bară. Ryder spune că n-o s-o dăm în bară.

– Ryder?

– Aveam nevoie de-o părere. Nu-mi spune că tu n-ai discutat pe tema asta cu Clare şi cu Hope.

– Da, aşa este. De ce spune Ryder că n-o s-o dăm în bară?

– Deoarece însemnăm mult unul pentru celălalt şi, pe deasupra, nu suntem proşti.

– Perfect adevărat, încuviinţă ea. Alt lucru la care ne gândim acum... Îşi puse mâinile pe umerii lui, având în fiecare din ele câte un suport pentru banda adezivă. S-ar putea să nu ne mai dea aceiaşi fiori ca înainte. Am putea să verificăm.

Owen îşi puse mâinile pe şoldurile ei.

– Ca un test.

– E logic, nu? De ce să pierdem vremea gândindu-ne la ce ne gândim dacă se dovedeşte că nu merită să ne gândim la asta? Pe de altă parte, dacă merită să ne gândim la asta, noi...

– Mai taci, Avery.

Se aplecă spre ea şi-şi frecă buzele de ale ei. Ca un test. O atrase şi pe ea în jocul acesta, apăsând tot mai tare. Şi se uită în ochii aceia mari şi albaştri, acum pe jumătate închişi.

Ea scoase un sunet scurt din gât în momentul în care buzele li se despărţiră, chiar atunci când strânsoarea ei se intensifica.

Asta îl făcu pe el să vibreze de aceeaşi dorinţă bruscă şi copleşitoare – a lui, a ei. Unde fusese până atunci? Cum de le scăpase?

Rece şi fierbinte, parfum de lămâi şi foc – totul imperativ, pasional şi direct.

O ridică; fără să stea pe gânduri, ea îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului lui. Se implică şi mai mult în sărut, abandonându-i-se în întregime în timp ce el urca treptele clătinându-se, lipindu-i spatele de perete.

Avery, vrând să-şi bage mâinile în părul lui – Dumnezeule, îi plăcea la nebunie părul lui! – îl lovi în cap cu suporturile pentru banda adezivă. Râzând, ea îşi lăsă capul să-i cadă pe umărul lui.

El nu putu îngăima decât:

– Uau!

Iar asta o făcu să râdă şi mai tare.

– Scuze, scuze. Îl îmbrăţişă, cu nasul înfundat în gâtul lui. Owen. El oftă şi se gândi la căldura cu care-i pronunţase numele înainte ca ea să-şi ridice capul pentru a-l privi în ochi. În mod clar merită să ne gândim la asta.

– Bine c-ai spus-o. Acum nu trebuie să-ţi dau drumul în cap.

– Mai bine m-ai pune jos.

– Pot să te duc până acasă. După aceea putem să împachetăm cadouri.

– Dacă ajungem în apartament, n-o să fie nici un împachetat de cadouri.

– Ăsta a fost un limbaj cifrat.

– Ah. Avery se lăsă uşor în jos până când se sprijini pe propriile picioare. Cred c-ar trebui să mai amânăm câteva zile, să ne mai gândim. Nu că aş respinge părerea lui Ry, dar dacă o mai lăsăm câteva zile, n-o să mai fie doar un impuls de moment.

– Şi chiar mă gândeam că nu i-am dat niciodată acestui impuls ocazia să se manifeste cu adevărat.

– Eu i-am dat mult prea multe ocazii, deci la un loc am echilibrat balanţa.

Dacă n-ar fi măcinat-o dorinţa de a face dragoste cu el, ar fi putut să-l întrebe verde-n faţă dacă se vedea cu altcineva. În condiţiile date însă, i se părea o revendicare neavenită.

Cu toate astea...

– Probabil că ţi-ai aranjat o întâlnire, ceva, pentru Revelion.

– De fapt, nu.

– Nu?

– Am fost foarte ocupaţi. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

Avery intui că acum şi el se gândea foarte probabil la acelaşi lucru ca şi ea.

– Tu ieşi cu cineva?

– Este un fel de-a spune. Cu Hope. Voi, băieţii, aţi hotărât să nu se muncească deloc în ziua de Anul Nou. Aşa că aveam de gând să ieşim prin oraş, să vedem

o comedie romantică şi să vorbim despre cum nu ne pasă nouă că n-avem nici un fel de întâlnire cu nimeni.

– Noi doi putem s-avem o întâlnire.

„Ce dulce", se gândi ea. „Ce sexy." Şi din nefericire, imposibil.

– N-aş putea s-o las baltă pe Hope în halul ăsta, nu într-o noapte atât de importantă.

– O să organizez eu o petrecere. La mine acasă.

Avery se holbă la el ca şi cum ar fi vorbit în dodii.

– Te referi la *acest* Revelion? La cel de peste numai o săptămână?

– Desigur.

– Owen, asta se numeşte spontaneitate. Ţie chiar nu-ţi este la îndemână acest concept.

– Pot să fiu şi eu spontan.

– Ţie îţi trebuie şase luni ca să planifici o petrecere. Tu faci tabele în Excel şi stabileşti sarcini şi trasee. Acest gen de spontaneitate? Poate ţi se face rău.

– Petrecere, rosti el cu fermitate, ignorând faptul că ea spunea adevărul gol-goluţ. La mine acasă. De Revelion. Iar tu o să rămâi peste noapte. Cu mine.

Cu el. De Revelion.

– E o idee bună. Iar dacă mergi şi mai departe, nu numai că o să stau, dar o să-ţi fac şi micul dejun.

– Batem palma.

Se încolăci din nou în jurul ei şi o sărută până când ea se înmuie de tot.

– Încui eu în spate.

– OK.

Avery se chinui să-şi recapete respiraţia în timp ce el o luă în jos pe scări.

– Owen? El se întoarse şi îi zâmbi, iar inima ei vibră prelung şi lent. Mai era de mirare că îi căzuse cu tronc pe când avea numai cinci ani? Mulţumesc pentru scoci.

– Cu plăcere.

Ea auzi clicul încuietorii de la uşă în timp ce-şi târâia picioarele tremurânde pe scări.

În ciuda orei târzii, nimic nu mai stătea în calea maratonului dedicat împachetării de cadouri, îşi zise. Nu numai că acum avea o grămadă de bandă adezivă,

dar nici n-ar fi reuşit în ruptul capului să adoarmă cu imaginea obsesivă a lui Owen Montgomery în minte.

În mod evident, tot sângele i se scursese din creier în penis. Altfel, se gândi Owen în timp ce se întorcea cu maşina de la Hagerstown în acea după-amiază vântoasă, cum i-ar fi trecut prin cap să dea o petrecere de Revelion când n-o mai făcuse niciodată?

Avea un han de inaugurat, un Crăciun de care să se ocupe, un proiect nou în lucru. Cum mama naibii putea el să organizeze o petrecere într-o săptămână?

Bănuia că avea să afle curând.

Oprit la un semafor, îşi scoase telefonul ca să facă unele adnotări pe tema mâncării şi a băuturii. Îşi verifică mesajele. Erau două de la Ryder, ambele extrem de insistente şi spunând în esenţă acelaşi lucru: „Unde mama naibii eşti?"

Întrucât era la două minute distanţă de Boonsboro, nu se mai deranjă să răspundă. Cu ochii la drum, îşi lăsă mintea să zboare de la o petrecere la alta. Serata de inaugurare a hanului era mult mai complicată decât aceea de Revelion, decisă în urma unui capriciu. Majoritatea detaliilor fuseseră deja stabilite – iar mama şi mătuşa sa, plus Hope, se ocupau deja de cea mai mare parte.

Cu toate acestea, avea şi el în geantă un dosar gros şi vreo două tabele în Excel în computer. Pentru a nu mai vorbi de cel cu sarcini şi trasee.

Luă în considerare ideea de a concepe un tabel pentru propria lui petrecere, încercând să se convingă singur că nu era o obsesie în ceea ce-l privea. Era pur şi simplu o chestie practică menită a-l ajuta să economisească timp şi stres inutil.

O obsesie care economisea timp şi stres inutil, la ce bun?

Îşi aruncă privirea spre Vesta şi se gândi la Avery în timp ce vira ca să intre pe St. Paul Street. De ce nu-i sugerase pur şi simplu să iasă şi să ia cina împreună – după care să sară în pat? se întrebă el intrând în parcarea din spatele hanului.

Deoarece ea adusese în discuţie Revelionul, iar lui i se scursese tot sângele din creier. La momentul acela totul i se păruse logic.

Coborî din camionetă şi se opri pentru un moment în frig, studiind curtea, curbura porticurilor şi gardurile.

Toată acea graţie şi tot acel farmec nu se obţinuseră uşor. Îşi aminti de moloz, de noroi, de dărâmături. Îşi aminti de coşmarul teribil reprezentat de găinaţul de porumbel – şi chiar îşi dori să n-o fi făcut.

Însă gândurile îl năpădiră din nou, iar după aceea altele şi altele. Dacă reuşise să facă toate astea, atunci putea să organizeze o blestemată de petrecere de sărbători.

Se îndreptă spre hol, unde se opri şi zâmbi larg văzând masa mare şi lucioasă de sub candelabrul amplasat central şi fotoliile de culoarea paiului de grâu lipite de peretele de cărămidă lăsată la vedere.

Îi găsi pe Ryder şi Beckett în sufragerie, aşezând bufetul masiv, sculptat, sub fereastră, în timp ce mama lor şi Hope mutau mesele splendide din lemn masiv aflate în apropiere.

Dumbass se odihnea în colţul îndepărtat al încăperii, dar îşi înălţă capul şi bătu zgomotos din coadă când îl văzu pe Owen.

Acesta se întrebă aiurea dacă nu cumva câinele îl percepea ca pe o gogoaşă uriaşă, de mărimea unui om.

– Unde mama naibii ai fost? vru să afle Ryder.

– Am avut nişte lucruri de făcut. Arată foarte bine.

– Aşa este. Justine zâmbi în timp ce aranja un scaun lângă masă. Avem de gând să punem oglinda aia mare chiar acolo. Ştii, piesa aceea clasică. Şi ne-am dat seama că o să avem nevoie de altă servantă. Poate fi pusă acolo, sub fereastra aceea. O să măsor spaţiul şi o să dau o fugă până la Bast, să văd dacă au ceva care să se potrivească.

– Ai piesa pe care ai luat-o din magazinul ăla franţuzesc din Frederick, îi reaminti Ryder.

– E strâmbă. Justine se întunecă brusc la faţă. Are un picior mai scurt decât celelalte trei. N-ar fi trebuit niciodată să cumpăr ceva de-acolo.

– Ţi-am spus că i-am scurtat şi celelalte picioare. O să pui suficiente lucruri pe ea ca să nu mai vezi vreo deformare.

– Sunt nişte nesimţiţi, interveni Hope. Orice firmă care nu produce bine ceea ce produce, astfel că pe poarta ei ies lucruri cu defecte vizibile, n-ar trebui să fie acceptată pe piaţă.

– Vă agitaţi de pomană, am reparat-o. Treceţi peste asta.

– A fost cumpărată pentru hol, insistă administratoarea. Am găsit deja altă piesă la Bast pentru spaţiul acela.

– Iar dacă n-ai fi avut un băţ în fund, aş fi reuşit să o aranjez eu ca să fie bună pentru hol.

Justine aruncă o privire apăsătoare.

– La fundul cui te referi, Ryder, atâta timp cât eu sunt cea care ţi-a spus să duci jos, la subsol, mobila aia defectă?

– Unde am şi reparat-o, bodogăni el. O aduc acuma. Ajută-mă, îi ceru lui Beckett.

Mai mult decât dornic să iasă din raza de acţiune a mamei sale, Beckett se îndreptă spre subsol.

– Dacă nu-ţi place cum îi stă acolo, o scoatem afară, îi promise Owen. În opinia mea arată foarte bine.

– E defectă şi nu face nici pe departe banii pe care i-am dat pe ea. M-am pripit, admise Justine. Mângâind urechea câinelui când acesta se duse să se lipească de ea, murmură: O să vedem. O să vedem. Hope, asta trebuie să fie Carolee care aduce alte lucruri pentru bucătărie, adăugă ea când auzi zgomot de paşi pe scările principale. Poate că voi două puteţi să aduceţi vasele de încălzit mâncarea şi cafetiera. Hai să vedem cum arată.

– Bineînţeles.

Owen deschise gura, însă o privire aruncată de mama lui îi tăie elanul de a mai da vreo mână de ajutor. Justine se abţinu să spună ceva până când zgomotul paşilor lui Hope nu se mai auzi.

– Voiam să iasă din cameră pentru câteva minute. După care îşi încrucişă braţele în timp ce Ryder şi Beckett cărau servanta reparată. Ryder Thomas Montgomery!

Owen cunoştea acel ton, acea privire. Deşi nu îi erau adresate lui – de data aceasta – simţi cum i se micşorează un pic momiţele.

Cu capul plecat, cu coada târându-se pe jos, Dumbass se strecură la loc în colţul lui.

– Da, mamă.

– Nu te-am crescut ca să te comporţi fără maniere, să-ţi arăţi colţii şi să mârâi în faţa femeilor sau ca să te repezi la angajaţi. Mă aşteptam din partea ta să fii politicos cu Hope, indiferent dacă eşti sau nu de acord cu ea.

El puse jos servanta.

– E-n regulă. Dar...

– Dar?

Cuvântul răsună tăios precum un avertisment.

Bălăngănindu-se pe picioare, Ryder îşi luă cea mai agreabilă expresie cu putinţă.

– Ei bine, ai spus că trebuie să o tratăm ca pe cineva din familie. Deci, până la urmă, vrei să fiu politicos cu ea, sau s-o tratez ca pe cineva din familie?

Mama lui nu spuse nimic pentru moment, un moment lung şi extrem de stresant.

Beckett se trase într-o parte de lângă fratele lui în momentul în care Justine o porni spre ei. Ajunse imediat şi-l apucă pe Ryder de ambele urechi.

– Faci pe deşteptul?

– Da. Semăn cu mama.

Ea râse şi clătină din cap.

– Nu eşti decât fiul lui taică-tău. Înghiontindu-l în burtă, îl sfătui: Ai grijă la atitudine.

– OK.

Dând aprobator din cap, Justine se trase înapoi, cu mâinile în şolduri.

– Partea de sus este deformată, Ry.

– Într-adevăr. E prost făcută şi e mai scumpă decât face, însă merge – şi e suficient de frumoasă. O să arate şi mai bine când o să pui chestiile alea mari din cupru pe ea.

– Poate că da. M-am amărât degeaba. E greşeala mea.

– Îhî, a fost.

Ryder strânse din umeri.

– Ai reuşit să transformi o măgăoaie de trei mii de metri pătraţi dintr-o ruină într-un palat şi asta e greşeala ta? N-are nici o importanţă, mamă.

Ea îi aruncă o privire.

– Chiar eşti deştept. Poate că până la urmă cu mine semeni.

Se întoarse când Hope intră cu o cutie imensă, urmată de Carolee cu o altă cutie.

– Dă-mi voie să iau eu aia. Ryder făcu câţiva paşi şi luă cutia de la Hope. Încerc să fiu politicos.

– Şi te-a durut?

– Nu încă. S-ar putea să mă doară foarte tare mai târziu.

Beckett luă cutia de la Carolee, iar Owen rămase mai în spate o clipă, contemplând scena. Ceilalţi desfăceau ambalajele, scoteau cafetiera uriaşă, vasele de încălzit mâncarea şi rafturile, împingeau într-o parte cutiile şi materialul folosit la împachetare – avea să le ducă el mai târziu afară.

Carolee vorbi despre spălatul paharelor de vin în vreme ce mama sa îşi aranja funda din păr. Beckett şi Ryder trăncăneau despre cum urmau să transporte oglinda.

Aşteptă până când cele trei femei studiară pe îndelete piesa de mobilier în cauză.

– Nu pare, dar ştiu că-i deformată, bombăni Hope ridicându-şi părul cu mâinile. Ceea ce nu face decât să mă irite. Îşi mută privirea spre Ryder. Dar o să trec peste asta.

– Bun. Hai să punem oglinda aia la locul ei şi să ieşim de-aici înainte ca femeile să ne găsească altceva de mutat de colo, colo.

– Mai întâi am nevoie de un minut. Şedinţă fulger, anunţă Owen.

– După ce terminăm treaba, începu Ryder.

– Trebuie să fie acum. Dinadins, Owen afişă o expresie încruntată. E vorba despre autorizaţia de dare în folosinţă.

– Dumnezeule, nu-mi spune că vor să ne frece cu autorizaţia asta. Inspectorul de urbanism a semnat.

Owen oftă spre Ryder, clătinând uşor din cap.

– Îhî. M-am dus până la Hagerstown ca să văd dacă putem să avansăm cu chestia asta. Ei bine, am obţinut-o.

Beckett întinse un deget spre el.

– Ai obţinut autorizaţia de dare în folosinţă!

Zâmbind larg, Owen întinse şi el un deget înspre fratele său.

– Am obţinut autorizaţia de dare în folosinţă.

– O, Dumnezeule. O, *Doamne*, Carolee!

Justine apucă emoţionată mâna surorii sale.

Owen îi trase un pumn amical lui Ryder în umăr, după care îi zâmbi lui Hope.

– Eşti pregătită să te muţi? Putem să-ţi aducem şi restul lucrurilor. La noapte poţi să rămâi aici.

– Sunt atât de pregătită, Owen! Râzând, îşi aruncă braţele în jurul lui şi-l sărută apăsat pe gură. Mă mut!

După ce ţopăi şi ţipă de bucurie împreună cu mama şi mătuşa lui, sări la Beckett şi îl pupă şi pe el zgomotos. În cele din urmă se opri în faţa lui Ryder.

– Eu ce primesc? O strângere de mână entuziastă? Ea râse din nou, clătină din cap şi îi dădu în fugă un sărut pe obraz foarte afectat şi foarte decent. E acelaşi lucru, se plânse el. Totuşi îl cuprinse pe Owen cu un braţ pe după umeri, iar cu celălalt, pe Beckett. Fir-ar să fie de treabă. Am făcut-o şi pe-asta.

Ochii lui Justine se umplură de lacrimi care începură să i se prelingă pe obraji.

– Băieţii mei, murmură ea. Întinse larg ambele braţe ca să-şi îmbrăţişeze toţi cei trei fii. Îi ţinu strâns pentru un moment scurt, doar atât cât Dumbass să încerce să-şi vâre şi el botul în îmbrăţişare. Bine. Trăgându-se înapoi, dădu din cap aprobator în timp ce-şi ştergea lacrimile. Luăm prânzul aici. Fac eu cinste. Beckett, vezi dacă poate şi Clare să vină. Owen, sun-o pe Avery, comandă nişte mâncare pentru noi, roag-o pe ea să o aducă – şi să ni se alăture dacă poate. Hope, desfă o sticlă – nu, două – din şampania pe care am depozitat-o pentru oaspeţi.

– Să n-ai nici o îndoială că aşa o să fac.

– N-am spălat toată sticlăria!

Carolee se repezi la bucătărie.

– Şampanie? comentă Ryder. La masa de prânz?

– Exact, la naiba, şampanie!

– Dacă tot veni vorba de şampanie, zise Owen scărpinându-se în bărbie. Ry, ai vreo întâlnire de Revelion?

– Îhî. Cu tipa cu chicoteala. Dar am de gând să zic pas.

– De Revelion? se miră Justine.

– Credeţi-mă, dacă i-aţi auzi chicotitul, aţi înţelege. De ce? îl întrebă el pe Owen. Vrei să mă iei la dans?

– Dau o petrecere.

– De Revelionul *ăsta*? interveni mama sa, cu ochii holbaţi.

– Da, da, ăsta. Dumnezeule, nu-i mare lucru. E doar o petrecere de sărbători, la care să ne reunim. O chestie cu mâncare şi băutură. Poţi să vii, nu-i aşa?

Umflându-şi obrajii şi pufăind, Justine continuă să-l studieze cu atenţie.

– Desigur.

– Ry?

– De ce nu?

– Clare e în drum spre noi, anunţă Beckett în timp ce-şi vâra telefonul la loc în buzunar.

– Facem Revelionul la mine acasă. OK?

– În ce an? vru Beckett să ştie.

– Gluma asta e deja veche. Veniţi, sau nu?

– Aveam de gând să stăm acasă. Băieţii vor să se uite la televizor cum coboară bila în Times Square la miezul nopţii, dar Murphy e probabil singurul care va fi treaz la ora aceea. O s-o întreb pe Clare dacă vrea să angajăm un babysitter..

– Bine şi aşa. Owen îşi scoase carneţelul. Prânzul, spuse el, iar D.A. bătu din coadă anticipat. Spuneţi-mi ce vreţi să comandaţi. Le transmit eu mai departe. În momentul în care începu să scrie lista, auzi un pocnet din bucătărie. Ceea ce face totul cât se poate de oficial. Zâmbi spre familia sa. Bine aţi venit la hanul BoonsBoro.

capitolul 8

După cum se aştepta Hope, Avery îi organiză bucătăria conform propriilor idei. Îi plăcea spaţiul ordonat, eficient, şi faptul că totul era nou, nouţ.

– E tare de tot chestia asta. Îmbrăcată în continuare cu blugii de la muncă şi uniforma de la Vesta, Avery aranja bucuroasă farfuriile întinse în stativul din sertar. Clare ratează multe nefiind aici.

– Se întâmplă deseori când ai copii, strigă Hope din baie, unde punea produsele de machiaj la locul lor.

– Da, aşa e. Te gândeşti vreodată că o să ai copii?

– Sigur. Într-o bună zi. Dar tu?

– Sigur. Mai ales când stau o vreme în preajma băieţilor lui Clare. Nu te mai poţi desprinde de ei. Închise sertarul şi se apucă de următorul. Dar ca să ai copii, în mod tradiţional trebuie să te fi căsătorit mai întâi – şi aici e beleaua.

– Trebuie să te afli într-o mare dispoziţie romantică să te poţi gândi la căsătorie ca la o belea.

– Pentru alţi oameni este foarte uşor să fie romantici – nu există nici un risc, nici o posibilitate de eşec, personal vorbind. În fine, tu eşti cea care începe azi o aventură extraordinară. Nu ai emoţii că rămâi singură aici, nu-i aşa?

– Nu. Hope scoase capul pe uşă. Dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să rămâi cu mine. Alege-ţi o cameră.

– Fir-ar să fie, ai nimerit-o! Pumnii strânşi pe furculiţe şi linguri se avântară jubilând în sus. Am crezut că nu mă mai întrebi. Eşti sigură că e în regulă?

– Mai mult decât atât, Justine m-a rugat să folosesc fiecare cameră în următoarele săptămâni. Aşa voi putea să-mi dau seama dacă există vreo problemă cu instalaţiile sanitare, cu cele electrice, chiar şi cu atmosfera de ansamblu. Iar eu aş prefera să-mi petrec prima noapte aici, în apartamentul meu. Deci tu poţi fi primul meu oaspete.

– T&O. Voi fi prima care se va scufunda până la urechi în cada aia imensă de aramă. Nu, stai. J&R.

Aşa voi avea căminul şi o cadă de aramă. Sau... Râzând, Hope ieşi.

– E o problemă, nu-i aşa?

– Şi-ncă una serioasă. Poate ar trebui să trag bileţele dintr-o căciulă. Aşa n-aş avea cum să aleg greşit. Owen şi-a ales camera pentru seara deschiderii?

– Va sta în Nick & Nora.

– Bine, atunci voi scoate varianta asta din căciulă, de vreme ce probabil o să dorm cu el şi o să încerc acea cameră în seara deschiderii.

– Pe bune?

– Da. O să ne luăm câteva zile să ne asigurăm că nu e o nebunie. După ce închise următorul sertar, se întoarse. Deşi nu pare deloc o nebunie.

– De ce-ar fi? E un tip minunat, e deştept, arată bine, e nemaipomenit de drăguţ. Pe deasupra, aveţi un ritm al vostru în care vă completaţi perfect.

– Asta face parte din „totul e o nebunie". Într-adevăr, avem un ritm în care ne completăm perfect. Iar sexul schimbă ritmul.

– Eu cred că amândoi vă veţi adapta foarte bine.

– Sper şi eu. În acelaşi sens, aş vrea să-ţi cer o mare favoare. Vezi tu, noaptea trecută el mi-a împrumutat nişte scoci şi ne-am cam luat cu treaba.

Acum fu rândul lui Hope să-şi încleştеze mâinile în şolduri.

– Deja te-ai culcat cu el şi abia acum începi să-mi spui?

– Nu. Aproape, dar nu. Însă în timp ce hotăram că ar fi bine să mai aşteptăm câteva zile, l-am întrebat dacă are parteneră pentru Revelion. Voiam mai degrabă să ştiu dacă are pe cineva.

– Mi se pare normal.

– Ar fi trebuit să-l întreb pur şi simplu, dar m-am învârtit în jurul cozii o bucată de timp şi până la urmă i-am spus că eu o să ies cu tine undeva.

– Avery, dacă vrei să ieşi cu Owen la o întâlnire într-o noapte atât de importantă, nu mă deranjează absolut deloc. Absolut, sută la sută. Ar trebui să ştii asta deja.

– Ştiu, la fel cum ar trebui să ştii şi tu că m-aş urî de moarte dacă te-aş lăsa baltă. Tu nu mi-ai face asta mie.

– Poate aş face-o dacă Owen m-ar invita la o întâlnire, îşi flutură Hope genele.

– Ia-ţi propriul băiat Montgomery. Mai e unul.

– L-aş putea împrumuta pe Owen. Să-l testez pentru tine:

– Eşti o prietenă aşa de bună! Mimând că-şi şterge o lacrimă, o îmbrăţişă. Nu. Oricum, Owen a venit cu ideea asta că ar trebui să facem o petrecere la el acasă, ceea ce nu-i stă deloc în fire, întrucât nu va avea posibilitatea să pună totul la punct timp de săptămâni sau chiar luni întregi. Aşa că vom întâmpina cu toţii Anul Noul la Owen.

Gânditoare, Hope deschise dulapurile să verifice simţul organizatoric al lui Avery în ceea ce privea bucătăria.

– Avery, eu nu am un partener. Nici nu vreau, dar să te duci singur la o petrecere de Revelion este pur şi simplu jenant.

– Nu atunci când arăţi aşa cum arăţi tu. În plus, nu toată lumea o să vină în perechi. Aş putea practic să-ţi recit lista cu cei mai probabili musafiri de pe listă, prin urmare îţi garantez că vor fi şi alte persoane singure de *ambele* sexe. Când Owen face o petrecere poţi să fii sigur că va fi o petrecere reuşită. O să mai cunoşti oameni, continuă Avery. Ceea ce reprezintă primul pas în stabilirea de relaţii în comunitatea în care locuieşti, lucru esenţial pentru un administrator de han.

Hope întoarse mânerul unei căni un centimetru mai la stânga.

– Acum începi să mă abureşti.

– Da, dar tot e adevărat. Clare şi Beck o să-şi ia un babysitter, am întrebat-o. Deci vor putea să te aducă acasă. În afară de situaţia în care te dezlănţui complet şi te combini cu cineva.

– N-o să mă dezlănţui nici complet, nici deloc, de asta poţi să fii sigură. Hope expiră zgomotos. Dar probabil că nu ar trebui să declin o invitaţie de la unul dintre şefi, sau cel puţin nu atât de curând.

– O să te distrezi. Îţi promit. Încântată, Avery îşi aruncă braţele în jurul prietenei sale. Mulţumesc. Cu braţul în continuare pe umerii lui Hope, se întoarse şi măsură din priviri sufrageria. A fost foarte frumos din partea lui Ryder să-ţi aducă aici bradul.

– Asta nu înseamnă că nu şi-a bătut joc de podoabele din el.

– Da, dar le-a împachetat, a adus totul aici şi l-a şi făcut la loc.

– OK, a fost frumos din partea lui, deşi probabil că Justine i-a spus să o facă.

– Oricum ar sta lucrurile, ai bradul de Crăciun în noul tău apartament. Deja locul seamănă cu tine. Arată a Hope. Eşti fericită?

– Da, sunt, şi foarte entuziasmată. De-abia aştept să...

Amândouă săriră în sus din cauza zgomotului clanţei şi amândouă priviră cum se deschidea uşa.

– O, Iisuse, Clare! Data viitoare, sugeră Avery, poţi la fel de bine să ne împuşti din prima.

– Scuze. Copiii au adormit. Beckett mi-a dat cheia şi mi-a spus să-mi mut fundul aici pentru câteva ore. Ştia cât de tare voiam să vin. Privind în jur, îşi scoase mănuşile. Uau, deja aţi făcut atâtea! Arată...

– A Hope, completă Avery.

– Da, aşa este. Ce pot face eu?

– Bucătăria e a mea.

– Eu tocmai am terminat cu baia, îi spuse Hope. Ar fi cazul să trec la dormitoare.

– Atunci... Clare deschise din nou uşa şi ridică tabloul pe care îl lăsase sprijinit de perete.

– Madeline a spus că te poţi răzgândi, dacă nu se mai potriveşte cu interiorul după ce te muţi, o informă Avery pe Hope. Poţi să-l schimbi la magazinul de suveniruri cu un alt tablou sau altceva, ce vrei tu.

– Este exact ce vreau. E minunat, şi în fiecare zi o să mi se pară că e primăvară când o să mă uit la florile alea de cireş. Mulţumesc. Vă mulţumesc amândurora. Ştiu exact unde vreau să-l pun, în dormitor, ca să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi să văd că e primăvară. Luând

tabloul, Hope îl ţinu la o lungime de braţ. O să-l agăţ chiar acum.

În dormitor, Clare făcu patul în formă de sanie, cu spătarul curbat, pe care-l alesese prietena ei, bătu pernele şi netezi plapuma în timp ce Hope – la fel de meticuloasă ca Owen – măsură şi făcu semne pe perete şi mai măsură o dată să fie drept.

– E perfect aici. Exact unde trebuie, murmură ea.

– Aşa eşti şi tu. Mi se pare că te potriveşti perfect aici. Eşti exact unde trebuie.

– Aşa şi vreau să fiu.

– Bucătăria e gata. Avery intră şi se opri să admire zâmbind tabloul. Ai avut dreptate. Emană un aer primăvăratic, chiar şi într-o noapte ca asta. Bine ai venit acasă, Hope.

Mai târziu, când Clare plecă, iar Avery se repezi acasă ca să-şi ia ce avea nevoie pentru noapte, Hope porni de una singură la plimbare prin clădire.

I se potrivea într-adevăr, gândi ea. Se simţea acasă.

În timp ce urca din nou în apartamentul ei, simţi mirosul de caprifoi, dulce ca parfumul verii.

– Sunt aici, spuse ea, iar de-acum aici voi rămâne. Presupun că nici una din noi nu mai trebuie să fie singură.

A doua zi dimineaţă, când Avery coborî la parter, familia Montgomery era deja la lucru, iar Hope pregătea micul dejun în bucătărie.

– Nu am terminat cu organizarea, spuse ea înciudată.

– Mă descurc eu. Vreau să încerc nişte chestii şi acum am ocazia perfectă.

– Te ajut şi eu.

– Nu. Ca să-şi accentueze refuzul, Hope ridică un deget. Nu vreau să mă ajuţi. Tu eşti musafir. Du-te în sala de mese.

– E cafea acolo?

– Da, este. Avery? Cum a fost în J&R?

– Ca un vis. A lipsit numai nebuna din pod, ceea ce oricum ar fi transformat totul într-un coşmar, cred. Mai întâi cafeaua şi pe urmă raportul.

Se duse în sufragerie, unde îşi turnă cafea din ibricul de alamă. Se putea ca acesta să fie momentul perfect, cugetă ea. Cu toţii erau fericiţi, entuziasmaţi. Şi un proiect important era aproape de final – un final glorios. Mai era nevoie de câteva zile, desigur, de câteva detalii, dar în cea mai mare parte era gata.

Owen intră în cameră.

– Am auzit că tu ai fost primul musafir.

– Da, am primit această distincţie.

– Însă de micul dejun vom beneficia cu toţii. Hope ne-a trimis mesaje în dimineaţa asta. Aşezându-se vizavi de ea, se interesă: Cum a fost?

– Minunat. Raportul complet când o să fiţi cu toţii aici. Sunteţi în salon?

– Mama mai vrea un dulăpior pentru colţul din faţă. Ry agaţă o oglindă, Beck pune nişte rafturi în dulapul de acolo. Arăţi bine, adăugă el.

Ea îl măsură peste ceaşca de cafea.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa. Odihnită şi revigorată. Lucrezi astăzi?

– Nu înainte de patru. O să stau până la închidere.

– De ce te-ai trezit aşa de devreme?

– Din obişnuinţă. Şi probabil am simţit că se ocupă altcineva de pregătirea mâncării.

Carolee aduse o tavă plină cu vafele care umplură camera cu aroma lor şi le puse pe un platou încălzit. Le făcu cu ochiul nepotului ei şi lui Avery înainte să iasă vijelios pe uşă. Hope aduse un bol transparent plin cu fructe de pădure şi o carafă cu suc natural.

– Hope, aş putea să...

Aceasta scoase un sunet aspru.

– Musafir, spuse ea şi ieşi din nou.

– Dar eu chiar vreau să încerc plita aceea, murmură Avery. E aşa de strălucitoare!

Îşi făcură apariţia un platou cu bacon şi altul cu o papară de ouă foarte arătoasă.

– Am fost convocaţi. Beckett intră agale adulmecând aerul. Miroase a mic dejun. Ridicând capacul unui recipient ţinut la cald, constată: Şi arată a mic dejun. În secunda următoare fură o felie de bacon. O, da. Şi are gust de mic dejun. Hei, avem vafele.

– Vafele? Ryder se repezi drept la tava încălzită.

– Dintr-acelea grase şi rotunde.

– Serviţi-vă. Hope o îndemnă pe Justine să intre în cameră. Dacă vreţi ceva, vă rog să cereţi. Şi să-mi spuneţi cinstit cum v-a plăcut. E mai bine să ştim că ceva nu merge decât să descoperim de-abia după ce deschidem.

Ea rămase în picioare, în spate, şi aşteptă să fie umplute farfuriile şi să fie ocupate locurile.

Ryder luă prima înghiţitură de vafelă bine înmuiată în sirop.

– Nu eşti concediată, îi spuse.

– Mulţumesc din inimă.

– E minunat, Hope. Justine mânca un ou fiert moale. Iar mesele arată foarte vesel, exact aşa cum ne-am dorit. Stai jos.

– Mai am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup, dar întâi aş vrea să aud ce crede Avery despre noaptea pe care a petrecut-o în J&R.

– A fost ca şi cum aş fi câştigat un premiu. *Cel mai mare* premiu, se corectă. Sunt foarte curată, căci am încercat cada azi-noapte şi duşul de dimineaţă. Amândouă sunt incredibile. Iar produsele cosmetice de la baie sunt pur şi simplu delicioase. Întinse un braţ către Owen. Miroase-mă.

Ceea ce el făcu.

– Drăguţ.

– Da, este. Prosoapele sunt moi şi groase – şi Dumnezeule, să nu uit să menţionez gresia încălzită de pe jos şi suportul încălzit pentru prosoape! Foarte inspirate. Tot ce este în baie te face să te simţi răsfăţat, relaxat, îngrijit.

– Asta a fost şi scopul, zise Justine zâmbindu-i larg.

– În plus, vreau şi eu un halat din ăla, dar îl vreau de tot. Iar căminul conferă o notă aparte camerei, în special când stai în patul acela minunat şi îl priveşti.

Daţi-mi voie să adaug că este cel mai confortabil pat în care am avut plăcerea să dorm vreodată. E nemaipomenit să ai la dispoziţie toate pernele alea de diferite densităţi. Am încercat televizorul, aparatul de radio cu ceas, am citit nişte capitole din *Jane Eyre* şi m-am uitat la continuarea acţiunii pe DVD. Dacă ar fi să dau note, aş da zece cu felicitări. A fost absolut fabulos. Mă bucur mult că am avut şansa să încerc camera.

– Asta am vrut să aud. Mă întorc în câteva minute să văd ce faceţi, spuse Hope în timp ce se înapoia la bucătărie.

– Nici o întrebare, reclamaţie sau sugestie? se interesă Justine în direcţia lui Avery.

– Am o sugestie. Nu schimba absolut nimic în camera aceea. Nu există absolut nimic în ea care să nu-mi fi plăcut la nebunie.

– Foarte bine.

Dând satisfăcută din cap, Justine se lăsă pe spătarul scaunului.

– Una s-a dus.

– Dacă tot sunteţi cu toţii aici, aş vrea să vă vorbesc despre ceva. Ceva ce are legătură cu hanul, indirect, adăugă Avery.

– Vorbeşte, o invită Ryder ridicându-se. Mai vreau nişte vafele. Stai puţin, unde-i Dumbass?

– E la recepţie, lângă foc. Nu putem lăsa câinele aici cu toată mâncarea asta, Ryder, îi spuse maică-sa.

– Dar...

– Nu ai voie să-l hrăneşti direct de la masă. Hope i-a dat nişte biscuiţi pentru câini şi e foarte fericit acolo unde e. Acum, Avery, despre ce este vorba?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar îşi spuse că acum era momentul.

– Mă gândesc că atunci când veţi avea oaspeţi la han, unii dintre ei vor veni la Vesta să ia prânzul, cina, poate o bere. Alţii s-ar putea să vrea mai mult decât un mic restaurant de familie şi o călătorie până la South Mountain sau Shepherdstown. Păcat că restaurantul de la celălalt colţ nu a mers.

– Nu mă face să încep, murmură Owen.

– Toţi suntem de acord în legătură cu asta, continuă Avery, dar adevărul e că ar mai fi nevoie de un alt restaurant în oraş, unul care să se afle la câţiva paşi distanţă de pizzeria şi restaurantul italienesc de familie. Avea pielea de găină. Detesta să aibă emoţii în halul ăsta şi se concentră ca să-şi păstreze vocea clară şi fermă. Iar la mine vin deseori oameni care întreabă unde pot merge să se relaxeze şi să bea un pahar de vin. Sigur că servesc şi eu vin, dar localul nu e genul în care să te duci să iei o masă liniştită sau o cină romantică.

– Vrem să punem pe roate proiectul cu brutăria mai întâi, îi spuse Owen. O să căutăm pe altcineva să se ocupe de restaurant. Va trebui de data asta să fim mult mai atenţi la procesul de selecţie, să găsim pe cineva care să aibă un plan de afaceri bine gândit şi o bună înţelegere a specificului locului.

– Sunt de acord. Avery îşi drese vocea. Aţi cumpărat clădirea de legătură.

Ca să-şi ţină mâinile ocupate, începu să se joace cu ouăle din farfurie.

– Ştiu că v-aţi gândit să preluaţi tot ansamblul bucată cu bucată, dar odinioară totul era o singură clădire, şi dacă aţi deschide-o şi pe asta, atunci ar putea fi o cafenea într-o parte şi un restaurant în cealaltă – legate. Oamenii ar putea să bea un pahar sau să intre pentru a lua masa. Sau amândouă. Şi mai e loc şi pentru o mică scenă. Muzica live e în general foarte căutată. Nu e nimic de genul ăsta în oraş. Un restaurant bun cu o cafenea sau un bar ataşat. Mâncare bună, vin şi bere şi cocktailuri ca lumea, nişte muzică.

– E o idee foarte bună, spuse Justine.

– Nu o lăsaţi pe *ea* să înceapă cu asta, avertiză Ryder.

– Va fi o completare bună pentru han, continuă Avery. Oaspeţii de aici vor avea mai multe posibilităţi de alegere şi vor putea să traverseze St. Paul, să bea o sticlă de vin fără să-şi facă griji că vor trebui să conducă la întoarcere. Pot comanda serviciul în cameră de acolo exact cum vom face pentru voi de la Vesta. Iar dacă nu vor dori să iasă? Pot lua o pizza în salon sau o cină bună şi liniştită în sala de mese. Iar voi oferiţi şi pachete. Dacă

ați adăuga la ofertă o cină pentru două persoane la un restaurant bun, chiar alături – sau, iarăși, o cină care să le fie adusă aici – ar putea fi un alt punct de atracție pentru clienți.

– Fără îndoială, încuviință Beckett. Ne-am tot gândit și noi la chestia asta. Problema cea mai spinoasă este să găsim pe cineva care nu numai să vrea să se ocupe de un astfel de local, dar să fie capabil de a obține rezultate satisfăcătoare.

– Eu vreau. O spuse repede, cu mâinile încleștate în poală, sub masă. M-aș descurca bine.

– Tu ai un restaurant. Ai Vesta, zise Ryder mijindu-și ochii la ea. Și, Scufiță Roșie, dacă îmi spui că ai de gând să lași baltă ce e acolo, o să mă enervez foarte tare. Am mare nevoie de pizza mea Warrior.

– Nici nu-i trece prin minte așa ceva. Preocupat, Owen își împinse farfuria la o parte. Două localuri, Avery? Nu ai deja destule de făcut?

– I-aș da lui Franny mai multe responsabilități și l-aș folosi pe Dave în ambele locuri punându-l să lucreze cumva în schimburi. Aș avea nevoie de un bun manager pentru localul cel nou, deja mă gândesc la cineva. Justine, înainte nu a mers pentru că nu era așa cum trebuie. Eu știu exact ce să fac acolo ca să am succes.

– Ascult.

– O, frate! Ryder coborî capul și se concentră asupra porției de vafele.

– E nevoie de ceva cald, modern, fără să pară ostentativ. Poate câteva fotolii unul lângă altul, plus niște scaune înalte și scaune obișnuite în zona barului. Barul propriu-zis să fie foarte mare; vor trebui angajați niște barmani pricepuți. Să fie o atmosferă relaxată, dar deosebită. Vin bun, bere bună la halbă – poate un amestec de produse locale. Ceva cu staif. Cum nimeni nu o întrerupse, Avery trase aer în piept și continuă cu avânt: Pentru prânz se va oferi o mare varietate de salate, sendvișuri și supe, iar localul va fi deschis la ora prânzului în fiecare zi – ceea ce a fost o problemă înainte. Trebuie stabilite niște prețuri rezonabile. În plus, chelnerii trebuie să fie prietenoși și binedispuși.

– Ceea ce a fost o altă problemă înainte, comentă Beckett.

– Da, a fost. Dădu din cap spre el şi urmă: Pentru cină, vom propune antreuri, apoi nişte friptură bună, peşte, pui, diverse mâncăruri interesante. Pe cât posibil am folosi produse din zonă, mai ales carnea. Se poate dovedi o treabă clasa întâi. Nu uitaţi că sunteţi în piaţa centrală din Boonsboro. Eu cunosc oraşul, ştiu ce vor oamenii.

– Normal că ştii, murmură Justine.

– Am întocmit un plan de afaceri. Am făcut o schiţă pentru meniu şi preţuri. Ştiu că implică şi nişte treabă pentru voi, să reconectaţi cele două spaţii, să construiţi partea de cafenea, dar va merita. Trase adânc aer în piept. Aş avea eu grijă să merite.

– De cât timp te gândeşti la chestia asta? se interesă atunci Owen.

– Cam de doi ani, de când mi-am dat seama că localul celălalt nu avea cum să funcţioneze şi am înţeles şi de ce. Nu e vorba despre un impuls, insistă ea, interpretându-i corect privirea. Ştiu că pot fi impulsivă, dar nu când este vorba de afaceri. Aţi avut încredere în mine când am venit la voi cu ideea de a deschide Vesta în clădirea voastră.

– Şi bine am făcut, spuse Beckett. Mai vreau să mă uit o dată la spaţiu înainte să luăm o decizie.

– Sigur. O să-ţi trimit planul de afaceri, mostra de meniu şi aşa mai departe.

– Bine, aprobă şi Justine. Vreau să văd la ce te-ai gândit şi ce-ai pus pe hârtie. Pe de altă parte, o să trebuiască să discutăm toate aspectele astea cu toţii, Avery, eu şi băieţii mei.

– Ştiu asta. Şi dacă răspunsul e negativ, ei bine... Voi încerca să vă fac să vă răzgândiţi. Aşa. Acum ar trebui să plec. Se ridică şi din automatism începu să strângă farfuriile. Mulţumesc din nou că m-aţi lăsat să testez camera. A fost o noapte pe cinste.

– Vorbim curând, îi promise Justine, după care o urmări îndepărtându-se. Ce ziceţi?

– Să conduci un restaurant înseamnă foarte multă muncă, începu Owen. Dar să conduci două? Ar trebui să se ocupe de două echipe, de două meniuri şi, dacă adăugăm şi barul ăsta de care vorbeşte, se fac practic trei afaceri pe care să le conducă.

– Dar ea e Scufiţa Roşie Automată, ridică din umeri Ryder în timp ce se ridica să-i mai pună mamei nişte cafea. Pun pariu că poate reuşi.

– Trebuie să mă duc să văd spaţiul ca să mă asigur că e fezabil.

Justine îi zâmbi lui Beckett.

– Orice e fezabil. Primul avantaj, pentru noi, ar fi că am avea acolo pe cineva cunoscut care ne merită încrederea şi are idei bune, originale, temeinic argumentate. Planul pe care ni l-a expus aici e perfect.

– Mie îmi place ideea, spuse Owen după o uşoară ezitare. Grija mea e că am avea o singură persoană, pe Avery, încercând să facă totul.

– Asta e grija faţă de ea. Ţi-e teamă că o să-şi ia prea multe pe cap, că o să se istovească. O grijă de prieten, completă Justine. Amestecat cu ceva de genul „când am avea timp pentru noi doi, acum că ne gândim să înfiripăm o relaţie?"

Când Owen îşi mută privirea rece ca gheaţa asupra lui Ryder, acesta ridică mâinile să se dezvinovăţească.

– Nici un cuvânt. Nu de la mine ştie.

– Te rog.

Justine pufni şi flutură din mână a lehamite.

– Crezi că eu am nevoie să mi se spună? Prostuţule! Tu tot nu ai reuşit să-ţi dai seama de ce sunt în stare? Zâmbi din nou, puţin încrezut, în timp ce Owen se tot foia pe scaun. Îţi înţeleg preocuparea. Şi eu am astfel de griji. Dar, la fel ca Ry, aş paria că Avery e în stare să pună proiectul în mişcare – să creeze în colţul acela un mare punct de atracţie pentru oraş. Pentru han, adăugă ea. Şi pentru celelalte afaceri. Mai stătu un moment şi dădu meditativ din cap. Hai să ne uităm la spaţiul cu pricina. Pe urmă vă puteţi gândi la cum poate fi făcut, dacă ar trebui făcut şi ce implică asta. O să studiem planul

de afaceri, o să vedem ce fel de meniuri are în vedere. După aceea o să vorbim din nou cu Avery. OK?

– E perfect pentru mine, spuse Ryder, în timp ce Beckett se mulţumi să încuviinţeze din cap.

– O să verificăm, decise Owen. Şi pe urmă vedem cum stau lucrurile.

Mai târziu, Owen umblă după Avery până o găsi în salon. Stătea aşezată pe podea, înconjurată de DVD-uri, ocupată să deschidă toate ambalajele cu o mică unealtă.

– Ce faci?

– Mă bronzez pe plajele din Saint-Tropez.

– Te-ai dat cu cremă de plajă?

– Cu pielea asta? Folosesc un câmp magnetic de protecţie.

– Nu e ziua ta liberă? întrebă el aşezându-se pe canapeaua de piele maron.

– Da şi ăsta e motivul pentru care sunt la plajă. În timp ce mă bronzez, am şi prilejul să mă joc cu filmele. Hope mi-a dat chestia asta de deschis. Habar nu aveam că s-a inventat un instrument de deschis DVD-uri. Am petrecut atâtea ore luptându-mă cu ambalajele şi chestiile alea lipicioase de plastic, când tot ce trebuia să fac era să trag un fel de fermoar. Acum îmi scot pârleala pentru toate astea, deschizând toate DVD-urile gratuite ale hanului în timp ce Hope şi Carolee au o dispută. Ai văzut ăsta? Ridică un DVD cu filmul *Love Actually*.

– Nu.

Lăsându-şi capul pe spate, îi aruncă o privire atotştiutoare.

– Pentru că după părerea ta e un filmuleţ pentru femei.

– Este un filmuleţ pentru femei.

– Te înşeli amarnic.

– Sare ceva în aer?

– Nu, dar e cu oameni dezbrăcaţi şi limbaj pentru adulţi. Nu e un filmuleţ pentru femei, e chiar un film excelent. Am şi eu DVD-ul ăsta. Şi pe ăsta.

Ridică unul cu *Terminator*.

– Da, ăsta e într-adevăr un film. De ce ai emoţii?

– Nu am emoţii. Stau la soare şi folosesc instrumentul ăsta minunat în timp ce discut despre cinematografie.

– Avery.

Să ai pe cineva care să-ţi cunoască stările atât de bine, gândi ea, putea fi un avantaj sau un dezavantaj, în funcţie de situaţie. Oricum, astfel economisea timp.

– Mi-e teamă că familia ta te-a trimis să-mi spui că în nici un caz, absolut deloc, nu poate fi vorba despre punerea în aplicare a ideii cu restaurantul.

– Nu ne-am hotărât nici aşa, nici aşa. Am văzut spaţiul, am mai mişcat lucrurile pe-acolo. Pare fezabil, din punctul nostru de vedere, dar Beckett are nevoie de timp să se gândească la nişte chestii.

– Fezabil, din punctul vostru de vedere. Şi ea îl cunoştea pe el. Dar nu chiar din punctul tău de vedere.

– Nu am spus asta. Însă mă întreb cum o să reuşeşti să-ţi gestionezi programul, concentrarea, energia. Ştiu destul de bine cât timp şi câtă muncă ai investit în Vesta.

Ea desfăcu următorul DVD.

– Ce te face să crezi asta?

„Pentru că te-am urmărit", gândi el, „mai mult decât am fost conştient chiar şi eu."

– Mănânc acolo, am multe întâlniri acolo. Lucrez vizavi de localul tău în fiecare nenorocită de zi de mai bine de un an. Am o idee foarte bună despre cum stau lucrurile, Avery.

– Dacă ai avea o idee foarte bună, ţi-ai da seama că ştiu foarte bine ce fac.

– Nu te contrazic. Dar ar însemna să faci ce faci în două locuri, înhămându-te la mai mult decât poate duce o singură persoană.

Fără să se grăbească, ea strânse toată mizeria şi o îndesă într-o cutie în spatele ei.

– Am senzaţia că votul tău în privinţa acestei propuneri va fi mai degrabă negativ.

– Nici asta nu am spus.

– Nici nu trebuie. Te cunosc, Owen, la fel de bine cum mă cunoşti şi tu pe mine.

– Nici unul dintre noi nu vrea să te istoveşti peste măsură sau să te bagi în ceva din care să nu mai poţi ieşi.

Doar ca să nu fie tentată să arunce cu el, Avery puse instrumentul de desfăcut DVD-uri jos. Cu grijă.

– Tu crezi că eu nu-mi cunosc capacităţile şi limitele şi potenţialul? Tu de câte chestii te ocupi, Owen? Câte proprietăţi de închiriat supraveghezi? Câte angajamente ai în diferite stadii, câţi clienţi ai pe listă, câţi oameni pe statul de plată, câţi subcontractori cu care jonglezi?

– Noi suntem mulţi, nu mă ocup doar eu de toate astea, pe când există o singură Avery.

Ea îşi dădu părul pe spate – acum de culoarea mahonului lustruit.

– Nu mă lua cu chestii de-astea. Ştiu că tu te ocupi în principal de închirieri. Tu ai de-a face cu chiriaşii. Ştiu, pentru că eu însămi mă număr printre ei. Tu eşti omul care se ocupă de detalii, Owen, iar firma Montgomery Family Contractors are extrem de multe detalii de pus la punct. Ryder e omul de la faţa locului, Beckett se ocupă cu proiectarea spaţiului. Mama ta ţine contabilitatea, ajută clienţii în probleme de design interior şi are grijă să privească lucrurile în ansamblu. Tu eşti cel care uneşte bucăţile. Şi fiecare dintre voi – inclusiv mama ta din când în când – construieşte.

– Asta e adevărat, dar...

– Dar nimic. Din ce în ce mai aprinse, cuvintele îi ieşeau din gură cu viteza unei mitraliere. Munceşti vizavi de localul meu de mai bine de un an. Ei bine, asta pot să spun şi eu. Am văzut ce-ai făcut, ce-a trebuit să faci, cu ce te-ai confruntat, ce-a trebuit să pui cap la cap, la fel cum i-am văzut şi pe ceilalţi. Dacă mi-ai spune că plănuieşti să renovezi Casa Albă m-aş gândi că eşti capabil de asta. Ar trebui să ai şi tu aceeaşi încredere în mine.

– Nu e vorba de încredere, începu el, dar ea deja se ridicase în picioare.

– Ascultă, dacă răspunsul e nu, atunci e nu şi gata. E proprietatea voastră şi aveţi dreptul să o închiriaţi cui doriţi. Nu v-aş purta pică, nici unuia dintre voi. Dar ar fi foarte bine ca răspunsul să nu fie negativ deoarece voi nu credeţi că sunt în stare să mă descurc.

– Avery...

– Nu. Ar fi trebuit să-mi ceri să vezi planul de afaceri pe care l-am elaborat, termenele pe care mi le-am propus, meniul, profitul şi pierderile de la Vesta şi bugetul preconizat pentru noul restaurant. Ar fi trebuit să mă tratezi cu acelaşi respect pe care l-ai acorda oricărui alt om de afaceri, oricărui alt posibil chiriaş. Nu sunt o visătoare, Owen, şi nici nu am fost vreodată. Ştiu ce pot face, şi întotdeauna mă ţin de cuvânt. Dacă nu înţelegi chestia asta, atunci nu mă cunoşti aşa de bine pe cât am crezut amândoi.

O cunoştea totuşi suficient încât să nu o urmeze atunci când ea ieşi. Nu era doar furioasă – cu asta s-ar mai fi putut descurca. Dar reuşise să o rănească, nu numai să o enerveze.

– Bravo, bună treabă, murmură el.

Ca să-şi dea nişte timp de gândire, adună DVD-urile pe care le desfăcuse ea şi le puse unul peste altul în dulapul de sub plasma suspendată, aranjându-le automat în ordine alfabetică.

capitolul 9

Owen se gândi îndelung la unghiul de abordare şi la momentul cel mai bun, punându-şi mari speranţe în spiritul Sărbătorilor.

La ora cinci după-masa în Ajunul Crăciunului, bătu la uşa lui Avery.

Îşi vopsise părul – din nou, constată el, de data aceasta într-o nuanţă ce amintea de roşul asociat în mod tradiţional Crăciunului. Purta nişte pantaloni negri mulaţi care-i scoteau în evidenţă silueta şi un pulover la fel de albastru ca ochii ei. Avea picioarele goale, permiţându-i să observe că asortase perfect roşul din păr cu lacul de unghii de un verde sărbătoresc.

Oare de ce asta i se părea sexy?

– Crăciun fericit.

– Nu încă.

– Bine. Ajun de Crăciun fericit, reformulă el adăugând şi un zâmbet uşor. Ai un minut?

– Nu mai mult de un minut. O să trec pe la Clare, după aia plec spre tata. Voi rămâne acolo în seara asta ca să...

– Să-i poţi face micul dejun de Crăciun şi pe urmă să stai cu el înainte să vă duceţi amândoi la mama. Atingându-şi tâmpla cu degetele, o asigură: Tot programul de sărbători, al tuturor, se află aici. Hope este la Philadelphia, îşi petrece Ajunul cu familia ei şi se întoarce mâine după-masă. Ry o să treacă pe la Clare, şi pe urmă ne-am gândit amândoi să petrecem noaptea la mama.

– Ca să primiţi micul dejun de Crăciun şi cina.

– E un mare punct de atracţie.

– Dacă te duci la Clare, de ce eşti aici? Ne vedem acolo în jumătate de oră.

– Voiam câteva momente între patru ochi. Pot intra, sau eşti încă supărată pe mine?

– Nu sunt supărată pe tine. Am trecut peste asta.

Făcu un pas înapoi ca să-l lase să intre.

– Ai început să despachetezi, comentă el.

Din câte-şi dădea el seama, Avery redusese numărul de cutii şi recipiente la jumătate.

– Am continuat să despachetez, îl corectă ea. Am fost supărată. De obicei gătesc atunci când sunt furioasă sau supărată, însă tata are un congelator plin de lasagna, manicotti, diverse supe. Aşa că a trebuit să mă opresc şi să-mi cheltuiesc energia despachetând. Sunt aproape gata.

– Ai fost foarte eficientă.

– Da, nu-mi place să irosesc o stare de supărare serioasă.

– Îmi pare rău.

Cu un gest, îi sugeră că momentul de criză trecuse.

– Trebuie să-mi termin pregătirile.

Când porni spre dormitor, el o urmă.

Nici nu clipi – nu avea rost să o enerveze din nou –, dar cu siguranţă ei îi fusese foarte greu să se hotărască asupra puloverului şi a pantalonilor. Alte posibile alegeri, toate respinse, erau împrăştiate pe pat. El admirase

întotdeauna patul vechi de alamă, decorațiunile spiralate, farmecul desuet pe care-l inspira. Dar acum era greu de apreciat de sub grămezile de haine și perne, plus gentuța de călătorie.

Trase sertarul de sus al comodei – unde Owen se gândi că majoritatea oamenilor își țineau lenjeria intimă, dar văzu clar că ea avea numai cercei.

– Iisuse, Avery. Câte urechi ai?

– Nu port inele, ceas, brățări – de obicei. Nu se împacă bine cu aluatul de pizza și cu sosurile. Așa că trebuie să compensez cumva.

După ce își studie un timp colecția, încercă o pereche de cercei rotunzi de argint cu niște cercuri mai mici agățate de cele mari.

– Ce crezi?

– Ah... drăguți.

– Hmm.

Îi scoase și-i schimbă cu o pereche de cercei cu pietre albastre și mărgele de argint.

– Am venit pe la tine să...

Ochii ei îi biciuiră privirea în oglindă.

– Mai întâi am eu de spus ceva.

– Bine. Tu prima.

Se mută lângă pat, mai adăugă câteva lucruri în geanta de călătorie și îi trase fermoarul.

– S-ar putea să fi exagerat puțin zilele trecute. Puțin. Pentru că era vorba despre tine, cred, și pentru că mă aștept să ai încredere în mine.

– Avery...

– Nu am terminat. Mișcându-se rapid, traversă camera până la baie și se întoarse cu o trusă de dimensiuni considerabile. Când o puse pe pat, el văzu prin partea transparentă din față că era plină cu farduri și cu tot felul de instrumente necunoscute lui. Cum de avea timp să folosească toate fardurile alea? Când le folosea? El îi văzuse fața fără machiaj și i se păruse foarte frumoasă. M-aș fi așteptat ca tu să te gândești mai întâi la aspectele practice, continuă ea. Probabil că îmi doream să ai în vedere dorințele mele. Tot nu am terminat, îl repezi când el deschise gura să spună ceva. Rulă trusa, o închise

şi o vârî în gentuţa de călătorie. În cele din urmă, după ce am gătit suficient pentru a hrăni întregul Boonsboro în caz că se va confrunta cu o foamete neaşteptată şi am tot despachetat lucruri pe care nici măcar nu sunt sigură că le voi mai folosi, mi-am dat seama că, deşi aş fi foarte supărată dacă familia ta mi-ar refuza propunerea deoarece nu crede că m-aş putea descurca, pe de altă parte nici nu aş vrea s-o aprobe numai pentru că este vorba de mine şi pentru că suntem prieteni de atâta vreme. Vreau să fiu respectată, dar nu vreau să fiu menajată. Poate că pentru tine e o conduită dură, Owen, dar e conduita mea. Nu am de gând să o schimb.

– Mi se pare corect, şi e foarte probabil să mă abat eu de la conduita asta pe alocuri. Aşa cum vei face şi tu.

– Ai dreptate, dar trebuie să încercăm să o urmăm cât mai mult posibil.

Se duse la debara şi scoase o pereche de cizme. Cizme negre, lungi, observă el, cu tocuri înalte şi subţiri.

Nu o văzuse niciodată purtându-le. Şi nici altceva care să semene cât de cât cu ele. Se aşeză pe canapeaua mică de la picioarele patului ei. I se uscă gura când ea şi le puse şi trase fermoarul până sus.

– Ăăăă. Deci. Voiam să-ţi spun... Se întrerupse când ea se ridică. Uau!

– Te referi la cizme, nu? Gânditoare, privi în jos la ele. Hope m-a convins să le cumpăr.

– O iubesc pe Hope, spuse el în timp ce ea deschidea şifonierul şi se privea de sus până jos în oglinda de pe spatele uşii. Nu te-am văzut niciodată purtând ceva de genul ăsta.

– Este Ajunul Crăciunului. Azi nu sunt la muncă.

– Mi se pare că faci o muncă minunată doar prin felul cum arăţi.

Ea râse, aruncându-i o privire strălucitoare.

– Reacţia ta a fost notată şi apreciată. Rareori am şansa să port tocuri. Hope mă ajută să-mi umplu golurile din garderobă, că altfel... Dar ar trebui să o luăm din loc. De vreme ce eşti aici, poţi să mă ajuţi să duc cadourile jos, ca să nu trebuiască să tot urc şi să cobor scara cu cizmele astea.

– Sigur, dar tot am nevoie de minutul ăla.

– Ah, aşa e, scuze. M-am gândit că era despre chestia aia şi că ne-am ocupat de ea.

– Nu de toată chestia.

Scoase o cutie împachetată în hârtie strălucitoare din buzunarul de la haină.

– În familia noastră există tradiţia de a oferi un cadou în seara de Ajun.

– Îmi amintesc.

– Deci acesta e al tău.

– Este un cadou de genul „aş face bine să mă împac cu ea, sau n-o să se culce cu mine săptămâna viitoare"?

– Nu, pe acela l-am păstrat pentru mâine.

Ea râse din nou, făcându-l şi pe el să zâmbească la auzul cascadelor vesele de hohote.

– De-abia aştept să-l văd. Luă cutia şi o scutură. Nu se întâmplă nimic. L-ai învelit în ceva.

– Eşti genul care scutură cadourile. Toată lumea ştie asta.

– Îmi place să ghicesc întâi, mi se pare că ajută la creşterea suspansului. Ar putea fi cercei, speculă ea. Chiar dacă ai fost atât de îngrozit de sertarul meu cu cercei, dă-mi voie să-ţi spun, dacă aşa e, că niciodată nu poţi avea de ajuns...

Rupse hârtia şi o aruncă împreună cu panglica pe comodă.

Deschise cutia, scoase învelişul de vată pe care-l folosise el pentru a o căptuşi. Şi văzu două chei.

– Pentru clădirea de vizavi. Ambele părţi. Avery îşi ridică privirea şi se uită la el fără să zică nimic. M-am uitat pe planul tău de afaceri după ce i l-ai trimis mamei. Şi pe meniu şi pe restul. E foarte solid. E bun. Eşti bună. Răsuflă când ea se aşeză din nou pe canapea holbându-se la cheile din cutie. Situaţia a fost în felul următor, explică el. Ryder te-a susţinut din prima. Scufiţa Roşie Automată. Ştii că aşa îţi spune uneori. Ea dădu din cap fără să vorbească. Beckett a trecut de partea ta după ce s-a dus şi a văzut din nou clădirile. Dacă mă întrebi pe mine, a acceptat în parte pentru că acum vrea să proiecteze totul, să se implice în altceva. Pe de altă parte, are

încredere în tine. Şi mama? Tu plănuieşti să faci exact ce vrea ea în spaţiul acela, mai mult decât credea că poate obţine de la el. Nu are nici o îndoială. În ceea ce mă priveşte...

– Dacă tu ai spune nu, ar fi nu.

El se încruntă şi-şi băgă mâinile adânc în buzunare.

– Stai puţin. Stai. Nu aşa merg treburile la noi.

– Owen. Cu fruntea plecată, Avery continuă să întoarcă cheile de pe-o parte pe alta în cutie. Ei te ascultă. Poate că nu ai tot timpul senzaţia asta sau nu ţi se pare că aşa este. Dar într-o chestie de genul acesta? În afaceri? Ei ştiu foarte bine că tu eşti expertul şi respectă lucrul ăsta. La fel cum voi toţi îl respectaţi pe Beckett când vine vorba de design şi pe Ryder când vine vorba de meşterit, de angajat şi de concediat oameni. Nu ai idee cât de mult ţi-am admirat şi invidiat familia de-a lungul anilor. Iar tu nu ai spus nu.

– Nu era vorba dacă am sau nu încredere în forţele tale, în nici un caz. Ai avut dreptate că ar fi trebuit să-ţi cer să văd proiectele şi planurile. Dar eu nu mă gândeam la tine în felul acesta. Nu te priveam în felul acesta. Nu sunt obişnuit să mă gândesc la tine şi să te privesc pe tine, pe noi în felul acesta, aşa cum o fac acum. Şi nici măcar nu am început pe bune. Holbându-se în continuare la chei, Avery nu spuse nimic. Munceşti atât de mult!

– Am nevoie să o fac. Ea îşi strânse buzele o secundă. Nu am de gând să vorbesc despre asta, despre toată chestia cu psihicul, despre problemele mele, nu vreau acum. Bine?

– Bine. Mamă, Doamne! Când ea îşi ridică ochii în lacrimi spre el, erau minunaţi, sfâşietori, de un albastru care-ţi tăia respiraţia. Trebuie s-o faci?

– Nu o să plâng. La dracu', nu am de gând să-mi stric machiajul. Mi-a luat o mie de ani să-l fac.

– Arăţi minunat, zise el aşezându-se pe canapea. Arăţi absolut superb.

– N-o să plâng. Am nevoie doar de un minut să-mi revin. Scăpă totuşi o lacrimă care i se prelinse pe obraz, însă o şterse în grabă. Nici nu ştiam cât de mult îmi

doream asta, nu înainte de a deschide cutia asta. Poate că mi-am reprimat gândul ca să nu fiu devastată dacă mă refuzaţi. Luptându-se în continuare cu lacrimile, mai respiră o dată, încet. Prefer să fiu pesimistă decât dezamăgită, aşa că nu am mărturisit nimănui cât de mult îmi doream asta, nici măcar lui Clare. Nici măcar tatei. Mi-am spus mie însămi că este vorba doar de afaceri, de o propunere. Dar pentru mine înseamnă mult mai mult. Nu pot să-ţi explic acum. Nu pot să-mi stric machiajul şi, oricum, într-un minut o să fiu foarte fericită.

O luă de mână în timp ce prin minte i se perindau diverse modalităţi de a o face să transforme lacrimile în zâmbete fericite.

– Cum o să-i pui numele?

– MacT's, Restaurant şi Cramă.

– Îmi place.

– Şi mie.

– Şi ce-ţi spune faimoasa Intuiţie McTavish despre acest local?

– Că o să dau lovitura. O să fie ceva extraordinar. O, Doamne! Râzând acum, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi pe urmă se împinse în sus ca să-l cuprindă şi cu picioarele în cizmele acelea subţiri şi sexy. Stai numai să vezi. Trebuie să mă opresc jos, să iau o sticlă de şampanie. Două sticle. El se ridică şi ea-i sări în braţe. Mulţumesc.

– E vorba de afaceri.

– Mulţumirile se impun şi în afaceri.

– Ai dreptate.

– Şi asta e o chestie personală. Îşi apăsă buzele pe buzele lui, îşi strecură degetele în părul lui şi se lipi de el. Mulţumesc atât de mult!

– Sper că n-o să le mulţumeşti şi fraţilor mei în felul ăsta.

– Nu chiar în felul ăsta. Ea râse şi-l îmbrăţişă din nou. Nici unul dintre ei nu a fost primul meu prieten. Se desprinse din îmbrăţişare şi-şi luă gentuţa de călătorie. Acum o să întârziem. Ţie nu-ţi place să întârzii.

– În seara asta fac o excepţie.

– Mai poţi face una? Să nu faci faţa aia a ta când ajungem în zona unde am împachetat cadourile. Ştiu că este o dezordine cumplită.

– Nici n-o să mă uit. Îi luă bagajul în timp ce ea-şi punea paltonul, fularul şi mănuşile. Cu bărbăţie, se abţinu să reacţioneze când ea îl conduse în camera plină de cadouri, punguţe, ambalaje, panglici încurcate. Toate astea?

– Unele sunt pentru seara asta, unele de dus la tata, unele de dus la mama ta. Îmi place Crăciunul.

– Se vede. Îi dădu înapoi geanta, căci era cea mai uşoară din tot calabalâcul. Du-te înainte, ia şampania, iar eu o să încep să încarc astea în maşină.

– Mulţumesc.

Măcar pusese cadourile în cutii de carton deschise, gândi el în timp ce le ridica pe primele. Şi pentru că ea ieşise din cameră, îşi îngădui să-şi dea ochii peste cap.

– Am auzit privirea aia! strigă ea, şi râsul ei răsună pe scări în jos.

Din momentul în care intrase în locuinţa lui Clare cu daruri pentru copii şi căţei, cu sticle de şampanie şi una dintre tăvile cu lasagna pe care le făcuse în timpul perioadei de nebunie, şi până când se strecură în patul ei din copilărie, lui Avery i se păru că Ajunul Crăciunului fusese absolut perfect.

De când prietena ei se întorsese la Boonsboro, tânără văduvă cu doi copii mici şi încă unul pe drum, Avery petrecuse întotdeauna câteva ore înainte de Crăciun cu Clare şi băieţii ei.

Dar anul ăsta casa fusese plină până la refuz cu membrii familiei Montgomery.

Anul ăsta îl privise pe micul Murphy căţărându-se pe piciorul lui Beckett, agăţându-se ca o maimuţă, în timp ce Beckett discuta netulburat despre fotbal cu tatăl lui Clare. Şi pe Owen ajutându-l cu răbdare pe Harry să construiască un vas de război foarte complex din vreo jumătate de milion de piese de Lego. Pe Ryder provocându-l pe Liam la un turneu pe PlayStation, în timp

ce Dumbass şi cei doi căţeluşi umblau de colo până colo, se hârjoneau şi cerşeau necontenit mâncare.

Îi plăcuse să le asculte pe Justine şi pe mama lui Clare vorbind despre planurile de nuntă. Şi prinsese sclipirea din ochii tatălui ei când se uita la Justine – oare cum de-i scăpase înainte? Simţise o mare căldură în suflet, o mare bucurie, când îi auzise râsul gros, din rărunchi, în clipa în care Murphy îl părăsise pe Beckett ca să se caţere pe piciorul ca un trunchi de copac al lui Willy B.

Încă mai exista magie în lumea asta, gândise ea, căci o văzuse în privirea celor trei băieţi.

Percepuse şi un alt fel de magie, hotărî acum, în timp ce stătea în pat privind soarele ce colora uşor cerul deasupra ferestrei, când Owen o condusese până la maşină. Când o sărutase în aerul îngheţat, în luminile pâlpâitoare şi mirosul persistent de brad.

O noapte minunată. Închise ochii ca să o mai păstreze încă un moment. Şi o aştepta o zi minunată.

Se strecură din pat încet, fără zgomot, îşi trase nişte şosete groase în picioare şi-şi prinse părul la spate. În lumina scăzută îşi scoase poşeta din geanta de călătorie şi ieşi tiptil din cameră.

Coborî în vârful picioarelor – atentă la a patra treaptă ce scârţâia în mijloc – şi se duse în sufrageria cu canapeaua sa mare şi lăsată, cu pomul de Crăciun uriaş cu ornamente strălucitoare şi cu micul şemineu unde atârnau două şosete.

A ei era plină.

– Cum Dumnezeu face asta? murmură ea.

Şoseta fusese goală seara trecută. Se duseseră la culcare în acelaşi timp, iar ea citise o oră întreagă ca să se liniştească după seara pe care o petrecuse.

Îl *auzise* sforăind în camera de alături.

Reuşea să facă asta în fiecare an. Indiferent când se ducea ea la culcare sau cât de devreme se trezea. El umplea şoseta aceea aşa cum o umpluse în fiecare an.

Clătinând din cap, îi umplu şi ea şoseta cu micile prostioare pe care i le dăruia de obicei, bomboana lui preferată, un bon de cadouri de la librăria lui Clare şi biletul la loteria anuală, căci nu se ştia niciodată.

Se dădu înapoi, zâmbind, şi-şi strânse braţele în jurul trupului.

Erau doar două şosete, gândi ea, dar erau pline, erau aproape una de alta şi contau cu adevărat.

Intră în bucătăria nu cu mult mai mare decât cea din propriul ei apartament.

Acolo învăţase să gătească, îşi aminti, pe vechea maşină de gătit cu gaz. La început de nevoie. Willy B. putea face multe lucruri, şi le făcea bine. Gătitul însă nu era unul dintre ele. Încercase, îşi aminti ea. Se străduise din răsputeri. Când mama ei plecase, el făcuse toate eforturile să umple acel gol, să-i ofere fiicei sale linişte, echilibru, fericire, certitudinea că era iubită.

În privinţa asta reuşise, dar în bucătărie? Tigăi arse, pui nefăcut, fripturi uscate, legume lipite – sau legume gătite până se transformau în terci.

Ea învăţase. Şi ceea ce începuse prin a fi o necesitate se transformase într-un fel de dragoste. Şi poate şi puţin o modalitate de compensare, gândi ea acum, deschizând uşa frigiderului să scoată ouă, lapte, unt.

El făcuse atâtea pentru ea, însemnase atâtea pentru ea. Să gătească o masă însemna că putea şi ea să-i dea ceva înapoi. Dumnezeu ştia că-i lăudase până la ceruri eforturile pe care le făcuse la început.

Voia să-i gătească micul dejun de Crăciun aşa cum făcea de la vârsta de doisprezece ani.

Când tocmai terminase de făcut cafeaua, de scurs baconul pe hârtie absorbantă, de aranjat măsuţa rotundă din sufragerie, îi auzi paşii şi răsunătorul „Ho, ho, ho!"

În fiecare an, îşi zise ea zâmbind. Puteai conta pe el aşa cum puteai conta pe soare că va răsări.

– Crăciun fericit, fetiţa mea mică şi frumoasă.

– Crăciun fericit, tatăl meu mare şi frumos.

Se ridică pe vârfuri să-l sărute şi se pierdu în îmbrăţişarea lui de urs.

Nimeni, gândi ea, exagerând puţin, nimeni nu oferea îmbrăţişări aşa de minunate ca Willy B. McTavish.

El o sărută pe creştet.

– Văd că a venit Moşu' şi a umplut şosetele.

– Am văzut şi eu. E un mare hoţ. Ia nişte cafea. Avem suc de portocale, fructe de pădure proaspete, bacon, şi se încălzeşte şi plita pentru clătite.

– Nimeni nu găteşte precum fetiţa mea.

– Nimeni nu mănâncă precum tăticul meu.

El îşi trase o palmă peste burdihan.

– Da, e mult spaţiu de umplut.

– Aşa e, Willy B. Dar, ştii, când un bărbat are o prietenă, trebuie să aibă grijă de siluetă.

Urechile i se făcură rozalii.

– Ei, na, şi tu acuma, Avery.

Cu multă dragoste, ea îi sfredeli jucăuş abdomenul cu degetele, după care îşi reluă un aer serios.

– Mă bucur pentru tine, tati. Pentru amândoi, că vă aveţi unul pe celălalt. Ştii că şi Tommy s-ar bucura că Justine te are pe tine şi tu o ai pe ea.

– Suntem doar...

– Nu contează. Ceea ce contează este că vă aveţi unul pe celălalt. Bea-ţi cafeaua.

– Da, doamnă. Sorbi o înghiţitură. Nu e niciodată aşa de bună când o fac eu.

– Ai un handicap major când vine vorba de bucătărie, tată. E un blestem.

– Chiar că mi-a fost dor de tine. Îmi place să te văd aici, fetiţă. Întotdeauna ai fost o bucătăreasă înnăscută. Şi acum o să ai *două* restaurante.

– *Şi* o cârciumă.

– Eşti o întreagă dinastie.

Râse în timp ce turna atentă cu polonicul aluat pe plita fierbinte.

– Una mică, dar sunt foarte bucuroasă. Acum însă am nevoie de puţin timp ca să termin cu planurile.

– Şi Justine e foarte încântată că tu eşti cea care se va muta acolo. Ţine mult la tine.

– La fel cum ţin şi eu la ea, la ei toţi. Nu-i aşa că a fost minunat la Clare aseară? Fericită ca o dimineaţă de Crăciun, întoarse clătitele. Să văd pe toată lumea acolo, să văd cum se poartă copiii cu Beckett, cu ei toţi. Tot zgomotul acela şi toată drăgălăşenia şi... sentimentul

de familie. Se uită la tatăl ei şi zâmbetul îi deveni melancolic. Îţi doreai o familie mare.

– Chiar aici, în bucătărie, am cea mai bună familie pe care şi-ar putea-o dori un bărbat.

– Şi eu. Dar voiam să spun că ştiu că îţi doreai mulţi copii şi că ai fi fost un tată minunat pentru o familie mare – exact aşa cum ai fost minunat avându-mă doar pe mine.

– Dar *tu* ce vrei, fetiţo?

– Păi, se pare că vreau două restaurante.

Willy B. îşi drese glasul.

– Şi pe Owen.

Ea răsturnă clătitele pe un platou şi se uită peste umăr. După cum bănuise, uriaşul ei se înroşise.

– Se pare că îl vreau şi pe el. Eşti de acord?

– E un băiat bun – un bărbat bun. Întotdeauna ţi-a plăcut de el.

– Tată, aveam cinci ani. Nu ştiam ce înseamnă să-mi placă de cineva.

– N-aş fi atât de sigur. Doar că... să-mi spui dacă nu se poartă cu tine cum se cuvine.

– Şi o să-l zdrobeşti ca pe un vierme.

Făcând o mutră înspăimântătoare, Willy B. îşi flexă bicepşii impresionanţi.

– Dacă va trebui.

– O să ţin minte. Se întoarse cu platoul de clătite fierbinţi. Hai să mâncăm ca să putem merge să ne-aruncăm pe cadouri.

În mintea lui Avery, Crăciunul nu ar fi fost posibil fără o mulţime de oameni în bucătărie. Întotdeauna îi fusese recunoscătoare lui Justine că le punea la dispoziţie ei şi tatălui ei casa şi bucătăria mare din interior. Iar anul acesta, punându-i la socoteală în plus şi pe Clare şi pe copii, pe părinţii lui Clare şi pe Hope, o mulţime de oameni roiau peste tot.

Şi copiii, îşi zise ea. Băieţii lui Clare, cele două nepoate ale lui Carolee. Punându-i la pachet şi pe cei doi câini ai lui Justine, pe D. A. al lui Ryder şi pe cei doi căţeluşi,

obţineai ceea ce pentru Avery era întruchiparea unui Crăciun perfect.

Îi plăcea foarte mult să petreacă acele ore singură cu tatăl ei, dar asta – zgomotul, copiii agitaţi, căţeii încântaţi, mirosul fripturii din cuptor, sosurile care sfârâiau pe foc, plăcintele care se răceau – toate atingeau o coardă sensibilă din sufletul ei.

Voia asta, întotdeauna îşi dorise asta, pentru ea însăşi. Pentru ea.

Se opri din pregătitul mujdeiului de usturoi suficient cât să ia paharul de vin pe care i-l oferea Owen.

– Pari fericită.

– Dacă nu eşti fericit de Crăciun, atunci când?

Curios, se uită în bolul de lângă ea.

– Miroase bine.

– În plus, va avea şi un gust foarte bun când se va afla în pălăriile ciupercilor, la cuptor.

– Ciuperci umplute, ha? Poate poţi să mai faci nişte de-astea şi pentru săptămâna viitoare.

Ea mai sorbi o înghiţitură de vin, puse paharul jos şi reluă pisatul usturoiului.

– Aş putea.

– Dar nişte chifteluţe mici din alea din care faci uneori?

– Chifteluţe de cocktail.

– Da, alea.

– E posibil.

– Am bătut-o pe mama la cap pentru friptură, deşi aş tăia-o felii pentru sendvişuri, poate să luăm şi nişte platouri cu brânzeturi şi legume ca lumea. Şi...

– Nu lua platouri. Doar ce vrei să pui pe ele. O să-ţi arăt eu cum să le aranjezi.

Sperase că ea va spune asta.

– Bine. Dacă-mi faci o listă cu ce-ţi trebuie pentru celelalte chestii, iau eu totul.

D.A. apăru de nicăieri şi se sui delicat pe piciorul ei ca să-i atragă atenţia. Avery se uită la patruped la fel de solemn cum o privea şi el.

– Nu vrei să faci asta, îl asigură.

Auzi un râs puternic – al lui Harry? – răsunând din sufrageria de la parter.

– Sunt numărul *unu!* Numărul unu, fraierilor!

– Wii. Owen clătină din cap, prefăcându-se mâhnit. Ne face să dăm tot ce e mai bun sau mai rău din noi.

– Ce joacă?

– Atunci când am trecut eu pe-acolo, boxau.

– Pot să mă lupt şi eu cu copilul. Pot să-l învinge. Se uită înspre locul unde Clare aranja într-o tavă felii de cartofi ca să-i bage la cuptor. O să-ţi pun întâiul născut la podea. O să fie knockout. Nu-i voi arăta nici un fel de milă.

– Vezi că e foarte şiret, şi s-a şi antrenat mult.

Avery îşi flexă bicepşii la fel de mândră ca şi tatăl ei de dimineaţă.

– Mici, dar puternici.

– Loveşte sub centură, mârâi Ryder intrând în bucătărie. Să ştii că fiu-tău o să se facă boxer, dar unul care loveşte sub centură, îi spuse lui Clare.

– Te-a bătut?

– În trei runde, dar trişează.

Ryder deschise frigiderul să-şi ia o bere şi se încruntă.

– Ce-i chestia asta incredibil de aspectuoasă?

– Trufe.

Hope se întinse de după el şi scoase o salată de cruditaţi.

– Ce fel? Mi se pare foarte mare.

– E un desert, un tort cu două feluri de trufe de ciocolată. Poftim, poţi să duci asta jos.

Se uită la ea la fel de neîncrezător cum se uitase şi la trufe.

– Copiii nu vor morcovi şi ţelină şi rahaturi dintr-astea. Vor chipsuri – iar godacului mezin îi place salsa. Cu cât mai iute cu-atât mai bine.

– O să mănânce morcovi şi ţelină şi rahaturi dintr-astea, îl informă Clare. Iar Murphy nu va primi salsa iute şi taco înainte de cină.

– Şi nici tu. Justine nici nu se uită la el în timp ce-şi verifica friptura din cuptor. Owen, ia mănuşile astea şi scoate tava. E grea. Clare, cuptorul e la dispoziţia ta.

– Cât de curând crezi c-o să mâncăm nişte mâncare adevărată? vru Ryder să ştie.

– Cam peste o oră jumate.

– Suntem bărbaţi. Nişte bărbaţi care boxează, schiază, se luptă cu extratereştrii, joacă fotbal, se întrec cu maşinile. Avem nevoie de nişte mâncare adevărată acum.

– Aperitivele vor fi servite în treizeci de minute, strigă Avery.

– Ne regalezi cu nişte bunătăţi de-ale tale?

– Da.

– Bine. Îşi luă tava şi berea şi coborî scările, bombănind: De ce-i spune trufă dacă e o chestie aşa mare?

– O să mă interesez, promise Hope.

– Aşa să faci. Haide, Dumbass. Asta-i tot ce primim.

Puţin cam dezamăgit, câinele îl urmă pe Ryder la parter, de unde se auzi alt strigăt victorios din partea lui Harry.

– Sunt tot numărul unu!

– Bine, cinci minute pauză. Avery îşi scoase şorţul şi-l aruncă într-o parte. Cineva are nevoie de o bătăiţă.

Îşi roti umerii şi o luă şi ea pe scări.

Veni înapoi peste cinci minute, cu ţipetele victorioase ale lui Harry pe urme.

– M-a bătut de m-a rupt.

Se opri un moment, trecu în revistă ce se petrecea în bucătărie, auzi râsul din rărunchi al tatălui ei răsunând pe scări şi vocile lui Justine şi Carolee din sufragerie.

Se strecură în camera de zi, uşor confuză din cauza gândurilor care-i trecuseră prin cap de dimineaţă.

Cadouri deschise împrăştiate sub bradul care strălucea în fereastră. Câinele lui Justine, Cus, tolănit pe spate, cu picioarele în aer, trăgând un pui de somn în faţa focului care trosnea în cămin.

Covorul din camera de zi a familiei i se mişcă sub picioare ca şi cum avea loc un mic cutremur.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Owen.

Zâmbind, îl cuprinse cu braţele şi îşi puse capul pe pieptul lui.

– Nu. Totul e cum trebuie. Totul este exact aşa cum trebuie.

capitolul 10

Când se duse la un moment dat după provizii în săptămâna de după Crăciun, Avery cedă şi-şi cumpără propriul ei Wii. Rezistase destul – era în picioare foarte multe ore în fiecare zi; nu avea timp de jocuri. Şi, oricum, de ce ar fi vrut să se joace singură?

Dar o a doua înfrângere în meciul de revanşă pe care-l jucase cu Harry după masa de Crăciun şi realizarea unui scor atât de redus la bowling încât şi nepoata de patru ani a lui Carolee o umilise depăşind-o schimbaseră datele problemei.

Voia să înveţe. Voia să se antreneze. Voia să se întoarcă şi să-i învingă pe toţi.

Între timp jongla cu sarcinile de la restaurant cât putea de repede. Făcea pizza, fierbea sosuri, concedia un comisionar – la dracu' –, refăcea tot programul ca să acopere turele lui până găsea un înlocuitor.

Când putea, o ajuta pe Hope să rezolve unele chestiuni de detaliu la han şi – mare sacrificiu – îşi petrecu o noapte în camera Westley & Buttercup ca să raporteze cum i s-a părut.

Îşi rezervă timp pentru proiectele şi planurile privind localul cel nou, se duse personal acolo să-şi facă măsurători, schiţă câteva idei de bază ca să i le poată transmite lui Beckett.

Aproape că nu se mai văzu cu Owen. Acum atenţia fraţilor se concentra mai degrabă asupra clădirii de alături decât asupra hanului, iar ea chiar nu avea nici o scuză – şi nici timp – să-şi bage nasul acolo.

Încă.

În fiecare noapte, înainte de a se băga în pat, se mai uita o dată pe fereastră la clădirea de vizavi şi-şi imagina localul MacT's – îşi imagina ceva ce era al ei. Şi apoi şoptea „noapte bună" în direcţia hanului.

O dată sau de două ori i se păru că vede o siluetă de femeie lângă balustradă.

Aşteptându-l pe Billy.

Se minună de atâta devotament. Din câte credea ea, cei mai mulţi oameni nu pot rezista într-o relaţie în

condiţii normale, pe când acolo avea de-a face cu cineva care rezista chiar dincolo de limita posibilului.

Poate că într-o zi acea credinţă avea să fie răsplătită, fie şi numai cu nişte răspunsuri.

Şi în fiecare dimineaţă se uita într-acolo din nou, la ceea ce avea să fie al ei şi la ce putea fi făcut.

Cu toate că şi-ar fi dorit şi asta, nu văzu niciodată silueta conturată la lumina zilei.

Între aceste două puncte, ultima privire la culcare şi prima privire dimineaţă, săptămâna Crăciunului trecu de parcă ar fi fost un vis.

La ora patru în ajunul Anului Nou, închise restaurantul, se repezi în apartamentul ei şi fugi înapoi la maşină cu o oală de chifteluţe pe care le făcuse cu o seară înainte.

Fugi din nou sus.

Până la ora cinci făcuse duş, îşi aranjase părul, faţa, se îmbrăcase şi-şi făcuse şi gentuţa de călătorie.

Un alt proces decât cel de săptămâna trecută, cugetă ea, văzând că acum purta lenjerie sexy şi împachetase nişte boxeri minusculi şi un maiou decoltat în care să „doarmă".

Oare cum avea să fie să se culce cu Owen?

OK, decise ea în timp ce trăgea fermoarul genţii, nu trebuia să-şi îngăduie să se gândească la asta, să se lase dusă de valul speculaţiilor. Mai bine să lase lucrurile să evolueze, să fie surprinsă.

Apucă geanta trimiţându-i un mesaj lui Hope în timp ce ieşea.

Mă îndrept spre tine ca să-mi verifici garderoba.

Se aruncă în maşină, îşi scutură părul de un roşu strălucitor şi trase aer în piept. Răspunsul lui Hope veni înainte să învârtă cheia în contact.

Sunt la dispoziţia ta.

Avery conduse până la han şi sări din maşină când Hope deschidea uşa de la recepţie.

– Tocmai îmi organizam biroul.

– Deja ţi-ai organizat biroul.

– Voiam să fac nişte schimbări. Şi dacă tot eram acolo am verificat rezervările – mai sunt două în martie.

– Bravo vouă! Bine, acum fii sinceră.

Îşi scoase paltonul şi-l aruncă pe scaunul înalt din faţa focului, după care se învârti pe călcâie.

– Mai încet, mai încet, Iuţilă.

– Ai dreptate, zise Avery expirând zgomotos. Mă simt cam aiurea. Am avut o zi groaznică despre care o să-ţi povestesc mai târziu, pe urmă nu m-am putut hotărî cu privire la cercei, iar eu ştiu întotdeauna ce cercei să-mi pun, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că sunt puţin emoţionată. O să fac sex cu Owen la anul. Adică mâine – în seara asta. După petrecere.

– Cerceii sunt minunaţi, îi spuse Hope, dând din cap spre firele subţiri de argint de care erau agăţate nişte picături de citrin. Este o culoare care ţi se potriveşte de minune şi se asortează şi cu rochia. Acum întoarce-te, încet. Când Avery se supuse, etalându-şi rochia scurtă, confortabilă, de culoarea aramei strălucitoare, Hope proclamă: Îmi place foarte mult, îmi plac pantofii şi modul subtil în care reflectă strălucirea metalică a rochiei.

– Să ştii că am cumpărat mai mulţi pantofi de când te-ai mutat aici decât în cei cinci ani dinainte.

– Vezi ce bine îţi face prezenţa mea? Ce ai sub rochie?

– Loţiunea de corp cu rodii Marguerite and Percy şi sutienul decoltat şi bikiniul galben citron pe care m-ai convins să le cumpăr.

– Toate nişte alegeri excepţionale.

– Plus... Bătând din gene, Avery arătă înspre piept. Sutienul e push-up, deci lasă impresia că am mai mult decât am de fapt.

– Ceea ce orice femeie are dreptul să facă şi orice bărbat apreciază. Dar... Gânditoare, Hope dădu roată în jurul ei. Mai ai nevoie de ceva.

– Da?

– Şi am exact ce-ţi trebuie. Brăţara pe care mi-a dat-o sora mea de Crăciun.

– Nu pot purta cadoul tău.

– Sigur că poţi. Soră-mea te place. E o brăţară superbă cu o mulţime de mărgeluţe de bronz, aramă şi aur mat. Mă duc sus să ţi-o aduc.

– Tu de ce nu te îmbraci?

– Clare şi Beckett vin să mă ia abia la opt, am timp destul. Ia-ţi un suc dacă vrei – şi sunt şi nişte brioşe. Încerc reţete.

Avery hotărî că nu era cea mai bună idee să bage nişte cofeină în ea, aşa că optă pentru un ginger ale. Era oricum destul de tensionată.

În sensul bun. Îi plăcea să meargă la petreceri reuşite, iar cu talentul de organizator al lui Owen avea să iasă precis ceva extraordinar. Ştia că mâncarea avea să fie cum trebuie, căci ea o pregătise în cea mai mare parte.

Şi arăta bine. Hope i-ar fi spus dacă nu ar fi fost totul perfect.

Avea să fie frumos. Mulţi prieteni, mâncare, băutură, muzică, bârfe. Şi la sfârşit avea să întâmpine noul an cu această nouă... legătură cu Owen.

– Dacă nu merge, bine, asta e, nu se supără nimeni, corect? murmură ea şi trase un gât bun de ginger ale în timp ce se plimba prin hol.

Încă nu fuseseră aduse ghivecele cu flori, dar totul sclipea şi strălucea.

Hope avea să se asigure că totul va continua să sclipească şi să strălucească. Aerul mirosea a parfum T&O, Pixie Dust, subtil şi dulce.

Intră în sala de mese, de unde studie clădirea de vizavi. În câteva luni, se gândi, intenţiona să-şi deschidă localul cel nou. Spera că era pregătită.

Spera că era pregătită pentru pasul pe care urma să-l facă în acea seară.

– A fost primul meu prieten.

Mirosul de caprifoi trecu peste ea ca o briză de vară.

Inima îi sări din piept, parţial din cauza emoţiei, parţial din cauza surprizei.

– Nu ştiam că vii şi la parter, dar probabil că poţi merge unde vrei. E frumos aici, cu toate decoraţiunile astea

pe pereţi. De fapt, mă gândeam să mai fac nişte economii şi să cumpăr...

O natură moartă cu floarea-soarelui se strâmbă uşor pe perete şi apoi se îndreptă la loc.

– Ha. Da, aia. Uau, ce truc tare. Oricum... La Mulţi Ani, adăugă ea când o auzi pe Hope – presupuse că era Hope – coborând scările.

Se duse în holul de la intrare.

– Nu ştiam că vecina ta – înţelegi tu – mai coboară pe la parter.

– Da, din când în când. Ce, a făcut-o şi acum?

– Da. A fost prima mea întâlnire singură cu ea. Tu cum te descurci cu asta?

– E în regulă. Calmă şi purtându-se perfect normal, Hope o luă spre bucătărie. Azi-noapte am rămas în Elizabeth & Darcy.

– Serios? Şi nu ţi-a fost puţină... În loc de cuvinte, Avery scutură puternic din umeri.

– Nu chiar. Dacă eu nu pot dormi acolo, nu ne putem aştepta ca alţii să plătească pentru a dormi acolo. Şi nu a fost nici o problemă. Deschizând frigiderul, scoase o sticlă de apă. E o cameră frumoasă şi confortabilă.

– Şi asta e tot? Nici un fel de activitate de partea cealaltă?

– Ei bine, în timp ce eram în pat şi lucram la laptop, cam la miezul nopţii, veiozele de pe noptiere s-au stins.

– Drace! Nu te-am auzit ţipând.

– Nu am ţipat. M-am cam speriat, nu pot să mint, dar s-au aprins din nou când am apăsat pe întrerupător. Le-a stins din nou câteva secunde mai târziu. În cele din urmă am înţeles ce voia. Să sting luminile şi să mă culc.

– Şi ce-ai făcut?

– Mi-am închis laptopul.

Hope râse şi luă o înghiţitură lungă de apă.

– Eram oricum pe jumătate adormită deasupra lui. Şi odată ce-am rezolvat asta s-a întâmplat cel mai ciudat lucru.

– Mai ciudat decât atât?

– Am auzit uşa de partea cealaltă a holului deschizându-se şi închizându-se la loc. Mi s-a părut un fel de semnal din partea ei. Voia să-mi spună că va sta acolo ca eu să pot avea intimitate. Am apreciat gestul. Poftim, încearcă asta, zise Hope prinzând brăţara în jurul încheieturii lui Avery. Ar trebui să aflăm cine e Billy.

Luminile pâlpâiră, se stinseră şi se aprinseră la loc, pe urmă părând să strălucească puţin mai tare.

– Aha, cred că-i place ideea.

– Pur şi simplu nu am avut timp. După ce trecem cu bine de deschidere şi intru într-un fel de rutină, pot să fac nişte cercetări. Chiar vreau să le fac.

– O să-i spun şi eu lui Owen. Amândoi o să reuşiţi să găsiţi ceva. Frumoasă.

Avery îşi flutură încheietura. Mulţumesc. Ar trebui să plec. I-am spus că încerc să fiu acolo în jur de cinci jumătate ca să-l ajut cu pregătirile şi aranjamentele.

– Eşti o iubită de nădejde.

– Nu încă, se hlizi Avery. S-ar putea însă să fiu la anul. Când Hope o conduse înapoi prin recepţie, ezită un moment: Eşti sigură că nu te deranjează să rămâi aici singură?

– În mod evident, nu sunt singură. Hope aruncă o privire spre luminile ce străluceau în spatele lor. Şi nu mă deranjează deloc, o asigură ea.

– Oricând vrei să rămân...

– Da, vrei să te scalzi în lux.

– E şi ăsta un motiv, dar pe bune, Hope. Oricând.

– Ştiu.

– Du-te, o îndemnă Hope ţinându-i paltonul. Comportă-te ca o iubită extraordinară.

– O să încerc.

Owen parcurse lista cu pregătiri pentru petrecere şi tăie partea cu muzica. O rezolvase. La fel şi focul, cumpărăturile, curăţenia. Se ocupase de zona de jocuri pentru cei care erau interesaţi de asta şi pusese şi câteva radiatoare pentru exterior pe verandă pentru cei care doreau să iasă.

Acum tot ce mai avea de făcut era să vadă de mâncare, să pregătească barul, să aranjeze platourile, să scoată pungile cu gheaţă pe care le vârâse în congelator şi să le pună în frapiere pentru bere şi pentru răcoritoare şi... şi... şi altele.

La ce naiba se gândise?

O, da, îşi aminti. Avery. Se gândise la Avery.

Acum însă trebuia să gătească – şi să amestece şi să taie şi să felieze şi să aranjeze.

Era mai bine să se apuce de treabă.

Însufleţindu-se, adună proviziile, ustensilele de bucătărie, bolurile, tăvile. Chiar când se întoarse la lista cu felurile de pregătit auzi deschizându-se uşa de la intrare. O auzi pe Avery strigând un salut vesel şi zâmbi. Cavaleria venise să-l salveze, îşi zise el ieşindu-i în întâmpinare.

– Dumnezeule, Avery, dă-mi mie aia. Apucă oala imensă de inox pe care o adusese. E mai grea decât tine.

– Chifteluţele mele sunt foarte cunoscute, aşa că am făcut din belşug. Mai am de luat doar geanta din maşină.

– O iau eu. Scoate-ţi paltonul, sugeră el punând oala pe aragaz. Ia-ţi un pahar de vin.

– Bine. Geanta e pe bancheta din spate.

– Mă întorc imediat.

– Arată bine aici, strigă ea.

Pe de altă parte, aşa arăta întotdeauna. Curat şi ordonat, desigur, dar cu un stil deschis, confortabil. Culori liniştitoare. Ea le-ar mai fi însufleţit cu câteva tonuri, dar lui i se potriveau.

Şi îi adora bucătăria. Poate că el nu gătea prea mult, dar asta nu-l împiedicase să construiască un spaţiu atractiv şi eficient pentru asta.

Dulapuri închise la culoare şi pereţi verde praz – pe care ea i-ar fi vopsit mai degrabă într-un verde mai intens, ca să adauge energie.

Ferestrele generoase şi uşile duble, înalte care dădeau pe verandă aveau tocuri din lemn cafeniu. Faianţa era

gri – nefinisată, naturală – şi aparatura electrocasnică, de un alb strălucitor.

Citi listele pe care le avea afişate acolo în timp ce-şi scotea paltonul şi râse în sinea ei. Poate că ideea cu petrecerea fusese spontană, dar cu siguranţă planificările erau oricum, numai spontane nu.

Ştiind bine că nu trebuia să-şi arunce paltonul şi fularul pe unul din scaunele de bucătărie, le duse în atelier şi le agăţă într-un cuier lângă jacheta lui de lucru. Observă că încăperea era mai curată chiar decât propriul ei dormitor.

Se întoarse, deschise debaraua pentru mături şi desprinse un şorţ dintr-un cârlig. Cu şorţul pe braţ, aprinse focul sub oala pe care o adusese şi-l dădu mic de tot.

– Ţi-am pus geanta sus, aşa că dacă ai nevoie de...

Când ea se întoarse din faţa aragazului, cuvintele – şi se gândi el, cel puţin jumătate din IQ – îl părăsiră brusc.

– Ce? Imediat, Avery se uită în jos la rochie. Nu am vărsat ceva pe mine, nu?

– A, nu. E doar... Arăţi... Arăţi... îngăimă el. Faţa i se lumină de un zâmbet încântat.

– Asta e de bine?

– E... Poate chiar mai bine de jumătate din IQ, îşi zise nervos. Da. O, da.

– E o rochie nouă. Hope m-a ajutat să-mi completez garderoba şi să-mi subţiez contul din bancă.

– Meritã. Ţi-am uitat picioarele.

– Ce?

– Nu că le ai, dar că sunt... aşa.

– Cred că tocmai m-ai făcut să am cel mai bun an, acum, la final. Se apropie de el; chiar şi pe tocuri, tot trebui să se ridice puţin ca să-şi lipească gura de a lui. Mulţumesc.

– Cu mare plăcere.

El mirosea minunat. Avea un gust minunat. Arăta minunat. În timp ce în mintea ei se forma o idee, rămase unde se afla şi-şi uni mâinile pe după capul lui.

– Ai făcut o listă fantastică, Owen.

– Listă? Aaa, lista. Da, au apărut o grămadă de lucruri imprevizibile în ultimele zile. Nu am reuşit să fac tot ce-mi propusesem.

– Totuşi sunt destule chestii. M-am gândit la ceva. Avem vreo două ore, poate puţin mai mult, înainte să apară invitaţii. Şi suntem şi foarte tensionaţi, amândoi. Pentru că ne-am hotărât să aşteptăm până după petrecere, indiferent când se va termina, ca să păşim cu dreptul în Anul Nou, ca să spunem aşa.

Braţele lui îi cuprinseră leneş talia.

– Aş putea să pun indicatoare afară cu „Petrecerea s-a anulat".

– Ar fi prea de tot. În plus, jumătate dintre ei o să încerce oricum să dărâme uşa. Dar dacă am profita de timpul pe care îl avem acum? Am putea să mergem sus şi... să părăsim cu dreptul Anul Vechi. Astfel, la petrecere nu vom mai fi deloc tensionaţi.

– E un gând foarte îmbietor. Nu vreau să ne grăbim, însă – nu vreau să te grăbesc. Să ne grăbim.

– Cred că putem să facem totul într-un ritm acceptabil. Chiar ai putea pune asta pe lista ta.

El zâmbi şi apoi îşi apropie capul de al ei.

– Avery.

O sărută uşor, ca o alunecare în infinit, tandră şi pe urmă din ce în ce mai însufleţită.

Un ritm mai mult decât acceptabil, gândi ea, însufleţind la rândul ei sărutul.

Uşa din spate se deschise brusc. Intră Dumbass, cu un aer victorios, urmat de Ryder.

– Ţi-am adus şunca. Dar dacă voi aveţi de gând să vă tăvăliţi pe podea, pot s-o las, să-mi iau o bere şi să mă car.

– Iisuse, Ry.

– Scuze. Dar în ciuda zâmbetului nepăsător, se vedea că-i părea rău. Am primit ordine de la mama. Să trec pe la ea, să iau şunca, să o aduc aici – unde îşi închipuia că tu o să fii ocupat să recuperezi timpul pierdut, nu că-ţi faci de cap cu Scufiţa Sexy. Adică tu, frumoaso, i se adresă el lui Avery.

– Adică eu, aprobă ea, întorcându-i zâmbetul.

– Ordinele includeau faptul că eu trebuie să tai șunca aia uriașă dacă ai nevoie de ajutor. Adică, mă gândeam că ești foarte ocupat să faci ce n-ai apucat să faci încă, adăugă el, trecând pe lângă ei să se ducă după bere. În ceea ce privește activitatea de acum, e clar că nu ai nevoie de ajutorul meu. Scoase capacul sticlei la desfăcătorul montat pe perete și o studie cu atenție pe Avery. Cu siguranță ești Scufița Sexy. Dacă vrei s-o mozolești, prietene, măcar du-o sus.

– Ei, rahat, fu singurul lucru ce se auzi dinspre fratele său.

– Cred că a trecut momentul. Avery îl bătu pe braț pe Owen și pe urmă își puse șorțul.

– Scuze, repetă Ryder. Am primit ordine.

– Probabil că e mai bine așa. E o listă lungă, adăugă Avery când Owen îi aruncă o privire. Și acum mai avem încă o pereche de mâini pe care să contăm, fiindcă, având în vedere circumstanțele, Ryder o să contribuie și el. Și-ncă din plin.

– Alte ordine. Bine, fie. Puse berea jos și se întinse spre Avery. Miroși bine. A fructe exotice și... a caprifoi.

– A rodii. Caprifoi? Își mirosi și ea brațul. Cred că a transferat ceva din parfumul ei. Oare cum poate face asta? Elizabeth. Am trecut o clipă pe la Hope înainte de a veni aici, și Elizabeth a coborât să mă salute, sau poate să-mi ureze An Nou Fericit.

– Ai văzut-o? întrebă Owen.

– Nu, ceea ce e ceva extrem de supărător sau, poate, o ușurare. Nu știu exact ce. Luă o lingură de lemn, ridică capacul de pe chiftele și le amestecă puțin. Am simțit parfumul, pe urmă când vorbeam cu Hope despre cum tu și ea ar trebui să faceți cercetări în legătură cu acest Billy pe care-l așteaptă, a făcut să pâlpâie luminile de câteva ori și pe urmă a ridicat voltajul, intensificându-le. Amândouă am interpretat asta ca pe o dorință serioasă din partea ei să-l găsiți pe Billy.

– Nici o problemă. O să-l caut pe Google pe Billy, prietenul Moartei Elizabeth, și văd ce găsesc.

– Sunt sigură că tu şi Hope o să aflaţi ceva. Avery ridică din sprâncene din cauza frunţii încruntate a lui Ryder. Ce?

– Cum se descurcă hangiţa cu situaţia asta?

– Pe Hope nu o sperii prea uşor. Sau poate chiar deloc. Nu m-ar deranja să-mi dai acum paharul ăla de vin, îi spuse Owen.

– Eu am văzut-o speriată, murmură Ryder.

– În ziua în care Owen a văzut-o pe Elizabeth în oglindă? Aş spune că pentru un moment Hope a rămas total perplexă. Perplexă, repetă ea plăcându-i cum sună.

Ryder se gândi la prima oară când o văzuse pe Hope Beaumont, când maică-sa o adusese pe potenţiala hangiţă la etajul unde lucra el. Cum se făcuse albă ca varul şi se holbase la el cu nişte ochi sticloşi ca şi cum el ar fi fost fantoma.

Dar ridică din umeri.

– Ei, nu contează.

– A petrecut noaptea în E&D, a avut o scurtă întâlnire cu ea şi practic, căci este genul practic, a adormit pur şi simplu. Asta e Hope. OK, mă ocup eu de spanac şi de sosul cu anghinare, ciupercile umplute... şi de porc în aluat? Pe bune?

– Multora le place, se apără Owen.

– Da, aşa e. Tu ar trebui să te ocupi de bar, iar tu, Ry, taie şunca în felii.

La auzul cuvântului „şuncă", D.A. începu să dea din coadă.

– Oare de ce nu a făcut asta când a auzit cuvintele „spanac" sau „ciuperci"? se întrebă Avery.

– Singura legumă pe care o mănâncă sunt cartofii prăjiţi, îi spuse Ryder. E foarte mofturos la mâncare.

Avery pufni şi se apucă de treabă.

Probabil că era mai bine aşa. Lui Owen îi răsunară în urechi cuvintele lui Avery în timp ce aşeza paharele şi sticlele şi turna gheaţă în frapiere. În nici un caz nu ar fi terminat totul dacă ar fi... părăsit cu dreptul Anul Vechi. Era mult mai bine să se ţină de plan, mai ales că nu avea loc de întors, dat fiind că Ryder felia şunca cu D.A., la picioarele lui, îl privea cu adoraţie şi speranţă.

Până ce termină el cu barul şi cu frapierele, ea îi pregătise legumele spălate, un tocător, un cuţit de curăţat şi unul de tăiat zarzavaturi.

– Cureţi, feliezi, tai în bucăţele, îi ordonă ea. Ai tot ce trebuie, aşa că o să mai adaug o salată cu paste la meniul tău. Carbohidraţii sunt buni, de vreme ce se va bea. Inclusiv eu voi bea.

Ridică paharul ca să demonstreze asta.

Căldura de la plită îi înroşise obrajii, iar albastrul ochilor îi sclipea de amuzament.

Îi trecu prin cap că o mai văzuse de multe ori aşa, chiar acolo, în bucătăria lui, dându-i o mână de ajutor la vreo petrecere, râzând cu unul sau cu ambii fraţi ai săi.

Dar nu o văzuse *chiar* aşa, ca pe femeia pe care o dorea. Ca pe o femeie care la rândul ei îl dorea.

Oare acel unic sărut, neplanificat, impulsiv, chiar schimbase direcţia relaţiei dintre ei? Sau fusese mereu ceva acolo, aşteptând acel element declanşator?

Îi văzu privirea schimbându-i-se, scânteia de amuzament transformându-se în înţelegere când se apropie de ea, o trase aproape de el şi îi dădu un sărut. Lung, moale şi dulce.

– Nu trebuie să vă luaţi o cameră, spuse Ryder în timp ce se spăla pe mâini în chiuvetă. Aveţi una la dispoziţie sus.

– Şi asta se întâmplă să fie tot camera mea. Tu nu trebuie să te duci să-ţi iei partenera?

– Nu, sunt burlac. Ţi-am spus că nu aş putea suporta chicotelile.

– Ai anulat o întâlnire cu cineva tocmai de Revelion? întrebă Avery.

– Da, am încercat să salvez nişte vieţi. Dacă n-aş fi strangulat-o eu înainte ca noaptea să se termine, ar fi făcut-o altcineva. M-am gândit că dacă îmi caut altă tipă, invitând-o la petrecerea de Revelion aş sugera că mă interesează o relaţie serioasă cu ea. Nu am chef de relaţii serioase acum, aşa că am venit singur, ca un burlac.

Avery mai luă un cuţit.

– Feliază şi taie cubuleţe, îi spuse lui Ry. Şi să nu cumva să te prefaci că nu ştii.

Se duse înapoi la plită, dar îi trimise lui Owen acea privire strălucitoare peste umăr.

Niciodată nu-şi dorise atât de mult ca o petrecere să se termine chiar înainte de a începe.

Cu toate acestea, a fost o petrecere reuşită. O mulţime de oameni, o mulţime de mâncăruri, grupuri şi grupuleţe împrăştiate peste tot prin casă şi afară, pe verandă.

La un moment dat, cineva dădu muzica mai tare ca să se danseze.

Owen se amestecă printre invitaţi, verifică frapierele, tăvile, platourile, umplu ce mai era de umplut, făcu un joc rapid cu nişte prieteni în camera dedicată acestui scop. Şi îşi sărută mama când o găsi clătind un platou gol în bucătărie.

– Nu e nevoie să faci asta.

– Dacă nu o fac eu, atunci o s-o faci tu, şi e petrecerea ta. Şi-ncă una reuşită.

Îi luă platoul din mâini şi îl puse jos.

– Dacă e aşa de reuşită, de ce nu dansezi cu mine?

– Bine. Justine îşi flutură genele şi-şi înfoie părul cu degetele. Aşteptam să fiu invitată.

O scoase din bucătărie.

Imaginea celor doi dansând o făcu pe Avery să zâmbească. Îi plăcea foarte tare cum arătau împreună, cum se mişcau împreună. La jumătatea dansului îi întrerupse Ryder, care îi luă locul fratelui său.

– Ţi-a furat fata, îi spuse Avery lui Owen când acesta i se alătură.

– Nu-i nimic. Am una de rezervă.

Îi luă paharul din mână şi-l puse jos înainte să o tragă pe ringul de dans printre ceilalţi dansatori.

– Te mişti bine.

– Am mai dansat şi altă dată, îi aminti el.

– Mereu te-ai mişcat bine pe ringul de dans.

– Am câteva mişcări pe care încă nu le-am încercat cu tine.

– Chiar aşa?

El o trase mai aproape.

– Mai târziu. Cele două cuvinte scurte trimiseră un fior ca o rachetă prin toate celulele corpului ei.

– Mai târziu. E aproape miezul nopţii.

– Slavă Domnului!

Ea râse şi-şi scutură părul dându-l pe spate.

– Mai deschizi nişte şampanie?

– Da, imediat. Vreau să te sărut la miezul nopţii, aşa că stai pe-aproape.

– Poţi să contezi pe asta.

Avery reumplu platourile şi bolurile în timp ce el desfăcea alte sticle. Din anul cel vechi mai rămaseră doar câteva minute. Oamenii se bulucirăcu toţii în salon, aşa că nivelul zgomotului crescu.

Îi luă mâinile când începu numărătoarea inversă – zece, nouă, opt. Ea se întoarse spre el, se ridică – şapte, şase, cinci. Braţele lui o cuprinseră – patru, trei, doi.

– La mulţi ani, Avery.

Buzele lui le întâlniră pe ale ei când începură strigătele şi uralele şi Anul Nou îşi intră în drepturi.

Când Avery se ridică, Hope se strecură în bucătărie. Voia să mai deschidă o sticlă sau două, gândi ea, ca să evite chinul de a vedea toată treaba aia cu perechile sărutându-se de Anul Nou.

Învârti un dop în timp ce petrecăreţii de afară strigau numărătoarea inversă.

Şi intră Ryder.

Ea se opri. El se opri.

– Voiam să mai deschid o sticlă, începu ea.

– Da, văd.

Strigătele de „La mulţi ani!" izbucniră afară şi se revărsară şi înăuntru peste ei.

– Ei bine, spuse ea. La mulţi ani!

– Da. La mulţi ani! Ridică din sprâncene când ea făcu un gest înspre el ca şi cum ar fi vrut să-i întindă mâna. Serios? Din nou strângerea de mână cea puternică? Scuturădin cap şi se apropie de ea. Hai s-o facem ca lumea.

Îi puse mâinile pe şolduri şi-şi arcui din nou sprâncenele aşteptând.

– Sigur.

Ridicând uşor din umeri, îşi puse mâinile pe umerii lui.

Ca şi cum ar fi fost ceva perfect normal, pentru fiecare dintre ei, îşi atinseră buzele. Degetele ei se încleştară pe umerii lui, braţul lui îi înconjură talia. Ceva trecu prin ei, ca o lumină, prin simpla lor atingere, lăsând-o complet fără respiraţie.

Ryder se smulse de lângă ea şi se dădu înapoi – şi Hope făcu acelaşi lucru. Un moment extrem de lung, pur şi simplu rămaseră uitându-se unul la celălalt.

– OK, spuse el.

– Da, OK.

El dădu din cap şi ieşi cu paşi mari din bucătărie.

Ea îşi recăpătă cu greu respiraţia şi apucă sticla cu o mână care nu era pe atât de neclintită pe cât ar fi vrut.

Şi aceea, îşi zise, fusese o modalitate foarte stupidă de a-şi începe Noul An.

capitolul 11

Owen reuşi să-şi poftească afară ultimii petrecăreţi abia pe la trei dimineaţa, când închise uşa şi se întoarse spre Avery.

– N-a leşinat nici unul pe undeva, nu? Ăsta a fost ultimul dintre ultimii?

Făcându-i semn să aştepte, ea se uită pe fereastră şi urmări cu privirea ultimele lumini de la farurile maşinilor care se îndepărtau pe alee.

– Şi astfel spunem noapte bună ultimului şofer desemnat de ceilalţi să-i ducă acasă. Cred că suntem singuri. Mda, adăugă ea dându-se înapoi de lângă fereastră. Indiciul că o petrecere a fost reuşită este faptul că oamenii nu mai vor să plece. Pe de altă parte, acelaşi indiciu este şi dezavantajul unei petreceri reuşite.

– Atunci putem spune fără teama de a greşi că a fost o petrecere reuşită. Planificată şi executată în ceva mai mult de o săptămână.

– Să nu-ţi închipui că această unică dată te transformă în Domnul Spontaneitate, dar bravo ţie!

– Tu ai făcut cea mai mare parte din mâncare.

– E adevărat. Își întinse brațul și se bătu singură pe spate. Deci, vrei să bem niște cafea – mai e ceva cafea proaspătă rămasă – și să facem analiza postpetrecere?

– Da. La micul dejun.

– Așa mă gândeam și eu, replică ea cu un zâmbet.

El întinse mâna, o apucă pe a ei și colindară întreaga casă împreună stingând luminile.

– Nu mi se pare deloc ciudat să facem asta, rosti el hotărât.

– Nu încă.

Mână în mână, urcară scările.

– Oricum, eu deja te-am văzut goală.

– Goală la cinci ani nu mi se pare că ar conta.

– De fapt, aveai cam treisprezece ani. Da, chiar treisprezece.

Ea se opri la ușa dormitorului.

– Și mai exact cum de m-ai văzut goală la treisprezece ani?

– Îți amintești vara aceea când am închiriat cu toții o casă în Pennsylvania pentru câteva săptămâni? În Laurel Highlands, pe lac?

– Da.

În vara de după ce maică-sa îi părăsise. Și-o amintea foarte bine.

– Te-ai furișat afară din casă de câteva ori să faci baie goală la miezul nopții.

– Eu... da. Mă spionai?

– Nu e vina mea că s-a întâmplat să fiu la fereastră privind stelele prin micul meu telescop când ai apărut tu prefăcându-te că erai Doamna Lacului.

– Telescop?

– Da. Le ceream lui Ry și Beck un dolar pe minut ca să-l folosească și ei. Asta da, amintire plăcută. Îmi aduc aminte că am făcut astfel vreo douăzeci și opt de dolari.

– Le cereai taxă la fiecare minut ca să mă puteți spiona cu toții.

– „Spiona" e un cuvânt prea tare. Hai să spunem că te observam.

– De mic erai întreprinzător.

– Da, mă duce capul la afaceri. Pe deasupra, era plăcut. Lumina lunii, apa. Aveai părul lung pe atunci. Îşi trecu mâna prin părul ei. Ce culoare e asta?

– Alertă Roşie, şi nu schimba subiectul.

– Era o chestie romantică, deşi nu-mi dădeam seama de asta la momentul respectiv. Atunci era ceva de genul: Uau, o fată dezbrăcată! Ştii cum gândesc adolescenţii.

Mintea o purtă înapoi la acel interludiu fierbinte şi grăbit de pe lac.

– În săptămâna aceea mi-ai cumpărat îngheţată. De vreo două ori.

– Poate că aveam cumva un sentiment de vină şi simţeam că meriţi o parte din profitul meu.

– Şi eu care credeam că-ţi place de mine.

– Chiar îmi plăcea. Te-am văzut goală. Chiar voiam să te invit la un film.

– Nu pot să cred. Pe bune?

– Pe urmă tu ai început să vorbeşti despre Jason Wexel – îl mai ţii minte? – şi cum voiaţi să ieşiţi la o pizza după vacanţă. M-am abţinut.

Îşi amintea că-i plăcuse într-o doară de Jason Wexel, deşi în momentul acela nu-şi mai amintea prea bine faţa lui.

– Chiar m-am dus la pizza cu Jason şi cu vreo cincisprezece alţi copii. Era ziua cuiva. Nici nu-mi mai amintesc a cui. Vorbeam intenţionat despre asta ca despre o întâlnire, fiindcă aşa fac adolescentele.

– Am ratat ocazia.

– Până acum.

– Până acum.

Îi luă faţa în palme şi-şi puse buzele pe buzele ei.

Uşor şi încet, nu impulsiv sau grăbit aşa cum ar fi fost altă dată un sărut între ei. Relaxată, ea se lăsă absorbită cu totul în sărutul acela fără emoţii, fără îndoieli. Când mâinile lui îi coborâră încet peste umeri, peste partea exterioară a sânilor, inima începu să-i bată din ce în ce mai repede şi mai puternic.

Ca într-un dans, se rotiră în jurul patului.

– Îmi doresc nespus să te văd din nou goală.

Ea zâmbi cu gura lipită de gura lui.

– O să te coste douăzeci şi opt de dolari.

Avery simţi râsul care-l traversă în timp ce îi cobora fermoarul de la spate.

– Va merita fiecare bănuţ.

– Mai bine să te asiguri, spuse ea. În clipa următoare se scutură, lăsându-şi rochia să cadă la picioare.

Ieşi din ea, o luă de pe jos şi o aruncă pe un scaun.

El nici măcar nu observă rochia alunecând de pe braţul scaunului pe podea.

– Cred că tocmai mi s-a oprit inima.

Se uita la ea ca şi cum nu o mai văzuse niciodată. Apoi privirea i se ridică din nou spre ochii ei şi atunci se produse acel declic, acea conexiune, acea recunoaştere înainte să o tragă din nou înspre el.

Senzaţia caldă a mâinilor lui pe pielea ei caldă îi accentuă fiorii. Îşi ridică şi ea mâinile şi îi descheie cămaşa în timp ce buzele li se uneau.

Acolo era Owen cel înalt şi chipeş. Acolo erau bătăile inimii lui din ce în ce mai puternice sub palmele ei. Owen al ei, căci într-un fel sau altul întotdeauna fusese Owen al ei, cu inima bătându-i lângă mâinile ei.

Acolo începea Noul An.

El se aplecă deasupra patului cu ea cu tot, cu Avery – cu Avery cea cu forme curbate, compacte. Cu păr strălucitor, cu ochi strălucitori, cu pielea moale, albă ca lumina lunii. Senzaţii neştiute îl inundară – mirosul ei, fâşâitul cearşafurilor sub trupurile lor. Totul la ea era atât de familiar şi totuşi neaşteptat de frumos.

Îşi încleştă degetele în degetele ei şi-şi apăsă faţa pe sânii ei. Moi, parfumaţi, netezi.

Avery gemu uşor şi se arcui spre el ca o aprobare şi o invitaţie. Buzele lui trecură peste pielea fierbinte de sub marginea de dantelă, apoi limba i se strecură dedesubt şi degetele ei se agăţară de ale lui.

Se poziţionă deasupra ei, şi din nou ea se ridică să-i vină în întâmpinare în timp ce el o sărută, în timp ce se umplea de gustul ei, până ce degetele ei deveniră moi în degetele lui.

Îi dădu drumul la mâini ca să-i mângâie corpul, ca să treacă peste piele şi peste mătase şi dantelă, vrăjit de surprizele pe care i le oferea fiecare nouă descoperire.

Cu buzele lipite de gâtul ei, îi deschise dintr-o mişcare copcile sutienului şi, încleştându-şi iarăşi degetele într-ale ei, îşi coborî buzele spre pieptul alb şi ferm.

Complet. Ar fi trebuit să ştie că mişcările lui vor fi complete, că se va ocupa cu buzele şi cu mâinile de fiecare părticică a trupului ei. O relaxă complet cu acea atenţie foarte concentrată, cu acea răbdare fără sfârşit care-i era atât de caracteristică.

Sângele începu să-i fiarbă în vene, făcându-i pulsul să o ia razna total, în timp ce el o mângâia şi o sugea făcând-o să geamă de plăcere. Respiraţia ei întretăiată se transformă în gâfâieli scurte; se lăsă în voia lui, se abandonă lui până când nu mai rămase nici o barieră, nici o reţinere.

Doar Owen.

Îl umplea, îl învelea ca într-un cocon cu ceea ce era, cu ceea ce oferea. Fără margini, gândi el, energia ei, acea reacţie năvalnică, acea dorinţă fără preget. Totul la ea era atât de proaspăt, atât de nou şi deopotrivă atât de familiar.

Avery îşi ţinu respiraţia şi apoi gemu când o pătrunse, când el, la rândul lui, o umplu.

Din nou i se păru că i se oprise inima – un moment uluitor care îl zgudui. O ţinu sub el, uitându-se la ea într-un fel de mirare.

Ea se ridică, îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui, picioarele în jurul mijlocului lui. Capul îi căzu pe spate şi capul lui căzu pe umărul ei.

Mişcările încete şi uşoare se terminaseră. Se mişca acum iute ca fulgerul, unduitoare ca un şarpe, conducându-l dincolo de momentul acela de mirare într-unul de plăcere şi dorinţă, într-un nesaţ fără seamăn.

Lăsă la o parte orice raţiune, fără să-i pese de nimic, agăţându-se de el cu disperare, gata să ia la fel de feroce cum era dispusă şi să dea. În momentul acela de extaz se contopi cu el în timp ce senzaţiile o cutremurară

şi, în cele din urmă, trecură peste ea lăsând-o sleită de puteri.

Căzură practic unul peste altul, cu membrele în toate părţile, încercând amândoi să-şi recapete suflarea.

– De ce, reuşi el să îngaime, după care se concentră iar asupra respiraţiei.

– De ce, ce?

Cu ochii închişi, Owen ridică un deget ca un semn că mai trebuia să aştepte un minut.

– De ce, repetă el, nu am mai făcut asta până acum?

– La dracu', bună întrebare. Amândoi suntem destul de pricepuţi.

– Slavă Domnului.

Râzând şuierat, îl plesni pe fund.

– Ştiam că aşa va fi. Tu eşti omul cel mai preocupat de detalii din lume. Şi-ţi mulţumesc din suflet că n-ai ratat nici unul.

– Cu plăcere, şi eu mulţumesc. Apropo, ai o floare tatuată pe fund.

– Nu e o simplă floare. Este un scaiete – un simbol scoţian tradiţional. Am vrut să arăt că sunt mândră de originea mea. Şi e pe fund deoarece m-am gândit că aceasta va fi singurul loc unde tata n-o să-l vadă, ca să mă ia la ceartă.

– Bine gândit. Îmi place.

Scoţând un zgomot de satisfacţie, închise ochii.

– Ar trebui să fiu obosită frântă.

– Şi nu eşti? Asta înseamnă că nu mi-am terminat treaba.

– Oho, ba ţi-ai terminat-o! Am vrut să spun că se face ora patru curând, după o zi foarte obositoare. Ar trebui să fiu istovită. Şi cu toate astea mă simt bine, relaxată şi somnoroasă.

El îşi schimbă poziţia să o ia în braţe şi să tragă plapuma peste ei.

– Mâine nu muncim.

– Nu muncim. Aproape nas lângă nas cu el, Avery zâmbi. Să mai zicem o dată Slavă Domnului!

– De ce nu tragem un pui de somn, să zicem, şi pe urmă să vedem dacă prima oară am ratat vreun detaliu?

– Trebuie să te citez: bine gândit.

Îşi apropie trupul şi mai tare de al lui şi deschise ochii pentru un moment să-l privească.

– La mulţi ani!

– La mulţi ani!

Închizând din nou ochii, se lăsă purtată de somn. Ultimul gând care-i trecu prin minte fu că prietenul ei era acum iubitul ei. Şi că era fericită.

Owen recunoscu tăcerea, liniştea aceea ca şi cum toată lumea era parcă învelită în vată. Putea însemna un singur lucru.

Deschise ochii, clipi de câteva ori să vadă mai bine şi aruncă o privire spre zăpada care cădea necontenit afară, dincolo de fereastră. „Trebuie să m-apuc să deszăpezesc, gândi el – dar mai târziu." Se întoarse pe partea cealaltă intenţionând să o trezească pe Avery într-un mod cât mai romantic posibil, dar găsi patul gol.

Unde dracu' era?

Se puse cu greu pe picioare şi-şi vârî capul pe uşa deschisă de la baie. Îi văzu periuţa de dinţi pe marginea chiuvetei şi îşi zise, în timp ce se îndrepta spre şifonier, că trebuia să-şi pună o pereche de pantaloni de flanel.

Simţi miros de cafea – şi, mamă, Doamne, bacon – în timp ce cobora scările.

Lângă televizorul din bucătărie fusese trasă banda de alergat, iar afară, în faţa uşilor, se aşternuse un covor gros de zăpadă. Avery era lângă blatul din bucătăria lui, tăind nişte ardei.

Purta un şort alb peste un halat albastru în carouri, avea părul strâns la spate şi picioarele goale. Îşi aminti cum arătase cu o noapte înainte, în rochia aceea sexy, apoi mai târziu, în lenjeria aceea chiar şi mai sexy. Dar îşi dădu seama că aşa şi-o imagina cel mai adesea – cu un şort, în bucătărie.

– Ce avem la micul dejun?

Ea ridică privirea şi îi zâmbi.

– Te-ai trezit.

– Aproape. Dar tu de ce?

– Pentru că e aproape unsprezece, ninge şi eu pur şi simplu mor de foame.

– Unsprezece?

Se încruntă la ceasul de la plită.

– Nici nu mai ştiu când am dormit ultima oară până la o oră aşa târzie. Da' cred că nu-i nimic.

Arătă cu mâna înspre zăpada de afară.

– Nu mergem la şcoală astăzi.

– Uraaa!

Se apropie de ea, o întoarse cu faţa înspre el şi o trase aproape ca să o sărute.

– 'Neaţa.

– 'Neaţa. Se lipi de el un moment. Este atât de linişte! În oraş, chiar şi atunci când e linişte tot se aude ceva. Dar aici, cu zăpada asta, e ca şi cum lumea înconjurătoare pur şi simplu a dispărut.

El o întoarse din nou astfel încât să fie amândoi cu faţa spre uşile de sticlă.

– Uită-te.

Prin zăpadă, pe o culme ce se zărea în spatele copacilor încărcaţi cu zăpadă, trei căprioare treceau tăcute ca nişte fantome.

– Vai, ce frumoase sunt! Cred că tu vezi căprioare tot timpul.

– Da, de multe ori.

– Băieţilor o să le placă nespus când se vor muta cu toţii în casa cea nouă. Ţin minte cum tu şi fraţii tăi alergaţi de nebuni prin pădure când eraţi mici.

– Ehei, ce vremuri... Aplecându-se, îi sărută creştetul capului. Dar nu-s rele nici astea de acum. Ce faci aici?

– Au rămas o groază de chestii de la petrecere. Vom numi acest fel de mâncare omletă la botul calului, adică pe marginea chiuvetei.

– Sună minunat. Dar nu era nevoie să te-apuci de asta.

– Mâncare, bucătărie... Îşi întinse mâinile. O iau razna dacă nu gătesc. Ai cele mai minunate ustensile, şi ştiu că tu nu le foloseşti aproape niciodată.

– Dar sunt aici dacă vreau să le folosesc.

– Este foarte adevărat. Aş putea arunca o grămadă dintr-astea într-o oală – oamenii nu mănâncă niciodată toate legumele ce se curăţă şi se taie pentru o petrecere. Nu are rost să le aruncăm. Pot să fac o supă.

– O zi în care afară ninge şi supa fierbe pe plită? Oare asta însemna că ea plănuia să mai stea? se întrebă el. Continuă cu gas tare: Cine ar putea avea ceva de obiectat? Se duse să-şi toarne nişte cafea. Curând o să trebuiască să ies la dat zăpada.

– N-ai de ales, deşi e păcat. Îmi place sentimentul ăsta că suntem înzăpeziţi, cuibărindu-ne la căldurică. Dar un bărbat care urmează să dea zăpada are nevoie de un mic dejun bărbătesc.

În timp ce ea gătea, Owen puse farfuriile la loc, bucurându-se de tihna dimineţii liniştite.

– Deci, dacă e să ne apucăm de comentarii postpetrecere... începu ea. Ce-ai înţeles despre Jim şi Karyn?

– Am înţeles că Jim e în Pittsburgh, iar Karyn nu a vrut să vină fără el.

– Nu ai vorbit cu cine trebuia. Avery împături omletele. Jim e în Pittsburgh la mama lui deoarece Karyn l-a dat afară din casă.

– Cum? De ce?

– A aflat că Jim s-a încurcat cu mama celui mai bun prieten al fiului lor cel mare.

– Jim? Ei, na, nu se poate.

– Ba se prea poate, şi chiar durează de aproape doi ani, conform surselor mele. Împături omletele, adăugă bacon şi toast şi-i întinse o farfurie lui Owen.

– Dar... părea atât de uniţi!

– Ei bine... Luându-şi şi ea farfuria, i se alătură la masă. Vine la pizzerie cu copiii, cel mai adesea fără el decât cu el, şi am văzut-o la Sam's Club chiar înainte de Crăciun, când m-am dus să fac aprovizionarea. Părea stresată, abia mi-a spus câteva cuvinte. La momentul respectiv m-am gândit că e din cauza presiunii pe care o exercitau asupra ei cei trei copii care aşteptau nerăbdători Crăciunul, dar acum... A găsit chiloţii celeilalte în patul ei.

– Doamne sfinte. Asta nu numai că e o chestie oribilă, de cel mai mare mitocan, dar e şi o mare prostie.

– S-ar putea ca târfa/amanta – care se despărţise deja de soţul ei – să-i fi lăsat acolo intenţionat. Oricum, aceea a fost picătura care a umplut paharul. L-a dat afară şi deja şi-a luat un avocat.

– Aş spune cu atât mai bine pentru ea, dar nu văd cum ar putea fi mai bine în contextul ăsta. E greu să înghiţi aşa ceva de la unul ca Jim. Sunt căsătoriţi de cât timp, de zece ani?

– Cam aşa ceva, dar în ultimii doi ani, cel puţin, s-a apucat de prostii. Nu are nici o scuză. Dacă nu eşti fericit, fie încerci să rezolvi problema, fie pui capăt relaţiei. În plus, de vreme ce acum e la Pittsburgh cu mămica, mai mult ca sigur nu are gânduri serioase cu târfa.

Minunându-se de logica ei, luă felia de toast pe care ea i-o unsese cu unt.

– De ce spui asta?

– Simplu, dacă ar fi fost serios în legătură cu ea s-ar fi dus la târfă acasă. Acum şi-a distrus familia, şi-a distrus căsnicia, reputaţia, ca să nu mai vorbim cât de tare şi-a rănit propriii copilaşi. Toate astea pentru o străină. Sper că o să ia şi pielea de pe el. Nu ai nici un comentariu? întrebă ea după un moment de tăcere.

– Mă gândeam că nu ştii niciodată ce se petrece între doi oameni sau într-o familie, dar, da, din ce îmi spui tu, mi se pare că luatul pieii de pe el e o soluţie potrivită. N-am nimic cu Jim. Tocmai m-a sunat acum câteva săptămâni să se intereseze de renovarea băii lor principale. Trebuia să mă duc acolo să arunc o privire după sărbători.

Avery apucă o felie de bacon.

– Face planuri în legătură cu o baie nouă şi i-o trage târfei în patul nevesti-sii. Nu simte nimic pentru târfă şi nu are nici un fel de respect pentru nevasta sau familia lui.

– Că nu are respect aşa e, sunt de acord. Dar poate tipa aia cu care are o relaţie nu e o târfă.

– Te rog. Avery luă o îmbucătură de omletă. Era căsătorită încă atunci când s-a combinat cu Jim, şi sursele mele spun că Jim nu e sau nu a fost primul ei cowboy.

– Cum de ştiu oamenii lucruri dintr-astea? Şi, oricum, cine este?

– N-o cunosc. Se pare că locuieşte în Sharpsburg şi lucrează pentru o companie de asigurări. Are un nume ciudat – şi să nu faci vreo remarcă isteaţă cu privire la numele Avery, adăugă ea. O cheamă Harmony, nume care nu mi se pare că i se potriveşte absolut deloc.

– Oh.

– Oh?

– Ştiu o Harmony care lucrează pentru agentul nostru de asigurări. Omleta asta e minunată.

– Aha!

– Aha?

– Ai schimbat subiectul şi ai început să te foieşti pe scaun. Cu privirea aţintită asupra lui îi făcu semn cu degetul. Semne sigure de vină şi/sau încercare de a evita subiectul. Ai ieşit cu ea?

– Nu! E căsătorită – sau cel puţin era. Şi oricum nu este genul meu. Hai să spunem că am avut cu ea nişte discuţii legate de asigurări. Şi că s-ar putea să-mi fi făcut nişte avansuri.

– Târfa.

Mişcându-şi degetul prin aer, Avery mimă că scria scorul pe o tablă de marcaj.

– Pot să-i sun pe şefii ei.

– Aş spune că primele avansuri au fost făcute când purta încă verighetă.

– Târfa! Cum arată? Spune-mi tot.

– Nu ştiu exact. Blondă.

– Vopsită.

Owen aruncă o privire lungă spre părul ei prins la spate neglijent.

– Sunt nevoit să subliniez că nu ai nici un motiv să disprețuieşti pe cineva pentru faptul că şi-a schimbat culoarea părului.

– Ai dreptate. Totuşi. E drăguţă?

– Probabil. Nu e genul meu, repetă el. E... ostentativă, poate acesta este cuvântul cel mai bun. Face treabă bună la serviciu, din punctul meu de vedere. Doar asta m-a interesat întotdeauna şi numai asta mă interesează şi acum. Când a fost ăla dat afară din casă?

– A doua zi după Crăciun. Karyn a aflat cu o săptămână înainte, dar l-a lăsat să mai rămână pentru ca cei mici să mai petreacă un Crăciun în familie. De ce?

– A trebuit să trec pe la agenţie acum câteva zile, să semnez nişte hârtii. Nu părea supărată. Şi, ah, tot au mai fost nişte avansuri.

Ochii ei albaştri strălucitori se întunecară.

– Târfă – târfă lipsită total de conştiinţă. Ajută la destrămarea unei familii şi acum merge pur şi simplu mai departe căutându-şi următorul fraier. Aşa a făcut şi mama. El nu spuse nimic, doar îşi puse mâna pe a ei. De asta probabil că nu am nici un fel de înţelegere pentru târfe şi pentru adulterini. Ridicând din umeri, Avery se ridică să ducă ambele căni de cafea înapoi la filtru. În plus faţă de implozia cuplului Karyn/Jim, ştiai că Beth şi Garrett se căsătoresc?

– Da, le arăta tuturor inelul azi-noapte. Amândoi par fericiţi.

– Chiar sunt – şi Beth mai străluceşte aşa şi fiindcă este gravidă în opt săptămâni.

– Cum? Asta de ce mi-a scăpat?

– Pentru că ţi-ai petrecut prea mult timp stând cu bărbaţii care nu au nici o bârfă de împărtăşit. Sunt foarte fericiţi în legătură cu bebeluşul ce va veni. Sunt împreună de aproape doi ani şi se pare că bebeluşul i-a făcut să se gândească la oficializarea relaţiei. I-am sugerat lui Beth că ar putea face nunta la han.

– La han?

– Clare şi Beckett se căsătoresc primăvara viitoare. Dar s-ar putea să fie un demers în zadar. Vor ceva intim şi rapid. Se gândeau chiar să facă doar cununia civilă, dar asta le-a întristat cumplit pe ambele mame, adăugă ea întorcându-se cu cafea proaspătă pentru amândoi. Când am lansat propunerea cu hanul, Beth s-a arătat foarte interesată. Nu ştia că asta putea fi o opţiune.

– Nici eu nu ştiam.

– Depinde de voi, băieţi, desigur, dar Hope este de acord. Eu m-aş putea ocupa de catering fără nici o problemă. Mountainside se poate ocupa de aranjamentele florale. Se gândesc să-şi invite doar membrii apropiaţi ai familiei şi prietenii cei mai buni. Poate douăzeci şi cinci, treizeci de oameni. Aveţi deja rezervări pentru Valentine's Day, dar pentru weekendul de după nu s-a ocupat nimic până acum.

– Luna viitoare? Trebui să-şi înghită forţat gura de cafea. Mi se pare foarte curând.

– După cum am spus aseară, o semipetrecere spontană nu te face Domnul Spontaneitate. Linişteşte-te, n-o să trebuiască să faci nimic. Beth vrea să încapă într-o rochie frumoasă înainte să înceapă să i se vadă burtica, aşa că nu vor să aştepte. Deja au vorbit să-şi petreacă acolo noaptea nunţii, şi asta ar fi bine pentru ei, întrucât pot avea parte de tot tacâmul într-un singur loc.

– Cât cerem ca să închiriem hanul pentru nunţi?

– Tu şi Hope o să vă gândiţi la asta, zâmbi ea. Eu probabil că le-aş oferi o reducere, fiindcă este primul eveniment acolo şi aşa mai departe. Dacă vă jucaţi cărţile cum trebuie, invitaţii la nuntă vor rezerva toate camerele pentru noaptea de dinainte şi noaptea respectivă.

O afacere bună, gândi el. Avery adulmeca de la distanţă afacerile bune.

– O să vorbesc mâine cu Hope. Ai o minte brici, Avery.

– Ştiu. Acum, mintea mea se gândeşte că ar trebui să ne terminăm cafeaua. Tu du-te şi deszăpezeşte aleile în timp ce eu fac ordine pe aici după petrecere. Apoi, ca să mă plăteşti pentru serviciile prestate, poţi să mă duci în pat.

– N-am cum să pierd aşa ceva.

– După mintea mea brici, asta e o situaţie în care nici unul din noi nu are de pierdut.

Era adevărat că în mod obişnuit îi plăcea să deszăpezească, dar imediat ce-şi termină propria alee – poate că nu cu meticulozitatea obişnuită –, Owen se îndreptă

direct spre casa lui Ryder. „Cărările pentru D.A. sunt deja curățate", observă el. „Bine."

Parcă jeepul și sări din mașină. Bocănind să-și scuture cizmele de zăpadă, intră în casă.

– Salut, Ry.

– Sunt aici, jos.

– Sunt plin de zăpadă, omule. Vino tu încoace.

D.A. urcă rapid scările dând din coadă și linse zăpada de pe cizmele lui Owen. Ryder îl urmă după câteva minute. Era îmbrăcat cu niște pantaloni de trening hărtăniți la genunchi și un tricou transpirat.

– Care-i treaba? Încercam să fac niște mișcare, după care voiam să lenevesc până încep meciurile. Vezi că este război cu bulgări și săniuș la mama.

– Când?

– Ți-ai uitat telefonul? Oare s-a sfârșit lumea?

– Am telefonul la mine. Îl scoase. Nu am nici un mesaj.

– Poate că tu nu ești invitat. Pe mine mă iubește mai mult.

– Se preface că te iubește mai mult ca să nu te-apuci să te smiorcăi ca un bebeluș. Probabil că a sunat acasă. Oricum, e o idee bună. Îți iau camioneta. Tu trebuie să termini deszăpezirea. Treci tu și fă-o la Beck și pe urmă la mama. Putem schimba mașinile la loc acolo.

– Tu ești Domnul Deszăpezire.

– Ai vreo femeie aici?

Oftând din rărunchi, Ryder își înfundă mâinile în buzunarele adânci.

– Din păcate, nu.

– Eu am. Așa că-ți iau camioneta.

– Ca să te poți întoarce la Scufița Roșie Automată. Ceea ce am spus cu respect și afecțiune. Pentru ea.

– O să-ți iau camioneta și pe urmă o să mă duc să fac sex, spre deosebire de tine. Tu ești Domnul Deszăpezire Suplinitor.

– Atunci să nu mă iei să mă freci dacă nu o s-o fac la standardele tale.

– Doar dacă nu dai rasol. Înşfăcând cheile camionetei lui Ryder de pe măsuţa de lângă uşă, se interesă: La ce oră trebuie să fim la mama?

– Nu ştiu. Nu este o oră fixă. La două sau la trei. Oricând.

– Atunci ne vedem când ne-ntâlnim.

Când Owen ieşi cu paşi mari, Ryder privi în jos la câinele de la picioarele lui.

– Unul din noi trebuie să facă rost de o femeie. Urăsc de moarte să deszăpezesc cu plugul.

Owen intră în casă în mirosul supei care fierbea încet pe foc şi după ce îşi scoase hainele groase pătrunse într-o bucătărie curată lună. Deşi se gândi că nu avea absolut nici un rost, dat fiind volumul muzicii, o strigă pe Avery trecând din încăpere în încăpere.

O auzi cântând în duş când ajunse în dormitor. Nu prea avea ureche muzicală, dar recupera prin entuziasm şi coardele vocale folosite la maximum.

Incapabil să reziste, şi cum singurul amănunt care nu se potrivea era uşa de sticlă de la cabina de duş în locul perdelei, trase brusc uşa spre el şi scoase sunetul acela ascuţit, înfiorător, din filmul *Psycho*.

Ţipătul ei de răspuns fu magnific.

Lipită de peretele cabinei de duş, cu ochii mari ca nişte stele albastre, bâigui cu răsuflarea întretăiată:

– Ce *mama naibii* ai?

Trebui să tragă aer în piept să compenseze pentru cel pe care-l expirase râzând.

– Cred că mi-am rupt o coastă de râs, în rest sunt bine.

– Dumnezeule, Owen.

– Nu m-am putut abţine. Trebuia să o fac.

– A, da? Ei bine, la fel trebuie făcută şi *asta!* Smulse para de duş şi o întoarse înspre el făcându-l ciuciulete din cap până-n picioare. Acum avem amândoi doisprezece ani.

Cu fruntea sus, potrivi din nou dușul la locul lui.

– Cred că aş putea la fel de bine să vin şi eu înăuntru.

– Hmm, fu singurul ei răspuns.

– Un duş fierbinte, o femeie fierbinte după munca în frig, spuse în timp ce-şi scotea cămaşa udă leoarcă.

– Mă gândeam că o să mai dureze cel puţin o oră.

– Am făcut schimb cu Ry. Îşi scoase cizmele, murmurând: Supa miroase frumos.

– După ce am terminat acolo m-am hotărât să profit de duşul tău. Baia ta rivalizează cu cele de la han, şi în ultima vreme am devenit cam răsfăţată. Să nu uit, a sunat mama ta.

– Bătaie cu bulgări şi săniuş mai târziu după-amiază.

– Am spus că o să aduc supa, zise ea aruncându-i o privire întrebătoare.

– Bună idee.

– Clare poate trece pe la mine să-mi aducă cizmele, geaca şi celelalte.

– Da, e bine aşa, spuse el în timp ce-şi scotea pantalonii mustind de apă.

– Nu a părut surprinsă când am răspuns la telefon.

– Mama are un talent al ei de a şti ceea ce trebuie să ştie. Intră înăuntru şi închise uşa cabinei de duş. Ştii că dacă treci televizorul pe radio digital, se aude pe acolo. Făcu semn spre boxele din tavan.

– O!

– Ca să nu zici că nu ţi-am spus.

Apoi îi zâmbi.

– Ce?

– Mă gândeam doar că atunci când te-am văzut scăldându-te goală, acum atâţia ani, nu mi-am închipuit niciodată aşa ceva. Îşi trecu mâna peste trupul ei. Eşti udă şi caldă.

– Şi tu eşti ud, dar rece, constată ea cuprinzându-l în braţe.

– E frig afară, şi am făcut o treabă de bărbat.

Râzând, ea-şi lăsă capul pe spate.

– Şi aici ai de făcut o treabă de bărbat.

– Atunci aş face bine să mă apuc de ea.

Deasupra lor curgea apă fierbinte şi în jur pluteau vălătuci de abur; o sărută cu pasiune lăsându-şi mâinile să cutreiere în voie pielea aceea udă şi alunecoasă

în timp ce ea-şi înfigea degetele în umerii lui şi se ridica pe vârfuri.

Nu, nu-şi închipuise niciodată aşa ceva, o asemenea emoţie. Niciodată nu-şi imaginase că putea descoperi aşa, în felul acesta ciudat, o femeie pe care o ştia de o viaţă.

Netedă şi arcuită, fermă şi agilă şi atât de dornică să atingă şi să fie atinsă, să ia şi să fie luată.

Acum mirosea a săpun, un alt amănunt care compunea imaginea cea nouă, imaginea care urma să-i devină familiară.

Avery se lăsă în voia lui admirându-i jocul muşchilor. Rareori se gândise la puterea lui fizică; de cele mai multe ori se gândea întâi la mintea, la bunătatea lui, la acel fel specific de a fi atât de *Owen*. Dar acum, trecându-şi mâinile peste el, explorând acele denivelări, acele pătrăţele, îşi aminti că el era în esenţă un bărbat care muncea cu mâinile, cu spatele, cu muşchii la fel de mult ca şi cu mintea.

Iar mâinile acelea, departe de a fi moi şi netede, stârniră nevoi proaspete, dorinţe noi, pofte şi mai adânci.

O făcu să tremure, să respire repede şi întretăiat, ocupându-se de acele nevoi, exploatând din ce în ce mai mult până ce întregul ei corp păru să se comprime într-un unic punct ce pulsa dureros.

Apa curgea peste ea dându-i părul pe spate. Ochii ei, acum de un albastru strălucitor, se uitară lung în ochii lui şi apoi se opacizară.

– Eu nu... Noi nu putem, îngăimă ea. Se chinui să-şi recapete echilibrul, să găsească un punct de sprijin. Eşti prea înalt.

– Eşti tu prea mică, o corectă el. Apucându-i şoldurile, o ridică de la podea şi-o avertiză: Prin urmare, ţine-te bine.

– Owen... Fără vreun cuvânt, o împinse în peretele ud şi o pătrunse. Oh... Ochii ei se deschiseră larg, intensi acum, concentraţi asupra lui. El împinse din nou, făcând-o să scoată un ţipăt de plăcere. Nici un moment, privirea ei nu se dezlipi dintr-a lui. Nu-mi da drumul. Nu-mi da drumul!

– Nici tu, mai reuşi el să spună în timp ce ea îi acoperea gura cu sărutări pătimaşe.

Amândoi rezistară.

Mai târziu, ea se aruncă cu faţa în jos, goală, pe patul lui.

– Mă ridic şi mă îmbrac imediat.

– Nu te grăbi, îi spuse el admirându-i scaietele. Îmi place priveliştea.

– Care-i treaba cu tipii şi cu fascinaţia lor pentru tatuajele fetelor?

– Habar n-am.

– Cred că e factorul Xena. Femeia războinică.

– Nu ai un costum de piele negru în două piese, nu?

– E la curăţătorie. Avery îşi ridică alene capul pe braţe, gândind cu voce tare: Poate că ar trebui să-mi mai fac un tatuaj.

– Nu. Apoi, studiindu-i fundul în timp ce se îmbrăca, se mai gândi. Cum ar fi, ce tatuaj? Unde? De ce?

– Nu ştiu, trebuie să mă gândesc la asta. Problema cu localizarea pe fund este că eu nu-l văd aproape niciodată. Dacă tot treci prin procesul respectiv, ar trebui să fii în stare şi să vezi cu uşurinţă rezultatele. În plus, aproape nimeni altcineva nu-mi vede fundul, aşa că ce rost are? În afară de situaţia în care îl consider un fel de ritual secret de rebeliune adolescentină, cum de fapt a şi fost în primul caz.

– Ar fi o judecată prea matură.

– Un tatuaj matur.

– Cum spui tu. Avery se răsuci şi se ridică în şezut. Îmi place enorm duşul tău. Îmi placi tu enorm în duşul tău. Oftând lung şi leneş, se întinse după halatul albastru cadrilat. Trebuie să văd ce face supa.

– Rămâi aici în noaptea asta.

Cu halatul pus doar pe jumătate, se opri clipind nedumerită.

– În noaptea asta? Amândoi mergem mâine la lucru.

– Oricum mergem mâine la lucru. După bătaia cu bulgări, consumarea supei şi cel mai probabil nişte certuri în legătură cu fotbalul, vino înapoi cu mine. Rămâi aici în noaptea asta.

Îşi strânse halatul în jurul ei şi-l legă cu cordonul. Privi din nou în sus.

– Bine. O să mă duc să văd ce face supa înainte să mă îmbrac.

– OK.

În timp ce cobora scările, se întrebă ce putea face în legătură cu fluturii din stomac. Recunoştea senzaţia; o mai simţise şi altă dată.

Pe când avea cinci ani.

Să se îndrăgostească de Owen – din nou – era foarte probabil un lucru la fel de prostesc cum fusese şi atunci. Dar Intuiţia McTavish ştia ea ce ştia. Nu era deloc la fel de sigură de Inima McTavish.

capitolul 12

La începutul noului an, înarmată cu un bibliorafţ gros, Avery mai trecu o dată în revistă ceea ce considera acum, fără putinţă de tăgadă, ca purtând marca McT. Dar de data asta le avea pe Hope şi Clare cu care să se consulte şi eventual să-i dea sfaturi.

– Barul acolo. Lemn închis la culoare, ceva care să pară foarte serios şi impunător. Mă gândesc să încerc cu vorbe frumoase, laude, rugăminţi fierbinţi şi sex să-l conving pe Owen să-l facă el.

– Cum merge? se interesă Clare. Partea cu sexul.

– Uită-te la faţa asta, spuse Avery îndreptându-şi ambele degete mari spre propriul chip.

– Satisfăcută, relaxată, fericită. Şi doar puţin încrezută. Deci mi s-a răspuns la întrebare.

– Până aici e bine. Lumini acolo, acolo şi acolo, tonuri calde. Şi mă gândesc la o canapea mare de piele – poate maro-închis – în partea aceea, cu o măsuţă de cafea. Nişte scaune înalte, de bar în faţa ferestrei principale, scaune joase acolo şi acolo. Iar zona de trecere spre restaurant va fi exact acolo.

– O să fie minunat, zise Hope. Dar înainte să vorbim despre eşantioane de culoare şi blaturi trebuie să ne explici de ce nu te lauzi în legătură cu sexul mai sus

menţionat şi nici nu ne oferi detalii acelora dintre noi care nu au parte de aşa ceva.

– S-ar putea să aducă ghinion să vorbesc despre chestia asta şi să vă întristez şi mai tare.

– Te rog! Hope alungă cu un gest această posibilitate. L-am văzut pe Owen mai devreme şi faţa lui era satisfăcută şi relaxată şi fericită. Nu sunt sigură totuşi dacă era şi încrezut, căci se prea poate să fi mascat atitudinea asta. Te întâlneşti cu el diseară?

– Nu. Mai am doar o oră, după aia trebuie să mă duc la pizzerie. Am de lucru. Iar el este – de fapt, toţi sunt – extrem de ocupaţi în momentul de faţă. Se pregătesc pentru marea deschidere de peste câteva zile, lucrează la cealaltă clădire, fac planuri pentru asta. Am fost împreună aproape în fiecare seară de la Revelion încoace şi m-am gândit...

– Că ai nevoie de o pauză? sugeră Clare.

– M-am gândit că eu – noi – trebuie să luăm o pauză. Ştiţi şi voi cum pot fi eu. Întotdeauna intru într-o chestie de genul ăsta gândindu-mă că nu e mare lucru, că este distractiv, că e perfect normal. Îţi place tipul, ai încredere în tip, eşti atrasă de tip, aşa că te laşi dusă de val. Pe urmă, din cauza felului cum sunt construită, încep să-mi pun întrebări, dacă nu cumva ar trebui să fie mai mult, dacă asta e dragostea – cu D mare?

– Eşti îndrăgostită de Owen? vru Clare să ştie.

– Am... Fără a spune mai multe, îşi flutură o mână în dreptul inimii.

– Inima McTavish, dădu din cap Hope.

– Nu poţi avea încredere în ea. Dar adevărul este că îl iubesc pe Owen dintotdeauna. Îi iubesc pe toţi cei din familia Montgomery. E o chestie pe care o am în măduva oaselor. Aşa că este foarte posibil să fiu îndrăgostită. Ceea ce-mi dă un fals sentiment de certitudine. Dacă se transformă în acel D mare, s-ar putea să dea totul peste cap.

– De ce porneşti automat de la prezumţia că e imposibil ca şi pentru el să fie dragoste cu D mare?

– Nu ştiu, poate şi asta e ceva ce simt în măduva oaselor. Ridică din umeri şi apoi îi lăsă în jos învinsă. Cred

că în parte e vorba despre moştenirea pe care o am de la maică-mea, ceea ce mă deprimă îngrozitor.

– Tu nu eşti deloc ca maică-ta.

– Şi nici nu vreau să fiu, spuse Avery dând din cap către Clare. Ea înşela şi minţea şi folosea oamenii. Pentru ea sexul era o chestie foarte uşoară, cu siguranţă i se părea ceva absolut normal şi fără obligaţii. Prin urmare, partea din mine care nu suportă ideea de a ajunge ca ea ia sexul uşor, perfect natural, fără obligaţii, şi insistă să-l transforme în ceva mai mult. Ca un reflex. Sau un antidot. Pe urmă pot să mă răzgândesc fără probleme, căci dragostea cu D mare nu funcţionează aproape niciodată. E o prostie.

– Nu e, insistă Hope. Aşa eşti tu.

– Dar acum e vorba de cum suntem eu şi Owen. De fiecare dată când m-am implicat într-o relaţie cu un bărbat am ajuns să cer mai mult pentru că, ştiţi voi, am fluturi în stomac. Apoi fluturii s-au oprit, nu au mai bătut din aripi, şi mi-am dat seama că nu era el alesul. Era un tip foarte drăguţ – majoritatea au fost aşa – dar nu era el alesul, dacă există aşa ceva în realitate.

– Există, o asigură Clare.

– Poate. Acum am fluturi în stomac în ceea ce-l priveşte pe Owen, şi când se vor opri...

– De ce spui asta? Clare clătină din cap. S-ar putea să nu se oprească.

– Dacă e să ne luăm după cum au stat lucrurile până acum, singura necunoscută e momentul în care o să se întâmple. Nu vreau să transform totul în ceva mai mult ca să trebuiască după aceea să transform la loc în ceva mai puţin. Nu cu Owen. El înseamnă mai mult pentru mine decât furnicăturile din stomac sau problema cu mama.

– Cred că te subestimezi şi îl subestimezi şi pe el. Dar... Clare se uită la ceas. Nu pot să merg mai departe cu discuţia asta, căci trebuie să ajung acasă. Dar o să mai vorbim, spuse ea ameninţând-o cu degetul.

– N-am nimic împotrivă. Ar fi bine să încui pe-aici. Pot să merg cu tine la han, Hope, şi să mă mai uit

o dată la partea care-mi revine din meniul pentru seara de deschidere înainte să mă apuc de treabă.

– OK.

Ieşiră şi se despărţiră de Clare, care traversă Main Street. Avery merse mai departe cu Hope ca să traverseze St. Paul.

– E îndrăgostită, spuse Avery. O dragoste ca asta te face să priveşti lucrurile optimist şi te ajută să-i încarci şi pe ceilalţi cu acelaşi optimism.

– Dar de ce n-ai fi optimistă?

– Nu sunt chiar pesimistă – cel puţin nu cred. Mai degrabă sunt prudentă.

– Eu nu sunt îndrăgostită şi nici nu sunt încărcată de optimism, dar pot să-ţi spun că-mi place foarte mult să vă văd pe tine şi Owen împreună. Descuind uşa de la recepţie, Hope urmă: De asemenea, pot înţelege că ai vrea să iei o scurtă pauză de reflecţie. Sexul poate fi uşor şi perfect natural, dar poate şi să-ţi înceţoşeze mintea. Prin urmare, limpezeşte-ţi mintea o zi sau două.

– Exact asta e. „Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Hope cea practică", gândi Avery. E o pauză pentru limpezirea minţii, rosti ea cu voce tare.

– Fac nişte ceai în timp ce trecem în revistă meniul.

– Faci ceai la han. Avery se căţără pe un scaun înalt lângă consolă. Şi vorbim despre meniul pentru inaugurare. Acum un an nici măcar nu visam asta. Tu nici măcar nu locuiai în oraş.

– Acum un an credeam că viitorul meu înseamnă Wickham Hotel şi Jonathan.

– Aveai fluturaşi în stomac?

– Nu. Gânditoare, Hope puse ceainicul la fiert. Dar credeam că-l iubesc. Într-adevăr aveam încredere în el, îl admiram, mă simţeam bine cu el. Aşa că mă gândeam că-l iubesc. El ştia asta. Ştia că aveam încredere în el, îl admiram, aveam sentimente pentru el – şi ştia că eu credeam că ne putem construi un viitor împreună.

– Păi de ce nu ai fi crezut?

– De ce nu aş fi crezut? recunoscu şi Hope, dar fără să mai aibă acea amărăciune în voce pe care trebuise să şi-o înghită de mult prea multe ori. Făceam totul împreună, doar că nu locuiam împreună. Îmi spunea că mă iubeşte, vorbea despre viitor cu mine.

– Îmi pare rău, Hope. Tot mai suferi din cauza asta?

– Nu... poate doar puţin, mărturisi ea în timp ce aşeza cănile. Acum mai degrabă din cauza orgoliului rănit decât de altceva. El m-a folosit, şi asta chiar mă scoate din sărite. Nu cred că a intenţionat s-o facă, nu de la bun început. Dar în acele ultime luni m-a minţit şi m-a folosit, şi în cele din urmă m-a făcut să mă simt ca o proastă. Asta doare. Să te facă cineva să te simţi ca o proastă.

– El e prostul. Eu nici măcar nu aş vrea să rănesc pe cineva în felul ăsta.

– Nici nu ai putea. Nu ai chestia asta în sânge, Avery.

Spera şi ea că nu, dar din când în când, grijile în legătură cu asta o făceau să nu poată dormi nopţile.

În localul ei închis, liniştit, Avery îşi puse un şorţ şi începu procesul de deschidere. Porni cuptoarele, puse de cafea. Porni casa de marcat şi verifică nivelul de gheaţă din aparatul corespunzător. Mişcându-se din bucătăria deschisă în cea închisă şi înapoi, îşi reumplu recipientele cu toppinguri, îşi notă să mai comande nişte cutii pentru livrări, desfăcu ambalajul unui sul de mozzarella.

După ce mută nişte tăvi cu aluat în frigiderul de sub tejghea, calculă că până la prânz trebuia să facă altul. Îşi scoase oalele mari cu sos şi le puse la foc scăzut. Decise că avea mai puţin sos marinat decât voia, aşa că strânse toate ingredientele necesare.

Se opri brusc atunci când auzi o bătaie în uşă. Iritată, simţi fluturatul de aripi din stomac în clipa în care îl zări pe Owen prin geam. El ridică o cheie şi, când ea dădu din cap, o folosi pentru a descuia uşa din faţă.

– Pari foarte ocupată.

– Nu chiar. Nu prea mai avem sos marinat.

– Pot să lucrez puţin aici, la tejghea? Este prea mult zgomot la brutărie, iar la han au început să facă tururile cu ziariştii.

– Sigur. Vrei nişte cafea?

– O să iau imediat. Puse jos servieta şi un tub lung, îşi scoase haina şi căciula de schi de pe cap. Îşi trecu mâna prin păr, apoi înconjură tejgheaua, îi luă faţa în mâini şi o sărută. Bună!

– Bună.

– Miroase frumos.

– E cel mai bun sos marinat din ţinut.

– Eu vorbeam despre tine, dar nici sosul nu e rău. Vrei şi tu cafea?

– Sunt superocupată până pun totul pe roate. Dar tu nu trebuia să faci parte din echipa care le prezintă ziariştilor hanul?

– Păi, şi da, şi nu. Se îndepărtă să-şi ia o cană ridicând vocea când ea deschise o conservă uriaşă de roşii decojite. A venit destulă lume. Hope cunoaşte lume la Washington şi în Philadelphia, aşa că am atras interesul multora, nu doar de la ziarele locale. Ceea ce este bine pentru noi.

– Foarte.

– Mama şi Carolee se ocupă de ei împreună cu Hope, iar noi, restul, facem ce e nevoie când e nevoie.

– Grozav!

El rămase în picioare urmărind-o cum amestecă şi adaugă ierburi.

– Nu trebuie să măsori?

– Nu, spuse ea simplu.

– M-am uitat la meniul pe care l-ai conceput pentru localul nou. Cum de ştii să faci atâtea lucruri?

Avery îi aruncă o privire piezişă pe care Hope ar fi calificat-o drept „arogantă".

– Mă pricep la o mulţime de lucruri.

– Presupun că trebuie să-ţi testezi creaţiile pe un voluntar.

– Aşa crezi? Şi tu te-ai oferi? se interesă ea aruncându-i o privire scurtă.

– Măcar atât pot face.

– Aşa eşti tu, generos până la prostie. De fapt, nu era chiar o idee rea, se gândi tânăra femeie. Era acelaşi lucru cu testatul fiecărei camere de la han înainte de a-l deschide. Sunt liberă luni seara.

– Mie îmi convine.

– Ce comanzi?

– Ce vrei tu să faci.

– Nu, mai uită-te o dată la meniul propus, fă o comandă – salată, aperitiv, antreu. Tot ce vrei. Când lucrurile vor fi pe bune o să am un maestru bucătar şi mai mulţi oameni care să se ocupe de detalii, dar testarea ar trebui să-mi dea câteva repere. În plus, ar trebui să încerc diferite feluri pe diferiţi oameni ca să fac modificări cât se poate de repede.

– Că veni vorba de modificări. Mai ai mult aici?

– Am terminat.

Dar acum putea face aluatul ca să mai economisească timp după-amiază.

– Vreau să-ţi arăt ceva.

– Trebuie să o faci repede, îi spuse în timp ce-şi ştergea mâinile. Ar trebui să-i dau bătaie şi să fac nişte aluat cât mai am timp. Şi nu aveai şi tu ceva de făcut? adăugă în timp ce se apropia de frigider. Hotărând că voia nişte cafeină, dar rece, scoase o Cola dietetică.

– Asta e parte din ce am de făcut.

Owen deschise tubul, scoase nişte schiţe şi le desfăşură pe blat.

– Aceea e clădirea cu brutăria? Într-adevăr nu am avut ocazia să... Avery se opri brusc imediat ce apucă să citească numele: Restaurantul şi Crama MacT's. Scrie MacT's!

– Ăsta-i numele pe care l-ai spus, nu? Poţi să-l schimbi dacă vrei. Poţi să schimbi orice chiar şi pe schiţe. Ăsta este exemplarul tău. Beckett e prins toată dimineaţa, dar o să vină să ţi le prezinte şi ţie. Pentru moment, pot eu să-ţi răspund la majoritatea întrebărilor pe care le-ai avea şi să-ţi explic dacă nu înţelegi ceva.

– Schiţele mele.

– Exact.

– Stai puţin.

Începu să se învârtă, țopăind în jurul sufrageriei. Sări, se răsuci, aruncându-și membrele în toate părțile, amintindu-i de vremea când era majoretă la liceul Boonsboro High. Când se aruncă în mâini, el tresări și apoi izbucni în râs.

– Iisuse Hristoase, Avery. Tot mai poți face asta?

– Așa se pare.

Scoase un strigăt victorios și se aruncă asupra lui.

El o prinse clătinându-se un pic în timp ce ea lovea aerul cu pumnii.

– Speram că o să ai ceva mai mult entuziasm.

– Cum ți se pare entuziasmul ăsta?

Își încleștă brațele în jurul lui, picioarele în jurul lui și gura de a lui.

– Nu-i rău. Owen începu să se învârtă. Nu este rău deloc.

– Nici măcar nu le-am văzut. Trebuie să le văd!

Începu să se zbată să scape din strânsoare și aproape căzu pe schițe.

– Pot să-ți explic, începu el, dar ea făcu un gest că nu era nevoie.

– Crezi că nu sunt în stare să citesc niște schițe? Practic am dormit în pat cu cele pentru Vesta. E bine, e bine, mormăi ea. O să vreau să mut frigiderul acesta de aici, aici. Lasă mai mult loc pentru circulat în bucătărie, plus că o să am nevoie de o masă aici, lângă mașina de spălat vase.

El scoase un creion din servietă.

– Marchează poziția.

Avery o însemnă și mai făcu unele mici modificări.

– Deschiderea de aici, asta e bună. Atât chelnerii, cât și clienții pot trece ușor dintr-un spațiu în altul. Se poate sta la bar, se poate bea ceva cu un prieten. Uite-așa o să le vină ideea: „Și apoi, ce zici, ce-ar fi să luăm și cina?"

– E un bar mare.

Ea dădu din cap hotărâtă.

– Trebuie să pară impunător.

– Tu trebuie să-mi spui exact ce vrei acolo. Lemnul, modelele, stilul, ca să pot face un anumit design pentru tine.

– Tu o să-l construieşti?

– Aşa m-am gândit. De ce?

– Voiam să te conving prin sex să faci asta.

– Acum, dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să fiu cam ocupat.

Izbucni în râs şi se întoarse să-l cuprindă în braţe. La naiba cu toate pauzele de limpezire a minţii.

– Owen!

– Bine, poate nu chiar atât de ocupat.

Ea îl ţinu strâns şi închise ochii.

– N-o să vă dezamăgesc.

– Nimeni nu crede c-ai putea să o faci. În nici un caz.

Avery clătină din cap şi se uită în sus la el. Era vorba de mai mult decât o clădire, o afacere. Era vorba despre Owen şi despre acei fluturi din stomac.

– N-o să te dezamăgesc.

– Bine.

Dând din cap, îşi lipi din nou fruntea de pieptul lui. Fundaţii vechi, etape noi gândi ea. Cine ştie ce se putea construi?

– Trebuie să-mi fac aluatul.

– Cât faci tu asta eu o să dau nişte telefoane în linişte. O mai strânse o dată în braţe. Cât despre astea, zise el arătând înspre schiţe, o să ia ceva timp. Să fac schimbările, să programez utilajele, să obţin autorizaţia. Plus că în momentul de faţă ne concentrăm asupra celeilalte clădiri.

– Nu contează absolut deloc cât va lua să o facem. Se gândi la el, la ei, la viaţa lor pe care o împărţeau deja de o bună bucată de timp. Contează cât va dura.

Imediat după ce deschise localul, Hope intră grăbită pe uşă.

Avery tocmai punea nişte felii de ardei gras pe o pizza mare.

– Salut. Cum merge treaba la Hollywood?

– E bine. Până acum totul a mers ca pe roate. Acum fac niște interviuri și niște filmări cu familia Montgomery. Am zece minute la dispoziție.

– Stai jos.

Avery vârî tava cu pizza în cuptor.

– M-am gândit să trag o fugă până aici și să-ți spun în loc să-ți trimit mesaj. O grămadă de jurnaliști și alți invitați au întrebat unde pot lua prânzul, așa că le-am vorbit în termeni foarte elogioși despre Vesta.

– Mulțumesc pentru laude. Ce bine că am mai făcut niște cocă în plus!

– Ideea e că vreo doi s-au gândit să filmeze și să ia niște interviuri și prin împrejurimi. Să înceapă aici. Cu tine.

– Cu mine?

– Și poate să facă și niște fotografii.

– Cu mine? Nu pot face asta. Uită-te la mine. Am sos pe șorț. Nu m-am spălat pe cap de dimineață. Nu am nici un fel de machiaj.

– Sosul se potrivește, face parte din meseria ta. Părul arată bine. Acum mai am la dispoziție nouă minute. Pot să-ți fac un machiaj în șase. Să-i dăm drumul.

– Dar comenzile – la naiba! Chad, vezi că sunt două pizza mari în cuptor care trebuie livrate. Ocupă-te de ele. Sunt înapoi în cinci minute.

– Șase, o corectă Hope.

– Șase, strigă Avery în timp ce fugea spre ușă. De ce nu mi-a spus nimeni că e posibil să se întâmple așa ceva? Nu aș fi fost nemachiată.

– Șase minute, poate mai puțin. Zeii te-au înzestrat cu o piele minunată. O să-ți fardez puțin ochii ca să-i pun în evidență și-ți dau cu puțină pudră ca să mai atenueze strălucirea din cauza transpirației.

– Strălucesc! Disperată, Avery dădu în lături ușa apartamentului ei și intră ca o vijelie în baie. Sunt îmbrăcată cu un tricou vechi.

– Lasă că ai șorțul pe deasupra.

Concentrată, Hope deschise rapid sertarul cu instrumentele deșertăciunii.

– Șorțul cu sos pe el.

– Ţi-am spus că sosul e un lucru bun. E ca un element de recuzită. Stai jos, ordonă ea. E o chestie foarte simplă. Nu e un test de fotogenie pentru un film important. E vorba de câteva secunde la ştirile de seară.

– O, Doamne!

– Linişte. De ce nu poţi să-ţi organizezi produsele de machiaj pe categorii? Pentru ochi, buze, obraji?

– Nu mă lua cu chestii dintr-astea când sunt pe punctul de a face o criză de nervi. De ce am folosit culoarea asta ca să-mi fac părul?

– De ce foloseşti orice culoare ca să-ţi faci părul când din start ai o culoare naturală atât de minunată?

– Din cauza obişnuinţei, iniţial. A fost iniţial din cauza obişnuinţei, dar acum s-a transformat într-un fel de dependenţă. Ajută-mă.

– Taci din gură şi închide ochii.

Hope puse fard de ochi de mai multe nuanţe, le uniformiză, trase o linie cu creionul dermatograf, o atenuă.

– Nu ţi-am spus să-ţi cumperi un aparat de ondulat genele?

Temătoare, Avery deschise un ochi.

– Mi-e frică de ele.

– Treci peste asta. Priveşte aici.

Ridică genele cu un deget şi pe urmă puse mascara.

– De ce tu arăţi întotdeauna atât de pusă la punct? se plânse Avery. De ce eşti atât de frumoasă? Te urăsc.

– Vezi că pot să-ţi fac nişte obraji de clovn.

– Te rog, nu!

– Ai o piele ca de porţelan. Eu te urăsc pe tine. Rapidă şi îndemânatică, Hope dădu nişte blush cu pensula. Şi pentru numele lui Dumnezeu, cumpără-ţi un ondulator pentru gene. Şi un creion de contur pentru buze. Relaxează-ţi mandibula. Alese un ruj din cele două duzini amestecate cu celelalte lucruri în sertar, mai puse nişte pudră translucidă şi o estompă. Am terminat, şi chiar în patru minute.

– Pizzele mele!

– Se ocupă Chad. Ia uită-te.

Avery se ridică şi studie rezultatele în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii îi păreau mai mari, mai albaştri, obrajii mai conturaţi, buzele mai trandafirii.

– Eşti un geniu.

– Da, sunt.

– Dar părul meu...

– Lasă-l. Douăzeci de secunde. Hope îi prinse iute părul cu o clamă şi dădu din cap. Nestudiat, aproape neglijent şi doar un pic sexy.

– Tricoul...

– Este în regulă. Alţi cercei. Treizeci de secunde. Se repezi să deschidă sertarul cu cercei. Cercetă rapid conţinutul cu ochii îngustaţi ca să se concentreze mai bine. Ăştia. Puţină strălucire, puţin balans, şi mai sunt şi de la magazinul de suveniruri. Reprezintă o simbioză perfectă.

Ea puse unul în timp ce Avery se ocupa de celălalt.

– N-ar trebui să...

– Gata, declară Hope apucând-o de mână. Acum concentrează-te la altceva. Vrei ca reporterii să menţioneze mâncarea excelentă şi servirea rapidă şi prietenoasă într-o atmosferă veselă, nu-i aşa?

– Aşa e, aşa e. Dumnezeule, ce proastă sunt. Nu contează cum arăt. Sigur contează, dar trebuie să-mi avertizez angajaţii. Ar trebui să o chem pe Franny.

– Da, n-are cum să strice. Trebuie să plec.

– Mulţumesc pentru tot. Pe bune.

Pe la ora unu era deja prea ocupată ca să-şi facă griji în legătură cu tricoul, sosul de pe şorţ sau dispariţia rujului de pe buze. Se concentră asupra pizzelor, făcând o şarjă după alta, şi-i mulţumi lui Dumnezeu că exista Franny, care venise imediat şi acum onora comenzile de paste şi salată.

Munci întruna; de fapt, chiar avu două interviuri în timp ce se afla la blatul de lucru. Şi, în plus, frământă nişte aluat la cerere ca să fie filmată.

Şi chiar se gândi câteva secunde la perspectiva minunată de a avea propriul ei local în Washington.

La trei, după ce se termină toată nebunia, luă prima pauză pe ziua aceea prăbuşindu-se în separeul din spate cu o sticlă de Gatorade în mână.

Făcu un semn vag de salut când intră Clare.

– Cred că mi-am epuizat toate mineralele din corp. Au venit şi la tine?

Clare ridică paharul cu capac pe care-l luase de la librăria ei.

– Puţin café latte cu o porţie dublă de espresso.

– Asta-mi răspunde la întrebare.

– Cu toate astea, a fost bine. A fost bine pentru librărie, pentru han, pentru oraş, cred.

– Pun pariu că Hope nu a trebuit să tragă o fugă până la tine să-ţi facă machiajul.

– Nu, dar eu nu lucrez într-o bucătărie încinsă toată ziua.

– Ăsta-i un răspuns bun.

– Reporterița de la *Hagerstown Magazine* vrea să facă şi o continuare. Cu tine, cu mine şi cu Hope.

– Cu noi? Ce fel de articol?

– Despre trei femei, trei prietene. Una care conduce o librărie, una care conduce un restaurant – în curând două – şi una care conduce un hotel.

– Eu nu vreau să apar purtând un şorţ pătat.

– Pătat, adică pătat de sos, sau pătat la figurat, că te simţi cu musca pe căciulă pentru ceva?

– Ghici. Zâmbind în colţul gurii, Avery îi arătă şorţul. Am avea mai mult timp de reacţie în cazul ăsta, nu? Nu o să mă mai confrunt iar cu situaţia aia gen „patru minute până la întâlnirea cu nemilosul aparat de filmat".

– Mult mai mult. Dacă e să fie, o să stabilim noi data şi ora. Va fi o reclamă excelentă pentru toate trei. Însă nu ştiu cum reuşeşte Hope să se descurce atât de bine. A venit cu unul dintre reporteri până la librărie. Arăta...

– Perfect.

– Perfect. Şi relaxată. De-abia aştept să văd cum vom apărea la ştiri în seara asta şi pe urmă în ziar. Beckett o să ia copiii de la şcoală – sau deja a făcut-o. A spus că au nevoie să petreacă nişte timp singuri, ca între băieţi.

Avery se înmuie.

– Ai dat de o pepită de aur, Clare.

– De un munte întreg. De asemenea mi s-a ordonat să iau nişte spaghetti şi chifteluţe de la Vesta. Porţii ca pentru nişte bărbaţi.

– Putem să te ajutăm cu chestia asta.

– O să am nevoie de ajutor în mai multe privinţe, şi destul de curând. După deschidere nu-mi vor mai rămâne decât două luni până la nuntă. Ştiu că nu facem nimic ieşit din comun, dar...

– Totul trebuie să fie minunat.

– Începând cu rochiile. A mea, a ta şi a lui Hope.

– Ne luăm o zi liberă. Spune tu când, şi mă ocup eu.

– Cel mai bine îmi convine ziua de joi – cât se poate de repede după deschidere. Trebuie să verific şi cu Hope. Aş putea să mut nişte chestii şi să o fac şi într-o miercuri dacă e mai bine aşa.

– Oricum ar fi, nici o problemă din partea mea.

– Am vorbit cu Carol de la Mountainside despre flori. În linii mari, totul e aranjat. Mai rămâne mâncarea.

– De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup? O să încropesc ceva şi pe urmă o să poţi să modifici pe alocuri, să schimbi complet, să elimini sau să adaugi ce vrei tu. Pot să-ţi ofer un punct de pornire.

– Mi-ai luat o mare greutate de pe umeri. Mulţumesc. Aplecându-se în faţă, Clare zâmbi strălucitor şi-i luă mâinile prietenei ei. Mă mărit, Avery.

– Aşa se zvoneşte.

– Totul se petrece atât de repede! Îţi aminteşti ziua în care au început să lucreze la han? Ni se părea că va dura o eternitate. Şi acum e gata. Eu mă mărit, Beckett termină casa. Mă uit la faianţă, şi robinete, şi lumini.

– Ai emoţii?

– Nu, nu am emoţii. Sunt puţin copleşită, ici-colo. Nunta, o casă nouă şi, dacă lucrurile vor merge cum sperăm noi, o să fie şi un bebeluş pe drum în câteva luni.

– Toate ţi se potrivesc de minune.

– Toate mă fac să mă simt minunat. Tu ai emoţii?

– În legătură cu ce?

– Cu tine şi cu Owen.

– Nu. Nu, nu pot spune chiar că am emoţii. Dar poate că da, poate că şi eu sunt puţin copleşită. Acum îmi zic: evident, totul e normal şi perfect. Pe urmă mă gândesc panicată: ce urmează? Îşi propti bărbia în pumn. Apoi mă întorc la „evident". Suntem prieteni de când eram copii şi acum ne privim unul pe celălalt într-o cu totul altă lumină. Asta e puţin copleşitor. Dar poate că e de bine. Altfel poate că ar fi prea uşor ca acel „evident" să se transforme în „şi ce dacă"?

Înainte să se lase din nou pe spătarul scaunului, Clare îi strânse rapid mâna.

– Tu crezi că eşti nepăsătoare cu restul lumii. Nu ştiu de unde ai scos asta. Te cunosc de mult timp şi niciodată nu ai fost aşa. Eram destul de apropiate în liceu, dar nu cine ştie ce. Aveam grupuri diferite de prieteni, deşi împărţeam conducerea echipei de majorete.

– Hai, Războinicii!

– Hai, Războinicii. Dar când m-am întors acasă după ce Clint a fost ucis, mi-ai stat alături. Am putut conta pe tine, Avery. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Nici acum nu ştiu ce m-aş face.

De data asta Avery o luă de mână pe Clare.

– Nu va trebui să afli niciodată.

– Nici tu. Tu nu eşti genul „şi ce dacă", Avery. Nu în ceea ce priveşte oamenii din jur. Trebuie să mă întorc. În jur de cinci, trec să iau porţiile de spaghetti şi chifteluţele pentru bărbaţi.

– Ţi le trimit eu ca să te scutesc de un drum.

Avery mai stătu singură un moment. Pauza fusese suficientă, îşi zise ea. Şi îşi făcuse destule griji despre ce se putea întâmpla mai târziu în loc să se bucure de ce avea în prezent.

Îşi scoase telefonul şi-i trimise un mesaj lui Owen.

Termin într-o oră. Vrei să vii la mine să împărţim o sticlă de vin şi o plăcintă mare?

Îşi termină băutura şi-şi roti umerii obosiţi. Apoi zâmbi când primi mesajul de răspuns de la el.

Termin curând, beau o bere cu Ry la localul tău. Vin să te conduc acasă.

– Da, condu-mă acasă, Owen. Aşa face un iubit bun.

Se ridică, ţopăi încântată şi pe urmă se întoarse la treabă.

capitolul 13

De la gerul pătrunzător al dimineţii când urma să se inaugureze Hanul BoonsBoro până la frigul ce-ţi făcea dinţii să-ţi clănţănească în gură de după-amiază, Avery făcu socoteala că alergase vreo treizeci de kilometri făcând ture înainte şi înapoi peste Main Street.

Pentru nimic în lume nu ar fi ratat vreun metru din distanţa asta.

Toată ziua, Hope şi Carolee dereticaseră şi lustruiseră hanul până ce fiecare centimetru pătrat ajunsese să sclipească. De fiecare dată când Avery se repezea într-acolo, apăreau alte flori pe mese, pe poliţele de deasupra căminelor şi chiar pe pervazurile mai late din sufragerie. În curte şi pe terase se aflau multe scaune, pe când în interior focurile ardeau trosnind vesel în cămine.

La un moment dat, Avery trecu în grabă cu nişte tăvi cu mâncare în timp ce Hope – în blugi şi tricou – semna de primire pentru farfuriile şi paharele închiriate.

– Mă întorc, îi spuse Avery. Cineva din echipa mea va aduce restul şi pe urmă altele pe măsură ce va mai fi nevoie.

– Ne-am încadrat perfect în timp. Carolee tocmai a plecat acasă să se schimbe.

– O să fac şi eu asta, dar în maximum o oră sunt înapoi.

– Nu e nevoie să te grăbeşti, o linişti Hope, stăpână pe situaţie, ca de obicei. Stăm bine.

– De ce oare mă agit atâta?

Într-un suflet, Avery se repezi afară pe uşă şi traversă strada înapoi.

Peste cincizeci şi cinci de minute, cu geanta cu lucrurile de care avea nevoie pentru a rămâne peste noapte şi cu o expresie de superioritate pe faţă datorată timpului scurt în care se mobilizase, apăru din nou. Hope se ocupa de sticlele de băutură de la bar. Şi purta o rochie roşie absolut mortală.

– Te-ai îmbrăcat! Arăţi nemaipomenit. Nu e corect. Acum iar te urăsc.

– Mi-am calculat timpul. Nu am vrut să trebuiască să fug sus şi să mă termin de aranjat după ce vine familia Montgomery. Ceea ce se va întâmpla dintr-un moment în altul.

– Se presupunea că eu voi fi gata prima. M-ai supărat la culme.

– Lasă că o să-ţi treacă. Hope îşi arcui sprâncenele sub bretonul dat cu gel şi făcu un semn din mână. Aş putea să-ţi atrag atenţia că ai doi pantofi diferiţi.

– Pe care să-i păstrez? Încercând să-şi dea seama, Avery se lăsă pe tocuri şi se ridică pe vârfuri făcând nişte piruete rapide. Nu mă pot hotărî. Plus că nici rochia nu se potriveşte, nu-i aşa? E gri.

– Nu e gri. E argintie. Îmi plac mult paietele strălucitoare de pe corsaj. De unde ai luat pantofii ăia bleu ca safirele? Îi vreau eu.

– I-am cumpărat anul trecut într-un moment de slăbiciune. Nu i-am purtat până azi. Nu am fost sigură dacă...

– Da, eşti bine. O să-ţi spun eu un motiv de supărare. Porţi la picior un număr întreg mai mic decât mine. Altfel ţi-aş fi luat pantofii ăia chiar dacă ar fi trebuit să mă lupt cu tine pentru asta. La urma urmei, poate ţi-i iau şi aşa.

– Atunci rămân pantofii bleu. Pot să pun chestiile astea, inclusiv perechea respinsă de încălţări negre, undeva la tine?

– Sigur, du-te.

– Cobor imediat să-ţi dau o mână de ajutor.

Îşi scoase ambii pantofi şi alergă pe scări în picioarele goale. Băgă geanta şi pantofii pe uşa camerei lui Hope şi se încălţă din nou cu cei negri.

Cum uşa de la Penthouse era deschisă, se strecură în aerul rarefiat de acolo. Erau o mulţime de flori, peste tot sub ferestrele din salonaş, pe policioara din baie, şi chiar şi mai multe în dormitor. Totul lucea şi sclipea.

Nu-şi putea imagina ce simţea familia Montgomery, nu acum când ea era atât de plină de mândrie şi satisfacţie, deşi nu făcuse nimic altceva decât să-i urmărească evoluţia. Şi mai dăduse câte o mână de ajutor pe ici, pe colo.

Coborî încet trecându-şi uşor mâna pe balustrada de fier.

Voia mai mult, aşa că o luă spre Nick & Nora. Avea să rămână acolo peste noapte, gândi ea, cu Owen. În patul acela frumos, cu miros de flori şi cu străluciri de cristal.

Aveau să facă dragoste acolo, în întunericul sclipitor, fiind primii care să se dorească şi să se iubească în acea cameră. I se părea ceva magic.

Se răsuci la zgomotul de paşi şi îi zâmbi lui Owen.

– Tocmai mă gândeam la tine, şi iată-te. Şi chipeş pe deasupra.

Atât de chipeş în costumul lui închis la culoare, cu o cravată care se asorta perfect cu rochia ei.

– Mă surprinzi din nou, Avery.

Zâmbetul ei deveni şi mai cald.

– Seara aceasta merită un stil aparte, iar noi suntem cu siguranţă nişte persoane cu mult stil. Mă gândeam la cum trebuie să vă simţiţi tu şi familia ta. Trebuie să fie o senzaţie extraordinară, de vreme ce eu sunt atât de mulţumită fără să fi făcut nimic.

– Ba da, ai făcut. Ai făcut o mulţime de transporturi, ai hrănit oameni, ai făcut curăţenie. Ne-ai ajutat să o aducem aici pe Hope.

– Ai dreptate. Şi am mai şi reuşit să repar lampadarul acela strălucitor de una singură. Îi aruncă o privire rapidă. Ochii îi sclipeau aproape la fel de strălucitori. O mare chestie, zâmbi ea.

– Aşa cred şi eu. Am ceva pentru tine.

– Pentru mine?

– Ceva ca semn de mulţumire pentru tot ajutorul pe care ni l-ai dat ca să ajungem unde suntem acum, în seara aceasta.

– Un cadou? Cu vocea plină de surprindere, păşi înspre el. N-am făcut nimic pentru vreun cadou – dacă luăm în considerare chiar şi asamblarea lămpii –, dar îmi place foarte mult să primesc. Aşa că o să-l accept. Dă-l încoace.

El scoase o cutiuţă din buzunar, apoi luă hârtia în care era învelită şi pe care ea o sfâşiase grăbită, făcând-o cocoloş în timp ce Avery deschidea capacul.

– O! Vai, Doamne, e minunat!

Cheiţa fină de platină atârna pe un lanţ subţire împodobit cu mici diamante.

– Am văzut-o şi m-am gândit că asta este. E un cadou simbolic. Cheia de la Hanul BoonsBoro. O poţi folosi oricând.

– E minunat şi faptul că te-ai gândit la asta. Mulţumesc. Mulţumesc, mai spuse o dată ridicându-se spre el pentru un sărut. Îmi place foarte mult. Primele mele diamante.

– Chiar aşa? Sunt destul de pricăjite.

– Nici un diamant nu e pricăjit. Vreau să mi-l pun acum.

– Te ajut eu.

Trecu în spatele ei încercând să desfacă încuietoarea. Ea ridică o mână către cheiţă, admirându-se în oglinda înaltă cu ramă de argint. Apoi atinse tandru mâna lui de pe umărul ei.

Nu-şi găsea cuvintele, nu acum când văzuse reflectată în oglindă imaginea lor împreună.

Fluturii din stomac îşi înteţiră din nou bătăile aripilor când privirea lui o întâlni pe a ei. Apoi ceva nou, o vibraţie înceată şi constantă, se răspândi prin ea, peste tot, până ce o simţi şi în tălpile picioarelor.

– Owen. Indiferent ce ar fi putut spune dispăru ca prin farmec când văzu umbra din oglindă. Owen, repetă ea.

– Da, văd.

Avery înghiţi în sec.

– Ce vezi?

– Pe ea. Pe Elizabeth.

– Eu văd o umbră. O siluetă.

– Eu o văd pe ea. Zâmbeşte, dar are lacrimi în ochi. Ea... Îmi face semn din mână? Asta – nu, de fapt îmi arată mâna. Mâna stângă. Un inel. Are o pietricică roşie.

– Un rubin?

– Nu cred, pare mai închis.

– O granată.

– Poate. Da, poate. Un inel de logodnă? În mintea lui auzi cuvântul uşor ca o dorinţă şoptită. „Billy". Ai auzit asta?

– Nu. Simt mirosul caprifoiului, îi văd silueta, cred. Sau cel puţin am văzut-o, spuse Avery când umbra se estompă. Ce-ai auzit?

– I-a rostit din nou numele. Billy.

Avery se întoarse.

– Un inel, un inel de logodnă, spui...

– E doar o presupunere.

– Ţi-a arătat inelul, pe urmă ai auzit-o rostindu-i numele. Pun pariu că e un inel de logodnă. Ea şi Billy urmau să se căsătorească. Trebuie să-l găsim de dragul ei, Owen.

Insistenţa din vocea ei şi din gestul cu care întorcându-se îi prinse braţele îl uimiră.

– O să fac tot ce pot.

– Atâta amar de timp, murmură Avery. Atâta amar de timp să reziste.

Îşi dădea seama că asta îi dădea speranţă. Speranţa că dragostea putea într-adevăr să fie cea mai importantă. Suficient de importantă încât să dureze.

– N-am avut destul timp să pun toate lucrurile cap la cap, şi probabil acesta este motivul pentru care nu am ajuns nicăieri. O să fie mai bine după seara asta. Şi trebuie să coborâm. Chestia aia cu tăiatul panglicii va fi cam în douăzeci de minute.

– I-am spus lui Hope că o să cobor îndată să o ajut şi m-am luat cu altele. Atinse din nou cheiţa cu mâna. Mulţumesc încă o dată.

– Se potriveşte foarte bine cu rochia. Owen o mângâie pe umăr absent. Dă-i drumul. Cobor şi eu imediat. Voia un moment, doar un moment în care să fie singur, astfel că se îndreptă spre Elizabeth & Darcy.

– Îmi pare rău, murmură el. Am fost foarte ocupat cu pregătirile pentru seara asta şi cu toate chestiile astea ale... „vieţii" părea un termen nepotrivit. Diverse. Dar promit că voi continua să-l caut. Poate ar trebui să ştii şi tu că vom avea o mulţime de oameni aici în seara aceasta care se vor fâţâi de colo, colo şi vor intra şi în cameră. E o petrecere, înţelegi? Şi după aceea mama o să doarmă aici. E mama mea, aşa că... Am vrut doar să te anunţ. Se întrerupse şi clătină din cap. Beckett probabil a făcut-o deja. Deci e o noapte importantă pentru familia mea, pentru oraş. Trebuie să plec să mă ocup de ea.

I se păru că simte o atingere pe revere – aşa cum o femeie scutură reverele unui bărbat înainte de a ieşi.

– Ah... mulţumesc.

În drum spre uşă aruncă o privire în urmă, dar nu văzu nimic. Aşa că începu să coboare scările spre lumini, spre vocile care se auzeau.

După secole întregi de schimbări provocate de război şi de vreme, de paraginã, de eforturi şi trudă, vechiul hotel din piaţă îşi întâmpina din nou oaspeţii. Aceştia făceau turul camerelor care ofereau căldură şi sentimentul că erau bine-veniţi, se strângeau în grupuri lângă şemineurile în care ardea focul şi vorbeau cu vecinii în bucătăria deschisă.

Lumina umplea acum spaţiile prea multă vreme întunecate; vocile dădeau viaţă anilor de tăcere. Oaspeţii păşeau peste plăci frumoase de gresie şi lemn lustruit, se tolăneau pe o canapea crem ori sorbeau băuturi sub câte o arcadă. Cei suficient de curajoşi să înfrunte frigul ieşiră să admire curtea sau să se bucure de privelişte de pe o terasă elegantă.

Unii percepură mirosul uşor văratic de caprifoi, însă nu-l băgară deloc în seamă. De câteva ori simţiră o mângâiere pe umăr, dar se întoarseră doar ca să nu găsească pe nimeni acolo. De două ori Owen îşi conduse

prietenii prin casă şi găsi uşile dinspre terasa camerei Elizabeth & Darcy deschise. Le închise pur şi simplu în timp ce oaspeţii comentau în legătură cu patul sau faianţa minunată, sau razele de vitraliu pe care le arunca lampadarul.

– Termină, spuse el printre dinţi şi trecu mai departe.

Mai târziu verifică din nou, mulţumit să le găsească închise. Probabil era prea ocupată cu petrecerea ca să se joace cu el.

Chiar când se întorcea să plece, intră Franny. Purta pantaloni negri şi o bluză plină de volănaşe în locul obişnuitei combinaţii de blugi şi tricou şi mai adăugase şi un sacou negru strâns pe corp.

– Salut! Am mai adus nişte tăvi, iar acum îmi fac şi eu turul de onoare.

– Arăţi bine, Franny.

– Mulţumesc. Am vrut să mă aranjez puţin, de vreme ce tot fac drumuri înainte şi înapoi. Doamne, Owen... Uitându-se simultan parcă în toate direcţiile, Franny îşi trecu degetele peste scăunelul pentru picioare. Este atât de frumos totul! Pe bune, ştiu cât de mult timp şi câtă muncă a necesitat totul, dar jur că tot mi se pare un miracol.

– Mulţumesc. Suntem într-adevăr foarte mândri de ce a ieşit.

– Aşa şi trebuie. Am văzut până acum numai încăperile de la etajul acesta şi deja mă tulbură faptul că nu ştiu care-mi place mai mult.

Auzise toată seara variaţiuni pe tema aceasta, a sentimentelor pe care le nutreau vizitatorii, şi tot îl făceau să zâmbească.

– Şi mie mi se întâmplă acelaşi lucru. Vrei să te însoţesc într-un tur?

– Nu, e bine de una singură. E ca şi cum aş explora ceva, spuse ea râzând, şi îmi place enorm – plus că dau de oameni peste tot unde merg. Tocmai l-am văzut pe Dick în Eve & Roarke.

– Dick frizerul, sau Dick bancherul?

– Ha, ha. Eşti nostim. Dick frizerul. Şi i-am văzut şi pe Justine şi pe părinţii lui Clare în bibliotecă. Trecând

pe lângă el, intră în baie. O, uită-te la cadă! Zici că a ieşit acum dintr-un roman englezesc.

– Asta a fost şi ideea.

– E o idee minunată. Eu mă văd locuind practic în baia asta, ceea ce am spus cam despre toate încăperile pe care le-am văzut până acum. Nu-ţi face griji pentru mine. Întoarce-te la petrecere.

– E bine să mai iau şi câte o mică pauză.

– Da, probabil aşa e. Dacă tot te-am prins singur un minut, voiam să-ţi spun ce bine îmi pare să vă văd pe tine şi pe Avery împreună.

– Oh. Ah...

– Mă obişnuisem să vă consider doar simpli amici – cred că la fel ca toată lumea – aşa că a fost o surpriză. O surpriză foarte plăcută.

– A fost... o surpriză şi pentru noi. Cred.

– E foarte bine. Ea merită să fie fericită, şi tu s-ar putea s-o meriţi pe ea.

– Da, îmi dau toată silinţa.

– Îmi place silinţa asta. Ştii, eu ţin foarte mult la ea.

– Ştiu.

– Aşa, doar ca să ştii. Trecu înapoi şi îl bătu uşurel cu palma în piept. Dacă o faci să sufere, o să te trezeşti cu o doză sănătoasă de laxative în calzone. Şi nu vei şti când. Îşi arcui sprâncenele şi dădu din cap. Şi pentru că îmi placi şi sunt corectă, o să-i fac şi ei acelaşi lucru dacă se va întâmpla invers.

Poate ar fi fost mai prudent să comande gyros o vreme.

– Eşti uşor înspăimântătoare, Franny.

– Aşa, teme-te. Hai că trec mai departe.

În timp ce ea ieşea, Owen prinse râsete şoptite şi miros de caprifoi în spatele lui.

– Da, voi, femeile, sunteţi ceva de speriat.

Încă o dată dădu să iasă şi încă o dată se opri brusc. De data asta în cadrul uşii se afla Willy B. În cazul în care căpeteniile scoţienilor din munţi ar fi purtat costum şi cravate cu buline, cu siguranţă ar fi arătat cam ca Willy B. McTavish.

– Salut. O căutam pe Justine.

– Am auzit că era în bibliotecă. S-ar putea să mai fie încă acolo. E pe hol în stânga.

– Da, îmi duc aminte. Willy B. începu să-şi târşâie picioarele, semn sigur că era pe punctul de a spune ceva ce-l stânjenea. Ah, şi cum te-am prins singur un moment...

– Da, toată lumea vrea.

– Poftim?

– Nimic, nimic. S-a întâmplat ceva?

– Câteva lucruri. Intră agale în cameră şi aruncă o privire în spate. M-am gândit că ar trebui să vă spun – ţie şi fraţilor tăi – că Justine... a întrebat dacă eu aş... Mai făcu câţiva paşi uitându-se în jur. Aici. În noaptea asta. Aş sta aici. Ştii tu.

– Oh. „La naiba", gândi Owen. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Ei bine... mormăi el îndesându-şi mâinile în buzunare.

– Îmi dau seama că s-ar putea să te simţi uşor... eu mă simt uşor... dar... Bine.

– Da. Ar trebui să te întreb dacă tu – dacă asta este – dacă ţi-ai făcut nişte planuri? Sau ceva?

– Ţin foarte mult la mama ta. Şi l-am iubit pe tatăl tău.

– Ştiu. Ştiu că ai făcut-o.

– Ştiu că el ar fi vrut să am cumva grijă de ea şi asta am şi făcut. Şi... e o femeie extraordinară. O respect din toată inima. N-aş face nimic care s-o rănească în vreun fel. Mai repede mi-aş tăia mâna.

– OK, Willy B.

– OK. Uşor, uşor roşeaţa începu să-i pălească. O să vorbesc şi cu Ryder şi Beckett.

– Mă ocup eu de asta.

Altfel ar mai fi urmat încă o oră şi jumătate de bâlbâieli.

– Dacă poţi... Willy B. dădu din cap şi îşi drese vocea. Hm, tu şi Avery sunteţi... Avery a mea.

Aceeaşi barcă, alte vâsle, îşi zise Owen.

– Tot ce-ai spus tu adineauri despre mama mea? Pune-o pe Avery în loc. Înseamnă foarte mult pentru mine. Întotdeauna a însemnat mult pentru mine.

– Ştiu că aşa stau lucrurile. Şi pe urmă, întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine.

– Ei, da... Dumnezeule, trecuse doar o clipă, şi acum el era cel roşu la faţă şi stânjenit. Nu ştiu.

– Poate că tu nu ştii, dar eu da. La fel de bine cum ştiu că suferă în continuare în sufletul ei din cauza maică-sii, din cauza modului în care a părăsit-o. Aş vrea să ai grijă cu ea, Owen. A mai avut şi alţi iubiţi, dar tu eşti altfel. Ai în spate o anumită poveste şi nişte legături; în plus, a mai avut şi slăbiciunea aia pentru tine întotdeauna. E o fată puternică, draga de ea, dar are părţi sensibile şi poate fi rănită foarte uşor. Nu e prea greu să scapi din vedere acest lucru, aşa că... ai grijă. Cam asta-i tot.

Willy B. răsuflă uşurat şi îndelung, după care se uită în jur.

– Chiar că locul ăsta e absolut grozav. Puteţi fi mândri de ce-aţi realizat. Tommy e acolo şi se dă mare în faţa lui Justine şi a băieţilor. Se dă mare. Ar trebui să mă duc să văd.

Din nou singur, Owen se aşeză pe marginea patului. Era foarte mult, gândi el. Mult prea mult. Mama lui şi Willy B. Şi acolo, chiar acolo... Ideea asta îl făcu să sară din nou în picioare aruncând o privire furişă spre pat.

Poate era mai bine, la urma urmei, să nu se gândească deloc la asta.

Uşa dinspre verandă se deschise uşor.

– Acum că veni vorba, chiar că aş avea nevoie de nişte aer curat.

Ieşi afară şi şuieră uşor din cauza frigului. I-ar fi prins bine să aibă o bere.

Arăta bine, gândi el. Main Street. Ştia locul acesta de când se născuse. Se mai schimbase, firesc – se deschiseseră firme noi, se mai schimbase tencuiala, apăruseră vecini noi, copiii crescuseră aşa cum crescuse şi el însuşi. Dar strada rămăsese o constantă în viaţa lui.

Şi la fel era şi Avery. O constantă. Un fel de piatră de hotar.

Ea se schimbase. Probabil se schimbaseră împreună. Crescând, transformându-se, acumulând tot mai mult.

Studie Vesta, luminile, oamenii care se mişcau în spatele geamurilor.

Ea construise asta. Tot ce făcuseră ei fusese să-i pună la dispoziţie cochilia - piatra, lemnul - dar ea fusese cea care o adusese în acel stadiu. Iar acum avea s-o facă din nou.

Da, cu siguranţă era puternică şi deşteaptă şi dispusă să muncească din greu. Îi fusese foarte greu când o părăsise maică-sa. Cu toate astea ţinuse mereu fruntea sus, deşi el ştia al naibii de bine că mulţi copii o necăjeau tot timpul.

Îi pusese şi el la punct pe nişte idioţi din cauza asta. Nu credea că ea ştia, aşa cum ştia că odată, nu mult timp după ce Traci McTavish îşi părăsise familia, intrase în bucătărie, acasă, şi dăduse cu ochii de Avery bocind în braţele mamei lui.

Se dăduse înapoi şi ieşise, iar data următoare când o văzuse pe Avery, avea ochii uscaţi şi era stăpână pe sine. Rareori era altfel.

Willy B. avea însă dreptate. Cu siguranţă avea şi părţi sensibile, iar el trebuia să fie foarte atent.

Alţi iubiţi. Alţii, ceea ce îl făcea pe el - potrivit lui Willy B. - noul ei iubit. Sau cel actual. Sau...

De fapt nu prea se gândise la asta. Glumise, desigur, despre faptul că era primul. Acum, vorbele ţintite ale lui Franny, apoi ale lui Willy B., îl făcuseră să vadă lucrurile dintr-o perspectivă de ansamblu.

El nu-i dăduse niciodată întâlnire. Nu o dusese la film, la un concert, sau la vreo cină. Nici nu-i cumpărase vreodată flori.

Desigur, îi cumpărase un cadou, aşa că aici înscrisese nişte puncte. Dacă era să ţină scorul, ceea ce cu siguranţă nu făcea. Exact.

De obicei ea era cea care gătea pentru el. Sigur, îi plăcea să gătească, dar asta nu era chiar în ordine, nu?

Dacă voia ca asta să fie o relaţie adevărată, şi chiar voia, trebuia să se străduiască mai mult.

- Nu prea m-am străduit deloc, recunoscu el. Mare greşeală.

Era momentul să o ia de la început, hotărî el. Se întoarse ca să intre şi dădu cu ochii de sticla de Heineken aşezată pe masă.

– Cum dracu' ai făcut asta? Deşi simţise un fior pe şira spinării, ridică sticla şi luă o înghiţitură. Nu ştiu dacă să-mi fie frică sau să mă bucur. Dar mulţumesc. Mai luă o înghiţitură. Acum stau aici şi îngheţ bând o bere servită de o fantomă şi vorbind singur.

Clătinând din cap, ieşi din cameră şi încuie uşa. Luă berea şi o porni în jos pe scări ca s-o găsească pe Avery.

Ar fi trebuit să ştie că aceasta făcea ceva util. O găsi în salon, servind şampanie musafirilor.

– Unde-i a ta? întrebă el.

– Iată-te! A mea, ce?

– Şampania.

– Ei, am băut şi eu puţină. Cred că am lăsat-o în bucătărie când am fost să iau altă tavă.

– Nu eşti aici ca să munceşti. Luă sticla, apoi îi luă mâna şi o trase spre nişte cupe goale. Eşti aici ca să te distrezi, o informă el turnându-i un pahar de şampanie.

– Mă distrez. Ai mâinile îngheţate.

– Am fost puţin afară. Hai să găsim un loc unde să stăm jos. Ar trebui să te odihneşti puţin.

– Tu trebuie să te ocupi de oaspeţi.

– M-am ocupat. Acum vreau să stau jos cu tine, să petrecem câteva momente împreună.

Aplecându-se, îşi puse buzele pe buzele ei.

Avery clipi spre el uimită. Nu era chiar ca şi cum ar fi avut o relaţie clandestină, dar era prima oară când o săruta – în felul acesta – undeva, în public. Mai fusese şi Anul Nou, dar era o tradiţie ca oamenii să sărute la miezul nopţii, aşa că asta nu conta prea mult.

Simţea fizic privirile curioase ale oamenilor aţintite asupra lor.

– Te simţi bine?

– Excelent. Îşi trecu braţul peste umerii ei ca să o poată ghida şi o împinse uşor afară din încăpere, apoi spre scări. Tu cum te simţi?

– Foarte bine. Voiam doar să verific dacă...

– Avery, nu e nevoie să verifici nimic. Toate produsele sunt din belşug şi toţi invitaţii se distrează. Trebuie să te relaxezi şi tu.

– Eu nu mă relaxez la petreceri dacă nu fac ceva. Încep să mă mănânce mâinile.

– Scarpină-le, îi sugeră el.

– Salut, Owen. Charlie Reeder, poliţistul local şi un vechi prieten, le tăie calea. Aş avea nevoie de puţin ajutor.

– Care-i problema?

– Văru-tău Spence se pregăteşte de plecare. A turnat binişor în el în seara asta. Nu vrea să-mi predea cheile de la maşină. Am încercat să stau de vorbă cu el, dar a devenit agresiv. Nu mi-ar plăcea să-l arestez. Poate reuşeşti să-l convingi tu înainte să se ajungă la asta.

– Da, sigur. Mă întorc.

Îi trebuiră douăzeci de minute, timp în care vărul lui ba se prăvălea la pământ, pradă euforiei bahice, ba făcea ca măgarul în timp ce încerca să meargă drept, de-a lungul unei linii, ca să demonstreze că nu era beat.

A treia oară când căzu în fund, Spence renunţă în cele din urmă la chei.

– Îl duc eu acasă, Owen, îi spuse Charlie. Oricum trebuia să mergem şi noi. Copiii au rămas cu un babysitter. Charlene o să vină după mine şi îl lăsăm în faţa uşii lui de la intrare.

– Mulţumesc mult, Charlie.

– Îmi făceam numai datoria. Făcu o pauză şi-şi puse mâinile în şoldurile-i zvelte în timp ce privea peste curte, spre terase. E o frumuseţe. Am făcut rezervare pentru o seară în luna mai, de aniversarea noastră. O surpriză pentru Charlene.

– Ce cameră?

– Din câte se pare, cel mai mult îi place camera cu baldachin, a cărei baie are cada aceea enormă.

– Titania & Oberon. E o alegere bună.

– Hope m-a convins să iau tot pachetul care include o sticlă de şampanie şi o cină în doi şi alte alea. Împlinim zece ani, aşa că ar trebui să facem ceva special.

– O să aibă grijă Hope să iasă ceva special.

– Bine, atunci te ajut să-l bagi pe Spence în maşină.

– Mă descurc. Ia-o înainte şi adu-o pe Charlene. Mulţumesc pentru ajutor.

– N-ai de ce.

Până când reveni înăuntru, mulţimea se subţiase simţitor. Voia să o caute din nou pe Avery, însă îl împiedicară alţi oaspeţi care se pregăteau de plecare şi care-l opriră ca să-i mulţumească pentru seara oferită, să-l complimenteze în legătură cu hanul şi să-i facă urările cuvenite.

Aprecia toate astea, cu siguranţă, dar îi trecu prin cap că tocmai fuseseră la a doua petrecere în calitate de cuplu şi din nou petrecuse mai mult timp fără Avery decât cu ea. Iar ea petrecuse mai mult timp servindu-i pe alţii decât fiind servită.

O găsi în sufragerie strângând de pe mese.

– Chiar nu ştii să te comporţi ca un musafir?

– Nu prea. Şi le-am promis lui Hope şi Carolee că le ajut la curăţenia de după petrecere. Ceea ce ar fi cam acum. A fost extraordinar, Owen. Toată lumea s-a simţit bine şi tuturor le-a plăcut să vadă hanul. Au fost şi câţiva care şi-au făcut rezervări.

– Da, am auzit şi eu. Îi luă farfuriile din mâini şi o întrebă: Unde ţi-e şampania?

– Am pus-o undeva, dar de data asta am băut aproape tot ce era în pahar. Tocmai am secondat-o pe mama ta în bibliotecă. Voiam să aducem acolo o tavă cu fructe şi brânzeturi şi nişte biscuiţi. Cei mai mulţi dintre voi nu prea aţi apucat să mâncaţi. Insistentă, îi luă farfuriile înapoi. Du-te sus. Vin şi eu imediat. Termin pe-aici cu Hope şi pe urmă va trebui să-mi iau geanta din apartamentul ei.

– O iau eu. Unde este?

– Imediat lângă uşă, dar apartamentul e încuiat.

– Fac eu rost de cheie.

Îi luă geanta, puse o sticlă de şampanie într-o frapieră cu gheaţă, adăugă şi două cupe şi vârî în buzunar cheia de la Nick & Nora. După ce duse frapiera în camera lui pentru noapte, îşi găsi familia, inclusiv părinţii lui

Clare, tolăniți în bibliotecă și deja ocupați cu tăvile cu mâncare.

– Până acum nu mi-am dat seama ce foame mi-era. Justine luă niște biscuiți. Iată-l și pe fiul meu cel absent.

– Spence, explică el. Cheile de la mașină. A fost nevoie de eforturi ca să-l conving.

– Ar fi trebuit să vii să mă cauți, pe mine Spence mă ascultă.

– Totul e în regulă. Își dădu și el seama că nu prea mâncase nimic, așa că luă o mână de măsline înainte să se așeze pe podea. Au venit, au văzut, noi am cucerit.

– Cu asupra de măsură, îi dădu dreptate Beckett, strâns lipit de Clare pe canapeaua pe care o împărțeau cu mama lui și cu Willy B.

– S-a întâmplat în sfârșit, oftă Justine. Când mă gândesc la ultimii doi ani...

– Ai fi în stare să o iei de la început? întrebă mama lui Clare, Rosie.

– Nu-i da idei, sări Ryder ridicându-și ochii în tavan.

– Nu, n-aș face-o, nu asta. Așa ceva se poate face doar o dată în viață.

– Mulțumescu-ți Ție, Doamne.

Dar ea izbucni în râs în timp ce-l călca pe picior pe Ryder.

– Am alte idei. Pentru mai târziu. Pentru seara asta? Ridică paharul. Pentru băieții mei. Ryder, Owen și Beckett. Mi-ați împlinit visul.

Ryder se întinse și-și puse mâna peste mâna ei.

– Ai niște vise de groaza lumii. Fă-mi o favoare și dormi liniștită un timp.

Din strălucirea care apăru în ochii ei în timp ce-și sorbea șampania, Owen deduse că avea deja în minte un alt vis.

capitolul 14

Își urară noapte bună târziu și fără grabă. Avery presupunea că Justine și taică-său aveau un fel de semnal

pentru a face aranjamentele pentru somn cât se putea mai puţin penibile pentru copiii lor.

Sau cel puţin copiii de sex masculin, gândi ea, căci ea una nu se simţea penibil deloc.

Taică-său se duse la culcare în timp ce Justine mai rămase. Câteva minute mai târziu, aceasta, la rândul ei, le ură tuturor vise plăcute.

Printr-un acord tacit, nimeni nu menţionă faptul că Justine şi Willy aveau să-şi petreacă noaptea împreună.

Poate că, dacă se gândea la asta, faptul că ea şi Owen aveau să-şi petreacă noaptea împreună la celălalt capăt al aceluiaşi hol, senzaţia de penibil – sau cel mai probabil amuzament, în cazul ei – avea să-i încolţească şi pe ei.

Prin urmare, îşi scoase subiectul din minte.

În loc de asta, odată ajunsă în camera Nick & Nora, cu toată atmosfera aceea art déco, Avery îşi ridică braţele şi le întinse. Totul era bine, decise ea. Totul era exact aşa cum trebuia.

Ca să-şi facă o plăcere se învârti în cerc, moment în care dădu cu ochii de şampania la gheaţă.

– Ai şterpelit o sticlă!

– Hei, aş prefera să spun că am eliberat-o.

Ea zâmbi sarcastic, iar el se duse să scoată dopul.

– E ca o scenă dintr-un vis – sau dintr-o piesă minunat regizată în care eu primesc unul dintre rolurile principale. O cameră splendidă, după o petrecere reuşită, cu şampanie servită de un tip sexy. Trebuie să verific dacă mi s-a întâmplat vreodată să am ceva din toate astea, dar cred că acum le am pe toate.

El îi oferi un pahar.

– Acum le ai.

– Atunci să închinăm pentru ideea de a le avea pe toate. Îşi ciocni cupa de a lui şi sorbi în timp ce se îndepărta. Chiar a mers bine, nu-i aşa? Atâtea feţe fericite, atâtea discuţii agreabile.

– Probabil că ai auzit şi ai văzut totul. Dădeai impresia că eşti peste tot în acelaşi timp.

– Nu pot sta locului la petreceri. Îşi puse pantofii pe care-i adusese lângă comodă. Trebuie să fiu tot timpul în mişcare ca să nu pierd ceva. Tu ai dispărut un timp.

Își scoase cravata pe care o slăbise deja.

– Am făcut turul hanului cu niște invitați și pe urmă a trebuit să închid ușile de la E&D.

– Și Elizabeth a fost peste tot în seara asta. De câteva ori i-am simțit parfumul.

– M-a abordat taică-tău. Voia să mă anunțe că rămâne acolo – el și cu mama. În E&D. Împreună.

– Hmm. Se lăsă pe spate peste comodă în timp ce-l urmărea sorbind din șampanie. Asta m-am gândit și eu. Și cum a mers?

– S-a codit o grămadă, așa cum face de obicei, dar până la urmă a reușit să spună tot ce trebuia. Între timp eu încercam din toate puterile să-mi alung din minte orice imagine cu ei împreună. Amândoi ne-am descurcat onorabil.

– Asta-i bine. Cred...

– Și pe urmă m-a luat la întrebări în legătură cu tine.

– El... Ce?

Zâmbetul amuzat i se șterse de pe buze, observă Owen.

– De data asta nu s-a mai codit. E mult mai direct și la obiect când vine vorba despre fetița lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, începu ea, apoi scutură din cap. Dacă mă gândesc mai bine, însă, mi se pare chiar drăguț. Și caraghios. Ție cum ți s-a părut?

Owen își scoase pantofii și îi așeză lângă ai ei.

– A fost puțin ciudat și puțin revelator.

– Chiar? Îi plăcu ideea și mai sorbi din șampanie. Ce-a spus?

– Asta rămâne între noi, bărbații. Când ea își dădu ochii peste cap, continuă: Tu ești Avery a lui. Cel mai important lucru din viața lui. Aș spune însuși centrul vieții sale. Și ești importantă și pentru mine.

– E plăcut să fii important, zâmbi ea.

– Tu ești. Lăsă paharul jos, își puse mâinile pe umerii ei și le coborî până la coate, apoi le ridică din nou. Poate că nu ți-am spus și nici nu ți-am arătat asta.

Părea atât de serios, cu o privire atât de intensă în ochii aceia albaștri, încât ea aproape că-și pierdu echilibrul.

– Mergem înapoi. Ştim că suntem importanţi unul pentru celălalt.

– Mergem înapoi, spuse şi el punându-şi buzele foarte uşor pe buzele ei. Dar acum e acum şi de data asta este altfel.

Ea îşi dădu capul pe spate încă puţin.

– Aşa este.

Nu numai că aşa era, gândi el în timp ce sărutul îi devenea din ce în ce mai adânc. Nu era sigur de asta, nu era sigur de nimic, dar cu siguranţă era vorba de mai mult decât de faptul că se încălziseră sau de dorinţe împlinite.

Simţi cum şi ea se lăsa dusă de val puţin câte puţin şi ştiu – exact în momentul acela – că tocmai asta voia şi el. Să se abandoneze uşor acestui sentiment.

Îi luă paharul din mână şi îl puse lângă al lui.

Era mereu surprins de moliciunea ei. De cât de moi îi erau buzele, pielea. La ea totul era atât de strălucitor, de viu, şi cu toate astea avea şi o parte atât de fină.

Şi inima ei – şi acolo avea o parte moale. Ştiuse asta, întotdeauna ştiuse asta, dar... Trebuia să fie mai atent la locurile acelea delicate.

– Îmi place să te ating, murmură el. Pielea ta, gura ta. Şi felul în care ţi se citeşte în ochi ceea ce simţi.

Ea se prinse cu dosul palmelor de comoda din spatele ei.

– În momentul ăsta, mă simt foarte ameţită.

– E bine. Atunci nu sunt singurul.

Îi mângâie faţa şi o sărută la fel de delicat ca pielea ei, la fel de gentil ca inima ei. Şi o ridică în braţe.

Ei i se tăie răsuflarea. Se aşteptase să fie amuzant, poate chiar să se prostească. În loc de asta însă, o uluise, făcând-o să se simtă slabă, tremurândă şi puţin nesigură.

– Owen!

– Ai mâinile atât de mici! O puse pe pat şi îi ridică o mână, apăsând-o peste palma lui. Par atât de delicate, şi cu toate astea sunt neobosite. Asta-i surprinzător la tine. Şi pe urmă mai sunt şi umerii tăi. Dădu la o parte o bretea. Pielea este fină şi palidă, însă ei sunt puternici. Pot duce multe.

Coborându-şi capul, îşi trecu buzele peste umărul ei, până la linia gâtului.

Sclipirea camerei, parfumul florilor şi mâinile lui pe ea, uşoare ca un fulg. Se abandonă cu toată fiinţa acestui nou dar la fel de neaşteptat ca şi cheia strălucitoare de pe lanţul din jurul gâtului ei.

Mişcările lui erau uşoare, încete, dureros de încete. Nimeni nu o atinsese vreodată aşa, niciodată, şi nici nu o făcuse să se simtă atât de... preţioasă.

Îi dădu rochia jos, trecându-şi buzele peste fiecare centimetru de piele ce ieşea la iveală, făcând-o să se înfioare. Făcând-o să suspine. Privi jocul luminii din ochii ei înainte să-i închidă, felul în care trupul ei se mişca sub mâinile şi gura lui. Şi simţi cum îi bătea inima sub ele, puternic, rapid.

Apoi şi mai rapid când el o duse mai sus, înălţând-o pe culmile plăcerii.

Se agăţă de el lăsându-se dusă de val. Până ce valul se prăbuşi peste ea, potopind-o, iar mâinile îi alunecară inerte de pe trupul lui.

„Aşa", gândi el în timp ce se dezbrăca. „Aşa, deschisă, expusă, răpusă de plăcere."

Îi luă din nou gura, sufocând-o într-un sărut în timp ce mâna îi aluneca în jos, mai jos, gata să o atingă. Să o facă să geamă.

Apoi se strecură înăuntrul ei, în ascunzişul fierbinte şi ud.

Acum el era cel care tremura, adâncit în ea, tremura de dorinţă nestăvilită şi de setea disperată de ea. Însă se mişca încet, fără grabă. Ca o dulce tortură.

Îi apucă mâinile încleştându-se în atingere în timp ce inimile le băteau la unison. Aerul deveni din ce în ce mai dens, părând să pulseze în jurul lor. Îi văzu faţa, numai faţa când îi rosti numele – sau poate numai se gândi la el.

Dar ochii ei se deschiseră şi privirea i se fixă într-a lui. Mâinile şi trupurile se alăturară, îşi coborî buzele către ea. Îngemănaţi într-o singură fiinţă, se lăsară încet în voia revărsării finale.

De dimineaţă, în linişte, o urmări dormind. Era ceva atât de rar să o vadă stând locului.

Se gândi în urmă la etapele în care-şi făcuseră planuri pentru han, la controversele, modificările, şedinţele fără număr – şi apoi la lunile lungi cât durase construcţia propriu-zisă.

Nu-şi închipuise niciodată că prima lui noapte acolo avea s-o petreacă alături de Avery.

Acum totul trecuse. Şi lucrările la han şi prima noapte. Venea o altă construcţie la rând, un alt plan. Şi ea era acolo, adâncită în somn, cu părul desfăcut contrastând puternic cu perna albă ca zăpada.

Ce avea să se întâmple mai departe?

Era obişnuit să planifice, să anticipeze, să calculeze. Era ceea ce făcea el, şi în viaţă şi la muncă. Dar în ceea ce o privea pe Avery pur şi simplu nu se putea gândi la un plan, nu putea vedea clar pe unde trebuia să o ia, nu-şi putea calcula următoarea mişcare.

Părea ciudat, doar se cunoşteau atât de bine. Oare nu trebuia ca pasul următor, mişcarea următoare să vină firesc?

Poate că avea să se întâmple, se gândi. De ce să-şi facă griji?

Se strecură uşor jos din pat, puţin surprins că ea nu se mişcă. Deschise uşa de la baie şi studie cabina de duş cu plăcere.

– Hai să vedem ce poţi, iubire, murmură.

Porni robinetele lăsând să cadă jetul puternic de apă deasupra capului şi, mirosind gelul de duş cu aromă de ceai verde şi ghimbir, hotărî, vădit uşurat, că nu era prea feminin.

Când în cele din urmă se întinse după unul dintre prosoapele pluşate de baie, era complet treaz şi vivace, singurul lucru care-i mai lipsea fiind o cafea bună.

Bărbieritul putea cu siguranţă să mai aştepte.

Îşi trase nişte blugi şi un bluzon de flanel peste un tricou de corp. Decise să nu-şi pună bocancii pentru lucru – ar fi făcut prea mult zgomot pe scări – aşa că rămase în şosete.

Tot timpul acesta, Avery tot nu se mişcă.

Ieşi cu grijă din cameră, o luă în jos pe scări şi nu auzi nici un sunet până ce se apropie de bucătărie. De acolo urmări mirosurile şi murmurul de voci feminine.

– Bună dimineaţa, puiule.

Cu ochii strălucitori, mătuşă-sa îi zâmbi de bun venit în timp ce scotea costiţa pe un platou să se scurgă.

– Cafea?

– Îţi dau oricât îmi ceri. Carolee îşi ţuguie buzele şi îi primi sărutul rapid înainte să se întindă către vasul cu cafea.

– Ce-i asta? întrebă el arătând înspre hainele albe de bucătar pe care le purtau şi ea şi Hope.

– Ne-am gândit că dau impresia de curat şi îngrijit, îi spuse Hope. Ceva cu mai mult stil decât nişte simple şorţuri.

– Îmi plac.

Cu viteza dată de experienţă, înşfăcă o felie de costiţă înainte să aibă Carolee şansa să-l pleznească peste mână.

– Nu fura, îl dojeni ea. Micul dejun va fi servit în jumătate de oră.

– Dar costiţa este gata acum. Cum ţi-a plăcut în Penthouse?

– M-am simţit ca o regină. Eram într-un hal fără de hal din cauza oboselii, dar tot a trebuit să mă învârt de colo, colo, să mă aşez puţin pe fiecare scaun disponibil. Clătină din cap râzând de sine însăşi. Tot timpul mi s-a părut că visez. Îmi aminteam când eu şi Justine am ales acele materiale. Şi acum, iată-mă, stând aşezată pe ele.

– Ţie cum ţi s-a părut camera? vru Hope să ştie.

– Minunată. M-a făcut să regret că nu purtam o pălărie de fetru. Cred că toată lumea s-a dus la culcare atunci când am dat stingerea. Şi cu siguranţă toţi sunt încă în culcuşuri, căci n-am auzit nici o mişcare în timp ce coboram.

– Oaspeţilor le este îngăduit să doarmă mai mult. Dar dacă ţi-e foame putem să-ţi pregătim ceva pe loc.

– Mai am răbdare. Dar înhaţă o altă felie de costiţă în timp ce mătuşă-sa era cu spatele. Poate-i duc nişte cafea lui Avery.

– Ce drăguţ eşti! Apoi Carolee îşi îngustă ochii când el muşcă din a doua felie de costiţă. Şi hoţoman.

Hope turnă cafeaua şi îi adăugă cele trebuincioase ca să iasă cum îi plăcea lui Avery.

– Spune-i să nu se grăbească. Pentru asta sunt făcute vasele termorezistente.

Urcă din nou în cameră şi se strecură înăuntru. Ea se mişcase, observă – suficient încât să se întindă acum în diagonală pe tot patul. Nu era ea prea mare, gândi Owen amuzat, dar dacă-i dădeai ocazia putea să umple cea mai mare parte dintr-un pat de una singură.

Se aşeză şi el pe un colţ, se aplecă şi o sărută pe obraz. Nu obţinu nici un rezultat, aşa că îşi trecu mâna în sus şi-n jos pe braţul ei. Renunţând la orice manevră gentilă de trezire, în cele din urmă o ciupi.

– Ce! Au! Ha?

– Am vrut să mă asigur că eşti încă în viaţă.

– Eram... Schimbându-şi puţin poziţia, îşi frecă cu degetele ochii sticloşi. Într-un vis gen Harry.

– În ce?

– Harry al lui Clare. El avea vise dintr-astea, ciudate, foarte vii. Am avut un vis gen Harry despre girafe verzi cu pete roşii. Ştiu că sunt culorile Crăciunului şi în mod normal sunt asociate cu ceva vesel, dar nu şi de data asta. Eu eram călare pe una din ele şi toate alergau agitate, ba mai eram şi îmbrăcată ca Lady Gaga. Cred. Aia e cafea?

– Da, cred că ai nevoie.

– Mulţumesc. Şi maimuţa aia din Animal Crackers era pe altă girafă şi mă urmărea. Avea dinţi.

– Ţi se întâmplă des?

– Nu, slavă Domnului. Dar am băut toată şampania aia azi-noapte. După..., adăugă ea cu un zâmbet somnoros. Poate că a avut ceva de-a face cu asta. Te-ai îmbrăcat. Cât este... Făcu ochii mari când se uită la ceas. Drace! E aproape opt.

– Ce şoc.

– Trebuia să mă trezesc până în şapte să le ajut pe Hope şi Carolee cu micul dejun.

– S-au descurcat. Liniştește-te. Îşi făcu loc lângă ea, o mai împinse puţin şi pe urmă luă telecomanda. Uită-te la asta, zise el deschizând televizorul. Putem să ne relaxăm aici, să ne bem cafeaua şi să vedem ce se mai întâmplă prin lume.

– Am auzit şi eu de astfel de practici. Se lăsă pe spate pe pernele de lângă el sorbind din cafea. Îmi place. E bine.

– Da. Îşi trecu braţul peste umerii ei, aşa că acum stăteau şold lângă şold. E bine.

– S-a trezit toată lumea?

– Nu s-a trezit nimeni.

Ea se relaxă şi mai tare.

– Atunci nu trebuie să mă simt vinovată. E ca un fel de minivacanţă.

– O vacanţă de-o dimineaţă?

– Pentru mine e bună.

Acest gând dădu naştere altuia.

– De ce să n-o prelungim puţin? Vrei să mergem la un film în seara asta?

– Oh, suspină ea ridicându-şi faţa înspre chipul lui. Eu rămân până la închidere.

– Atunci mâine.

– Vrei să vezi ceva anume?

– Găsim noi ceva.

– Nimic sângeros – sau cu maimuţe.

– Mie îmi convine. Ce zici, vin să te iau pe la şase? O să mergem să mâncăm ceva mai întâi.

– Mi se pare că avem deja un plan.

Da, gândi el, chiar aşa era. Şi ca pas următor, ca mişcare următoare, nu era deloc rău.

Cu gânduri primăvăratice în frigul tăios al începutului de februarie, Avery stătea pe bancheta din spate a maşinii lui Hope, căutând o rochie de mireasă prin telefon.

– Mi-e teamă că am lăsat chestiunea asta prea pe ultima sută de metri. Clare se foia pe scaunul din faţă. Ar fi trebuit s-o facem înainte de sărbători.

– E destul timp, o linişti Hope. Acesta este un boutique minunat. Şi dacă nu găseşti acolo ce vrei... Mai am încă două.

– Nu albă. Rochia mea n-ar trebui să fie albă.

– Orice mireasă are dreptul să poarte alb, o corectă Hope. Mai mult decât atât, orice mireasă are dreptul să poarte orice culoare, orice stil şi orice rochie i se potriveşte. Nu pleca la drum cu idei preconcepute.

– Ar fi trebuit să rămânem la ideea unei nunţi mici, într-o după-amiază, numai în prezenţa familiei. Dar...

– Beckett nu a mai făcut asta. Butonând şi dând imaginile în sus şi în jos, Avery îi enumeră motivele pe care Clare le expusese deja. Băieţii sunt încântaţi. Vrei ceva special, memorabil, pentru tine şi pentru Beckett. Hanul este locaţia ideală. Mai vrei?

– Nu. Clare se uită neliniştită peste umăr. Ai găsit ceva anume?

– Scuze, tot timpul mă las furată de rochiile albe şi voluminoase. Adică, uită-te la asta. E o adevărată operă de artă, zise Hope întinzând telefonul spre Clare.

– E fabuloasă pentru o primă nuntă, una cu buget nelimitat. Doamne, uită-te la trenă şi la mărgelele cusute pe fustă. Kilometri întregi de fustă.

– Îmi place, dar n-aş putea să trag aşa ceva după mine. Avery clătină din cap. M-aş îneca într-o rochie atât de mare.

Hope aruncă o privire în retrovizor.

– E ceva ce-ar trebui să ştim?

– Că sunt mică de statură?

– Despre tine şi Owen – şi despre rochii de mireasă.

– Despre... Nu! Avery luă telefonul înapoi, se mai uită o dată la rochie, şi apoi derulă imaginile în jos. E floare la ureche să te închipui îmbrăcată în mireasă când vine vorba despre rochii de mireasă.

– Dar totul merge bine.

Clare se mişcă pe scaun întorcându-se puţin către ea.

– Da, foarte bine. Amândoi suntem teribil de ocupaţi, dar am reuşit să ieşim împreună de câteva ori. Ştiţi

locurile alea unde niște oameni necunoscuți îți aduc niște mâncare pe care au gătit-o alții, și mai necunoscuți? În plus, încerc pe el diverse feluri pe care le am în vedere pentru MacT. E un cobai bun.

– E tot agitat? se interesă Hope.

– Da, tot agitat. Pe deasupra, încearcă să mă ia cu el peste tot. E bine, dar mă tulbură puțin.

– Știu, zise Clare zâmbind.

– Nu e ca la tine și la Beckett.

– De ce?

– Pentru că este vorba despre mine și Owen, iar noi suntem... Nu știu exact. Oricum, astăzi voi sunteți subiectul.

– Avem întreaga zi la dispoziție, îi aminti Clare.

– Care începe acum. Hope viră într-un loc de parcare. Am avut noroc să-l găsesc, ceea ce mi se pare de bun augur. Buticul e chiar acolo.

– O, uitați-vă la rochia aia! Clare se holba la vitrină și la bogăția fustei strălucitoare cu faldurile prinse ici și colo, la scânteierea mătăsii albe ce înconjura umerii. E uluitoare, dar mult prea pretențioasă și prea potrivită pentru o primă nuntă. Nu cred că acesta este locul unde să căutăm. Nu vreau...

– Ai încredere în mine, spuse Hope scoțând cheia din contact.

Avery împinse portiera s-o deschidă.

– Și chiar dacă nu ai, în nici un caz nu aș rata șansa acestei vizite. Înainte de a mai auzi vreun cuvânt de protest, Avery sări din mașină. Deschise larg portiera lui Clare și își trase prietena afară. O să ne distrăm pe cinste.

Ceea ce și făcură.

Scânteierea nuanțelor de alb, ivoriu și crem, metrii întregi de tul, sutele de mărgele. În blugi și cu cizme înalte până la genunchi, Avery își prinse un voal pe creștet și se uită în oglindă.

Arăta ca și cum ar fi avut un vulcan de tul pe cap, decise ea. Apoi se repezi spre viitoarea mireasă.

– Pleacă de-acolo!

Asprimea ordinului o făcu pe Clare să-şi tragă degetele înapoi.

– Dar sunt nişte costume atât de frumoase şi de elegante.

– Elegant sau neelegant, nu te îmbraci în costum. Toate alea sunt pentru mama miresei şi/sau a mirelui.

– Dar...

– Prea terne. Ca şi Avery, Hope îşi încrucişă braţele. Nici gând.

– Nu vreau ceva prea înzorzonat. Vreau ceva simplu.

– Atunci ceva simplu va fi. Avery încuviinţă hotărâtă din cap. Mireasa este cea care are ultimul cuvânt.

– Atunci...

– În afară de alea.

– Îmi place mult cel verde.

– Da. E foarte drăguţ, răspunse Hope. Dacă ar fi să te duci la nunta altcuiva, la un ceai cu prietenele, la o întrunire politică pentru strângere de fonduri.

Trecu de-o parte a lui Clare şi Avery se postă de partea cealaltă, făcând-o să se îndepărteze de locul acela.

– Ar trebui să vă alegeţi voi rochiile mai întâi, sugeră Clare. Asta îmi va oferi mie un punct de plecare.

– Hai să fim serioase. Rochiile noastre trebuie să fie alese în funcţie de rochia ta, în nici un caz invers.

Păstrând voalul pe cap, Avery intră în alt raion.

Sugestiile iniţiale fură toate descalificate ca fiind prea încărcate, prea albe, prea ca de club.

– O, nu roz!

– Nu e chiar roz-roz, insistă Avery. Este foarte pal. E mai mult o idee, şi uită-te la tiv.

– Îmi place foarte mult.

Cu buzele strânse, Hope o studia.

– Tivul acela în diagonală vine de deasupra genunchiului până la jumătatea gambei.

– Nu ştiu. Eu...

– OK, trebuie să încerci ceva. Tocmai am stabilit o regulă. Iar asta e una dintre rochiile care trebuie probate, decretă Avery. O să mai luăm câteva şi ocupăm o cabină de probă.

– Ai dreptate. Voi aveţi dreptate şi eu sunt o adevărată pacoste. Aceea, cealaltă şi costumul verde. O să probez şi costumul verde.

– Mi se pare corect. Ia astea. Hope îi dădu rochiile lui Avery. Iau eu costumul.

Sesizând în mod evident că fuseseră luate nişte decizii iniţiale, un vânzător deschise o cabină de probă, atârnă rochiile şi le oferi apă minerală.

Clare luă mai întâi costumul verde.

– Bine, hai să terminăm cu el. Avery ridică din umeri şi sorbi din apa acidulată cu lămâie. Are o croială clasică, insistă Clare în timp ce se schimba. Culoarea mi se potriveşte. Şi vremea e cam instabilă în aprilie, aşa că e o idee bună să am şi un taior.

Se întoarse să se studieze în oglinzile triple.

– E un verde foarte frumos, care îmi evidenţiază culoarea ochilor. Şi cu o pereche de pantofi asortaţi... Nu e romantic.

– Nu, nu e. E un costum reuşit, recunoscu Hope. Şi îţi stă bine cu el. Dar nu e deloc potrivit pentru ocazia asta, Clare.

– Bine, mă dau bătută. Lasă-mă să probez rochia albastră. E o culoare frumoasă, liniştită, şi are o croială atrăgătoare.

Avery îşi puse sticla de apă jos, se ridică de pe micul fotoliu pluşat şi începu să se învârtă în jurul lui Clare după ce aceasta se schimbă.

– E mult, mult mai bine. Culoarea se potriveşte de minune cu părul tău.

– Îmi place mult cum sunt făcute poalele la spate, este foarte cochet aşa. Cred că îmi convine, spuse Clare gândind cu voce tare. Cu nişte pantofi strălucitori, poate.

– Nu te face să străluceşti. Hope clătină din cap. Cred că atunci când pui pe tine rochia de mireasă potrivită, te face să străluceşti. Dar şi asta arată minunat pe tine. Îţi subţiază talia şi îţi pune în valoare picioarele. Ce zici s-o punem în secţiunea „Poate"?

– Bine. O să avem o secţiune „Nu" şi o secţiune „Poate".

Probă altă rochie, un auriu pal, care primi imediat trei voturi dezaprobatoare.

– Acum cea roz. Avery miji ochii din cauza expresiei de pe faţa lui Clare. Am avut o înţelegere.

– Bine, bine, dar rozul mi se pare puţin cam mult. În plus, mai este şi fără bretele, iar eu nu vreau fără bretele.

– Bla, bla, bla, fu singura opinie a lui Avery în timp ce îi ridica fermoarul la spate.

– Nu că vreau să fac pe dificila, pur şi simplu nu... O!

Rămase cu ochii aţintiţi asupra reflexiei din oglindă. Strălucea.

– Clare. Studiind viitoarea mireasă, Hope scoase un oftat. Arăţi extraordinar. Culoarea se potriveşte de minune cu nuanţa pielii tale. Şi trena aceea – e romantică, îţi vine bine şi e şi nostimă.

– Întoarce-te, porunci Avery. Mamă, uită-te cum pluteşte şi partea din spate, cu şireturile acelea încrucişate – cât de frumos vine, uşor sexy. Materialul e doar puţin lucios. Exact cât să fie de ajuns.

– E romantică şi e frumoasă. Şi e a mea. Nu. Nu poate. Mă mărit cu Beckett Montgomery în rochia asta.

– Trebuie să vezi cum vine şi cu pantofi – chiar dacă nu sunt pantofii perfecţi. Aşteaptă o clipă, spuse Hope repezindu-se spre uşă.

– Mai întoarce-te o dată, îi ceru Avery.

Clare râse şi de data asta se învârti pe călcâie.

– Mă simt minunat în ea. Ai avut dreptate.

– Îmi place enorm să am dreptate.

– O să-mi ridic părul, ce zici? Experimentând, Clare îl strânse cu o mână şi îl dădu în spate. N-o să port nimic pe cap. Doar o agrafă cu nişte paiete.

– Pari atât de fericită.

– Chiar sunt. Sunt atât, atât de fericită. Aş vrea să fac şi eu asta pentru tine într-o zi, şi pentru tine şi pentru Hope. Aş vrea să merg să caut rochii de mireasă pentru voi şi să ştiu că sunteţi la fel de fericite cum sunt eu în momentul acesta.

– Mi-ar plăcea şi mie. Într-un moment ca acesta, Avery credea că e posibil să se întâmple. Să cunoască

bucuria aceea, să aibă credinţa aceea, să se avânte şi să facă marele pas. Se întoarse să-şi ia telefonul. Stai să-ţi fac o fotografie cu rochia asta. Poţi s-o trimiţi mamei tale şi lui Justine.

– Ai dreptate. Ar trebui s-o vadă şi ele.

– Din faţă şi din spate.

Avery potrivi cadrul şi apăsă pe declanşator. În timp ce trimitea pozele, Hope şi vânzătoarea se întoarseră cu o mulţime de cutii cu pantofi. Şi apoi începu frenezia.

Pe drumul spre casă după o zi lungă de încercat rochii, pantofi, accesorii – plus câteva obiecte vestimentare destinate lunii de miere – Avery se întinse pe bancheta din spate a maşinii şi îi trimise un mesaj lui Owen.

M-am oprit să iau cina şi să-mi trag sufletul după o zi foarte lungă. Viitoarea ta cumnată va fi o mireasă foarte frumoasă – şi-l va da complet pe spate pe Beck. Şi nici domnişoarele ei de onoare nu vor arăta prea rău. Mă îndrept spre casă. Îmi pare rău că e mai târziu decât am preconizat.

Clare se întoarse când dinspre telefonul lui Avery se auzi un bip.

– Ce zice Owen?

– Că Beck e pe spate de când te-a văzut prima oară – acela este momentul de referinţă privind datul pe spate. Şi vrea să ştie dacă mă duc la el.

– Şi te duci? întrebă Hope. Te pot lăsa acolo.

– Trebuie să plec după provizii la Hagerstown dimineaţă devreme, pe urmă am o întâlnire cu Beckett la noul spaţiu. Îi scrise lui Owen înapoi în timp ce vorbea. În plus, ştiu că Owen e foarte ocupat încercând să-l găsească pe Billy, preciză ea.

– Billy al lui Elizabeth?

Avery dădu din cap spre Clare.

– Până acum fără prea mult noroc. Pe de altă parte, aşa e când trebuie să cauţi acul în carul cu fân. Ar trebui să mă duc acasă, să mă culc. E deja aproape unsprezece. Mi-a spus că îi este dor de mine.

– Au.

– Ştiu, aşa e. Avem fluturi în stomac. Mâine o să lucrez până la patru, dar pot să iau nişte ingrediente specifice când plec de dimineaţă şi pe urmă să mai pregătesc o altă mostră de meniu, dacă e disponibil şi el. Da, este, anunţă ea. Am întâlnire cu iubitul meu mâine-seară.

– Jur că arăţi de parcă te-a lovit săgeata lui Cupidon.

Avery îi zâmbi lui Hope.

– Aşa mă şi simt. Ce zi minunată. Poate îl sun pe Owen când reuşesc să mă bag în pat.

– Pentru sex la telefon?

Zâmbetul ei nu se diminuă.

– Da, şi asta poate face parte din agendă. Ai să-mi vinzi vreun pont în sensul acesta?

– Vorbeşte rar şi cu voce scăzută.

– E atât de înţeleaptă! Avery se îndreptă de spate în timp ce Hope trăgea maşina în spatele pizzeriei. Doamne, ce zi frumoasă! Se aplecă în faţă şi-şi sărută ambele prietene. Mi-a plăcut enorm. Vă iubesc, fetelor. Deschide portbagajul. Ştiu care este punga mea.

– Spune-i lui Owen... bună, îi ceru Hope, rostind cuvântul şoptit.

– Din partea noastră.

– O să fiu prea ocupată să-i spun „bună" din partea mea. A fost minunat, absolut şi complet minunat. Ne vedem mâine.

Îşi înşfăcă punga şi trânti portbagajul. După ce le făcu semn cu mâna de rămas-bun, intră grăbită prin uşa din spate.

Fusese sigură că se va întoarce înainte de închidere – dar nu avea de gând nici în ruptul capului să treacă prin restaurant. Se forţă să treacă pe lângă intrarea secundară a pizzeriei, încuie uşa şi se întoarse spre scări.

Atunci văzu femeia care stătea pe trepte.

Avery se opri unde era mişcându-şi instinctiv cheile în mână până ce una i se înfipse între degete. Enumeră în minte opţiunile pe care le avea în timp ce necunoscuta se ridica în picioare.

Avery era tânără, puternică – şi rapidă, în caz de nevoie.

– Restaurantul s-a închis, spuse ea calm.

– Ştiu. Pe tine te aşteptam.

– Dacă vrei un loc de muncă, poţi veni mâine în timpul orelor de program. Dar acum...

– Nu mă cunoşti? Coborî treptele; Avery îşi ţinu respiraţia. Sunt mama ta.

În lumina intermitentă a beculeţelor de la sistemul de securitate, Avery îi studie faţa. Acum îşi dădea seama, fără urmă de îndoială. Dar trecuseră atâţia ani de când o văzuse ultima dată...

Aşteptă să o năpădească vreun val de sentimente – orice, dar nu simţi nimic, doar amorţeală.

– Ce vrei?

– Să te văd. Să stăm de vorbă. Putem intra înăuntru câteva minute?

Fără să spună nimic, Avery urcă scările şi descuie uşa apartamentului.

Îşi dădu seama că, până la urmă, simţea ceva. Era îngrozită.

capitolul 15

Avery îşi puse punga de cumpărături deoparte, îşi scoase haina şi fularul cu mişcări precise şi le aşeză pe amândouă pe spătarul unui scaun.

Rămase în picioare fără să rostească vreo vorbă.

– E frumos aici. Vocea mamei răsună brusc în încăpere însufleţită de emoţie. Ţi-ai făcut un loc splendid. Am fost în restaurantul tău mai devreme. Arată bine, chiar super. Inspiră mult profesionalism.

Avea nevoie să-şi vopsească rădăcinile părului, observă Avery, fără să-i pese că această constatare era răutăcioasă. Traci McTavish – sau cum o mai fi chemând-o acum – purta o haină roşie strălucitoare peste nişte blugi strâmţi şi un pulover negru. Avea o siluetă mai degrabă osoasă decât zveltă, o faţă îngustă puţin prea machiată şi un păr scurt, ţepos, vopsit blond în afară de rădăcinile care erau negre.

Fiecare gând care-i trecea prin cap, îşi dădu seama Avery, era în mod evident răutăcios.

Ei bine, asta era situaţia.

– Ce vrei? repetă ea.

– Am vrut să te văd. Doamne, fetiţo, eşti aşa frumoasă! Îmi place părul tău. Totdeauna îmi făceam griji că o să rămâi cu părul ăla roşu şi zburlit ca un mop şi cu aparatul ăla dentar oribil, dar uită-te la tine! Pur şi simplu vreau...

– Nu e nevoie. Avery se dădu înapoi când Traci făcu un pas spre ea. Să nu crezi că o să ai parte aici de unul dintre momentele alea lacrimogene de la Oprah.

Traci îşi lăsă braţele în jos şi apoi îşi coborî şi privirea.

– Nu merit un astfel de moment. Ştiu, draga mea. Ştiu. Doar că văzându-te cum ai crescut şi cât de frumoasă eşti... Îmi dau seama ce-am ratat. Putem să stăm jos? Putem să stăm puţin, câteva minute?

– Nu am nevoie să stau jos.

– Eşti atât de supărată pe mine. Ca un soldat patriot în faţa plutonului de execuţie, Traci îşi îndreptă umerii. Nu te condamn. Ce-am făcut eu a fost un gest prostesc, egoist şi greşit. Îmi pare atât de rău, Avery.

– Uau, ce chestie, acum îţi *pare rău*. Lăsându-se în voia nervilor, Avery pocni din degete. Bang. Acum totul e mult mai bine.

– Nu, nu este. Ştiu că regretele mele nu îmbunătăţesc lucrurile. Probabil că nimic n-ar putea s-o facă. Am făcut ceva oribil, am făcut o mare greşeală. Eu doar... eu doar am vrut să te văd, reuşi să spună Traci în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. M-am gândit că, poate, acum că eşti mare ai putea să înţelegi puţin.

– Să înţeleg ce?

– De ce am plecat. Eram atât de nefericită.

Căută frenetic un şerveţel în geantă şi apoi se lăsă să cadă pe un scaun suspinând.

– Nimeni nu înţelege prin ce-am trecut! Nimeni *nu poate* înţelege cum a fost pentru mine. Nu poţi să-ţi dai seama ce se întâmplă în căsnicia cuiva.

– O, cred că un copil aflat în interiorul căsniciei are o imagine destul de bună. Nu ai plecat lăsându-ţi în urmă doar căsnicia, ai plecat lăsându-ţi în urmă propria fiică.

– Ştiu. *Ştiu*, dar nu mai puteam sta. Oricum întotdeauna ai fost mai apropiată de tatăl tău decât de mine, aşa că...

– Ai grijă ce spui despre tata.

– N-aş spune nimic. În mod evident pregătită, Traci scoase un alt şervеţel. Este un om bun. Poate că a fost prea bun pentru mine. N-ar fi trebuit să mă mărit cu el. A fost o greşeală.

– Greşelile par a fi ceva obişnuit pentru tine.

– Eram atât de tânără, draga mea. Abia împlinisem nouăsprezece ani. Şi credeam că-l iubesc. Chiar credeam asta. Pe urmă am rămas însărcinată, şi ni s-a părut că lucrul cel mai bun pe care-l puteam face era să ne căsătorim. Părinţii mei s-au purtat teribil de urât cu mine când le-am spus. Nu-ţi poţi închipui ce speriată am fost.

Indiferent ce compasiune ar fi putut simţi Avery pentru o tânără aflată în astfel de circumstanţe, se evaporă înainte să apuce să se formeze pe deplin. Şi-l amintea pe bunicul ei atât de bun şi de răbdător şi de tristeţea din ochii lui spre sfârşitul vieţii din cauza fiicei pe care o pierduse.

Şi bunică-sa, puternică, iubitoare – şi totdeauna un stâlp de sprijin pentru familia ei.

– Te-au dat afară din casă? Te-au ameninţat că o vor face?

– Au...

– Ai grijă, o avertiză Avery.

– Nu, dar m-au învinovăţit. Şi-au spus că dacă voi avea un copil va trebui să-l întreţin şi...

– Închipuie-ţi aşa ceva! Închipuie-ţi că s-au aşteptat să-ţi asumi nişte responsabilităţi!

– Au fost foarte severi cu mine. Întotdeauna au fost aşa. Nu puteam rămâne acasă cu ei, din moment ce se luau de mine zi şi noapte încontinuu.

– Aşa că ai ales să te căsătoreşti ca o cale de evadare.

– N-a fost chiar aşa. Aveam doar nouăsprezece ani. Credeam că vreau să mă mărit şi să am o familie şi casa mea. Şi Willy B. era atât de mare şi de frumos, şi avea grijă de toate lucrurile. Ştii, să facă rost de un loc unde să stăm şi chestii de genul ăsta. S-a purtat foarte frumos cu mine cât am fost însărcinată. Am încercat, *chiar* am încercat să construiesc un cămin frumos şi să gătesc şi să am grijă de tine când ai venit pe lume. Ai fost un copil foarte dificil, Avery.

– Să-mi fie ruşine.

– Nu am vrut să spun chiar asta. Am vrut doar – nu aveam nici douăzeci de ani când ai apărut tu şi am început să am atâtea de făcut...

– Bănuiesc că tata nu făcea nimic.

Traci respiră greoi pe nas strângând din buze.

– Făcea foarte multe. Nu am de gând să te mint. Făcea foarte multe în casă, tot ce trebuia şi se plimba cu tine în braţe noaptea şi te legăna. Era un tată foarte bun.

– Ştiu că era. Este încă.

– Eu am făcut tot ce-am putut, *îţi jur*. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, Traci îşi încrucişă mâinile deasupra inimii. Dar tot ce făcea el trebuia să mai fac eu o dată. Pe urmă ai început să mergi foarte devreme şi te băgai peste tot. Nu puteam ţine pasul cu tine. Chiar şi când mi-am luat o slujbă şi pe tine te-am dus la creşă, erau o mulţime de făcut în fiecare zi. Pe deasupra, mai voia unul. Iisuse Hristoase, mai voia şi alţi copii, iar eu nu mă puteam împăca nicicum cu ideea asta. Când am făcut avortul...

Era o palmă bruscă, puternică, drept în faţă.

– Ai făcut un avort.

Faţa plină de lacrimi a lui Traci păli.

– Credeam că ţi-a spus.

– Nu, nu mi-a spus.

– Tu aveai doar trei ani şi, Doamne Dumnezeule, Avery, erai atât de năzdrăvană. Am rămas însărcinată din nou, deşi avusesem multă grijă să nu se mai întâmple. Nu mai puteam trece din nou prin toate astea. Pur şi simplu nu mai puteam, aşa că m-am ocupat de chestia asta. Nu voiam să-i spun lui, dar ne certam în legătură cu altceva şi pur şi simplu mi-a scăpat.

– Ai făcut un avort fără să-i spui şi lui?

– Ar fi încercat să mă convingă să renunţ, iar eu mă hotărâsem deja. Era corpul meu, era alegerea mea. Şi tu eşti femeie. Ar trebui să respecţi chestia asta.

– Respect dreptul la alegere. Dar ce alegere i-ai lăsat tu lui? Ce respect i-ai arătat tu lui? Era soţul tău, tatăl copilului, şi ai luat decizia fără să-l informezi. Sau nu era el tatăl?

– Sigur că era! Nu-l înşelam.

– Atunci.

Traci se holbă la şerveţelul zdrenţuit.

– Ei bine, aşa am hotărât. Şi pe urmă, nu mai puteam suporta încă o sarcină. Cu tine mi-a fost rău aproape tot timpul şi m-am făcut cât casa. Nu mai voiam încă un copil. Am făcut avort şi i-am pus să-mi lege trompele. Şi cu asta, basta.

– Pentru tine, murmură Avery.

– El a fost foarte furios când a aflat. Şi lucrurile au început să se înrăutăţească din ce în ce mai tare între noi. Trebuie să înţelegi că nici el nu era fericit. Nu era vina mea. Pur şi simplu nu eram fericiţi. Dar am fost cu el la un consilier matrimonial, aşa cum a vrut el. Nimeni nu poate spune că nu am încercat. Doar că mă simţeam prinsă ca într-o capcană şi total nefericită. Însă am încercat.

– Chiar aşa?

– Timp de doisprezece ani. Este vreme îndelungată, şi tot timpul ăsta am simţit că trebuia să fiu ceva ce nu eram.

– Soţie şi mamă.

– Voiam mai mult. Ştiu că sună egoist, dar voiam mai mult decât să lucrez la mall şi să mă întorc acasă zi după zi. Ajunsesem în aşa hal de uram târgul ăsta şi tot ce este în el. Asta nu e prea sănătos, nu? Nu e sănătos să trăieşti aşa. Îmi trecea toată viaţa aşa, iar eu nu puteam ţine pasul.

– Aşa că ai început să ai aventuri.

– Nu a fost cu intenţie. Pur şi simplu s-a întâmplat.

– Cred că pentru a face sex cu nişte bărbaţi cu care nu eşti căsătorită e nevoie de o oarecare intenţie.

– S-a întâmplat doar de două ori înainte de Steve. Nu eram fericită. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie de ceva pentru mine însămi.

– Aşa că ţi-ai înşelat soţul ca să poţi trece peste plictiseala de a fi soţie şi mamă. Şi când nici asta nu ţi-a mai fost de ajuns, pur şi simplu ai plecat.

– Poţi să-mi dai nişte apă? Te rog?

Avery intră în bucătărie şi umplu un pahar cu apă de la robinet. Rămase aşa un moment, cu ochii închişi, respirând regulat, până ce simţi că-şi venea în fire.

Deşi îşi scosese haina roşie şi şi-o aşezase în poală, Traci continua să stea jos, cu un şervеţel mototolit în mână şi cu lacrimi picurându-i din gene.

– Mulţumesc. Ştiu că mă urăşti.

– Nu te cunosc.

– Am fost acolo până ce ai avut aproape doisprezece ani, Avery. Am avut grijă de tine. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă.

– Poate că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Ceea ce e foarte trist pentru amândouă. Dar au trecut o grămadă de ani între atunci şi acum. Nu mi-ai scris nici măcar o dată, nu m-ai sunat şi nici nu ai venit să mă vezi. Nici măcar o dată.

– Nu ştiam dacă tatăl tău m-ar fi lăsat...

– Ţi-am zis să ai grijă ce spui. N-o să te mai avertizez încă o dată.

– Bine, bine. Lăsând din nou privirea în jos, mângâie haina. Poate că nu am simţit că sunt în stare sau că trebuie să o fac. Ştiu doar că a trebuit să plec şi că am făcut-o cum nu trebuia. Willy B. voia să mergem în continuare la consilierul matrimonial. Iar asta nu ar fi făcut altceva decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Nu-l *iubeam*, Avery. Nu poţi să trăieşti toată viaţa fără dragoste. Ştiu cum gândea el, ştiu. Că trebuie să încercăm să facem relaţia să meargă. Te aveam pe tine la care trebuia să ne gândim. Dar tu aveai să creşti într-o zi, nu? Şi atunci unde aş fi fost eu? Înţepenită aici şi mai bătrână. Mai bătrână şi înţepenită aici, fără nici o şansă să-mi trăiesc viaţa. Nu-l făceam pe Willy B. mai fericit decât mă făcea el pe mine. Deci care era rostul?

– Voiai să pleci. Bine. Voiai să-ţi trăieşti viaţa. Din nou, bine. Există ceea ce se numeşte divorţ. E dificil şi am auzit că poate fi dureros, neplăcut pentru toată lumea. Dar aşa se fac lucrurile într-o lume civilizată în care femeile nu-şi părăsesc soţii, copiii, căminele fără a spune nici măcar o vorbă nenorocită.

– Eu doar... Trase din nou adânc aer în piept şi puse la o parte paharul pe care-l golise până la ultima picătură. Eram *îndrăgostită!* Când l-am întâlnit pe Steve, am simţit atât de multe. Atâtea lucruri pe care nu le mai simţisem niciodată înainte. Nu m-am mai putut gândi la altceva. Am greşit, ştiu că am greşit, dar mă simţeam plină de viaţă şi fericită. Ştiu că ar fi trebuit să fiu cinstită cu Willy B. în loc să-l înşel. Nu merita asta, dar, draga mea, el nu voia ce voiam şi eu. Nu puteam fi cine voia el să fiu. Iar când Steve a obţinut o şansă – o ocazie reală de afaceri – în Miami, a trebuit să plece. Eu a trebuit să plec cu el.

– Ai fost la Miami.

– La început. Eram atât de prinsă, şi faptul că fugisem cu el mi se părea atât de romantic, atât de nemaipomenit. Ştiam că tatăl tău va avea multă grijă de tine.

– Termină. Nu te-ai mai gândit la mine nici măcar o dată din momentul în care ai ieşit pe uşă.

– Asta nu e adevărat! Nu am făcut ce trebuia să fac, dar de gândit la tine m-am gândit. Am fost foarte mândră când am auzit că ţi-ai deschis propriul restaurant. E un loc bun şi am fost foarte mândră când am aflat despre el.

Mici clopote de alarmă începură să sune în mintea lui Avery. Spera că le auzea numai din cauza propriului ei cinism.

– Cum ai aflat despre asta?

– Te-am căutat pe internet din când în când. Chiar voiam să ştiu ce mai faci, draga mea. Nici nu mai ştiu de câte ori m-am apucat să-ţi trimit un e-mail. Şi mi-a părut foarte rău când am auzit despre Tommy Montgomery. El şi tatăl tău se aveau ca fraţii. Ştiu că Justine nu mă plăcea prea tare, dar întotdeauna s-a purtat frumos cu mine. Mi-a părut rău pentru ea.

– Până aici s-a ridicat nivelul interesului tău de mamă? Căutatul ocazional pe Google?

– Am greşit. Nu mă aştept să mă ierţi. Pur şi simplu sperам că mă poţi înţelege puţin.

– Ce contează ce înţeleg eu în momentul acesta?

– M-am gândit că poate mi-ai da o şansă, aşa ca să putem să ne cunoaştem din nou şi...

– Ce s-a întâmplat cu Steve? Dragostea vieţii tale.

Faţa lui Traci se schimonosi de durere. Suspinând din nou, căută alte şervеţele.

– El... el a murit. În noiembrie. Pur şi simplu a murit. Am fost împreună tot timpul acesta. Am călătorit de colo, colo pentru munca lui, ştii? Sigur că avea şi el defectele lui, dar îl iubeam şi eram fericiţi. Acum a dispărut şi eu nu mai am pe nimeni.

– Îmi pare rău. Chiar îmi pare. Dar nu pot umple golul acesta pentru tine. Nici nu vreau. Ţi-ai făcut propriile alegeri. Va trebui să suporţi consecinţele.

– Nu ştiu cum să mă descurc singură. N-aş putea să stau aici puţin? Câteva săptămâni?

– Aici? Uluită, Avery rămase cu gura căscată. În nici un caz. Nu vii înapoi după şapte ani în care n-ai dat nici un semn aşteptându-te să ţi se deschidă uşile. Va trebui să te gândeşti cum să-ţi trăieşti viaţa de aici înainte. Din viaţa mea nu mai faci parte.

– Nu poţi fi atât de rece.

– Pot, rectifică Avery. Poate că e ceva înnăscut.

– Doar câteva săptămâni, asta e tot. Nu ştiu ce să fac, unde să mă duc.

– Altceva, în altă parte.

– Sunt sânge din sângele tău totuşi, Avery.

– Eşti femeia care a ales să mă abandoneze şi să mă ignore mai bine de jumătate din viaţa mea. Acum ai rămas singură, aşa că ai apărut. Şi de-aia ai apărut – nu ca să mă cunoşti sau ce scuză patetică mai poţi găsi pentru asta. Dumnezeule, certitudinea acestui fapt o obosea îngrozitor. Continuă pe un ton ferm: Se înscrie în nota ta obişnuită, de vreme ce întotdeauna te gândeşti mai întâi la tine, mai întâi, mai la urmă, întotdeauna. Te-am ascultat, acum gata. Trebuie să pleci.

– Nu am unde să mă duc.

– Lumea e mare. Du-te unde vrei.

– Dacă aş putea rămâne măcar în noaptea asta. O singură noapte...

– Nu ai nici un ban, îşi dădu Avery seama.

– Am avut nişte... greutăţi financiare. E adevărat că lucrurile au stat destul de prost şi mi-ar prinde bine puţin ajutor să mă pun pe picioare.

Totul convergea către o singură concluzie oribilă.

– Doamne, cine eşti tu? Bani? Vorbeşti serios? Vrei bani de la mine?

– Ţi-i dau înapoi. Dacă mi-ai putea împrumuta câteva mii, doar ca să am de unde porni.

– Şi dacă aş avea câteva mii disponibile, tot nu ţi le-aş da ţie.

– Ai propria ta afacere. Traci făcu un gest către punga de cumpărături. Poţi să-ţi iei lucruri din magazine de firmă. Cu siguranţă îmi poţi da şi mie nişte bani, aşa, ca împrumut. Nu mă face să cerşesc, Avery. Te rog, nu mă face să cerşesc, fiindcă o voi face. Sunt într-o situaţie foarte grea.

Avery îşi înşfăcă geanta, smulse portofelul din ea şi scoase bancnotele fără să le numere.

– Uite. Ia-le. Asta-i tot ce primeşti acum şi pentru totdeauna. Acum ieşi afară şi să nu te mai întorci. Nu vreau să te mai văd în viaţa mea.

– Tu nu ştii ce înseamnă să fii singur şi să nu ai pe nimeni.

– Ai dreptate. A avut tata grijă de asta. Avery se duse la uşă şi o deschise larg. Am spus să ieşi!

Traci se îndreptă spre uşă şi se opri, murmurând:

– Îmi pare rău.

Avery trânti uşa, o încuie şi se lăsă pe spate lipindu-se de ea. Când începu să tremure se lăsă să alunece pe pardoseală. Ascultă ecoul paşilor pe scări înainte să dea frâu liber lacrimilor.

Găsi pretexte pentru care să amâne întâlnirea cu Owen. O schimbare de program, prea multe de făcut,

rezumându-se la mesaje scrise ca să nu trebuiască să discute cu el.

Era stupid, ştia, dar nu se simţea în stare să-şi pună o expresie fericită pe faţă ca să mascheze toată durerea, îndoielile şi furia mistuitoare.

Nu voia să stea de vorbă cu nimeni, aşa că-şi evită şi prietenele şi se cufundă în muncă. Însă în oraşele mici, prietenii aveau obiceiul să-şi bage nasul.

Ridică privirea din platoul pe care-l pregătea chiar atunci când intră Owen. Dădu din cap şi zâmbi, spera ea doar obosit, în timp ce el se strecura pe un scaun în faţa tejghelei.

– Ce mai faci?

– Sunt foarte ocupată. Abia am apucat să-mi trag răsuflarea în ultimele câteva zile.

– Da, mi-ai spus. Poate ai timp să-ţi tragi acum răsuflarea, să iei o pauză.

– Am treabă până peste cap.

– Pe bune?

Răsucindu-se pe scaun, măsură din priviri clienţii ce veniseră pentru a lua prânzul mai devreme şi numără două mese.

– Trebuie să fac inventarul, se hotărî ea pe loc. S-au spart nişte pahare. „Schimbă subiectul", îşi spuse în gând. Cum merge treaba vizavi?

– Merge. Mă gândeam că vrei să vii şi tu să vezi cu ochii tăi.

– Da, o să vin cât de curând. Vârî tava în cuptor şi scoase o pizza pe o paletă. Ce să-ţi aduc? întrebă ea în timp ce o felia.

– Gyro arăta bine.

– E foarte bun, garantat.

El trecu de partea cealaltă, îşi luă ceva rece de băut şi se aşeză din nou pe scaun.

– Tu eşti bine?

– Ei, mi-ar plăcea dacă s-ar mai schimba puţin vremea asta şi dacă aş mai putea adăuga nişte ore fiecărei zile. În rest? Totul e bine.

– Avery.

Tonul o forţă să ridice capul şi să-i întâlnească privirea.

– Ce? E o perioadă mai aglomerată, Owen. Ştii şi tu cum se întâmplă.

– Da, ştiu într-adevăr cum se întâmplă. De-asta întreb.

– Şi eu îţi răspund că sunt bine. Trebuie să conduc locul ăsta. Trebuie să găsesc un alt comisionar, fiindcă l-am prins pe cel pe care-l angajasem de curând fumând marijuana la subsol. Pun la punct ultimele detalii pentru localul cel nou, trebuie să mă hotărăsc cu privire la corpurile de iluminat şi la mobilă, să perfectez meniul şi s-o ajut pe Hope să dea o petrecere a burlăciţelor pentru Clare. Maşina mea are nevoie de cauciucuri noi şi mi s-a spus că va creşte preţul la brânzeturi. Ascultându-se în timp ce depăna toate astea, hotărî că avea toate motivele din lume să fie stresată. Pur şi simplu nu am timp să-ţi fac cina şi să-ţi ţin companie acum.

– Am înţeles, dar nu vorbeam despre asta.

– Atunci nu avem nimic de vorbit. Am foarte multe chestii de făcut. Asta e, asta e tot. Se întoarse grăbită să vâre tava cu gyro în cuptor, dar când o scoase pe cealaltă se arse pe partea interioară a antebraţului. La naiba!

Până să trântească uşa cuptorului şi să se întoarcă, Owen era lângă ea. O apucă mai strâns de încheietură când ea încercă să se smucească.

– Lasă-mă să văd.

– Nu e nimic. Se întâmplă.

– Unde ai trusa de prim-ajutor?

– Am nevoie doar de nişte aloe. De-asta ţin un ghiveci cu aloe în bucătărie. Dă-mi voie...

El pur şi simplu o trase în bucătăria închisă unde lucra Franny.

Înainte ca tânăra să apuce să spună ceva, Owen îi făcu semn să iasă afară şi continuă să o tragă pe Avery în spate.

– Vrei să-mi dai drumul? strigă ea. Ştiu cum să mă ocup de o nenorocită de arsură. Am clienţi.

– Termină, termină chiar acum.

Tonul răstit ca un şfichi de bici, atât de neobişnuit la el, îi opri protestele. Nu spuse nimic în timp ce el deschise apa rece la chiuvetă şi îi ţinu braţul sub ea.

– Nu erai atentă. Ceea ce nu-ţi stă în fire.

– Dacă tu nu mai tăceai... Îşi schimbă expresia feţei în timp ce el se holba în jos la ea. Da, nu voiai să taci. Pot să mă ocup de asta, Owen. E doar o arsură.

– Nu s-a făcut băşică. De ce nu erai atentă?

– Pentru numele lui Dumnezeu, am multe pe cap, sunt ocupată. Am greşit. Nu e ca şi cum mi-aş fi retezat un deget.

El continuă să-i ţină braţul sub apa rece în timp ce îi studia chipul.

– Te-am mai văzut cu multe pe cap. Te-am mai văzut ocupată. Dacă nu crezi că te cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama că aici se petrece de fapt altceva, atunci eşti o proastă. E vreo problemă între noi doi?

– În curând va fi.

– Lasă să curgă apă, îi spuse, apoi rupse o frunză de aloe. Tot ce ştiu e că totul era bine când te-ai întors de la cumpărături cu Clare şi Hope. Făcu o incizie în frunza voluminoasă şi scoase miezul, continuând s-o mustre: Şi a doua zi contramandezi totul şi nu ai timp nici pentru două vorbe. Luă o lingură de pe o tavă şi făcu o pastă din aloe. Avery ar fi trebuit să ştie că era foarte priceput la remedii naturiste. În momentul ăsta însă, răbdarea şi eficienţa lui îi stârneau dorinţa de a-l înjunghia cu o furculiţă. Să vedem asta acum, zise el. Închise apa şi îi şterse cu atenţie braţul în timp ce examina arsura. Nu e grav.

– Ţi-am spus că nu e grav.

– Da, şi mi-ai mai spus şi că nu s-a întâmplat nimic când e foarte clar că s-a întâmplat. Stai nemişcată. Cu tandreţe, cu multă dedicaţie – impresionând-o până la lacrimi – acoperi arsura cu pastă de aloe. Prin urmare, ceva s-a întâmplat între călătoria spre casă şi a doua zi. Ce?

– Poate că pur şi simplu mi-am dat seama că m-am băgat în prea multe chestii şi că trebuie să stabilesc nişte priorităţi. Să mă organizez. Am trecut de la zero la o sută

de kilometri pe oră... OK, mai bine spus de la cincizeci la o sută, se corectă ea văzând expresia de pe faţa lui Owen. Am nevoie de puţin timp să aranjez totul, să-mi compartimentez munca aşa cum trebuie. Restaurantul cel nou are nevoie de atenţie acum, dacă vrem să meargă mai târziu. Am lăsat lucrurile să-mi scape din mână.

– Poate. Poate că e adevărat ce spui, dar nu e tot. Va trebui să vorbim despre asta, Avery.

– Acum nu e momentul. Sunt la serviciu. Am...

– Nu, nu e momentul. Scoase un pansament din trusa de prim-ajutor şi îl înfăşură în jurul arsurii acoperite cu aloe. Dar va trebui să ne facem timp. Ai grijă să-ţi schimbe cineva pansamentul mai târziu.

Îi studie faţa încă o clipă, se aplecă şi-şi puse buzele pe buzele ei.

– OK.

Dădu din cap fixând-o cu privirea.

– OK. O să iau gyro la pachet, să mă întorc şi eu la treabă. Ne vedem mai târziu.

– Sigur.

După ce plecă, ea se sprijini de chiuvetă şi se certă în gând cu multă vehemenţă, după care îşi plânse puţin de milă.

– Te simţi bine, Avery?

Suspinând şi dorindu-şi să n-o mai întrebe nimeni asta, aruncă o privire spre cadrul uşii unde se afla Franny.

– Bine. E doar o arsură, nimic serios. Ce se întâmplă afară?

– Merge destul de încet astăzi.

– Ascultă, mă duc până sus să rezolv nişte treburi. Dacă se îndesesc clienţii, sună şi cobor.

– Nici o problemă.

Gătea. Gătitul juca pentru ea rolul ursuleţului de pluş când era supărată, aşa că făcea experimente cu şuncă şi cu supă de cartofi şi cu supă-cremă de tomate afumate. Folosea laptopul în bucătărie ca să noteze toate adaosurile care-i treceau prin cap şi rezultatele experimentelor.

Asta o calmă, o relaxă şi o linişti suficient încât să stea jos un timp, în vreme ce supele fierbeau încet pe foc, să se gândească la un aranjament pentru separeuri, scaune înalte, scăunele, canapele şi altele în noul spaţiu.

– Cioc, cioc! strigă Clare.

– Sunt în bucătărie.

Atâta durase răgazul pe care-l avusese cu ursuleţul.

– Voiam să iau o salată jos, dar Franny mi-a spus că ţi-ai ars braţul şi te-ai certat cu Owen.

– Nu m-am certat cu Owen. Mi-am ars într-adevăr braţul, dar nu e nimic grav.

Clare se încruntă în faţa oalelor care fierbeau.

– Atunci de ce găteşti aici, sus? Ce s-a întâmplat?

– *Nimic.* Şi următoarea persoană care îmi mai pune întrebarea asta va primi în faţă un pumn care nu-i va plăcea prea tare. Încerc nişte reţete. Jos e destul de puţină lume, după cum cu siguranţă ai văzut şi tu. Mi-am luat nişte timp liber ca să îmbunătăţesc meniul de la noul restaurant.

– Am crezut că îmbunătăţeşti meniul pe Owen.

– Îl vezi pe undeva pe Owen? Acum am timp. Îl îmbunătăţesc acum.

– Eşti supărată. Nu te-am văzut de câteva zile pentru că ai fost atât de ocupată, iar acum eşti furioasă şi te cerţi cu Owen.

– Nu mă cert cu Owen, iar dacă sunt furioasă e pentru că toată lumea vine pe capul meu şi mă tot întreabă de ce sunt furioasă. Inclusiv Owen, care nu vrea să mă lase dracului în pace!

– Deci *te cerţi* cu Owen.

– Nu mă cert. Deşi scrâşni din dinţi gata să-i spargă, Avery reuşi să vorbească mai calm. Am fost ocupată. Beckett a terminat planurile şi le-a înaintat pentru a obţine avizul de demolare. Mai am o groază de lucruri de făcut, de planificat şi de hotărât, asta în timp ce mă ocup şi de Vesta.

– Deci ai emoţii. Şi eu aş avea. Însă ştii că va ieşi foarte bine.

– Dacă o ştii, nu înseamnă că se şi întâmplă de la sine. O durea stomacul din cauza scuzelor pe care tot trebuise

să le găsească. Întotdeauna o durea stomacul când minţea – şi asta se adăuga altor efecte secundare, căci nu se pricepea absolut deloc la minciuni, răspunsuri evazive şi jumătăţi de adevăruri. E nevoie de foarte mult timp şi creier, continuă ea rămânând la acelaşi subiect. Ceea ce nu lasă prea mult timp şi creier pentru prieteni. Aşa că după părerea mea ar trebui s-o lăsăm mai moale pentru un timp, până ce mă pun pe roate. Asta-i tot.

– Ce-a făcut?

– Nimic. Nimic, îţi jur. Prea obosită ca să plângă, Avery izbucni pur şi simplu în râs din cauza presupunerii automate pe care o făcuse Clare. Sunt puţin copleşită în momentul ăsta. „În sfârşit!" gândi. Adevărul. O să se rezolve de la sine. Poftim, în loc de salată, încearcă asta. Scoase un bol, turnă două polonice de supă de cartofi, apoi presără puţin pătrunjel şi puţin parmezan ras deasupra. Trebuie să decid şi în legătură cu vesela. S-ar putea să mă mulţumesc cu albul obişnuit de restaurant şi pe urmă să mă joc cu feţele de masă şi cu paharele. Sau poate am nevoie de ceva mai îndrăzneţ.

– N-o să conteze. Clare mai luă o lingură. Nimănui nu o să-i pese în ce e servită chestia asta. Este delicioasă. De ce-ai fost aşa zgârcită cu porţia?

– Pentru că trebuie să încerci şi supa-cremă de roşii afumate.

Alt bol, alte linguri – şi câteva crutoane presărate pe lângă o frunză de busuioc.

– O, Doamne, e aşa de bună! E moale, uşor cremoasă, şi totuşi îţi rămâne ceva de mestecat.

– Excelent. Ca să se convingă, Avery îşi scoase lingura pentru gustat. Da, excelent, decretă. Nu mai e nevoie de nici o schimbare aici. O să-ţi pun din ambele la pachet ca să le duci acasă pentru cină.

– Adică vrei să spui că va trebui să le împart? Clare îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Avery. O să-mi spui când eşti pregătită s-o faci?

Într-adevăr, mintea îngrozitor de prost. Renunţând, Avery îşi puse capul pe umărul lui Clare.

– Da. Doar că nu acum.

*

Faptul că gătise o ajutase să treacă peste asta. Sau aproape. Dacă se lăsa copleşită de sentimente nu avea să ajungă la nici un rezultat, şi în plus ar fi atras în continuare atenţia – exact opusul a ceea ce voia ea.

Puse supa de cartofi într-un borcan şi înşfăcă un colţ de pâine italienească de jos. O costase o oră, dar nu-i păsa. Era baza pentru o cină şi deşi nu avusese planul ăsta, se puse serios pe treabă pentru un timp.

Ceea ce îi îmbunătăţi şi mai tare starea de spirit.

Trebuia să vorbească cu tatăl ei şi spera că asta avea să-i desăvârşească recuperarea. Merita să ştie şi el, îşi spuse ea în timp ce ieşea cu maşina din oraş. Pe deasupra, era singurul om din lume faţă de care nu păstra niciodată, nici măcar o dată, secrete. Voia să-i ofere o porţie de supă şi să discute totul. Puteau discuta despre orice.

Însă când ajunse şi dădu cu ochii de Lexusul albastru strălucitor cu numere de Nevada pe aleea lui din faţă, o cuprinse din nou mânia.

El nu cunoştea pe nimeni în Nevada.

„Ne-am mutat de colo, colo", spusese Traci.

Infailibila intuiţie McTavish îi spunea că Traci se mutase de colo, colo, ajungând cel mai recent în Nevada. Iar acum încerca să vadă ce putea pescui şi de la el.

Intră ca o furtună în casă.

Willy B. sări de pe scaun când Avery se năpusti înăuntru. Traci rămase pe locul ei, cu ochii scăldaţi în lacrimi şi crâmpoţind în mâini un şerveţel ud.

– Dar, ştiu că ai tupeu! Nenorocito!

– Avery! Calmează-te.

– Nu-mi spune mie să mă calmez. Se întoarse spre taică-său. A ajuns deja la partea cu „poţi să-mi împrumuţi nişte bani", sau mai e încă la cea în care se lamentează ca o nemernică de cât de rău îi pare?

– Stai jos şi... Ce?

– Nu ţi-a spus că mi-a făcut o vizită acum câteva zile?

– Nu. Puse un braţ în jurul lui Avery, ca s-o calmeze şi-n acelaşi timp să o simtă aproape. Nu mi-a spus.

– Voiam să-ţi spun. A trebuit să mă duc întâi la Avery, Willy B. Nu eram nici măcar sigură că voi putea da ochii cu tine, şi voiam s-o văd pe Avery ca să-mi cer iertare.

– Şi să-mi ceri şi nişte bani.

– Nu mai am nimic. Sunt în mare necaz. Asta nu mă împiedică să-mi pară foarte rău. Degetele îi tremurau şi renunţă la şerveţel ca să-şi şteargă lacrimile cu palmele. Îmi doresc enorm să fi făcut lucrurile altfel. Îmi doresc enorm să fi fost eu altfel. Nu mai pot schimba lucrurile astea. Ne-am pierdut casa chiar înainte de moartea lui Steve. Totul a mers prost. Avea nişte afaceri şi toate s-au dus pe apa sâmbetei. Nu a mai apucat să se restabilească financiar.

– Ai un Lexus nou-nouţ şi strălucitor pe aleea din faţă, rosti Avery apăsat. Vinde-l.

– E luat în leasing şi îl voi pierde şi pe el. Este tot ce mai am. Pur şi simplu am nevoie de nişte bani până ce găsesc o locuinţă şi o slujbă.

– Ai luat bani de la Avery? întrebă Willy B.

Faţa lui Traci se înroşi brusc.

– Am avut nevoie de un împrumut.

– Cât? Cum Traci clătină din cap şi o inundă un nou val de lacrimi, el se întoarse către Avery. Cât?

– Nu ştiu exact. Tot ce aveam în portofel. Mai mult decât am de obicei la mine, pentru că ieşisem şi luasem mai mult cash în caz că-mi trebuia.

Mânia, atât de rară la tatăl ei cel întotdeauna bine-dispus, se aprinse în vocea lui Willy B.

– Ai părăsit-o pe fiica mea, Traci. Acum te întorci şi îi iei banii?

– Are propria ei afacere. Are un local frumos. Eu am făcut tot ce am putut pentru ea atâta timp cât i-am fost alături.

– Nici pomeneală. O sărută uşor pe Avery pe creştetul capului. Cu mama ta ai vorbit, Traci?

– Am... M-a ajutat imediat după ce-a murit Steve. Totul se dusese de râpă. Nu ştiam că datora atâţia bani. M-a ajutat puţin, dar mi-a spus că aia a fost tot. A vorbit serios. Am fost să o văd înainte să vin aici şi mi-a zis că nu mai e dispusă să facă nimic pentru mine.

– Cât îţi trebuie?

– Tati, nu...

– Taci, Avery.

– Dar nu poţi să...

– E treaba mea. Nu ridică tonul – niciodată nu fusese nevoit să o facă. Pur şi simplu o privi în ochi pe Avery. Tu să taci. Cât, Traci?

– Dacă ai putea să-mi dai cinci mii, ca să mă pun pe picioare. Ţi-i dau înapoi. Jur. Semnez şi hârtii dacă trebuie. Ştiu că nu am nici un drept, dar nu mai am pe nimeni altcineva.

– Avery, du-te sus şi adu-mi carnetul de cecuri. Ştii unde-l ţin.

– Nu, n-o s-o fac.

– Fă ce-ţi spun şi fă-o acum. Dacă vrei să te cerţi cu mine, o s-o facem mai târziu. Îşi puse mâna pe umerii fiicei sale. Poţi să-mi spui ce ai de spus, dar nu acum. Asta e treaba noastră, nu a ei.

Rareori era atât de categoric, dar când o făcea, era imposibil să-l contrazici.

– Bine, dar n-o să-ţi placă deloc ce-o să-ţi spun.

Urcă scările cu paşi apăsaţi şi le coborî la fel de sonor.

El se aşeză şi-şi deschise carnetul de cecuri.

– O să-ţi dau cele cinci mii. Nu e un împrumut.

– Dar ţi-i voi da înapoi.

– Nu vreau să mi-i dai înapoi. În afară de cazul în care se răzgândeşte Avery, nu vreau să te mai văd sau să mai aud de tine din momentul în care ieşi pe uşa aia. Ia banii şi pleacă. Sper că te descurci fără să fii condusă.

– Ştiu că mă urăşti, dar...

– Nu te urăsc. Tu mi-ai dăruit lumina vieţii mele şi nu am uitat asta. Niciodată. Aşa că îţi dau şi eu ce ai nevoie acum şi suntem chit. Era o decizie categorică, gândi Avery, şi el o luase pentru ea. Vreau să-mi trimiţi adresa ta sau un număr de telefon după ce te stabileşti undeva, continuă Willy B. Mie, Traci, nu lui Avery. Să nu mai încerci niciodată să iei legătura cu ea. Dacă va dori să vorbească cu tine sau să te vadă, poate veni la mine şi o să-i dau ce-mi trimiţi tu.

– Bine. Traci luă cecul din mâna fostului soţ. Mulţumesc. Eu... Ai păstrat locul ăsta foarte frumos. Eşti un om bun. O spun din toată inima.

– Îmi închipui.

– Ea este atât de frumoasă! Traci îşi apăsă o mână pe buze. Îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău pentru tot.

– E şi normal să-ţi pară. Acum cel mai bine ar fi să pleci. E întuneric, şi mai târziu s-ar putea să se înrăutăţească vremea.

Revenindu-şi, Traci se ridică în picioare.

– Probabil că tu ai fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, îi spuse lui Avery. Şi tot tu ai fost cea căreia i-am făcut şi cel mai mare rău. E greu să trăieşti cu asta pe conştiinţă.

După ce Traci ieşi, Avery se duse la fereastră şi o urmări dispărând cu maşina în noapte.

– De ce i-ai dat banii ăia?

– Pentru că e în doliu. A pierdut un om pe care-l iubea şi acum şi-a dat seama şi că a dat cu piciorul la ceva foarte preţios. Ceva ce nu va mai putea recupera niciodată, aşa că este în doliu şi pentru asta. Şi pentru că, în ceea ce ne priveşte pe noi, prin asta s-a închis o uşă. De ce nu mi-ai spus că a venit să te vadă?

– E motivul pentru care am venit astă-seară. Ca să-ţi spun. Pur şi simplu... o vreme nu am putut vorbi despre asta. Ar fi trebuit să-ţi spun, şi aşa ai fi fost pregătit. Ar fi trebuit să o sun pe bunica. Dar eu m-am închis în mine. M-a durut îngrozitor, aşa că m-am închis în mine.

– Ştiu.

Se duse lângă ea şi o luă în braţele lui lungi.

– Dar în seara asta când am văzut-o doar m-am înfuriat peste măsură. E ceva mai bine, nu?

– Pentru tine? Întotdeauna. Ţinând-o strâns, începu să se legene cu ea de pe un picior pe celălalt. N-o să păţeşti nimic, scumpo. O să fim cât se poate de bine, noi doi. Nu-ţi face griji.

Liniştită de vocea lui, de mirosul lui, de simpla lui prezenţă, îşi apăsă capul pe pieptul lui.

– Mi-ai spus asta atunci şi de o mulţime de ori de atunci încoace. Şi întotdeauna a fost adevărat. Te iubesc atât de mult!

– Eu sunt mai mare. Eu te iubesc mai mult.

Ea chicoti şi îl strânse puternic.

– Am făcut o supă. Supa specială-McTavish-de-cartofi-şi-şuncă-gătită-pe-nepusă-masă.

– Sună foarte bine.

– Mă duc să o iau din maşină.

capitolul 16

Owen alese să lucreze în atelier. Îi dădea timp să se gândească – sau, mai bine spus, să-şi macine ideile una câte una. Chiar când el începuse să facă paşii următori, ea dăduse înapoi. Ce putea să însemne chestia asta? În timp ce el se dădea peste cap ca să nu lase lucrurile să curgă pur şi simplu de la sine, să se asigure că nu o lua pe ea ca pe un dat firesc, că trata relaţia lor aşa cum trebuia tratată o relaţie, ea era brusc prea ocupată ca să-i acorde zece minute din timpul ei.

– Ce rahat mai e şi ăsta? îl întrebă pe Cus, de la care primi un dat din coadă înţelegător drept răspuns.

Măsură scândura, făcu semne şi măsură automat, după care porni fierăstrăul.

– Îi place să fie ocupată, continuă el peste zgomotul ascuţit al lamei. Îi place haosul nebunesc al unui program superîncărcat. Dar dintr-odată nu are timp nici să ieşim, nici să stăm acasă, nici măcar să purtăm o nenorocită de conversaţie.

Opri fierăstrăul, puse scândura jos şi îşi scoase ochelarii de protecţie.

– Femeile sunt o mare pacoste.

Dar Avery nu fusese niciodată o pacoste şi nici nu se presupunea că avea să fie vreodată. Aşa că totul avea şi mai puţin sens.

Ceva se întâmpla cu ea. Oare nu-şi dădea seama că el vedea asta? Faptul că-l evita, că se închidea tocmai acum când mereu fusese foarte deschisă. Se purta ca şi cum...

– Aaah.

Începuse să o scoată în oraş, să facă planuri. Iisuse, îi dăduse şi o bijuterie. Înclinase mult balanţa, nu-i aşa? Ea era cea care nu voia să facă pasul următor. Totul fusese bine până când el începuse să trateze relaţia lor ca pe o adevărată relaţie.

Cât fusese totul uşor şi obişnuit mersese ca pe roate. Dar după ce adăugase câteva tonalităţi serioase, ea decuplase totul. Sex pur şi simplu era bine, dar dacă încercase şi altceva – puţin romantism, după părerea lui – ea îi închisese uşa în nas.

Ceea ce-l făcuse să pară, îl făcuse să se simtă ca un imbecil total.

Nu putea să-i spună dacă voia să păstreze lucrurile mai simple? Oare el şi prietenia de-o viaţă dintre ei nu meritau asta? Plus că, la dracu', el nu avea nimic de spus la toată afacerea? Să fie al dracului dacă nu avea, şi chiar cu vârf şi îndesat.

– Nu sunt o nenorocită de jucărie sexuală pentru ea.

– Nişte cuvinte pe care o mamă tânjeşte să le audă de la iubitul ei fiu.

Cât ai clipi, Owen îşi reveni şi-şi îndesă mâinile în buzunare.

– Săru'mâna, mamă.

– Bună, Owen. Justine închise uşa atelierului în spatele ei şi-şi frecă mâinile să le încălzească. Ce se petrece?

– Lucram doar la o piesă de mobilier pentru casa lui Beck.

– Eşti un frate bun.

– Da, da. Am avut nişte timp liber. Nu ţi-am văzut maşina când am intrat.

– Tocmai m-am întors.

Amândoi câinii se duseră la ea dând din coadă să i se lipească de picioare.

– Am fost pe la Willy B. I-am dus cina, ceva ca lumea de mâncare să-i ridic moralul. Mă mir că tu te-ai găsit tocmai acum să fii un frate bun în loc să faci acelaşi lucru pentru Avery.

– Ce? De ce?

– Ei... Hm. Avery nu ţi-a povestit nimic?

– Exact. Supărat, aruncă ochelarii. Nu mi-a povestit absolut nimic. Deloc. Prea ocupată, nu are timp. Ce mama dracului se petrece?

– Asta e o întrebare pentru ea. Du-te şi întreab-o.

– Haide, haide, mamă.

– Iubitule, asta e ceva ce trebuie să-ţi spună Avery. Dacă nu o va face ea, atunci o s-o fac eu. Dar ea este cea care ar trebui să-ţi spună. Adevărul este că, din punctul meu de vedere, ar fi trebuit să vorbească deja cu tine.

– Hai că începi să mă sperii. E bolnavă?

– Nu, nu. Aş spune că e încăpăţânată şi că nu gândeşte limpede. Apropiindu-se de el, Justine oftă uşor. Tu eşti un tip practic, Owen. Dumnezeu ştie cum de s-a întâmplat asta. Nu ştiu dacă să-ţi spun să fii practic sau nu când vorbeşti cu ea, dar o să-ţi spun să ai răbdare.

– Are necazuri?

– Nu, dar se simte ca şi cum ar avea. Du-te şi vorbeşte cu ea. Şi mai târziu o să stăm şi noi doi de vorbă. Du-te, îi spuse ea în timp ce el îşi lua haina. Sting eu luminile.

Îl urmări plecând în timp ce mângâia capetele celor doi câini ce se lipiseră de-o parte şi de cealaltă a picioarelor ei.

– Este îndrăgostit de ea. E până peste cap. Doar că el nu şi-a dat încă seama de asta şi, cu siguranţă, ea cu atât mai puţin.

Stând în mirosul de rumeguş şi ulei de lemn, lui Justine i se păru că simte obrazul lui Tommy lângă al ei – şi închise ochii ca să păstreze senzaţia asta, fie şi doar pentru un moment.

– A fost mai uşor pentru noi doi, nu-i aşa, Tommy? Noi nu ne-am gândit atâta. Ei, hai, băieţi, să închidem atelierul.

Se duse mai întâi la restaurant. Dave lucra în spatele tejghelei, aruncând în sus nişte cocă.

– Avery e în spate? îl întrebă Owen.

– S-a dus să facă nişte livrări. Încă nu avem comisionar.

– Tu închizi în seara asta?

– Nu, Avery.

– Vrei să închizi tu?

Dave ridică din sprâncene şi în acelaşi timp duse la buze o lingură de sos.

– Sigur, dacă...

– Bine.

Owen îşi scoase telefonul şi se îndepărtă de tejghea în timp ce forma numărul lui Beckett.

– Am nevoie să-mi faci un serviciu.

Când Avery intră douăzeci de minute mai târziu, îmbujorată din cauza frigului, Owen stătea la tejghea cu o bere în faţă.

– A început să ningă destul de tare, începu ea. Nu s-a pus pe şosea încă, aşa că s-ar putea să reuşim să facem toate livrările pentru... O văzu ezitând în momentul în care dădu ochii cu el şi se gândi: „La naiba cu chestia asta". Salut, Owen.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Am treabă cu livrările. Făcu un gest din mâini cu genţile termoizolante pe care le adusese înainte să le pună la locul lor. Stai să...

El se ridică şi-şi lăsă berea.

– Vino aici, spuse el şi o luă de mână, după care o trase spre uşa ce dădea spre casa scării.

– Trebuie să mă ocup de livrări.

– Se ocupă Beckett.

– Ce? Nu, în nici un caz, eu o să...

– Ai o discuţie cu mine. Acum.

– O să am o discuţie cu tine mai târziu. Am livrări şi trebuie să închid în seara asta, aşa că...

– Beckett se ocupă de livrări. Dave închide.

Cunoştea luminiţa aceea războinică din ochii ei şi pe moment se bucură că o vede.

– Eu fac localul ăsta să meargă. Nu tu.

– Localul merge foarte bine, iar tu te poţi întoarce la el după ce vorbim.

– Vorbeşti prostii.

Începu să se împingă ca să treacă de el.

– Da, aşa e.

Ca să facă lucrurile mai uşoare, o ridică deasupra capului, o puse pe umăr şi o luă în sus pe scări.

– Ai înnebunit? Dădea din picioare şi se smucea. Îţi arăt eu ţie!

– Dacă o să continui în stilul ăsta o să termin prin a te scăpa în cap. Ceea ce s-ar putea să-ţi facă bine.

Ţinându-i bine picioarele, căută setul lui de chei de la apartamentul lui Avery.

– Owen, te avertizez!

Deschise uşa larg şi o închise în urma lui cu piciorul.

Îi ştia foarte bine temperamentul. Avea să lovească în toate părţile cu pumnii şi cu picioarele şi nu s-ar fi dat în lături nici de la muşcături. Cum nu voia să aibă urmele dinţilor ei pe el – din nou – şi nici nu voia s-o rănească, se gândi ce putea face.

Greutatea şi înălţimea erau de partea lui, decise el, şi o duse în dormitor.

– Nici măcar să nu te gândeşti...

Restul cuvintelor îi ieşiră din gură într-un scrâşnet înfundat, căci el o trânti peste aşternuturi, se aşeză deasupra ei şi îi ţinu strâns braţele.

– Calmează-te, îi ceru pe un ton ferm.

– Ei, pe dracu'!

Putea fi la fel de rapidă ca un şarpe şi la fel de agilă ca un rechin, aşa că Owen se strădui să-şi ţină toate părţile trupului la depărtare de dinţii ei.

– Calmează-te, dracului, şi putem să vorbim. Nu te las să te ridici până nu-mi promiţi că nu mă loveşti nici cu mâinile nici cu picioarele şi că nu mă muşti – şi nici că o să arunci ceva.

Scânteile bătăliei se transformară într-o explozie de plin război.

– Ce drept ai tu? Crezi că poţi veni în localul meu să-mi dai ordine, să-mi spui ce şi cum să fac? În faţa oamenilor mei?

– Nu, nu cred şi îmi pare rău. Dar nu prea mi-ai dat de ales.

– Îţi dau eu acum de ales. Ieşi dracului afară de aici.

– Crezi că tu eşti singura care e supărată? Pot să stau aşa toată noaptea, sau poţi tu să te aduni şi să lămurim toată treaba asta între noi ca nişte oameni normali.

– Vezi că mă doare.

– Nu, nu te doare.

Bărbia începu să-i tremure.

– Arsura...

– Drace.

Instinctiv slăbi strânsoarea.

Era tot ce-i trebuia ei. Rapidă ca un şarpe, agilă ca un rechin, îşi înfipse dinţii în podul palmei lui.

El înjură şuierând în aer în timp ce se lupta s-o ţintuiască din nou pe spate.

– Iisuse, mi-a dat sângele.

– O să-ţi mai dea într-un minut.

– Bine. Îl durea mâna ca un dinte stricat, înfuriindu-l. Deci aşa vrei. O să te ţin jos cât timp îţi spun ce-am de spus. Vreau să ştiu ce se petrece cu tine.

– Ce se petrece cu mine? Tu vii şi mă târăşti din propriul meu restaurant, mă bruschezi, mă arunci de colo, colo...

– Nu te-am aruncat. Încă. Şi mă referem la ce s-a petrecut cu tine înainte de asta, OK?

Întorcându-şi capul, ea îşi fixă privirea pe perete şi nu şi-o mai mişcă.

– Nu discut cu tine.

– Exact, şi nici nu ai făcut-o, cam de o săptămână încoace. Dacă am greşit eu cu ceva, trebuie să ştiu. Dacă tu nu mai vrei să fii cu mine ca până acum sau să avansăm cu relaţia, merit să ştiu şi asta. Merit să am o nenorocită de discuţie cu tine, Avery, indiferent care va fi rezultatul.

– Nu are legătură cu tine sau cu noi, sau cu toate astea.

Chiar nu avea? îşi dădu ea seama. La un anumit nivel, nu, pentru că ea nu îngăduise asta.

Închise ochii. Îi era silă de întreaga situaţie. Silă de ea însăşi.

Îl rănise. O putea vedea suficient de clar, acum că încerca să treacă de propria ei suferinţă. Iar el nu făcuse nimic să merite asta.

– Ceva nu e în regulă. Trebuie să-mi spui.

– Lasă-mă să mă ridic, Owen. Nu pot vorbi aşa.

El se dădu puţin în spate, precaut, dar ea se mişcă doar suficient de mult încât să se poată aşeza. Apoi îşi luă capul în mâini.

– E vorba despre pizzerie? Nu-i trecea prin cap altceva. Dacă ai ceva probleme cu banii, sau...

– Nu. Nu. Merge foarte bine. Se ridică să-şi scoată haina şi restul accesoriilor pe care le purtase afară. Ştii că bunică-mea a făcut depozitul acela pe numele meu după ce a plecat mama. Presupun că unul dintre motive a fost sentimentul de vină, deşi ea nu avea absolut nimic pentru care să se simtă vinovată. Cu toate astea, eu eram următoarea în linia de succesiune, aşa că...

Ridică din umeri. Asta a însemnat să pot deschide Vesta şi înseamnă că pot deschide şi localul cel nou. Eu doar o să trebuiască să le fac să meargă.

– E bolnavă bunica ta?

– Nu. De ce... El întreba, îşi dădu Avery seama, fiindcă ea trăgea de timp şi nu-i spunea motivele. Nu este nimeni bolnav. Şi nici tu nu ai greşit cu nimic.

– Atunci ce s-a întâmplat?

– A venit mama să mă vadă.

– Mama ta? Când?

– Mă aştepta pe scări în noaptea când m-am întors de la cumpărături cu Clare şi Hope. A fost un dezastru. Se întoarse, se aşeză lângă el pe pat şi-şi încrucişă degetele în poală ca să le oprească tremuratul. Nici măcar nu am recunoscut-o. Nu am ştiut cine e până când nu mi-a vorbit.

– A trecut mult timp.

– Nu ştiu, poate că i-am blocat chipul în mintea mea. După ce m-am uitat mai atent, mi-am dat seama că nu se schimbase prea mult. Mi-a spus că voia să mă vadă, că îi pare rău. N-am crezut nici o iotă. A plâns mult. Nu m-a impresionat deloc.

– De ce ar fi trebuit să te impresioneze?

– Era însărcinată când s-au căsătorit. Ştiam asta – făcusem şi eu socoteala. Şi vorbisem cu tata despre asta acum mult timp. Se iubeau mult, mi-a spus el, şi în ceea ce-l privea probabil că era adevărat. Poate că ea a crezut că-l iubeşte. Mi-a tot dat argumente cum că era foarte tânără, abia avea nouăsprezece ani, dar şi tata avea numai douăzeci şi doi. Era şi el tânăr, dar a ştiut să facă faţă situaţiei.

Owen o mângâie pe coapsă s-o aline.

– Willy B. e un tip extraordinar.

– Da, sigur, da. Îşi şterse o lacrimă înciudată că nu reuşise s-o reţină. Eu am fost un copil dificil, ea avea prea multe de făcut, nu era fericită. Bla, bla şi alte mizerii de genul ăsta. Şi pe urmă a aruncat bomba cum că a făcut un avort când eu aveam în jur de trei ani.

Acum Owen îşi puse mâna peste mâna ei.

– E foarte greu să auzi aşa ceva.

– Da, dar sunt convinsă că a fost mult mai greu pentru tata să audă asta – chiar după ce se petrecuse fapta. S-a dus, a făcut avort, şi-a legat trompele şi nu a mai discutat niciodată deciziile acelea cu el. Nu i-a spus că era însărcinată. Cine face aşa ceva? întrebă întorcându-şi spre el ochii scăldaţi în lacrimi. Cine tratează pe altcineva în halul ăsta? Ştia că tata mai voia copii, dar a anulat această posibilitate fără să-i spună. Şi asta e tot un fel de înşelăciune, una oribilă.

El nu spuse nimic, dar se ridică, luă o cutie de şerveţele din baie şi i-o aduse.

– Mulţumesc. Nu mă ajută la nimic să plâng din cauza asta, dar încă nu pot face faţă acestei situaţii.

– Atunci poate că te ajută să plângi.

– Din spusele ei, ceea ce făcuse a ieşit brusc la iveală în timpul unei certe şi, ce să vezi, el a fost foarte supărat şi furios. Care erau oare şansele să se întâmple aşa ceva? A fost de acord să meargă la un consilier, dar se simţea prinsă în capcană şi nefericită. Aşa că a avut o aventură. Apoi o alta. A recunoscut două, dar au fost mai mult de două, Owen, înainte de a pleca. Până şi eu am putut să-mi dau seama de asta. Privindu-l în ochi, îi spuse: Tu ştiai. Cam toată lumea ştia că îşi face de cap.

El se gândi un moment, privindu-i ochii îndureraţi. Nu avea nevoie de nişte răspunsuri evazive care să-i aducă o falsă alinare.

– Da, cam toată lumea.

– Mama mea, târfa oraşului. A fost mai uşor, pe bune, când a plecat.

De data asta el îi luă mâna şi i-o duse la buze.

– Nu e niciodată uşor.

– Poate că nu, dar cel puţin nu mai era sub ochii tatei, sub ochii mei. A rămas cu tipul pentru care ne-a părăsit. Asta a spus, şi mi s-a părut că spune adevărul. Steve. Aşa îl chema. Am aflat cât de nefericită fusese, cum avusese nevoie de mult mai multe. Cum îl iubise pe tipul ăsta, Steve.

– Poate a făcut-o ca să-şi justifice faptele în propriii ei ochi. Tu nu trebuie să accepţi motivele astea. Eşti liberă să simţi ceea ce simţi.

– Am simţit nişte lucruri foarte urâte. Nu mi-a plăcut asta, dar nu m-am putut abţine. Am primit o mulţime de scuze şi de complimente pentru aspectul meu fizic şi pentru modul în care m-am descurcat în viaţă. Pe urmă am aflat că acest Steve a murit acum câteva luni.

– Deci e singură, murmură Owen.

– Da, şi total falită. Ceea ce a reieşit când m-a întrebat dacă pot să-i împrumut câteva mii de dolari.

El se ridică şi se duse la fereastră să contemple stratul tot mai gros de zăpadă. Nu-şi putea imagina, pur şi simplu nu-şi putea închipui un părinte care să-şi stoarcă de bani propriul copil. Dar îşi închipuia perfect ce rană putea provoca asta, în special unei persoane ca Avery.

– Cum ai reacţionat?

– Prost, evident. A mai vărsat nişte lacrimi, după care s-a pus pe cerşit. Voia să stea la mine. Câteva săptămâni, a spus, apoi m-a implorat să o primesc pentru o noapte. Mi s-a făcut rău, pur şi simplu îmi venea să vomit. I-am azvârlit ce aveam în portofel şi pe urmă am dat-o afară.

– Ai făcut ceea ce a trebuit să faci, şi asta e mai mult decât ar fi făcut mulţi în locul tău. Se întoarse spre ea, scrutând-o cu afecţiune. De ce nu mi-ai spus, Avery? De ce m-ai dat la o parte în loc să mă laşi să te ajut?

– La început nu am spus nimănui. Pur şi simplu n-am fost în stare.

– Eu nu sunt nimeni.

– N-ai cum să înţelegi, Owen. Tu mă poţi compătimi, dar eu nu căutam compătimire. Nu cred că aş fi suportat să fiu compătimită. Dar tu nu poţi înţelege pentru că tu nu te-ai simţit nedorit nici măcar o dată în viaţă. Tu ai ştiut întotdeauna că părinţii tăi te iubesc, că ar fi făcut orice să te protejeze. Tu nu ştii, nu ştii cât de tare îţi invidiam familia, chiar şi înainte ca ea să plece. Cât de tare aveam nevoie de voi toţi şi cum mereu eraţi acolo pentru mine. Tata şi familia Montgomery. Voi aţi fost tot timpul punctul meu de sprijin.

– Asta nu s-a schimbat.

– Nu s-a schimbat. Dar a trebuit să fac ceva cu viaţa mea, pentru mine. Indiferent cât de rău stau lucrurile, şi uneori stăteau foarte rău în casa noastră, vrei ca mama ta să fie acolo, să te iubească. Şi când nu o face te simţi... inutilă. Incapabilă să se gândească la un alt termen, Avery ridică mâinile şi le lăsă să cadă la loc. Pur şi simplu inutilă. Nu conta ce spunea tata, ce spuneau părinţii tăi, şi Dumnezeu ştie că au spus şi au făcut tot ce se cuvenea, eu tot simţeam că mama a plecat din cauza mea. Că eram rea, sau că nu meritam nimic, sau că pur şi simplu nu eram ce trebuia să fiu.

– Tu nu ai avut nimic de-a face cu asta, Avery.

– Ştiu asta. Dar uneori ştii un lucru şi simţi altceva. Poate că fuga ei este în parte motivul pentru care am muncit eu atât cât am muncit, obţinând tot ce am. Deci, bravo mie. Ezită un moment, după care continuă: Mai este un aspect. De ce nu am fost niciodată în stare să păstrez o relaţie ca lumea mai mult timp, de ce nu am avut niciodată sentimente destul de profunde încât să rămân cu un om, sau de ce mă aruncam foarte repede şi la fel de repede încercam să găsesc o cale de a ieşi din relaţie? Mi-e teamă că sunt aşa din cauza ei.

– Aici greşeşti.

– Te-am îndepărtat. Mai calmă, se uită din nou la el. Ai dreptate în legătură cu asta. Am ajuns într-un punct

sensibil, aşa că reacţia mea instinctivă este să fug în loc să mă apropii mai tare.

– Eu sunt aici.

– Asta pentru că aşa eşti tu, Owen. Asta e pentru că tu nu renunţi. Tu întorci problema pe toate părţile până ce obţii un răspuns.

– Care este răspunsul, Avery?

– Se presupune că tu eşti cel care-l posedă. Lăsându-şi capul pe umărul lui, murmură: Îmi pare rău. Te-am făcut să suferi şi te-am lăsat să crezi că ai greşit când tu nu aveai nici o vină. Probabil că era deja ceva în neregulă cu mine, iar faptul că am văzut-o m-a dat şi mai tare peste cap. Nu numai în ce te priveşte – poate că mai ales în ceea ce te priveşte, dar nu numai. Nici măcar nu i-am spus tatălui meu. Pe urmă m-am hotărât. Măcar atât reuşisem să rezolv.

Îşi puse mâna pe mâinile ei.

– Ce-ai gătit?

– Dumnezeule! Clipi ca să-şi îndepărteze lacrimile. Atât de previzibil. Supă. Am luat un borcan mare de supă şi l-am dus la tata, unde am găsit-o pe ea.

Mutându-şi poziţia, îşi puse buzele pe creştetul ei.

– Şi mai prost.

– Nu ştiu. Pur şi simplu parcă a apăsat pe un declanşator. M-am înfuriat la culme că s-a dus acolo, că l-a făcut să simtă ceva ce mă făcuse şi pe mine să simt. Părea atât de trist când am intrat eu ca o furtună. Atât de trist, în timp ce ea stătea acolo şi plângea. N-am suportat. Aceeaşi placă, şi acum, că am avut ceva timp să mă gândesc, nu cred că mintea. Sau nu în totalitate. Cred că îi pare rău, şi probabil îi pare rău pentru că acum e singură şi poate privi înapoi. Este singură, îi pare rău şi ştie că acum nu se mai poate întoarce. El i-a dat cinci mii informând-o că nu trebuie să-i dea înapoi atâta timp cât promite să nu mai ia niciodată legătura cu mine. I-a spus să-i trimită numărul ei când se stabileşte undeva şi că dacă voi dori s-o contactez eu vreodată o să mi-l dea.

– Aşa e Willy B., murmură Owen.

– N-am înţeles de ce i-a dat bani. După ce a plecat ea, tata mi-a spus că a făcut-o pentru că era în doliu. Atât

de mare este bunătatea lui. Şi pentru că astfel a închis o uşă pe care noi doi trebuia s-o închidem. Asta numai din dragoste pentru mine, pentru că se gândea la mine.

– E cea mai bună persoană de pe faţa pământului. Dar nu e singurul care se gândeşte la tine.

– Ştiu. Sunt o persoană norocoasă, chiar binecuvântată. Nu ţi-am putut spune ţie, nici lui Hope sau lui Clare sau altcuiva care contează pentru mine. Pur şi simplu nu puteam recunoaşte că mama s-a întors după atâta amar de ani numai pentru că e singură şi fără nici un sfanţ. Indiferent de cât de tare i-ar părea rău pentru ce-a făcut, singurul motiv pentru care s-a întors e faptul că are nevoie de ceva. Gândul ăsta mă face să mă simt total inutilă. Am vrut să nu mai las pe nimeni să se apropie de mine până nu mă simţeam iarăşi eu însămi.

El aşteptă un moment, după care rosti:

– Am şi eu de spus câteva lucruri.

– Bine.

– Ea este cea inutilă şi aşa va fi întotdeauna pentru că ţi-a întors spatele, pentru că a plecat lăsând în urmă toate responsabilităţile şi, mai mult, tot potenţialul tău. Nu va avea niciodată un copil care să o iubească necondiţionat, fără rezerve şi cu bucurie. Aşa cum îl iubeşti pe tatăl tău. Ea este cea inutilă, Avery, nu tu.

– Da, dar...

– Nu am terminat. Tatăl tău este inutil?

– Dumnezeule, nu. El înseamnă mai mult decât ar putea însemna cei mai mulţi oameni.

– L-a părăsit şi pe el. A plecat şi l-a lăsat fără să-i spună un cuvânt. A ales un alt bărbat în locul lui. Nici măcar nu i-a arătat atâta respect încât să-i spună adevărul, să se despartă de el în mod onest, prin divorţ, dar asta nu l-a transformat într-un om inutil nici ca bărbat, nici ca tată, nici ca prieten. Ea s-a întors pentru că avea nevoie de ceva şi i-a luat banii.

– Ea e de vină, nu el.

– Aşa este. Ea e de vină. Nu el. Nu tu.

Ceva se mişcă înăuntrul ei, ceva ce până atunci o făcuse să stea cu inima strânsă şi dureroasă.

– Îmi face bine să aud asta.

– Tot n-am terminat. Indiferent dacă eşti fericită sau tristă, furioasă sau bucuroasă, tu eşti tu. Dacă te gândeşti că eu voi fi aproape de tine – sau decizi că trebuie să fiu aproape de tine – numai când totul este bine şi frumos, te înşeli şi eşti o proastă. Niciodată relaţia dintre noi nu a fost una de suprafaţă, şi indiferent ce s-a schimbat, asta nu se poate schimba. Asta e adevărul.

Ruşinea o invadă, acum că sentimentul de nefericire începuse să se diminueze.

– Am făcut o prostie.

– Da, aşa ai făcut. Dar de data asta voi fi îngăduitor.

Uşurată, reuşi să zâmbească.

– Îţi rămân datoare cu nişte îngăduinţă pentru când vei face tu o prostie.

– O să-ţi aduc aminte când va veni momentul. În plus, eu personal nu văd ce rost are să te raportezi la relaţiile anterioare, cum şi de ce au funcţionat sau nu. Acum e vorba despre mine şi despre tine. Dacă hotărăşti că nu merge, atunci ai face bine să nu cauţi un motiv în exterior. Îmi spui în faţă. Nu sunt un fraier de care te poţi dispensa în felul ăsta.

– Nu m-am gândit niciodată...

– Ai încercat să te dispensezi de mine.

Scuze. Încercări de explicaţii îi tremurară pe buze. Foarte slabe, îşi dădu ea seama. Slabe şi greşite.

– Nu ştiu dacă am încercat pentru că am crezut că pot, sau pentru că am ştiut că nu pot. Pur şi simplu nu am un răspuns la întrebarea asta. Oricum ar fi, a fost o greşeală fiindcă, da, aşa e, aici e vorba despre mine şi despre tine. Punându-şi mâna pe obrazul lui, declară: Îţi pot face o promisiune solemnă aici şi acum. O să-ţi spun în faţă când o să termin cu tine.

Ceea ce provocă apariţia unui zâmbet.

– Aşijderea.

Când se apropie de el, o luă în braţe şi şi-o aşeză pe genunchi, strângând-o la piept.

– Îmi pare bine că te-ai purtat ca o brută şi m-ai târât aici, sus. Mi-a fost dor să vorbesc cu tine, să fiu cu tine.

– A trebuit să fiu o brută fiindcă tu erai o tută.

– Să continui să mă faci în toate felurile nu înseamnă să fii îngăduitor. Pe deasupra, l-ai pus pe Beckett să rezolve comenzile.

– Acum are trei copii. Îi vor prinde bine bacşişurile.

Ea râse, se întinse spre mâna lui şi-i dădu drumul când el scoase un icnet de durere.

– O, Doamne. Îi ridică din nou mâna cu grijă. Aproape că ţi-am venit de hac.

– Mie-mi spui?

– E vina ta că te-ai lăsat păcălit de vechiul truc cu „Au, mă doare".

– Nu se va mai întâmpla.

– Lasă-mă să-ţi curăţ rana.

– Mai târziu. O trase din nou în poziţia iniţială şi pur şi simplu rămase aşa cu ea pentru câteva clipe. Nu cumva ţi-a mai rămas ceva din supa aia?

– Am nişte supă-cremă de roşii afumate în congelator. Pot s-o încălzesc.

– Sună bine. Mai târziu. Îi dădu capul pe spate şi-i căută buzele. Cu siguranţă mai târziu.

Într-o dispoziţie foarte romantică, îi acoperi faţa de sărutări în timp ce ea îi descheia nasturii cămăşii.

Mirosea a rumeguş, până şi pe piept.

– Şi de asta mi-a fost dor, murmură ea. Mi-a fost dor să te ating.

Trecuseră doar câteva zile, dar distanţa se mărise atât de tare, ruptura fusese atât de adâncă, încât avea senzaţia că trecuseră săptămâni întregi. Şi iată-l aici, mirosind a rumeguş, cu pieptul lui cald şi puternic sub tricoul aspru şi cu palmele lui muncite şi pline de încredere şi uşoare în timp ce-i ridicau puloverul peste cap şi-l dădeau la o parte.

Punctul ei de sprijin, gândi Avery. Constant şi de neclintit.

Dorinţa era dureroasă pentru Owen. Nu numai fizic, ci şi în adâncul inimii, din cauza suferinţei pe care o îndurase ea. Pentru faptul că se simţise obligată să o îndure singură.

Ea spunea că el nu putea înţelege, dar se înşela. Owen nu fusese niciodată de părere că trebuie să treci printr-o suferinţă ca s-o poţi înţelege.

Crezuse că o cunoaşte, dar se înşelase. Modul în care îşi punea Avery la îndoială valoarea, curajul şi capacitatea de a iubi era nou pentru el şi adăuga fiinţei ei nuanţe complexe şi puncte vulnerabile.

Încercă să şteargă toate acele dureri oferindu-i atingeri blânde, mângâieri tandre, bucurându-se de curbele feminine ale trupului ei, de bătăile pulsului, de suspinele din glas, de respiraţia caldă pe pielea lui.

Când îi prinse faţa în palme, când îi văzu zâmbetul înainte ca buzele să li se întâlnească din nou, gândi: „Aceasta. Aceasta e Avery. În totalitatea ei."

Avery îşi purtă mâinile de-a lungul spatelui lui, pe şolduri şi după aceea înapoi, ca şi cum l-ar fi măsurat. Dorindu-şi doar să dăruiască în continuare, îşi modifică poziţia şi se încolăci în jurul lui, smulgându-i o înjurătură când umărul ei îi apăsă pe mâna dureroasă.

– Aoleu!

Ea izbucni în râs şi totul dispăru ca prin minune. Toată vina şi scuzele şi mâhnirea.

„Eu şi tu", îşi zise. „Este vorba numai de tine şi de mine." Aşa că se încolăci şi mai tare şi-şi înfipse dinţii în umărul lui.

– Acum mi-e poftă de tine. Îl lăsă pe spate şi de deasupra lui, îl muşcă din nou.

– Vrei să joci dur?

– Tu ai început. M-ai adus pe sus până aici, m-ai trântit pe pat. Hai să vedem cum îţi place ţie.

Având grijă să-i ferească mâinile, îi apucă încheieturile şi se poziţionă şi mai bine deasupra lui.

– Îmi place foarte tare.

– Pentru că acum eşti gol.

– S-ar putea ca ăsta să fie un argument. Avery îşi coborî capul, se opri la un fir de păr de buzele lui, se trase înapoi, după care se aplecă din nou. Ţi-o cam cauţi cu lumânarea, murmură el.

– O, cred că pot să-ţi ţin piept.

Se aplecă din nou deasupra lui şi apoi se lăsă în jos trecându-şi limba peste pieptul musculos.

Bine, gândi el în timp ce sângele îi fierbea în vene, îi putea ţine piept.

Îi posedă corpul tachinându-l, incitându-l, seducându-l, excitându-l. Rapid şi tare un moment, încet şi tandru următorul, făcându-l să-şi piardă echilibrul, ritmul, şi să se abandoneze complet.

– Owen, Owen, Owen.

Îi şopti numele iar şi iar în timp ce se ridica deasupra lui, beată de putere şi de dorinţă.

Îl acceptă înăuntrul ei adânc, adânc, se agăţă din toate puterile cu mâinile de umerii lui în timp ce senzaţiile simultane de victorie şi de capitulare se răspândeau în tot sistemul ei nervos. El îi luă sânii şi-şi apăsă mâna peste inima ei ce galopa nebuneşte.

Avery se lăsă din nou în jos, de data asta lăsându-şi buzele să soarbă un sărut prelung şi tremurător. Apoi se ridică iarăşi, azvârlindu-şi capul pe spate, lăsând tot ce însemnau ei doi să o umple, să o inunde.

Şi continuă astfel până la epuizare.

Mai târziu îi doftorici mâna şi îi sărută rana. Purtând halatul cu pătrăţele albastre, îi încălzi supa în timp ce el turna pentru amândoi câte un pahar de vin.

Sub imperiul unui capriciu, aprinse nişte lumânări decorative. Nu era chiar o cină la miezul nopţii, gândi ea uitându-se la ceas. Dar era destul de aproape.

– Ninge foarte tare acum. Ar trebui să rămâi.

– Da, ar trebui.

Mulţumită, turnă supa în bolurile albe de ceramică în timp ce zăpada cădea peste tot restul lumii.

capitolul 17

De când se ştia, lui Owen îi plăcuse întotdeauna să desluşească lucruri, să găsească răspunsuri, să dibuiască detalii. Înclinaţia lui naturală spre programe, agende,

planificări, termene-limită şi soluţii îl făceau omul perfect pentru a coordona antrepriza familiei Montgomery. Nu se închipuise niciodată, nu în mod serios, ca făcând altceva şi nici nu-şi putea închipui că altceva i-ar fi putut aduce acelaşi sentiment de satisfacţie şi mândrie.

Îi convenea să lucreze cu fraţii lui. Puteau să nu fie de acord, şi uneori chiar nu erau, se puteau călca pe nervi, se puteau certa şi plânge unul de altul. Dar întotdeauna ajungeau să se împace. Le înţelegea felurile de a fi aşa cum şi-l înţelegea pe-al lui. Cunoştea punctele slabe ale fiecăruia, ceea ce se putea dovedi un avantaj când era supărat şi voia să-i înţepe.

Rezolvarea problemelor pornind de la date concrete oferea posibilitatea unor compromisuri, iar ultimatumurile ocazionale cădeau în atribuţiile lui.

Abordă situaţia cu Elizabeth ca pe o problemă.

Aveau o fantomă la han. Un fapt ciudat, într-adevăr, dar un fapt real. Până acum se dovedise destul de docilă, destul de temperamentală şi le făcuse un serviciu enorm avertizându-l pe Beckett atunci când nemernicul de Sam Freemont o atacase pe Clare.

Le ceruse un singur lucru. Pe Billy.

Rămânea o singură problemă: cine mama dracului era Billy? *Când* mama dracului fusese Billy? Ce legătură era între el şi femeia pe care ei o botezaseră Elizabeth?

Inelul indica o relaţie, posibil o logodnă. Dar ăsta, în lumea lui Owen, nu era un fapt concret.

Iar fantoma care locuia la ei nici nu infirma, nici nu confirma.

I se păru că cel mai bun punct de pornire era să o identifice pe Elizabeth şi să fixeze cu certitudine când murise aceasta. Locul unde murise, deşi nu fusese verificat, ci reprezenta doar o supoziţie logică, era hanul.

– Aşa are cel mai mult sens, nu?

Îşi puse laptopul în sufragerie pornind de la teoria că Elizabeth îi mai putea da indicaţii dacă se ocupa de problemă chiar în locul acela.

– Aşa mi se pare şi mie, spuse şi Hope punând o cafea lângă cotul lui. Altfel, de ce-ar fi aici?

– Am tot intrat pe niște site-uri despre fenomene paranormale. Sigur că găsești acolo tot felul de nebunii, și multe dintre ele sunt minciuni sfruntate – dar ce-am înțeles este că majoritatea oamenilor care nu au reușit, știi tu, să treacă dincolo au tendința de a rămâne unde au murit sau de-a se întoarce într-un loc care a fost important sau semnificativ pentru ei. Dacă a murit aici, ar fi putut fi o clientă, ar fi putut munci aici, ar fi putut fi înrudită sau să fi avut vreo legătură cu proprietarii.

– Registrele cu decese ar putea fi un punct de plecare, dar de când să începem?

– Da, și asta e o parte a problemei, nu?

– Ei bine, după cum mi-ai descris tu ce purta, aș zice undeva după începutul Războiului Civil și înainte de 1870. Nu chiar fusta aceea clopot foarte, foarte largă, dar o fustă suficient de largă.

– Da, cam așa ceva... Își întinse brațele a neputință. Am văzut-o doar foarte puțin.

– Dacă m-ar lăsa pe mine să mă uit la ea, mi-aș face o părere mai ca lumea. Și, la urma urmei, de ce n-ar fi făcut-o? se întrebă Hope. Erau într-adevăr – după cum spunea Avery – colocatari ai hanului. Dar mânecile?

– Mânecile?

– Ale rochiei, Owen. Erau lungi, scurte, strâmte, înfoiate?

– Oh. Ei bine... lungi. Destul de ample, cred.

– Mănuși? Purta mănuși?

– Nu știu... adică cred că da, dar dintr-alea fără degete. Dintr-un fel de dantelă, sau ceva care semăna cu lucrurile pe care le croșeta bunică-mea. Și, acum că mă gândesc, mai avea și o chestie din aia de înfășurat.

– Un șal – și ai spus un fileu.

El rămase cu gura căscată.

– Așa am spus?

– Ai spus că avea părul ridicat și prins într-o plasă la spate. Acela e un fileu.

– Dacă spui tu.

– Spun. Am la dispoziție câteva minute. Pot? întrebă făcând semn înspre tastatură.

– E la dispoziția ta.

Întoarse laptopul spre locul unde stătea ea şi aşteptă savurându-şi cafeaua în timp ce ea apăsa tastele.

– Sunt destul de sigură că dacă pui toate elementele astea la un loc obţii o imagine de la mijlocul anilor '60 din secolul al XIX-lea.

O lăsă să lucreze în tăcere câteva minute. Era linişte acolo la miezul zilei. Trebuia să se întoarcă alături nu peste mult timp, să-i dea o mână de ajutor lui Ryder. Şi poate să se strecoare şi până la Vesta mai târziu, să vadă dacă putea s-o convingă pe Avery să iasă – sau să se refugieze în apartamentul ei.

– Ce zici de asta? se interesă Hope întorcând laptopul către el. Ce crezi?

Curios, studie ilustraţia care reprezenta un mic grup de femei într-un salonaş.

– Mă întreb de ce femeile voiau să poarte ceva ce pare atât de inconfortabil.

– Trebuie să suferi pentru a fi la modă, Owen. Ne-am obişnuit cu chestia asta.

– Da, probabil. E destul de aproape de ce-am văzut. Fusta era destul de asemănătoare cu aceasta, la fel şi mânecile, şi avea un guler înalt ca ăsta. Poate că mai avea şi nişte dantelă sau ceva asemănător în plus.

– Asta e moda din 1862. Aşa că ai putea începe de acolo. Şi nu cred că ar trebui să cauţi o cameristă sau o servitoare, adăugă Hope în timp ce studia imaginea. Este prea la modă. Nu e imposibil, căci ar fi putut fi o rochie pe care să o fi primit de la o stăpână sau de la o rudă, dar dacă se îmbrăca precum o femeie cu bani, cele mai mari şanse sunt să fi şi fost o femeie cu bani.

– O să pornim de la cele mai mari şanse. Mulţumesc.

– Cu plăcere. Mi se pare foarte interesant. O să fiu în birou dacă ai nevoie de mine.

El intenţiona să mai zăbovească o jumătate de oră şi pe urmă să-şi pună centura cu scule şi să se apuce de treabă. Dar se trezi prins de documente vechi, articole vechi, diverse lucruri pe care le găsi pe site-urile cu genealogii.

La un moment dat, Hope se întoarse, îi mai turnă nişte cafea şi adăugă o farfurie cu prăjiturele calde.

În sfârşit se lăsă pe spate încruntându-se la monitor.

– Ce dracu' faci? întrebă Ryder. Tu stai aici şi mănânci prăjiturele în timp ce eu am treabă până peste cap alături?

– Ha?

– La dracu'! E două jumate.

– O, scuze. Cred că am găsit-o.

– Ai găsit-o? Pe cine?

Ryder înşfăcă ultima prăjitură, iar expresia crâncenă i se mai schimbă puţin după ce îi atinse papilele.

– Ştii tu. Owen făcu semn înspre tavan. Pe ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Owen, avem treabă. Joacă-te de-a vânătorul de fantome în timpul liber.

– Eliza Ford, din familia Ford din New York.

– Mă bucur că am lămurit asta.

– Serios, Ry, cred că se potriveşte. A murit aici, din cauza unui anumit tip de febră, la jumătatea lui septembrie 1862. E îngropată în New York. Avea optsprezece ani. Eliza, Elizabeth, Lizzy. Mi se pare foarte tare, ce zici?

– Da, m-ai dat pe spate. E aici de vreo sută şi cincizeci de ani. Cred că poate să mai aştepte până ce terminăm nişte nenorocite de treburi alături. Luă cana de pe masă şi sorbi o înghiţitură, bombănind: Cafeaua e rece.

– O să încerc să stau de vorbă cu ea. Recuperez eu timpul pierdut după aceea. Oricum Avery e la treabă până la şase.

– Da, mă bucur mult că o chestie atât de neînsemnată ca meseria ta se potriveşte bine cu agenda ta socială.

Tonul lui Ryder era extrem de ironic şi destul de ridicat, aşa că Owen i-l imită.

– Am spus c-o să recuperez timpul pierdut şi, la dracu', chiar îi suntem datori. Ne-a avertizat în legătură cu Sam Freemont. Ar fi putut – şi nemernicul chiar ar fi făcut-o – să-i facă şi mai mult rău lui Clare dacă Beck nu ar fi ajuns acolo la timp.

– La naiba. Ryder îşi scoase şapca de baseball şi îşi trecu mâna prin păr. Bine, bine, du-te să vorbeşti cu draga ta prietenă şi pe urmă vino alături. Mai sunt prăjiturele dintr-astea?

– Nu ştiu. Întreab-o pe Hope.

Mormăind, Ryder o porni spre ieşire.

Owen închise laptopul, dar îl lăsă pe masă şi urcă scările. Găsise mai multe femei cu vârsta cuprinsă între optsprezece şi treizeci de ani care muriseră în oraş în intervalul respectiv de timp. Şi aveau să mai fie şi altele dacă lua drept bună teoria conform căreia o fantomă îşi poate alege singură vârsta.

Dar Eliza Ford *i se şi părea* cea mai potrivită.

Ajunse până sus înainte să-şi amintească faptul că procedura standard cerea ca Hope sau Carolee să încuie toate uşile de la camerele de oaspeţi când nu erau ocupate. Cel puţin de oameni vii.

Era pe punctul de-a se întoarce când, brusc, uşa de la Elizabeth & Darcy se deschise.

– OK. O să iau asta ca pe o invitaţie de-a intra.

Avea un simţământ ciudat intrând în camera care mirosea aşa de specific a lavandă englezească şi a caprifoi, parfumul lui Elizabeth – sau Eliza.

– Aşa...

Uşa se închise cu un zgomot uşor şi rapid în spatele lui trimiţându-i un fior pe şira spinării.

– Aşa, repetă el. Am împlinit deja o lună de când am deschis. Lucrurile merg destul de bine. Am avut o mică nuntă weekendul trecut. Cred că ştii despre asta. A mers bine, din spusele lui Hope. Eu, oricum, trebuie să mă apuc de treabă în clădirea de alături, dar am făcut nişte cercetări jos. În ce te priveşte. Ca să te putem ajuta ne-ar ajuta pe noi foarte mult să ştim cine eşti. Eliza?

Luminile pâlpâiră făcându-i degetele să tremure.

– Eşti Eliza Ford?

Mai întâi apăru conturul, înceţoşat, delicat, care se transformă într-o siluetă de femeie. Îi zâmbi şi se înclină.

– *Ştiam* eu! Eliza.

Ea îşi duse mâna la inimă, iar el putu să jure că-i aude şoapta în minte. *Lizzy.*

– Îţi spuneau Lizzy, ca poreclă.

Billy.

– Billy îţi spunea Lizzy. Care Billy?

Ea-şi încrucişă şi cealaltă mână peste prima, pe care o avea pe inimă, şi închise ochii.

– L-ai iubit. Asta am înţeles foarte bine. Locuia aici, în Boonsboro, în apropiere, sau ce? Ai venit să-l vizitezi? Era cu tine când ai murit? Sau poate a murit el primul.

Ochii ei se deschiseră brusc. Owen îşi dădu seama că era şocată şi se înjură singur. Poate că ea nu ştia că era moartă – sau că şi Billy trebuia să fie mort. Trebuia să citească şi despre asta.

– Vreau să spun, l-ai întâlnit aici? La hotel, la han?

Silueta se estompă. Un moment mai târziu uşa de la terasă se deschise brusc şi apoi se trânti la loc.

– OK. Am înţeles, vrei să te gândeşti. Vorbim mai târziu.

„Bravo, Owen", mormăi pentru sine în timp ce cobora scările. „Ai avut într-adevăr mult tact. Deci, Lizzy, cum te simţi fiind moartă? Rahat."

Îşi vârî laptopul în portbagaj şi îşi scoase uneltele. Apoi trecu de poartă şi intră în clădirea de alături să facă penitenţă cu ciocanul.

– Mi se pare foarte trist. Avery turnă marinata pe care o făcuse în dimineaţa aceea peste fripturile de ton. Numai optsprezece ani. Ştiu că pe atunci oamenii nu trăiau atât de mult, iar femeile se căsătoreau şi aveau copii mult mai devreme. Dar chiar şi aşa. Optsprezece. Un gen de febră?

– Nu am găsit prea multe – o să mai caut, acum că am numele ăsta de la care să pornesc. Erau numai câteva rânduri.

– Eliza. E aşa de aproape de numele pe care i l-a dat Beckett – şi acea poreclă de Lizzy.

– Mi se pare că totul începe să capete sens ca fiind cumva predestinat. Mama a ales numele şi situarea camerei, Beckett a început să-i spună Elizabeth din cauza asta. Apoi Lizzy.

– Nu ştiu dacă e predestinat, dar mi se pare destul de sinistru – sinistru, dar interesant. Şi cred că eşti foarte tare – chiar genial – că ai găsit-o, dar cum te va ajuta asta să-l găseşti şi pe Billy?

– Aveam nevoie de ceva solid. Am numele ei, adresa, unde şi cum a murit – chiar dacă ea nu ştia asta – aşa că pot încerca să urmăresc direcţiile astea până ajung la el. Se întâlnea cu el aici? Era un localnic? Venea şi el din altă parte?

În timp ce ea spăla verdeţurile se întoarse să-i arunce o privire.

– Septembrie 1862. Ăsta ar putea fi răspunsul.

– De ce?

– Owen. Lăsă verdeţurile să se scurgă şi păşi spre el. De cât timp locuieşti în sudul ţinutului Washington?

– Toată via... O, rahat. La asta nu m-am gândit. Eram atât de concentrat să o găsesc, şi când am dat peste numele ăsta... Bătălia de la Antietam.

– Sau Sharpsburg, în funcţie de ce parte a baricadei erai. A avut loc pe 17 septembrie 1862. Cea mai sângeroasă zi a Războiului Civil.

– Ar fi putut fi soldat. Poate, poate, murmură gânditor. *Ar fi putut veni aici să încerce să-l vadă*, să ia cumva legătura cu el. Uneori oamenii mergeau pe câmpul de bătaie şi urmăreau luptele, nu? Făceau un fel de picnicuri din chestia asta.

– Întotdeauna au existat nebuni. Oricum, ea a murit în ziua luptei. Ai spus că venea de la New York, aşa că mi se pare logic să se fi cazat la han. Dacă avea prieteni sau rude în zonă, ar fi fost normal să stea la ei. Poate că şi Billy era din New York, şi dintr-un motiv sau altul ea l-a urmat până aici.

– Sau poate el era de aici, din zonă, iar ea a venit să fie cu el. Sau el, ca majoritatea bărbaţilor de vârsta lui – dacă ne gândim că era cam de vârsta ei – lupta în război.

– Asta mi se pare foarte plauzibil. Gustă!

Owen luă bucata de pâine subţire şi crocantă.

– Bună. Foarte bună. Ce este?

– Un experiment. Aluat de pizza, întins într-o foaie subţire ca hârtia, presărată cu ierburi şi coaptă. Mă gândesc să servesc asta în localul cel nou. Deci, mi se pare că dacă ea a venit să-l vadă şi s-au întâlnit, ea nu ar avea acum nevoie să-l găsească. Ea a murit, dar dacă el era

aici, n-ar fi fost cu ea? Dacă e să urmărim acest raţionament, el nu era aici când s-a îmbolnăvit ea.

– Sau a părăsit-o. Nu a venit. Poate era însurat, sau nu-l interesa.

Avery îi luă farfuria cu pâine din faţă înainte ca el să mai poată lua o bucată.

– Nu e prea romantic ce spui. Rămâi la variante romantice, sau nu mai primeşti nimic.

– Pur şi simplu cântăresc diverse posibilităţi. Cum ea continuă să ţină farfuria cu pâine undeva unde el n-o putea ajunge, îşi dădu ochii peste cap, recunoscându-se înfrânt: Bine, bine, atunci au fost Romeo şi Julieta, versiunea din timpul Războiului Civil. Nişte iubiţi cărora le era scris să nu fie niciodată împreună.

– Nu-mi plac sinuciderile la adolescenţi. Gândeşte-te la altceva.

– Mi-e prea foame să gândesc.

Ea puse farfuria la loc mişcându-se încet.

– Oricum, nici una din variante nu mi se pare că ne ajută să-l găsim pe Billy.

– O să văd ce altceva mai pot descoperi despre Lizzy. Pasul unu.

El rupse pâinea în două şi-i dădu jumătate.

– Ai putea s-o numeşti pâine *crack*[1]. După sunetul pe care-l scoate şi pentru că dă dependenţă.

– Ha-ha. Poate pâinea *snap*. Mă gândesc să pun pâinea asta şi nişte grisine într-un fel de borcan de sticlă pe fiecare masă.

– Ar trebui să putem începe demolările săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare? Pe bune? Serios?

Îi plăcea nespus să o vadă astfel, entuziasmându-se dintr-odată.

– Doar demolările. Am verificat în ce stadiu stăm cu obţinerea autorizaţiei. Ar trebui să o pot lua mâine după-masă.

---

[1] În limba engleză, *crack* este sunetul scos de ceva tare sau crocant care se rupe şi, în acelaşi timp, este denumirea argotică a unui tip de drog. (n.tr.)

– O, ce bine! Avery se repezi să-i sară în braţe.

Când gura lui fu liberă din nou, zâmbi.

– De-abia aştept să văd cum te manifeşti când voi obţine permisul de construcţie.

– S-ar putea să includă şi costume!

– Ce fel de costume?

– Owen. Cu un oftat, se ghemui la pieptul lui. Probabil totul va fi o nebunie un timp. Planificarea, pregătirile, execuţia. Probabil că eu însămi voi fi nebună.

– Şi cum diferă asta de comportamentul tău obişnuit?

Avery mai primi un sărut înainte să-i alunece din poală.

– Vreau doar să ştii că nu va fi din cauză că te evit sau că dau înapoi.

– OK. De vreme ce ea deschisese uşa puţin, profită să se strecoare înăuntru. Mama ta i-a trimis ceva informaţii de contact tatălui tău?

– Nu. Ridică din umeri şi pe urmă îi lăsă să cadă la loc. Dar nu putu să evite subiectul când el îi luă mâinile într-ale lui şi se uită în ochii ei aşteptând. Nu am prea mari aşteptări în privinţa asta, spuse ea într-un târziu, dar poate chiar nu s-a stabilit undeva încă. Sau, hai să fim serioşi, mai există şi posibilitatea să nu-i trimită niciodată nimic. El i-a dat bani şi e posibil ca acesta să fie sfârşitul istoriei. Eu habar n-am ce simt în legătură cu asta, sau cu ea, ca să fiu mai exactă, continuă Avery. E ca şi cum m-aş gândi că Billy nu a fost cu Lizzy din proprie voinţă. E o concluzie dură. Şi e destulă duritate în lumea noastră. O dată în viaţă o să încerc şi puţin optimism.

– Atunci plecăm de la ideea că el ar fi fost cu ea dacă ar fi putut.

– Varianta asta îmi place mai mult. Dacă Traci nu trimite nimic, o să trebuiască să mă resemnez. Sincer, nu ştiu de ce-aş lua legătura cu ea. Nu face parte din viaţa mea, iar aceasta a fost alegerea ei.

– Îmi pare rău că asta te face să suferi.

– Şi mie. Nu-mi place să ştiu că un om, indiferent cine, are o asemenea putere asupra sentimentelor mele. Aşa că va trebui să trec peste asta. Am vorbit destul

despre ea. Avery dădu cu mâna prin aer ca şi cum ar fi şters o tablă. Bine aţi venit la Bucătăria de Testare a Mâncărurilor MacT's. Eu voi fi chelneriţa, bucătarul şi somelierul dumneavoastră în seara aceasta.

– Toate astea?

– Şi chiar mai mult după aceea, dacă ai noroc.

– Am senzaţia că sunt un tip norocos.

– În seara asta oferim ton fript în crustă de piper, pe pat de verdeaţă, şi legume tăiate julienne, asezonate cu vinegretă de şampanie.

– Mi se pare că sunt din ce în ce mai norocos.

– Pentru început, aperitivul nostru care, sperăm, va deveni în curând faimos, crab cu miez de anghinare. Toate servite cu recomandarea noastră, vinul Sauvignon blanc sec.

– Pune-mă şi pe mine pe listă pentru o porţie.

– Am nevoie de un feedback sincer, insistă ea.

– Poţi conta pe mine.

– Contez, spuse Avery cu un zâmbet larg.

Pentru a recupera timpul petrecut căutându-l pe Billy şi serile cu Avery, Owen se puse la dispoziţia lui Ryder. Având în vedere ritmul în care mergeau, calculă că aveau să termine brutăria până în iunie şi tot atunci apartamentele de deasupra ei, gata pentru a fi luate în primire de noii proprietari.

Mai adună nişte informaţii despre Eliza Ford, dar se gândi să lase lucrurile să i se decanteze în minte un timp.

După cum promisese, începu etapa de demolare a părţii corespunzând barului din noul restaurant al lui Avery, iar cele două proiecte merseră mai departe fără piedici în timp ce luna februarie era înlocuită de martie. Cum nunta din aprilie era din ce în ce mai aproape, fraţii – şi o parte a echipei – îşi petrecură weekendurile lucrând la casa lui Beckett.

Într-o duminică după-amiază, creşterea bruscă a temperaturii topi învelişul de zăpadă şi transformă solul în clisă. Înăuntru însă, podelele sclipeau în jurul traverselor de carton pline de noroi în timp ce fraţii

Montgomery stăteau în picioare studiind bucătăria aproape terminată.

– Arată bine, se pronunţă Beckett. Foarte bine. Tipii de la Counter vin mâine să înceapă instalaţiile în băi. S-ar putea până la urmă să reuşim.

– O să reuşiţi.

Owen avea planificarea şi refuza să se lase intimidat.

– Dacă tu n-ai fi lăsat locul ăsta să zacă aşa, pe jumătate terminat, sau mai puţin, sublinie Ryder, nu ne-am da acum de ceasul morţii.

– Cât trăieşte, omul învaţă. Oricum, în felul acesta Clare va reuşi să-şi pună şi ea amprenta asupra locului. Este al nostru, nu doar al meu.

– Spuse bărbatul care se pregăteşte deja să-şi ia jugul în spinare.

– Spuse bărbatul care se însoară cu iubirea vieţii lui, îl corectă Beckett. E lumină bună, e suficient spaţiu. Va fi bine să mă pot întinde din nou. La Clare nu găseşti nici măcar un centimetru liber. Tot timpul mă împiedic de vreun copil sau de un câine.

– Şi crezi că asta se va schimba? întrebă Owen.

– Nu.

Beckett se gândi puţin la perspectiva asta şi izbucni în râs.

– De fapt, nu mă deranjează deloc, de-abia aştept să mă împiedic de copii şi de câini şi aici. Mai am doar o lună până la nuntă.

– Foarte tare că folosesc hanul pentru petrecerea burlăciţelor, comentă Owen. S-ar putea ca şi genul ăsta de evenimente să se dovedească pe viitor o sursă suplimentară de venit.

– Mai important decât asta este altceva. Petrecerea burlacilor.

Ryder îşi vârî degetele mari în baierele curelei de scule.

– Trebuie să te trimitem spre marele necunoscut bine pregătit.

– Mă ocup eu de chestia asta, îi aminti Owen.

– Da, da. Dar la ce bun toată munca şi agitaţia? De ce nu putem merge pur şi simplu la un bar de striptease? E locul clasic pentru un asemenea eveniment.

– Poker, trabucuri şi whisky – la alegerea mirelui.

– Fără stripteuze, confirmă Beckett. Mi se pare mult prea ciudat.

– Băiete, îmi frângi inima.

– Când va fi rândul tău, o să angajăm stripteuze.

– Voi fi prea bătrân ca să le apreciez. N-am planuri să păşesc în marele necunoscut până ce nu împlinesc vârsta de pensionare. Dar, dacă mă gândesc bine, un bărbat nu e niciodată prea bătrân să aprecieze nişte femei goale. Ţine minte asta.

Justine, cu mâinile pline, bătu cu cotul în uşa de sticlă.

Owen o deschise şi luă uriaşa geantă termorezistentă şi termosul enorm.

– O, ia te uită! Beckett, e minunat!

– Nu a făcut toate astea singur, îi aminti Ryder.

– Toţi pentru unul, murmură ea. O să aveţi o casă foarte frumoasă. Aţi făcut cu toţii atât de mult de la momentul în care am fost aici acum câteva săptămâni!

– Hai să-ţi fac turul complet.

– Bine, accept. Dar mai întâi, am adus prânzul. Supă minestrone, şuncă la grătar, sendvişuri cu brânză şi plăcintă cu mere.

– Eşti cea mai bună mamă din lume, zise Ryder deschizând geanta termoizolantă.

– Eu o să iau doar supă, oftă Owen punându-şi o mână pe abdomen. Mănânc mai mult de când Avery mă foloseşte ca să-şi testeze mâncărurile şi fac mai puţină mişcare din cauza programului pe care mi l-a făcut Beck.

– Interesant că vorbeşti despre mişcare.

Justine scoase farfurii şi boluri de carton şi linguri de plastic din geanta enormă.

– Despre asta vreau să vorbesc cu voi toţi. Puse totul pe bucata de pal care acoperea provizoriu dulapurile de jos şi anunţă: Am băuturi reci în maşină.

– Ne-am ocupat noi, zise Beckett deschizând un frigider.

– Ai şi ceva dietetic acolo?

– De ce-ar avea? se întrebă Ryder.

– Ei, bine, dă-mi ce ai acolo, hotărî Justine. Dau eu jos caloriile curând. Mai ales peste, hm, să zicem nouă luni până la un an, când voi putea să petrec câte o oră sau ceva de genul ăsta la Sala de Fitness a hanului BoonsBoro.

Ryder se opri înainte să ia o înghiţitură uriaşă de şuncă la grătar şi brânză.

– Mamă!

Netulburată, Justine turnă supă într-un bol şi i-l oferi lui Owen.

– Mi s-a adus la cunoştinţă că în spatele hanului se află o clădire, cea cu care împărţim în momentul de faţă parcarea, care e acum e de vânzare.

– Mamă, oftă Beckett.

– Şi mi-a trecut prin cap că nu există un centru de fitness în oraş, nici măcar aproape de oraş. Oamenii trebuie să se urce în maşini, să meargă cu ele la sala de sport, şi pe urmă să se întoarcă la fel. Iar Hope mi-a spus că mai mulţi oaspeţi ai hotelului au întrebat despre facilităţi sportive.

– Mamă, suspină Owen holbându-se la supa din faţa lui.

Veselă, Justine continuă:

– În momentul de faţă nu e o clădire prea atrăgătoare, nu una care să le ofere oaspeţilor noştri o privelişte frumoasă dinspre curte sau de pe terasele din spate. Dar ar putea deveni. Şi am câştiga şi parcarea cu ocazia asta.

– Nu am terminat brutăria, sublinie Owen. De-abia am început lucrările la restaurantul cel nou.

– Şi dintre toţi fiii mei, tu eşti cel care înţelege cel mai bine avantajele planificării. Sunt în negocieri. Nu am cumpărat clădirea încă, şi nici nu aş face-o fără să discut cu voi mai întâi. Negocierile durează, orice stabilire a unui acord ia timp. Dacă totul merge bine, Beckett ar putea începe să lucreze la schiţele de proiect când se întoarce din luna de miere.

– Mamă, începu Beckett, ai fost în locul acela în ultima vreme?

– De fapt, chiar am fost. Are nevoie de multă muncă, spuse ea oferindu-i niște supă. Multă muncă. Avem noroc însă că ne pricepem la chestii dintr-astea. Și nu e nici pe departe atât de complicat cum a fost în cazul hanului.

– Ar trebui să o cumpărăm numai ca să o demolăm, murmură Ryder.

– Știi mai bine decât mine că nu e cazul. Să facem niște schimbări majore, da, dar nu s-o demolăm.

– Te-ai gândit deja la ce vrei să facem acolo.

– Mereu îmi vin idei, zâmbi ea către Owen. Va fi o afacere de mică anvergură în comparație cu marile lanțuri specializate, dar am oferi tot ce s-ar putea include în spațiul respectiv. Un centru de fitness al secolului XXI cu farmecul unui oraș mic – o largă varietate de servicii.

– Chiar dacă am putea transforma locul acela în ce spui tu, tot am avea nevoie să găsim personal, instructori, antrenori și așa mai departe.

– Lasă asta în seama mea, îi răspunse ea lui Ryder. O clasă mai mare la etajul al doilea și o zonă pentru copii, mai mică, poate și o sală de tratament pentru masaj. O zonă de fitness cu echipament cardio, antrenament în circuit, greutăți la nivelul principal, o clasă mică și un vestiar – fiecare cu o cameră cu baie de aburi și o saună uscată. Va fi ceva foarte asemănător cu un spa, mă gândesc. O să-i dăm noi de cap. Îl bătu ușor pe obraz pe Beckett. Sau nu?

– Cred că da. Dacă achiziționezi locul.

Zâmbetul de pe figură i se făcu și mai mare.

– Lasă asta în seama mea. Acum, ce spui de turul ăla?

– Sigur. O s-o luăm de sus și pe urmă trecem în revistă totul până jos.

Încruntându-se, Ryder îi urmări cu privirea plecând.

– La dracu'. La dracu', e o idee bună.

– Majoritatea ideilor ei sunt bune. Chiar dacă l-ar lua foarte repede, tot am ajunge la jumătatea primăverii sau, mai probabil, la începutul verii până vom obține

toate planurile şi avizele. Ceea ce va cădea în cea mai mare parte pe umerii lui Beck.

– Slavă Domnului. Nu m-ar deranja să fac modificări esenţiale în locul ăla, spuse acesta.

– Şi mie îmi plac lucrările serioase de demolare. Dar ar trebui să punem pe roate mai întâi brutăria. Va trebui să găsim pe cineva să se ocupe de ea, în afară de cazul în care mama crede că o să ne apucăm noi de copt brioşe.

– S-ar putea să am eu pe cineva. O cunoştinţă de-a lui Avery. S-a mutat aici din Washington, unde a lucrat ca patiseră. Îşi caută în momentul de faţă un loc în care să-şi deschidă propria brutărie.

– Altă fată de la oraş? ridică din umeri Ryder. Cum arată?

– E măritată.

– Nu-i nimic. Ocupă-te tu de chestia asta, iar în sarcina lui Beck va rămâne sala de fitness. În timp ce eu o să ţin toată echipa în mişcare.

– Corect, încuviinţă Owen.

– Până la urmă, mama n-o să mai găsească nici o clădire veche de cumpărat.

Izbucnind în râs, Owen cedă şi luă un sendviş.

– Nu conta pe asta!

– O sală de sport? întrebă Hope.

– Asta-i planul. Dacă-mi iese achiziţia.

Avery stătea cu Hope în sufragerie, finalizând pregătirile pentru petrecerea lui Clare.

– Owen spune că mama lui este superîncântată de afacere.

– Şi-o să vopsească imobilul, nu? Doar n-o să-l lase în verdele ăla oribil.

– Fără îndoială. Din câte zicea Owen, Beck s-a apucat să comenteze cum că ar trebui să scape de forma aia plată a acoperişului, să facă unul ţuguiat.

– Ar fi plăcut pentru oaspeţii noştri. Şi pentru mine. Închipuie-ţi, să trebuiască doar să merg puţin pe jos, să traversez parcarea până la o sală de sport nou-nouţă? Ce fericire! De când m-am mutat aici m-am limitat doar

la DVD-uri. Mi-ar plăcea foarte mult să particip la niște ore de yoga ca lumea.

– Și eu, de mult vreau să fac yoga. M-am săturat de atâta stretching, poate că o să ajung să mă lungesc. Deci, dacă asta e ultima chestie, pot să mă ocup eu de tot la sfârșitul săptămânii viitoare, când îmi fac din nou aprovizionarea.

– Perfect. O să fie foarte frumos. Flori, mâncare bună, șampanie, un tort special, câteva joculețe prostești cu niște premii de mare clasă. Totul se va asorta perfect cu firea lui Clare.

– Și înainte să ne dezmeticim, o să asistăm la nunta ei cu Beckett.

– Ceea ce mă face să te întreb dacă tu și Owen vă gândiți să le urmați exemplul.

– Nu. Nu, repetă Avery râzând șăgalnic. Ne e bine așa. Totul merge ca pe roate. Și știi că eu nu am fost niciodată prea pasionată de căsătorii – în ceea ce mă privește. Poate că într-una din zilele astea ne vom muta împreună, ca să trăim în păcat.

– Aud ce-mi spui, dar nu sunt convinsă. Îl iubești.

– Îl iubesc, însă poate că m-am lăsat dusă de val foarte ușor îndrăgostindu-mă de el. Era mai ușor să spună asta, să o simtă, decât își imaginase vreodată. Încerc să mă obișnuiesc cu asta, să văd dacă rezist, continuă ea. După cum am spus, ne e bine așa cum suntem acum. Și amândoi suntem teribil de ocupați, situație care nu se va schimba foarte curând.

– Avery, niciodată nu te-am văzut – și nici pe el după ce l-am cunoscut – altfel decât dorindu-vă să fiți extrem de ocupați. Așa sunteți voi. Amândoi.

– Ceea ce e un plus.

– Nu vreau să te bat la cap, dar țin să-ți spun că de fiecare dată când vă văd îmi vine în minte un singur cuvânt: perfect. Ți-ai găsit persoana cu care te potrivești perfect.

Schimbându-și poziția, Avery își frecă palmele de coapse.

– Cred că mă sperii puțin.

– Ei, da, vino-ţi în fire. Sigur că nu trebuie să te grăbeşti, dar dacă el nu este exact la fel de mort după tine cum eşti şi tu după el, eu nu ştiu să organizez un birou.

– Ţine-o tot aşa şi o să încep să-ţi fac lipeala cu Ryder.

– Dacă tot veni vorba de speriat. De-acum înainte buzele mele sunt sigilate. Nu mai spun absolut nimic.

capitolul 18

Avery mai zăbovi încă o oră în patul lui Owen. Acesta se trezise, se îmbrăcase şi plecase cu noaptea-n cap ca să ajungă la o întâlnire pe care o avea la ora şapte.

De data asta lucra pentru ea, îşi zise cuibărindu-se în aşternuturi şi îngăduindu-şi să aţipească. Se gândise dacă să meargă cu el, doar ca să vadă etapa următoare, dar nu trebuise să i se spună că avea să-i stea în cale şi să încetinească mult lucrurile. Putea să treacă pe-acolo mai târziu, după ce-şi făcea aprovizionarea şi-şi termina toate drumurile. Până atunci, demolarea trebuia să fie în plină desfăşurare.

Era mai distractiv să se lase surprinsă de evoluţia lucrurilor, iar acestea avansau simţitor într-o mulţime de privinţe, cugetă ea. Prietena ei cea mai bună avea să se căsătorească în mai puţin de o lună, iar ea avea să ia parte la asta. Era parte integrantă dintr-un eveniment în care avea să-şi privească doi prieteni apropiaţi făcându-şi promisiuni unul altuia, întemeind o familie, săvârşind un fel de miracol.

Dragostea însăşi i se părea un fel de miracol, unul despre care nu fusese niciodată absolut sigură că exista. Dar îl văzuse cu ochii ei la Clare şi la Beckett, care ajunseseră să fie împreună, să găsească acel miracol – şi să aibă curajul şi tenacitatea de a avea încredere în el.

O parte din drumurile pe care le avea de făcut în acea dimineaţă erau legate de ultima tranşă de provizii pentru petrecere – de pe lista detaliată şi extrem de exactă pe care i-o printase Hope.

Îi plăcea gândul că Beckett şi Clare aveau să-şi petreacă după nuntă o săptămână de miere singuri, pe o insulă din St. Kitts.

Într-o zi, şi ea trebuia să plece într-o vacanţă într-un paradis tropical.

Era obligatoriu să-şi ia o nenorocită de vacanţă, reflectă ea, deschizând un ochi ca să privească cerul întunecat de dincolo de fereastra dormitorului.

Avea s-o facă. După ce-şi punea în mişcare noul local, având grijă ca totul să intre într-un fel de rutină, intenţiona să se recompenseze cu o săptămână de soare, plaje albe şi apă azurie. Undeva unde nu mai fusese niciodată, unde să n-o cunoască nimeni.

Poate că Owen avea s-o însoţească. Ar fi fost interesant să vadă cum se descurcau într-o situaţie în care nu aveau nimic de făcut, în care erau perfect străini într-un loc străin – împreună.

Îi mai plăcea şi faptul că mai târziu, peste vară, după ce se termina şcoala, noii căsătoriţi plănuiau o vacanţă de o săptămână cu băieţii. O lună de miere pentru întreaga familie, după cum îl auzise pe micul Murphy numind-o.

Ce putea fi mai plăcut decât o lună de miere pentru întreaga familie?

Între timp, Owen – şi Hope – cercetaseră mai în profunzime misterul Elizei Ford când unul sau celălalt reuşea să-şi facă puţin timp liber. Oare Lizzy şi Billy erau un fel de miracol? se întrebă. Oare dragostea îi adusese laolaltă înainte ca tragedia să-şi facă apariţia înfricoşătoare? Sau poate răspunsul era mai puţin romantic – şi probabil mai realist –, după cum sugerase Owen?

O tânără care visa la iubire şi un tânăr care alesese să meargă pe drumul lui.

Şi ea visase odinioară la iubire. Dar se întâmpla când era mică, iar pentru un copil miracolele sunt întotdeauna posibile, iar ideea de a trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi e foarte simplă şi reală.

Cu timpul, învăţase că era cel mai bine să creadă în miracolele pe care şi le putea crea singură, prin muncă asiduă, hotărâre şi tenacitate.

Şi astea dădeau o satisfacţie enormă, îşi spuse. Aşa că era mult mai bine să înceapă să lucreze la miracolul zilei şi să se dea dracului jos din pat.

Se ridică în capul oaselor, apoi îşi trecu braţele în jurul genunchilor şi zâmbi la focul pe care-l lăsase el aprins, trosnind în cămin. Era aşa de drăguţ, gândi ea. Aşa de drăguţ să înteţească focul şi să mai pună încă un lemn pentru ca ea să se trezească într-o atmosferă caldă şi luminoasă în acea zi mohorâtă de martie.

Era foarte norocoasă că-l avea în viaţa ei – mereu ştiuse asta. Norocul însemna existenţa acestei legături noi şi fascinante, plus faptul că Owen era la fel de dornic să ia lucrurile mai încet. Fără presiuni, fără discuţii înfricoşătoare despre viitor.

De-abia se rostogolise să se dea jos din pat că bipul dinspre telefon o anunţă de primirea unui mesaj.

Se rostogoli înapoi, sperând că era Owen care sugera să vină şi ea până la urmă, să arunce o privire la proiectele iniţiale. În schimb, era un SMS de la Clare, care îi cerea să treacă pe la librărie înainte să o ia spre Hagerstown după provizii.

Puţin confuză îi răspunse, îşi schimbă planurile ca să includă o oprire rapidă la librărie – şi, dacă tot era acolo, să arunce o privire rapidă şi la demolări.

Făcu repede un duş, îşi trase o pereche de blugi şi mai puse şi un pulover peste cămaşa cu mâneca scurtă ca să facă faţă vremii capricioase de martie. Cu buzele strânse îşi examină părul. Şamponul colorant pe care-l dăduse începuse să se ducă, aşa că îşi puse în gând să treacă în revistă mai multe şampoane colorante ca să vadă ce-i surâdea în acel moment.

Jos descoperi că el făcuse cafea şi-i pusese lângă vasul filtrului o cană cu capac pe care să o umple şi să o ia cu ea. Încă un motiv pentru care să zâmbească. Întotdeauna te puteai baza pe Owen. Nu se putea gândi la un alt bărbat, în afara tatălui ei, pe care să se poată baza *oricând*.

Dintr-un impuls, se duse la tăbliţa pe care o avea atârnată în bucătărie şi desenă o inimă cu iniţialele lor în centru.

Alimentată cu un iaurt rapid şi cafea, îşi trase cizmele, îşi înfăşură un fular în jurul gâtului şi se vârî în haină înainte să vadă biletul de pe uşă.

„Ia asta", scria pe el.

Îşi dădu ochii peste cap şi luă umbrela de lângă uşă.

Bine, Owen avea dreptate, însă era un tip foarte norocos dacă nu i-o pierdea în timpul turelor pe care le avea de făcut.

Pe la jumătatea drumului spre Boonsboro începură să-şi facă apariţia pe parbriz primele picături de ploaie. Nu putu decât să-şi arunce ochii spre cer şi să reflecteze la cât de enervant era ca Owen să aibă mereu dreptate.

Câteva minute mai târziu, cu gândul la ce avea de făcut în dimineaţa aceea, uită umbrela şi se repezi prin ploaie spre veranda cu copertină a librăriei.

Bătu în geam, apoi folosi cheia pe care i-o dăduse Clare după incidentul cu Sam Freemont din toamna anterioară. Chiar când intră, scuturându-şi ploaia din păr, proprietara cobora scările.

– Am cafea gratis, anunţă Clare.

– Tocmai am băut nişte cafea, dar... cine poate spune nu la o ceaşcă de latte?

– Hai că ţi-o pregătesc. Mersi că ai trecut pe-aici.

– Nici o problemă. A fost chiar scuza de care aveam nevoie ca să-mi bag nasul în localul cel nou. Încep demolările în dimineaţa asta.

– Ştiu. Interesant.

Apăsă pe butoanele espressorului în timp ce Avery se uita la bestsellerurile din vitrină.

– Am nevoie de o după-amiază liberă, o după-amiază ploioasă ca asta, ca să mai citesc şi eu ceva. De data asta nu am putut duce până la capăt cartea pe care am luat-o de la clubul de lectură. De ce aş vrea să citesc despre nefericirea altcuiva? Ca să mă facă să mă simt mai bine în legătură cu viaţa mea? Să mă dau mare? Sau să mă deprim? Fiindcă n-a făcut altceva decât să mă deprime.

– Nici mie nu mi-a plăcut. Am înghiţit-o pe nerăsuflate aşa cum înghiţeam pe nerăsuflate legumele fierte despre care mama insista că sunt bune pentru mine,

ca să nu le simt gustul. A fost o carte gen legume fierte şi nu sunt convinsă că e bună pentru mine.

– Exact. Încet, Avery scoase un roman de aventuri şi aruncă o privire la copertă. Plus că, dacă mă aşez să citesc, vreau cremă de zahăr ars sau o friptură bună, poate pizza pepperoni şi, posibil, o prăjitură fierbinte cu ciocolată alături de o cupă de îngheţată. Acum mi-e foame. Se întoarse zâmbind în timp ce se întindea după cafea. Mulţumesc. Hei, mi se pare că nu arăţi prea bine.

– Mă simt cam ameţită, cam indispusă în dimineaţa asta.

– Ai grijă, nu poţi să te îmbolnăveşti, zise Avery ameninţând-o cu degetul arătător. Te măriţi în mai puţin de o lună. Nu ai voie să iei nici un virus. Bea asta. După cum arăţi ai mai multă nevoie de cafea decât mine.

Clare dădu din cap şi nu luă ceaşca oferită.

– N-am luat nimic, în sensul vreunui virus, şi nu mai beau cafea. Nu sunt bolnavă. Trăgând adânc aer în piept, mărturisi: Sunt însărcinată.

– Ce? Acum? Însărcinată? Cu bebe la bord, adică?

– Da, acum. Însărcinată în toată puterea cuvântului.

Râzând, Clare îşi apăsă mâna pe abdomen. Iar Avery se întrebă cum se putuse transforma atât de repede paloarea aceea în strălucire.

– O, Clare! Eşti însărcinată şi eşti fericită. Punând jos cafeaua, se repezi după tejghea şi o îmbrăţişă. Sunt atât de fericită pentru tine! Când ai aflat? În câte săptămâni eşti? Ce-a spus Beckett?

– Nu cred că aş putea fi mai fericită. În dimineaţa asta, deşi m-am gândit de ieri. Probabil în două săptămâni. Şi încă nu i-am spus nimic lui Beckett.

– De ce?

– Mai întâi vreau să-mi faci o favoare. Te duci la Hagerstown, nu?

– Da, o să plec imediat într-acolo.

– Ai putea să-mi iei un test de sarcină?

– Nu ţi-ai făcut deja unul? Ai spus că ai aflat abia azi-dimineaţă.

– Greţuri matinale, a doua zi la rând. Ştiu semnele – asta ar fi a patra oară când le am. Sunt ameţită şi obosită şi mi-e rău dimineaţa, iar corpul meu pare... E greu de explicat. Îşi atinse din nou abdomenul şi apoi sânii. Simt în corpul meu că sunt însărcinată. Dar vreau confirmarea înainte să-i spun lui Beckett, ca nu cumva să mă înşel. Nu vreau să mă duc la farmacia de aici sau din Sharpsburg ca să cumpăr testul.

– Veştile circulă foarte rapid.

– Ai înţeles ideea şi, de vreme ce oricum te duci la Hagerstown, poţi să-mi iei unul fără să se ştie pentru cine e.

– Cu mare plăcere. Uau! Nuntă, lună de miere, lună de miere cu familia, bebeluş! Lui Beckett o să-i placă vestea, nu?

– Foarte tare. Se aplecă şi-şi luă o sticlă cu bere de ghimbir din frigiderul de sub tejghea. Voiam un copil, deşi ne gândeam să mai aşteptăm câteva luni. Nu încercam să facem un copil acum, dar în mod evident nici nu încercam să *nu* facem. Dacă am calculat eu corect, vom fi o familie compusă din şase membri în ianuarie anul viitor, cam la data când hanul îşi va serba prima aniversare.

– Pot să-i spun lui Hope? Mă văd cu ea mai târziu, dar pot să fac şi un legământ de tăcere dacă aşa vrei tu.

– O să-ţi dau de ştire după ce fac testul. Poţi să-i spui imediat după ce-l anunţ eu pe Beckett.

– Până atunci stau cu buzele cusute. E o veste atât de bună! O veste fericită, adăugă ea îmbrăţişând-o încă o dată pe Clare, din toată inima. Nu mă mai opresc să văd demolările înainte de plecare. Nu vreau să risc. N-o să vorbesc cu nimeni. Mă întorc în câteva ore. O, frate!

– Mai degrabă spune „O, soro", râse Clare. Ştiu că pare aiurea, dar, Dumnezeule, tare mi-ar plăcea să am o fetiţă de data asta.

– Atunci gândeşte totul în roz, o sfătui Avery strângând-o iarăşi în braţe. Sunt înapoi cât de repede pot.

– Mulţumesc. Aşteaptă, toarnă cu găleata. Stai să-ţi aduc o umbrelă.

– Nu-i nevoie. Am una în maşină.

Alergă afară şi se udă până la piele înainte să ajungă la volan, dar continuă să zâmbească până ce ieşi din oraş.

Owen lăsă echipa să continue demolarea şi trecu rapid în revistă proiectul brutăriei. Se încadraseră în timp, observă el, şi cu Ry la o timonă şi Beckett la alta, era liber să se ducă până la Hagerstown ca să ia materiale, să se mai ocupe de câteva alte treburi personale – şi de cele pe care le adăugaseră pe listă fraţii lui.

Nu avea nimic împotrivă să facă atâtea opriri – mai multe materiale însemna că puteau avansa mai repede. Nu avea nimic împotrivă nici să conducă prin ploaie. Mai bine aşa decât să ningă în halul în care ningea acum în partea de nord a statului şi mai sus, în Pennsylvania.

Se săturase de zăpadă, se săturase de iarnă, aşa că prefera ploaia.

Spera că Avery nu ignorase umbrela, căci ştia că ea avea să facă exact ce făcea şi el. Să se oprească de multe ori, să parcheze maşina în multe locuri şi să se repeadă în magazine ca să taie diverse treburi de pe lista pe care o avea.

Păcat că nu se putuseră duce împreună, dar aveau itinerarii complet diferite. Dacă meteorologii aveau dreptate, îi aştepta o zi ploioasă şi o noapte la fel. Îşi aminti că Avery programase să se ducă la serviciu şi să stea până la închidere. El putea lua cina la Vesta după muncă şi pe urmă să-şi termine hârtiile în timp ce ea era încă jos.

Să rămână la ea.

Trebui să-şi aducă aminte că nu avea voie să facă planuri, dar, la dracu', ajunsese la punctul în care *voia* asta. Şi voia ca şi ea să facă la fel. De ce n-ar fi făcut-o? În mod clar însă, ea apăsase cu piciorul pe frână oprindu-se exact la acel pas şi nu prea era dispusă să treacă la următorul.

Pe de altă parte, pasul la care se opriseră era unul foarte confortabil, trebuia s-o recunoască. Se duse să ia diverse chestii pentru construcţii, lăsă o comandă pentru lemn, cumpără nişte vopsea, pe urmă luă nişte

mostre pentru mochetele apartamentelor de deasupra brutăriei.

Făcu o ultimă oprire la drogherie. Îşi puse în coş ce avea de cumpărat, adăugând spuma de ras pentru Ryder, ibuprofen pentru Beckett, plus câteva seturi de cărţi de joc – ca să suplimenteze stocul de cărţi de joc cu femei goale pe care le cumpărase deja pentru seara de poker pregătită ca petrecere a burlacilor în cinstea lui Beck.

Tocmai se îndrepta spre alt raion când dădu cu ochii de Avery.

Aproape că-i sări inima când o văzu aşa, pe neaşteptate în faţa lui – şi clătină din cap când îi observă părul ud. Până la urmă, tot nu folosise umbrela.

Se gândi să se apropie de ea pe neştiute, să ajungă în spatele ei, s-o apuce. Îşi imagină reacţia ei – tresărirea, ţipătul, surprinderea, apoi râsul.

Era atât de concentrată, atât de adâncită în gânduri, gândi el amuzat, încercând să aleagă ce... test de sarcină să cumpere.

„Iisuse Hristoase!" Nu-i mai trecu nimic altceva prin cap în timp ce o urmărea luând un test de pe raft, examinându-l cu atenţie, pe faţă şi pe spate, şi apoi punându-l în coş.

Rămase exact unde se afla, înţepenit, parcă lipit de podea, în timp ce ea se îndepărta printre rafturi.

Un test de sarcină? Dar ea lua... El folosea... Cum se putea...?

Avery însărcinată? Cum putea fi însărcinată? Bine, ştia *cum*, dar ea nu-i spusese niciodată nimic. Niciodată nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu în privinţa acestei posibilităţi.

Pur şi simplu luase testul şi-l pusese la un loc cu gelul de duş, şamponul şi apa de gură.

Ca pe un articol obişnuit de pe lista de cumpărături? Îi veni să se ducă după ea, să întrebe ce dracu' se petrecea.

Nu era nici momentul nici locul, îşi spuse. Nici nu era în dispoziţia potrivită, de vreme ce nu se putea hotărî în ce dispoziţie era exact.

Se holbă la lucrurile din propriul coş, incapabil să elaboreze o idee coerentă. Amorţit, cu un tremur vizibil în genunchi, puse coşul la o parte şi ieşi din magazin fără să cumpere nimic.

Se întoarse la noul şantier şi se puse pe ajutat la demolare.

Era greu să găseşti ceva mai bun ca dărâmatul unor pereţi pentru a te elibera de tensiuni. Prin urmare, se luptă cu bucăţi mari de pereţi, tocuri de lemn şi panouri de rigips şi dărâmă singur o tejghea veche.

Chiar şi aşa, tot se simţea ameţit, frustrat, tensionat ca un arc gata să plesnească.

Avery. Însărcinată.

Oare cât lua să-ţi faci un test dintr-ăla? Cât de exacte erau? Îi păru rău că nu-şi făcuse timp să caute el răspunsurile la aceste întrebări, ca să aibă măcar o certitudine.

În primul rând, dacă ea îşi cumpărase un test de sarcină, însemna că avea motive să creadă că putea fi gravidă. Femeile nu-şi cumpărau genul ăsta de lucruri aşa, ca un capriciu.

Sau îşi cumpărau? De ce-ar fi făcut-o?

Oamenii îşi cumpărau pansament cu rivanol înainte să se taie, dar nu-şi cumpărau preventiv teste de sarcină.

În consecinţă, dacă avea motive să creadă aşa ceva, oare de ce lui nu-i spusese nimic? Pur şi simplu ceva de genul: Owen, există posibilitatea să fiu gravidă, aşa că o să-mi cumpăr un test de sarcină ca să aflu.

Probabil că era îngrozită de moarte. Numai că nu părea deloc îngrozită.

Părea foarte calmă, îşi aminti el. Chiar zâmbise puţin atunci când pusese testul în coş.

Oare *voia* să fie gravidă?

Se gândise că era posibil să fie şi-i plăcuse ideea. Se hotărâse să nu spună nimic până când nu afla un răspuns sigur. Dacă nu era, probabil că plănuia să nu-i spună deloc despre asta. Ceea ce nu i se păru corect, nu, nu-i convenea deloc ideea.

Dacă era însărcinată, probabil că urma să-i spună când avea ea chef, lăsându-l până atunci în bezna ignoranței – sau cel puțin așa s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi nimerit să se ducă amândoi în același timp la acel magazin. Așadar, ea avea să aleagă când și dacă să-i spună. Ceea ce nu-i convenea deloc.

Când luai în considerare ce făcuse mama ei, oare nu era normal să te aștepți ca ea să știe că și tatăl (Dumnezeule, poate urma să fie tată!) avea dreptul să fie anunțat? Erau doi oameni implicați în asta, nu numai Avery. Nu erau niște parteneri de sex ocazional și nici nu avuseseră vreo aventură de-o noapte sau două. Erau...

Nu era absolut sigur cum să descrie relația dintre ei, dar cu siguranță erau mai mult decât doi oameni implicați într-o relație de genul „să ne-o tragem când avem chef".

Indiferent cum se numea relația dintre ei, încrederea și sinceritatea trebuiau să fie elementele-cheie.

Nu avusese suficientă încredere în el să-i spună de vizita maică-sii până ce nu pusese el piciorul în prag. În loc de asta, se băgase în gaură de șarpe, se făcuse ghem și nu-l lăsase să se apropie.

Dacă-și imagina că putea să scape basma curată într-o astfel de situație și cu o asemenea atitudine, atunci trebuia să se pregătească pentru niște schimbări majore.

– Fir-ar a dracului să fie! Aruncă niște placaj spart în ghena de gunoi. Bine...

Beckett veni în spatele lui.

– Se vede treaba că nu ai reușit să scapi de sentimentul de frustrare, așa că dă-i drumul. Spune ce ai.

– Vrei să știi ce am? Într-o ieșire extremă, total neobișnuită pentru el, Owen trase un picior ghenei de gunoi. Îți spun. Avery e gravidă.

– Doamne sfinte! Văzând cu coada ochiului că unul din muncitori se apropia, Beckett îi făcu semn și, apucându-l de braț, îl scoase afară și-l împinse sub streașină, la adăpost de ploaie. Când ai aflat asta?

– Astăzi. De dimineață. Și știi cum am aflat? Căci ea nu se milostivește să-mi spună și mie. Am aflat când

m-am dus într-o nenorocită de drogherie şi am văzut-o acolo cumpărând unul dintre testele alea de sarcină.

– Dumnezeule, Owen. A ieşit pozitiv?

– Nu ştiu. Din ce în ce mai furios, mergea înainte şi înapoi de-a lungul peretelui de beton. Nu-mi spune absolut nimic. Se duce pe ascuns să cumpere un băţ din-ăla de pus pipi pe el în loc să stea de vorbă cu mine. M-am săturat.

– Bine, bine, linişteşte-te puţin. Ca să-i oprească paşii furioşi, Beckett i se puse în drum şi ridică ambele mâini. Nu ştii dacă e însărcinată.

– Aş spune, după cum face ea de obicei, că voi fi ultimul care o să afle. Pe lângă valul de furie ce-l inundă din nou, simţi şi o urmă de durere. M-am săturat.

– Ce-a spus când ai întrebat-o despre asta?

– Nimic. Nu am întrebat-o.

După ce se holbă un moment la faţa furioasă a lui Owen, Beckett îşi frecă mâinile de mâinile lui.

– Nu ai întrebat de ce cumpără testul?

– Nu. Am înţepenit, bine? Iisuse. L-a aruncat în coş ca şi cum era o pungă de bomboane, zâmbind uşor, iar eu am înţepenit. Ce dracu' ai fi făcut tu?

– Nu e acelaşi lucru pentru mine şi Clare.

Beckett se uită în gol la ploaia care curgea încet şi constant dincolo de streaşină.

– Noi am vorbit despre faptul că vrem un copil. Mai vrem unul. Să înţeleg că voi doi nu aţi discutat ce aţi face dacă s-ar întâmpla imprevizibilul.

– Nu. Nu m-am gândit niciodată la imprevizibil. Ea ar fi trebuit să-mi spună, Beck, asta e concluzia. Ar fi trebuit să-mi spună că are nevoie de test. De ce crede că trebuie să facă faţă de una singură tuturor situaţiilor? Eu nu pot funcţiona aşa şi nici nu vreau să trăiesc aşa.

– Nu, nu poţi. „Nu Owen", gândi Beckett. Fratele lui avea simţul de echipă în sânge, de mic copil credea cu tărie în ideea de parteneriat şi de împărţirea tuturor greutăţilor. Pentru Owen, secretele aveau de-a face numai cu cadourile de Crăciun şi de Anul Nou, nu cu viaţa de zi cu zi. Trebuie să vorbeşti cu ea, dar, Dumnezeule,

nu acum. E chiar în perioada de aglomeraţie de la ora prânzului. Pe deasupra, ai nevoie să te calmezi puţin.

– Nu cred că există vreo modalitate prin care să mă calmez. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă enervez mai tare.

– Atunci gândeşte-te la asta. Dacă e gravidă, ce vrei să faci?

– Dacă e gravidă ar trebui să ne căsătorim.

– Nu te-am întrebat ce-ar trebui să faci, am întrebat ce vrei să faci.

– Eu... Zăbovi un moment ca să simtă acel declic subtil, vital. Dacă e să facem un copil, aş vrea să ne căsătorim.

– Bine, atunci în următoarea oră gândeşte-te la asta ca să ajungi la un rezultat. Tu întotdeauna ajungi la un rezultat, Owen. Până atunci se goleşte şi localul ei. Du-te acolo şi spune-i că trebuie să vorbeşti cu ea între patru ochi. Şi află, pentru numele lui Dumnezeu, dacă urmează să devii tată înainte să o iei razna mai mult decât ai făcut-o deja. Pe urmă obişnuieşte-te cu ideea.

– Ai dreptate. Iisuse, mi-e cam...

– Rău?

– Nu chiar. Mă simt puţin dus. Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva. Iese pur şi simplu din...

– Ordinea Evenimentelor Stabilită de Owen. Trebuie să te adaptezi, îi sugeră, dându-i un pumn amical în umăr.

– Să mă adaptez. Da, mă pot adapta. Se înnegri la faţă şi privirea-i deveni tăioasă ca oţelul. Dar nu sunt singurul care o va face.

După o oră, hotărî că se calmase şi îşi venise complet în fire. Traversă drumul până la Vesta prin ploaia care cădea neabătut şi intră la căldură, în mirosul de sos şi mirodenii.

În spatele casei de marcat, Avery apăsă pe butonul soneriei de chemare a ospătarilor şi-i făcu cu ochiul ştrengăreşte.

„Să-mi facă aşa cu ochiul", gândi el aprinzându-se din nou. Acum nu era momentul pentru drăgălăşenii de genul ăsta.

– Ce sincronizare perfectă, îi spuse ea. Lucrurile s-au mai domolit. Voiam să trec pe la şantier ca să văd cum merge treaba.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Bine, ia loc. Mă duc s-o chem pe Franny să preia ea treaba aici. Vrei o felie?

– Nu. Şi trebuie să vorbesc cu tine sus. Între patru ochi.

– Oh. Drace! S-a întâmplat ceva la localul cel nou?

– N-are nici o legătură cu asta.

– Atunci ce...

– Avery. Tonul lui grav o făcu să se încrunte îngrijorată. Sus, acum, continuă el. Între patru ochi.

– Bine. Bine, dar vezi că-mi strici buna dispoziţie. Se duse grăbită până în cadrul uşii ce dădea în bucătărie. Franny? Trebuie să ies puţin. Îşi scoase şorţul în timp ce vorbea şi-l agăţă într-un cuier. Chiar vreau să văd localul cel nou, începu ea.

– Poţi să mergi după aia dacă vrei atât de mult.

– De ce eşti aşa de supărat? întrebă ea în timp ce ieşeau prin uşa laterală. N-am făcut nimic.

– Poate că tocmai asta e problema, că n-ai făcut.

– Chiar că-mi distrugi dispoziţia, repetă ea deschizând uşa apartamentului. Acum, care dracu' e problema?

Abordarea lui plănuită cu grijă, rezonabilă, se duse pe apa sâmbetei.

– De ce dracu' nu mi-ai spus că eşti însărcinată?

– Ce? *Poftim?*

– Nu-mi veni cu faţa aia uimită, Avery. Te-am văzut la drogherie. Am văzut când ai cumpărat testul de sarcină.

– Tu... Îşi strânse pumnii pe şolduri. Mă *spionai.*

– Nu fi proastă. Făceam treburile pe care le aveam de făcut când am intrat în drogheria aia. Şi te-am văzut pe tine luând un test de pe raft şi punându-l în coş. La dracu', ce se petrece cu tine de nu-mi spui aşa ceva? Fiindcă nu ai încredere în mine sau nu respecţi ceea ce reprezentăm unul pentru celălalt suficient încât să-mi spui că eşti gravidă?

– Sau poate pentru că nu sunt gravidă.

– Nu eşti?

– Nu sunt gravidă, prostănacule.

Simţi ceva ciudat în interiorul lui, dar nu putu să identifice senzaţia.

– Testul a ieşit negativ?

– Nu, testul a ieşit pozitiv. Avery îşi scoase telefonul.

Consternat, Owen îşi simţi inima pulsându-i parcă în gât.

– Dacă a ieşit pozitiv înseamnă că eşti însărcinată. Cine e prostănac?

– Tu. Întoarse telefonul ca să-i arate poza cu bagheta de testare şi cuvântul ÎNSĂRCINATĂ. Pentru că e testul de sarcină al lui Clare. Testul de sarcină pe care i l-am cumpărat de dimineaţă când m-a rugat.

– L-am văzut pe Beckett acum zece minute. Clare nu e însărcinată, mi-ar fi spus.

– Ea nu i-a spus *lui*. Vrea să-i spună când vor fi singuri, vrea să facă din asta un moment special – ceea ce ai primi şi tu, dacă n-ai fi un prostănac atât de mare. M-a rugat să păstrez secretul, dar uite că mi-am încălcat promisiunea. Ceea ce mă enervează la culme.

– N-o să-i spun nimic, Doamne fereşte! N-o să le stric momentul ăsta. Încă zdruncinat, nesigur, puţin ameţit, îşi înfipse ambele mâini în părul ud. Dar, Dumnezeule, ce era să cred când te-am văzut cumpărând chestia aia?

– Nu ştiu, Owen. Poate soluţia ar fi fost să vii la mine şi să-mi spui: „Salut, Avery, ce tare că ne-am întâlnit aici, de ce cumperi testul ăla de sarcină"?

– Trebuie să mă aşez. Ceea ce făcu. O să-ţi aduc aminte că-mi eşti datoare cu puţină îngăduinţă, zise el. Respiră adânc un moment. Nu am putut gândi. Şi pe urmă tu ai plecat, ai ieşit. Te comportai atât de firesc în legătură cu asta, încât pur şi simplu mi-au zburat toate ideile din cap.

Ea nu spuse nimic, mulţumindu-se să-l privească. Părea perplex, confuz, cum nu-l mai văzuse niciodată.

– Te-ai speriat.

– E un fel de-a spune. Poate.

– Şi ai ajuns imediat la concluzii pripite.

– Eu... Da.

– Tu nu te pripeşti niciodată.

– Nu te-am mai văzut cumpărând teste de sarcină – în special când eu sunt singurul care se culcă cu tine.

Ea se gândi puţin.

– De fapt, într-un fel reacţia ta e de înţeles. Într-un fel. Cu un zâmbet în colţul gurii, explică: Ai înnebunit complet.

– Am înnebunit şi atât, o corectă el. Eram mai degrabă furios şi... La urma urmei, putea să recunoască: Şi m-a durut când am crezut că nu voiai să-mi spui. Nu am vorbit niciodată despre imprevizibilul ăsta.

Ea expiră îndelung.

– Asta e o altă discuţie. Nu ştiu, şi nu e ceva despre care putem vorbi în zece minute. Acum totul e bine pentru că nu eu sunt însărcinată, Clare este. Iar ea e în culmea fericirii. Şi Beckett va fi fericit.

– Da, va fi. Foarte fericit.

– Aşa că hai să fim şi noi fericiţi pentru ei şi lasă-mi plăcerea să constat că ai fost un prostănac. O să discutăm şi despre situaţii imprevizibile la un moment dat, dar acum mă interesează mai mult demolările. Mai mult, i-am promis lui Clare că iau copiii de la şcoală şi-i aduc aici ca să poată ea să-i spună lui Beckett. Nu vrea să-i informeze pe băieţi până nu avansează sarcina. Oricum, nu înainte de nuntă. Deocamdată vor şti doar ea şi Beckett, plus noi doi, Hope şi Ryder şi părinţii tăi şi ai ei. Ceea ce reprezintă deja o grămadă de lume.

– În regulă. Mai sigur pe el, se ridică. Dar ar trebui să ne gândim şi noi amândoi la asta şi să discutăm despre ce facem în caz că se întâmplă.

– Tu-ţi faci mai multe griji despre „în caz că se întâmplă" decât mine, dar o s-o facem şi pe asta. Chiar e o zi foarte frumoasă azi, Owen.

– Ai dreptate.

Se relaxă şi mai mult când ea se ridică pe vârfuri şi îi netezi părul.

– E cu adevărat o zi frumoasă. Pentru moment, hai să ne bucurăm pentru Clare şi Beckett. Se căsătoresc, îşi fac o familie, de fapt îşi măresc familia. Este exact ce vor.

– În regulă, spuse el. Aplecându-se, o luă în braţe. O să ne bucurăm pentru ei. Îmi pare rău că am fost supărat pe tine.

– Eu nu, pentru că aşa am putut să-ţi spun „prostănac". Râse, îşi lăsă capul pe spate şi-l sărută. Hai să mergem la localul cel nou. Pot să dărâm şi eu ceva?

– Îţi găsesc eu ceva de demolat. Măcar atâta pot face.

capitolul 19

Hope mută vaza transparentă plină cu trandafiri albi un centimetru mai la stânga.

– Aşa.

Deşi Avery nu-şi putea da seama de diferenţă, dădu din cap aprobator.

Transformaseră masa lungă împrumutată de la librărie drapând-o cu metri întregi de bumbac alb. Sub ochiul scrutător al lui Hope, vaze transparente, pătrate, pline cu trandafiri albi proaspăt deschişi, şi lumânările în suporturi argintii împodobiseră masa de pe care urmau să fie servite şampania şi deserturile.

Clare optase pentru o nuntă care să nu aibă nimic alb, însă petrecerea burlăciţelor cu siguranţă avea să fie ca neaua.

– Cadourile acolo, mâncarea acolo, deserturile şi şampania aici. Cu mâinile în şolduri, Hope se învârti în mijlocul sufrageriei. Ai făcut o treabă excelentă cu scaunul ei.

– Da, m-am uimit pe mine însămi.

Amplasaseră unul dintre scaunele cu spătar înalt astfel încât să domine întreaga încăpere. Partea de sus era acoperită cu un fel de creangă uriaşă de tul alb care se prelungea în două cozi până la pământ.

Ghirlande albe, galben pal şi roz erau împletite şi înfăşurate în jurul braţelor şi picioarelor.

– Mereu uit cât de mult îmi place să fac chestii dintr-astea, femeieşti, până ce ajung să fac din nou câte ceva. Bocănind pe podea cu pantofii ei minunaţi, roşii, Hope se duse să modifice puţin poziţia lumânărilor.

O să pun nişte vin şi nişte chestii de ronţăit în salon pentru ca oamenii să se plimbe şi să se aşeze unde au chef.

– Ştii că mulţi dintre cei care vin nu au văzut încă locul acesta. O să vrea să le faci turul hanului.

– M-am gândit deja la asta. E păcat că nu e încă suficient de cald ca să putem ieşi în curte. Totuşi, hanul arată minunat, iar noi arătăm... Se întoarse, o luă pe Avery de braţ şi o trase să se reflecte amândouă în oglinda cu ramă de aur. Fabulos.

– De acord.

– Deci... Nişte şampanie înainte de petrecere?

– Doar dacă mă obligi.

Se duseră în bucătărie, unde Hope umplu două cupe. O ciocni pe a ei de cea a lui Avery.

– Pentru domnişoarele de onoare şi năşici.

– Adică noi.

– Iar peste vreo opt luni facem şi o petrecere în cinstea bebeluşului.

– Patru copii. Îţi dai seama? Avery sorbi o înghiţitură şi ridică paharul din nou. Să aibă putere.

– O au. Dragostea îi va face să treacă peste orice greutăţi.

– Crezi?

– Cred. Hope se lăsă pe un scaun. Cât timp crezi că pot păstra secretul ăsta? Amândoi radiază de-a dreptul.

– Cei mai mulţi se vor gândi că e din cauza nunţii, şi parţial chiar aşa este. Dacă pot să păstreze secretul până după luna de miere – sau cel puţin aşa intenţionează Clare – asta le mai dă puţin spaţiu să respire.

– Nu pot să cred că ai păstrat secretul ăsta faţă de mine o zi întreagă.

– *Muream* să-ţi spun. În rochia ei verde, Avery ţopăia pe scaun trăgându-şi în jos fusta strâmtă. Şi aş fi venit să-ţi spun după muncă, dar toată chestia aia cu Owen a fost atât de ciudată!

– Care erau şansele? Cum încă o amuza întâmplarea, Hope se lăsă pe spate şi izbucni în râs. Pe bune, să intre în drogherie chiar în momentul în care tu cumperi testul de sarcină?

– Da, soarta i-a jucat un renghi.

– Bietul băiat. Închipuie-ţi ce i-a trecut prin minte.

– Tocmai asta e. Nu pot, sau cel puţin nu sigur – şi de obicei ştiu ce gândeşte Owen. Dar era atât de serios! Nu-mi dau seama dacă era furios ori speriat.

– O combinaţie, bănuiesc.

– Chiar şi după ce i-am explicat? Faptul continua s-o frământe un pic. Amândoi am trecut repede peste asta, dar pe bune, nu pot fi sigură. Furios şi speriat pentru că puteam fi, sau pentru că puteam fi şi nu i-am spus nimic?

– Cred că pur şi simplu trebuia să proceseze informaţia că totul era în regulă, că era Clare, dar dacă nu ar fi fost ea? Tu n-ai făcut-o?

– Poate. Puţin. Dar numai pentru că a trebuit să mă gândesc ce-am fi făcut după aia judecând după reacţia lui. Deja îl cunoşti pe Owen. Îi place să planifice totul. Toate să fie la timpul lor, la locul lor. El este tipul care verifică data expirării de pe cutia de lapte înainte să o cumpere.

– Şi eu fac asta.

– Ceea ce te poate ajuta să-l înţelegi. O sarcină neplanificată? Avery îşi dădu ochii peste cap. Asta ar zgudui însăşi temelia planurilor pe care şi le-a făcut în legătură cu viaţa lui.

– Ce planuri şi-a făcut cu viaţa lui?

– Nu ştiu, dar pot să pun pariu că există aşa ceva.

– Eu cred că te înşeli. Hope turnă şampanie să completeze ce mai era în cupe. Spun asta pentru că seamănă bine cu el. Da, probabil că are nişte planuri de bază care includ ţeluri, realizări, evenimente, paşi. Dar, în acelaşi timp, să ştii că este perfect capabil să şi le modifice. Ridică o mână şi făcu un gest cuprinzător în jur, proclamând: Eu am făcut-o.

– Sigur că e capabil să le modifice. Faptul că e organizat şi eficient nu însemna că e rigid, îşi spuse Avery. Era doar puţin cam... puţin maleabil din punctul ei de vedere. OK, dacă tot e să ne jucăm de-a „ce-ar fi fost dacă", hai să continuăm, decise ea. Dacă aş fi cumpărat testul ăla pentru mine şi dacă rezultatul ar fi fost pozitiv, s-ar fi

adaptat şi ar fi făcut planuri luând asta în considerare. Primul pas al planului ar fi fost căsătoria.

– Ceea ce te supără?

– Nu. Nu. Dar ar fi văzut asta ca pe ceva normal, ceva ce trebuie făcut. Eu nu aş vrea să mă mărit pentru că aşa trebuie făcut.

– E mai bine decât pentru că nu trebuie făcut, subliniie Hope.

– Ştii ce vreau să spun. Aş vrea să mă mărit pentru că *vreau*, sunt pregătită, sunt îndrăgostită, sunt fericită că îmi voi petrece viaţa cu cineva anume.

Hope luă o bomboană cu mentă dintr-un bol de pe consolă.

– Ai spune nu.

– Nu ştiu.

– Eu ştiu. Ai spune nu pentru că te-ai simţi obligată să demonstrezi ceva şi să-l eliberezi pe el dintr-o constrângere – ambele în aceeaşi măsură. Încrucişându-şi din nou picioarele, o studie pe Avery sorbind încă o înghiţitură de şampanie. „Pot să am grijă de mine, iar tu nu eşti obligat să te însori cu mine. Da, putem împărţi responsabilităţile în ceea ce priveşte copilul, da, poţi fi parte integrală şi vitală din viaţa copilului. Dar fără nici o obligaţie individuală în ceea ce te priveşte."

– Sună foarte dur.

– Nu cred. Sună exact cum eşti tu – mândră, precaută, sufletistă, cu probleme din cauza părinţilor tăi.

– Oare ei s-ar fi căsătorit dacă ea nu ar fi rămas însărcinată cu mine? Cu amărăciune, Avery luă o înghiţitură de şampanie. Nu cred.

– Dacă nu ar fi făcut-o, tu nu ai sta acum aici punându-ţi întrebări despre asta. Au făcut o alegere, tu eşti rezultatul.

Avery ridică un umăr.

– Şcoala Practică de Logică Hope Beaumont.

– De obicei funcţionează. Ascultă, nu m-ai avea în faţa ochilor dacă Jonathan nu ar fi făcut o alegere – care a condus la rândul ei la alegerea mea. M-am gândit mult la asta în ultimele luni. Sunt fericită aici, mai fericită decât atunci când eram cu Jonathan şi îmi închipuiam

că viaţa mea se derulează conform planurilor de la Şcoala Practică de Logică.

– Înţeleg ce vrei să spui, dar Jonathan era un nemernic, spuse Avery după un moment de reflecţie.

Izbucnind în râs, Hope ridică paharul.

– Da, dar eu credeam că este nemernicul *meu*. Se uită la ceas. Ar trebui să scoatem şi restul felurilor care mai trebuie aşezate pe mese.

Abia începuseră când Clare bătu în uşa holului.

– Ştiu că am ajuns un pic prea devreme, începu ea când îi deschise Avery. Am lăsat copiii la casa cea nouă – care aproape că arată ca o casă în toată puterea cuvântului. Beckett şi fraţii lui vor să-i pună pe băieţi la treabă. Dumnezeu să-i ajute pe toţi, ce-o să iasă. O, uau! Mamă, ce flori frumoase!

– Stai să vezi sufrageria. Dă-mi mai întâi haina. Avem un loc în spălătorie unde să punem hainele. Cum te simţi? Suntem numai eu şi Hope aici. Nu a sosit nici un invitat.

– Bine. Râzând, îşi scutură părul blond-auriu de pe umeri. Când am vomitat de dimineaţă nu m-am putut gândi la altceva decât că o să am un copil. Că eu şi Beckett o să avem un copil. Aşa că sunt bine.

– Se vede. Nu mă refer la copil, spuse Avery zâmbind când Clare îşi puse mâinile pe abdomen. Vino să vezi.

Când o târî pe Clare în sufragerie, Hope tocmai se întorcea de la bufetul aranjat.

– Ce zici?

– E frumos. Ooo, ce frumos e! Toate florile şi lumânările. Mi-aţi făcut şi un tron! Clare clipi ca să-şi alunge lacrimile ce-i invadaseră ochii. Iar dau apă la şoricei. Nu ştiu dacă e din cauza fericirii sau a hormonilor, probabil din ambele. Am izbucnit în plâns când Beckett a spălat farfuriile de la micul dejun.

– Oricărei mirese i se permite să plângă la petrecerea de dinaintea nunţii, o informă Hope.

– Sper, pentru că am un presentiment... Mulţumesc mult pentru tot. Pentru asta. Pentru faptul că sunteţi prietenele mele.

– Ţine-o tot aşa, şi o să începem toate să plângem, o preveni Avery. Mă duc să agăţ asta.

Ieşi în grabă şi agăţă haina lui Clare lângă jacheta ei. Tocmai când era pe punctul de a o lua înapoi, ceva o atrase făcând-o să traverseze holul şi să meargă până la baza scărilor. Oare auzise ceva? Mai degrabă *simţise* ceva. O luă încet în sus, depărtându-se de sunetul glasurilor vesele.

Uşa de la Elizabeth & Darcy era deschisă. Pe de altă parte, toate uşile erau deschise, căci Hope voia să le permită oaspeţilor să hoinărească prin încăperi, să aibă o ocupaţie dacă ele erau prea ocupate făcând pe gazdele.

În E&D, şi uşa de la terasă era deschisă. Un iz uşor de caprifoi plutea în aerul rece de mai care intra în cameră.

Nu auzi şi nu văzu nimic, dar simţi din nou ceva. Şi ceea ce simţi era mâhnire.

– Te rog, intră, murmură ea. Te rog, vino înăuntru. Ştiu că eşti tristă. Trebuie să fie atât de greu, atât de greu să accepţi. Owen îl caută pe Billy. Şi dacă e vreun om care să dezlege mistere, acela este Owen. Dar între timp tu nu eşti singură aici. Ştiu cum te simţi, căci şi eu m-am simţit de multe ori singură.

Mai făcu un pas spre uşă şi aşteptă.

– Dar nu am avut dreptate să mă simt astfel. Întotdeauna a existat cineva care să ţină la mine, chiar şi atunci când totul părea atât de greu, atât de trist. Şi tu ai. Noi ţinem la tine.

Ezită, apoi alese să-şi urmeze instinctul. În cea mai mare parte a timpului, Lizzy părea fericită, chiar jucăuşă. Romantică, gândi Avery. O tânără veselă de felul ei.

– Am un secret. Ţie ţi-l pot spune, întrucât pun pariu că ştii să păstrezi un secret. În special un secret fericit ca acesta. Te rog, intră înăuntru.

Uşa de la terasă se închise încet.

Încrezătoare că acum nu mai era singură, Avery se aşeză pe marginea patului.

– Astăzi avem o petrecere jos. O petrecere a burlăciţelor pentru Clare.

Nu era sigură dacă exista tradiţia asta cu petrecerea burlăciţelor pe timpul Elizei Ford.

– Asta e ceva ce facem noi. Femeile, adică. Facem o petrecere pentru a sărbători nunta prietenei noastre ce va avea loc în curând. Cu mâncare, cu jocuri, îi aducem şi cadouri. E o ocazie fericită. Numai câţiva dintre cei care vor fi acolo ştiu secretul ăsta, dar ştiu că pe Clare nu ar deranja-o dacă ţi-aş spune şi ţie. Tu ţii la Beckett, la Clare şi la băieţi. Sunt o familie atât de frumoasă! Şi în câteva luni vor fi o familie şi mai mare. Clare e însărcinată. Ea şi Beckett vor avea un copilaş iarna viitoare.

Mirosul deveni mai intens, puternic şi dulce ca vara, şi de la el aerul păru să se încălzească în jur.

– Ştiu. Nu-i aşa că-i minunat? Tu i-ai urmărit cum s-au îndrăgostit. Cred că totul a început de fapt aici, la han. Acum se vor căsători aici peste doar câteva săptămâni. Totul în ceea ce-i priveşte este atât de puternic, de sigur, de bun. E ceva foarte rar, nu crezi? Să fie ceva puternic şi sigur şi bun? Să găseşti persoana care ţi se potriveşte, te completează, care face pereche cu tine. Nici măcar nu ştiu cum să mă exprim ca lumea.

Se uită în jos şi văzu că strângea între degete cheiţa pe care i-o dăduse Owen. Şi că avea lacrimi, propriile ei lacrimi, pe dosul palmei.

– Probabil că hormonii lui Clare sunt contagioşi. Nu sunt tristă. Nu sunt.

Simţi ceva mângâindu-i părul şi închise ochii minunându-se că se putea simţi mai bine datorită acelei atingeri.

– Nu sunt tristă, repetă. Doar că nu sunt atât de puternică şi de sigură cum mi-aş dori să fiu. Cum oare de-şi asumă oamenii un risc atât de mare? Cu siguranţă tu ai riscat mult pentru Billy. Cum se face asta?

Sub privirile ei, o ceaţă uşoară acoperi sticla uşii de la terasă. Şi în mijlocul ei apăru conturul unei inimi strălucitoare.

– Pare atât de simplu, murmură Avery. De ce oare nu este?

Sunetul unor glasuri vesele şi râsete se auziră pe scări.

– Începe petrecerea. Trebuie să cobor.

Se ridică în picioare, se duse să arunce o privire în oglinjoară ca să se asigure că nu i se vedea nici urmă de lacrimi în ochi.

– Ar trebui să vii şi tu. Îţi fac o invitaţie oficială. Nu trebuie să stai singură, adăugă ea. Coborî să fie cu prietenele ei, ştiind că vorbise la fel de mult pentru ea însăşi ca şi pentru fantomă.

Se aruncă în vâltoarea petrecerii. Da, îi plăceau chestiile astea femeieşti când avea timp. Rochii frumoase, mâncare bună şi aspectuoasă, discuţii despre nunţi şi bărbaţi şi diverse bârfe ici-colo.

Şi îi făcea şi mai bine să-şi aducă aminte că şi ea avea o bârfă foarte tare pe care, dintre participante, o ştiau numai câteva femei – şi o fantomă.

Bău şampanie şi îi şi servi pe alţii, mâncă sendvişuri mici cât degetul şi duse farfurii la bucătărie. În timp ce Hope ţinea seama cadourilor pentru Clare şi a celor care le dăduseră, ea strânse în pungi ambalajele rupte. Carolee împodobi o mulţime de platouri de carton cu fundele şi panglicile de pe pachete.

Prostioare, lucruri femeieşti. Mirosurile, sunetele, tot ce se petrecea în decorul alb nupţial şi la lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Viitoarea mireasă şi mamă ce sorbea dintr-o cupă bere cu ghimbir pe post de şampanie râse la fluierăturile şi uralele ce izbucniră când deschise o cutie cu o cămaşă de noapte neagră aproape complet transparentă.

– Fetelor, v-aţi descurcat bine.

Încercând să se audă peste zgomotul produs de competiţia acerbă la un joc aflat în desfăşurare, Justine o strânse uşor pe Avery de braţ.

– N-ar fi putut ieşi mai bine de-atât.

– Ne-am bucurat din plin să facem asta.

– Se vede. Clare e deşteaptă şi foarte norocoasă să aibă asemenea prietene.

– La fel simt şi eu în ceea ce mă priveşte.

– Şi asta se vede. Cred că ne-ar prinde bine încă o sticlă de şampanie. Mă ajuţi?

– Sigur.

– De fapt, voiam să fiu un moment singură cu tine, spuse Justine în timp ce intrau în bucătărie.

– OK.

Justine luă sticla pe care Avery o scoase din frigider şi o puse pe blat.

– Să ştii că sunt o mamă foarte bună.

– Nu cunosc una mai bună decât tine.

– Şi nici nu vei cunoaşte. Zâmbi amar spre Avery, apoi trăsăturile i se îndulcirăcând îşi puse mâna mângâietoare pe părul tinerei femei. Mă gândeam la tine ca la copilul meu chiar înainte ca Traci să plece.

– O, Justine!

– Întotdeauna mi-am închipuit că ştii, dar nu ţi-am spus-o niciodată. Poate că ar fi trebuit.

Mişcată, atât de mişcată, Avery nu putu să facă altceva decât să clatine din cap.

– Întotdeauna am ştiut că pot conta pe tine, că pot veni la tine.

– Sper că aşa au stat lucrurile şi sper că aşa vor sta mereu. Avery, tu eşti o lumină, una dintre cele mai strălucitoare pe care le cunosc, cu siguranţă una dintre cele mai strălucitoare în ceea ce mă priveşte. Am fost foarte tristă să văd cum ceva din lumina aceea s-a diminuat şi şi-a revenit din nou şi iar s-a diminuat în ultimele câteva săptămâni.

– Lucrez la chestia asta.

– Nu trebuie s-o faci. Simţi ceea ce simţi, nu trebuie să te împiedici. Owen spusese exact acelaşi lucru, îşi aminti Avery. La fel ca mângâierea pe păr, cuvintele îi aduceau alinare. O să profit de ocazia asta şi o să-ţi spun ceva ce vreau să-ţi spun de mulţi ani, continuă Justine. Traci a fost, şi mai este încă, o femeie superficială, egoistă, care întotdeauna şi-a dorit mai mult decât avea şi mereu i-a învinovăţit pe ceilalţi dacă nu a reuşit să obţină ce voia. Iar dacă reuşea să obţină ceva, atunci cevaul acela nu era niciodată suficient de bun, suficient de mult – iar asta era, de asemenea, vina altcuiva. Tu nu-i semeni deloc. Te-am urmărit crescând şi ştiu cine eşti, ce eşti.

– Crezi că ea m-a iubit vreodată?

– Da. Fără să ezite, Justine o strânse de mână. Da, te-a iubit, şi cred că şi acum te iubeşte. Numai că nu suficient.

– Insuficient s-ar putea să fie mai rău decât dacă nu mă iubea deloc, murmură Avery.

– Poate, dar asta nu e vina ta, iubito. Nu are nici o legătură cu tine şi cu toate legăturile cu Traci. Vreau să cred că ştii asta, în adâncul sufletului tău. Poate că nu ai reuşit încă să te convingi. Între timp, reţine că eşti o fată deşteaptă şi norocoasă să ai prieteni buni şi pe care poţi conta. Dar uneori orice fată are nevoie de o mamă. Tu mă ai pe mine.

Avery intră în îmbrăţişarea ei şi o strânse tare.

– Ştiam. Întotdeauna am ştiut, dar îmi face bine să te aud spunând asta. Nu vreau să-ţi faci griji în ceea ce mă priveşte.

– Face parte din meseria mea, dar nu-mi fac prea mari griji în ceea ce te priveşte. Îi ridică faţa zâmbind. Lumină strălucitoare. Întotdeauna ţi-ai găsit calea de urmat.

După ce se termină petrecerea, după ce strânseră – şi după ce Carolee se ocupă de cele două invitate care-şi rezervaseră camere peste noapte – Avery o convinse pe Hope să vină în apartamentul ei să se odihnească.

– Picioarele sus. Avery se lăsă să cadă pe un fotoliu şi-şi ridică picioarele pe măsuţa de cafea. Felicitări, doamnă gazdă.

– Felicitări şi ţie. Dumnezeule, sunt extenuată.

– Jumătate din senzaţia asta e din cauza cantităţii uriaşe de adrenalină pe care ai consumat-o. Acum ai rămas fără.

– Aşa e, dar a fost o superpetrecere a burlăciţelor.

– Şi acum urmează o supernuntă. Mulţumită de ea, Avery îşi întinse braţele şi-şi masă umerii. O să fac nişte ceai imediat şi pe urmă putem să vorbim despre Janice şi ce-o fi fost în capul ei când şi-a pus pantalonii ăia. O făceau să arate ca o friptură enormă de vită.

Dându-şi capul pe spate, Hope închise ochii şi începu să chicotească.

– Dumnezeule, chiar așa. Pe de altă parte, Laurie era atât de frumușică și atât de încântată de propria ei nuntă. Păcat că făcuseră deja rezervări înainte să terminăm noi cu hanul.

– Mi se pare că-ți place prea tare să-ți învârți cuțitul în rană.

– Poate. Charlene chiar m-a tras deoparte. Ea și celelalte fete de la librărie vor să-i organizeze o petrecere lui Laurie. Și acum vor să vorbească despre posibilitatea de a o face la han. Trebuie să discut cu Justine, să ne gândim la o taxă de închiriere a localului pentru un astfel de eveniment.

– Și eu care credeam că eu sunt un cal de povară. Se ridică aruncându-și pantofii din picioare și o luă spre bucătărie, după care se abătu din drum la bătaia din ușă. Te rog, să nu fie nici o problemă jos, să nu fie nici o problemă jos, murmură ea. Owen!

– Am văzut lumina. M-am gândit c-am putea... Salut, Hope.

– Salut. Eu tocmai plecam.

– Nu, nu pleca. Trebuia să-și primească binemeritatul ceai. Carolee a rămas să se ocupe de han câteva ore. Vrei și tu niște ceai? întrebă ea. Sau, dacă nu, am și niște bere.

– O să iau berea. Și noi am muncit foarte mult azi. Pot să plec dacă voi...

– Dumnezeule, stai jos. Îl împinse spre un scaun. Toate politețurile astea mă fac să mă doară dinții. Și picioarele mă dor deja.

– Da, mereu atât de primitoare... Însă trecu pe lângă scaun și se așeză pe canapea. Am avut niște timp aseară și dimineață devreme ca să fac niște cercetări, îi spuse lui Hope.

– Imediat ce se termină cu nunta, promit că o să te ajut și eu mai mult.

– Nici o problemă. Nici eu nu am putut sta prea mult astăzi, că muncim din greu la Beck.

– Cum merge? strigă Avery.

– Aproape am terminat. Mai trebuie să zugrăvim, să vopsim, să aranjăm, chestii din astea, detalii.

– Sună familiar, spuse Hope zâmbind.

– Mă tot gândesc la termene...

– Şi asta e ceva familiar, comentă Avery din bucătărie.

– O să fie cam strâns, dar avem şanse să terminăm totul până la nuntă, să facem inspecţia finală. Mă gândeam că putem să le mutăm lucrurile în timp ce ei sunt în luna de miere. N-o să putem aşeza totul aşa cum vor ei – ştii tu, cum ar fi să punem tablourile pe pereţi şi toate chestiile alea de amănunt – dar putem să aducem mobila, să utilăm complet bucătăria. Lucruri de genul ăsta.

Avery aduse o tavă cu două căni de ceai şi o sticlă de bere. O puse jos, se aplecă şi îl sărută.

– Asta tu ai gândit-o. Doar tu te-ai putea gândi la aşa ceva.

– Ar fi grozav pentru ei să se întoarcă şi să se mute în casă nouă.

– E o idee minunată. O să ajut şi eu cu tot ce pot, se angajă Hope. Ştiu unde plănuieşte ea să pună o mulţime de lucruri. Am vorbit despre asta.

– Hope are o memorie de elefant.

– Dar nu şi un fund ca o roşie imensă.

Owen ridică din sprâncene, în timp ce Avery se înecă cu ceai.

– O glumă între fete, îi spuse ea.

– OK. Oricum, o să facem nişte planuri. Cum a mers astăzi?

– A fost perfect. Hope îşi strânse picioarele sub ea. Şi am avut şi o musafiră neaşteptată. I-am prins din când în când parfumul în timpul petrecerii – şi chiar cred că a băut şi nişte şampanie, dacă asta e posibil. Am găsit un pahar gol în E&D, *după* ce verificasem peste tot şi după ce toţi ceilalţi invitaţi plecaseră.

– Eu am invitat-o, anunţă Avery sorbind din ceai. Am urcat acolo înainte de petrecere şi nu ştiu din ce cauză am avut sentimentul că era cam tristă. Deprimată. I-am povestit despre bebeluş şi despre petrecere. Ceea ce a părut să o înveselească.

– Asta este opera ta, murmură Owen. Doar tu te-ai putea gândi la aşa ceva. S-ar putea să am mai multe

informaţii despre Lizzie. I-am cercetat familia. Avea doi fraţi mai mari şi o soră mai mică. Un frate a murit în război. Celălalt s-a întors, s-a însurat şi a făcut patru copii, aşa că am firele astea pe care le putem urmări dacă e nevoie. Sora s-a căsătorit la câţiva ani după război. A avut cinci copii, dar unul a murit în faşă. Din câte am aflat eu, femeia a trăit până la adânci bătrâneţi, peste nouăzeci de ani. S-au mutat în Philadelphia la câţiva ani după ce s-au căsătorit. Asta s-ar putea să fie o pistă de care să te ocupi tu, Hope, dacă de acolo e familia ta.

– Pot să o fac, sigur.

– Ştii ceva despre Liberty House School?

În mod evident extrem de surprinsă, Hope privi peste cana de ceai.

– De fapt, chiar ştiu. De ce?

– Nu am descâlcit toate iţele încă, dar am ajuns la un moment dat pe o pistă secundară – ştii cum se întâmplă – şi am ajuns la Liberty House School pentru fete, înfiinţată în 1878. Sora respectivă s-a numărat printre fondatori şi a luptat din răsputeri pentru educarea fetiţelor într-o vreme în care asta nu era o chestie considerată prea importantă. Acum e mixtă, dar rămâne o şcoală privată foarte respectată în zona aceea.

– Într-adevăr. Şi eu am absolvit-o.

– Serios? Surprins, Owen se aplecă înainte, punându-şi braţele pe coapse. Ce mică-i lumea!

– Da. Încruntându-se, Hope îşi puse ceaiul jos. Cum o chema pe sora-sa?

– Catherine.

– Numele după căsătorie?

– Darby. Catherine Darby. Am citit că biblioteca şcolii îi poartă numele.

– Da, aşa este, şi cu siguranţă este o lume înfiorător de mică. Catherine Darby, cea care a contribuit la fondarea Liberty House School pentru fete în 1878, a fost stră-stră-străbunica mea.

– Ei, drace! Avery înghiţi în sec. Şi încă o dată, ei, drace! Hope, dacă toate astea sunt adevărate, înseamnă că tu eşti rudă cu Lizzy. Eşti stră-stră-strănepoata ei.

– Eşti sigură în legătură cu asta, Hope?

Administratoarea hanului îi aruncă lui Owen o privire fugară.

– Am mers la Liberty House de la grădiniţă până am terminat gimnaziul. La fel cum au făcut-o şi mama şi unchiul meu – şi bunica mea din partea mamei, ca şi fratele meu, ca şi sora mea. E o tradiţie de familie. Şi înainte să întrebi, nu ştiu prea multe despre istoria familiei – nu atât de departe în urmă. Mi-o imaginam pe Catherine Darby ca pe o femeie bătrână – aşa o vedeam cu ochi de copil, cum o văzusem într-un tablou la biblioteca şcolii. Nu am auzit niciodată că a avut o soră care ar fi murit şi nici măcar nu-i ştiam numele de fată.

– Crezi că cineva din familia ta ar putea şti mai multe, chestii mai personale care s-ar putea să nu iasă la iveală din cercetări?

– Sincer, nu ştiu, dar pot să aflu. Mi se pare... atât de ciudat! Atât de ciudat încât simţea un fior în gât. Trebuie să diger puţin ideea asta. Încă nu mă pot gândi cu capul limpede la chestiunea asta. O să plec.

– Vrei să vin cu tine? Să stau cu tine în noaptea asta?

– Nu, nu, nu mi-e teamă. Nu sunt supărată. Pur şi simplu trebuie să procesez informaţia.

– Hai să merg cu tine, să te conduc.

– Termină, insistă Hope râzând înainte ca Owen să se poată ridica în picioare. Cred că pot traversa piaţa. Trebuie doar să-mi limpezesc gândurile. Mi se pare foarte ciudat.

Avery sări în sus şi o însoţi până la uşă.

– Să mă suni dacă nu poţi să te linişteşti. Îmi promiţi?

– Bine. O să procesez informaţia. Se bătu pe tâmplă. Ştii că aşa fac de obicei.

– Da, altfel nu te-aş lăsa să pleci fără mine. Dar, Hope?

– Hmm.

– Uau!

– Da, poţi să mai exclami o dată.

Când Hope ieşi, Avery se întoarse către Owen şi se conformă.

– Uau.

– Sora, murmură el. Nici nu știu ce mi-a venit să urmăresc pista asta. Cred că voiam pur și simplu informația. Întotdeauna, cu cât știi mai mult cu atât... Dar nu vedeam nici o posibilitate ca pista asta să mă ajute la găsirea acelui Billy pe care-l vrea Lizzy. Și acum... Știu că există și coincidențe, dar chiar așa? Asta chiar mi se pare ciudat.

– Atunci ce să fie? Soarta?

– Ce altceva? Se ridică și începu să măsoare camera cu pași mari. Tu te-ai născut și ai crescut în Boonsboro, iar Hope s-a născut și a crescut în Philadelphia. Ați ajuns să fiți colege de cameră la facultate și să vă împrieteniți. Să vă împrieteniți la cataramă. Atât de tare, încât a venit în vizită aici și s-a împrietenit la cataramă și cu Clare. Aceeași Clare cu care frate-meu este pe punctul de a se căsători. Mama s-a îndrăgostit de vechiul hotel, a reușit să-l cumpere și ne-am devotat cu trup și suflet proiectului, am făcut tot ce am putut să-l renovăm. Persoana pe care am angajat-o ca să se ocupe de han a rămas însărcinată, a trebuit să se retragă, iar tu și Clare ne-ați dat ideea cu Hope.

– Care căuta un loc unde să-și refacă viața după ce își bătuseră joc de ea nemernicul ei de bărbat și familia lui.

– Persoana cea mai potrivită pentru slujba asta, continuă Owen. Fiind manager de hotel știe toate sforile pe care trebuie să le tragă – unele la care noi nici măcar nu ne gândiserăm. Era supracalificată pentru slujba asta și nici nu voia neapărat să se mute aici. Iar mama a angajat-o pe loc – practic nici nu prea a vorbit cu ea și, bum, a fost angajată. Iar Hope a acceptat exact în același mod, bum și gata.

– Ei bine, când pui toate lucrurile cap la cap în felul ăsta...

– Așa se pun singure cap la cap. Se opri din pașii pe care-i făcea în susul și-n josul camerei exact în fața ei. O schimbare de situație, apoi alta, o alegere, apoi alta, toate conducând la același punct. Hanul, Lizzy, Hope și poate – dacă se mai adaugă și altele –, acest Billy.

– Crezi că ea știe – adică Eliza?

– Nu ştiu. Mi se pare că dacă ar şti, ar fi făcut mai multe eforturi pentru a lua legătura cu Hope. Când te gândeşti la asta îţi dai seama că a avut de-a face mai mult cu noi – cu Beckett, cu mine, cu Ry – deşi Ry nu vorbeşte prea mult despre asta. Cu mama. Chiar şi cu tine.

– Şi cu Murphy. El a fost primul care a văzut-o, din câte ştim.

– Copiii! Owen ridică din umeri. Ei n-au învăţat că nu trebuie să creadă ceea ce este imposibil. Asta este...

– Ce este?

Se uită la ea cu faţa luminată de un zâmbet.

– Este atât de tare... Şi, stai puţin. Am fost distras de alte chestii, abia acum îmi dau seama.

– Îţi dai seama de ce?

– Părul tău. E din nou ca înainte. Se apropie de ea şi-şi trecu degetele prin coama arămie. E din nou părul tău.

– M-am hotărât să fiu eu însămi un timp, să văd cum mă descurc.

– E aşa cum îmi place mie, îi mărturisi el.

– Chiar? Intrigată, îl studie. De ce nu ai spus nimic?

– E vorba despre părul tău, dar de fapt *ăsta* e părul tău. Aplecându-se, îl mirosi. Miroase a părul tău, are textura părului tău la atingere şi acum şi arată ca părul tău. Sunt nebun după el.

– Ei, na!

– Întotdeauna am fost. Nu am făcut niciodată dragoste cu tine şi cu părul tău adevărat. Ea izbucni în râs şi nu se opri din hohote nici când el o ridică în braţe. Îndatoritoare, îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui. Cred că ar trebui să o fac, continuă el, aşa ca să văd. Să fac un studiu comparativ.

– Chiar că îţi place să faci cercetări.

– Şi unele mai mult decât altele, recunoscu Owen ducând-o în braţe spre dormitor.

capitolul 20

Împodobit cu flori şi luminiţe strălucitoare, hanul semăna cu un tărâm de poveste. Din tot ce văzuse de-a

lungul timpului, dintre toate evenimentele ce avuseseră loc acolo în lunga sa existenţă, această sărbătoare a iubirii, credinţei şi tenacităţii era cea mai strălucitoare.

Aerul era plin de mirosul trandafirilor, deşi din când în când venea şi parfum de caprifoi şi se simţea şi aroma dulce a crinilor. Deasupra lor, cerul albastru era senin.

În interiorul de poveste din Titania & Oberon, Clare îşi îmbrăca rochia de mireasă. Trase adânc aer în piept şi îi zâmbi maică-sii în timp ce Hope îi aranja toate falduriile rochiei.

– Nu plânge, mamă.

– Fiica mea e atât de frumoasă! Rosie clipi să-şi reţină lacrimile şi făcu un pas ca să o ia de mână. Şi atât de fericită!

– Perfect.

Hope se dădu înapoi să i se alăture lui Avery.

– Aşa şi pare totul în momentul acesta. Clare mai respiră o dată adânc în timp ce se răsucea în faţa oglinzii. Absolut perfect.

– Pe deasupra, ne încadrăm exact în program. Haideţi pe terasă să facem fotografii, le ordonă Hope.

– Eşti sigură că Beckett nu e prin preajmă? Nu vreau să mă vadă înainte de ceremonie. Ştiu că este doar o prostie, dar...

– Nu este, o corectă Avery. O să mă duc înapoi în J&R să mă asigur că bărbaţii stau acolo.

– Avem nevoie de tine pentru fotografii, îi aminti calmă Hope.

– Mă întorc. Lăsaţi-mă să văd ce fac băieţii şi Justine. Şi să vă aduc veşti despre cum avansează lucrurile în lumea mirelui. Porniţi fără mine, vin în cinci minute, spuse ea şi se repezi pe coridor. Observând că uşa de la Elizabeth & Darcy era deschisă, murmură: Nu te pot vizita acum. Programul. Dar mă voi întoarce.

Ţăcănind pe podea cu tocurile pantofilor de nuntă, bucurându-se de felul în care rochia ei de culoarea şampaniei îi flutura în jurul picioarelor, se grăbi spre partea din spate a hanului.

Auzi voci înainte să bată la uşă – glasurile entuziasmate ale băieţilor, un râs constant pe ton scăzut.

– Are toată lumea o ţinută decentă? strigă în timp ce deschidea încet uşa.

– Defineşte ce înseamnă decent, spuse Ryder.

Amuzată, păşi dincolo de cadrul uşii.

Justine, cu părul lăsat pe spate, stătea cu obrazul lipit de cel al lui Beckett. Un alt moment perfect, gândi Avery, în timp ce Ryder şi băieţii – toţi în costume negre – erau pe pat cu o mulţime de cărţi de joc în faţă, jucând ceva ce părea o partidă maraton de Război.

– E timpul! strigă Liam, care izbuti să răstoarne totul când sări de pe pat.

– Nu încă. Facem nişte poze mai întâi şi pe urmă fotograful va veni aici să vă facă şi vouă. Unde e Owen?

– S-a dus după nişte lichide să ne mai hidratăm, o informă Ryder.

– Arăţi super. Dumnezeule, cu toţii arătaţi super. Trebuie să-i fur pe Justine şi pe băieţi pentru poze şi pe urmă vi-i trimit înapoi. Restul echipei mirelui să rămână în partea din spate a hanului. Să nu cumva să vă furişaţi în partea din faţă să trageţi cu ochiul.

– Ce zici să comandăm nişte pizza? întrebă Ryder, stârnind ca şi adineauri, cu răsturnatul cărţilor, o mică revoltă în rândul juniorilor.

– După.

Justine se întoarse şi le aruncă băieţilor o privire severă despre care Avery îşi imagina că înăbuşea orice revoltă de zeci de ani încoace.

– Hai să mergem, soldaţi. Ne vedem curând, murmură sărutându-l pe Beckett pe obraz.

– Dar mi-e sete! Murphy aruncă spre Justine o privire rugătoare însoţită de un zâmbet plin de speranţă.

– Mă ocup eu de asta. Vin imediat, îi promise Avery lui Justine.

– Consider deci că, având în vedere lipsa voastră de atenţie, am câştigat.

Harry se întoarse să vadă rânjetul încrezut de pe faţa lui Ryder.

– Nu!

– Ha, ha. Războiul s-a sfârşit pentru tine, fraiere.

– Armistițiu, declară Justine. O pauză în desfășurarea luptei, îi explică Justine lui Harry în timp ce îi conducea afară. Și aruncă spre Ryder aceeași privire severă înainte de a închide ușa.

– Arăți într-adevăr extraordinar, spuse Avery cu mâna pe mâner. Dar așteaptă s-o vezi pe Clare.

– Spune-mi doar că nu mai trebuie să aștept prea mult.

– Mai e foarte puțin, îi promise ea lui Beckett, după care se îndepărtă în grabă.

Avery aruncă o privire spre curte în timp ce o lua în jos. Corturi albe ca rochile de mireasă sub cerul albastru și limpede, alte flori, alte luminițe.

„Hope ar spune că este perfect, gândi ea. Și ar avea dreptate."

Owen apăru cu o tavă de băuturi în mâini. Ochii li se întâlniră, ea pe scări, el jos. Momentul păru să nu se mai termine – romantic, minunat – iar ea simți fluturi în stomac.

El nu-și putu desprinde privirea de la ea.

– Arăți uluitor.

– Așteaptă să vezi mireasa.

Owen se mulțumi să clatine din cap, urmărind razele soarelui jucându-i-se în părul strâns într-o coafură de regină.

– Uluitor.

– Totul e atât de frumos! Avery continuă să coboare. Gândește-te cum era totul cu un an în urmă. Sunt greu de crezut toate schimbările, ce se poate întâmpla, unde pot ajunge lucrurile.

Privirea lui nu se dezlipi de a ei.

– Și eu mă gândeam exact la același lucru.

– Justine a dus băieții în apartamentul miresei pentru fotografii. Eu mă ocup de hidratarea lor.

El aruncă o privire la tava pe care o ținea. Ciudat, pentru un moment uitase de ea, uitase de nuntă, de lumea din jur.

– Sprite, despre care Liam susține că este exact la fel ca șampania. Șampanie adevărată pentru mama.

– Şi bere pentru tine şi fraţii tăi. La noi mai durează cam cincisprezece minute – potrivit rigurosului desfăşurător al lui Hope. Pe urmă fotograful va veni la voi.

– O să fim gata. Am şi eu desfăşurătorul.

– Sigur că îl ai.

El urcă şi transferă băuturile la ea.

– Pe bune, uluitor, adăugă el făcând-o să râdă în timp ce se îndepărta în grabă.

El deschise uşa şi intră.

– Ştiţi cum am zis că dacă Avery era însărcinată voiam să mă căsătoresc cu ea?

– Iisuse, Avery e însărcinată?

Rapid, Ryder apucă o bere de pe tavă.

– Nu. Dintr-odată, Owen îşi lămuri sentimentul acela ciudat pe care-l încercase când aflase că testul de sarcină era al lui Clare. Un fel de dezamăgire. Chestia este că am înţeles asta acum un minut – nu mi-am dat seama până acum.

– Dă-i drumul, varsă tot, sugeră Ryder, altfel o să dai peste cap programul pe care singur l-ai stabilit.

– Pur şi simplu vreau să mă însor cu ea. Uşor uimit, se uită de la Ryder la Beckett şi pe urmă înapoi. În cele din urmă repetă: Vreau să mă însor cu Avery McTavish.

– Bine. Să bem pentru asta. Beckett îşi luă şi el berea, pe urmă pe cea a lui Owen şi puse tava deoparte. Poftim.

Owen se încruntă la bere.

– Nu eşti nici măcar puţin surprins?

– Nu. Nici măcar puţin.

– Aşteaptă. Ryder se dădu înapoi îngustându-şi ochii. Ai spus că vrei să te însori – chiar să te însori, fără glumă? Mai întâi Beck, acum tu? Se holbă suspicios la sticla din mâna lui. Are berea asta ceva? Vreun drog care te face să vrei să te însori? Asta chiar m-ar enerva la culme.

– Nu e în bere, prostule. Beckett zâmbi spre Owen. Ar trebui să o ceri în seara asta. Să o ceri de nevastă la o nuntă aduce noroc.

– Trebuie să mă gândesc la asta. Owen răsuflă din rărunchi. Trebuie să mă gândesc la cum şi când şi ce, toate chestiile astea.

– O să se gândească la asta, mormăi Ryder luând un gât de bere. Asta o să fie foarte amuzant.

Odată ce partea lor de fotografii înainte de nuntă se încheie, Rosie o mai îmbrăţişă o dată pe Clare.

– Mă duc să văd de băieţi şi pe urmă o să-l aduc şi pe taică-tău sus.

– Cam în douăzeci de minute.

Hope îşi ridică telefonul.

– Eu şi Owen ne trimitem mesaje, aşa că voi şti când se termină sesiunea foto. Pe urmă vom şti când Beckett şi ceilalţi ies în curte.

– Verific şi eu cu Owen, nu-ţi face griji.

– Vă trimiteţi mesaje? spuse Avery când Rosie ieşi. Mai ştii când ai spus că totul va fi relaxat?

– Relaxat nu înseamnă neglijent. Apropo, au început deja să sosească musafirii.

– A început numărătoarea inversă. Mai vrea cineva? se interesă Avery arătându-le şampania.

– Eu nu, începu Clare şi pe urmă se încruntă. Stai, trebuie să iau o înghiţitură să-mi poarte noroc.

– O înghiţitură pentru mireasă şi câte un pahar plin pentru domnişoarele de onoare.

Hope ridică şi ea paharul.

– Pentru mireasă!

Clare clătină din cap.

– Pentru căsătorie. Pentru promisiuni, compromisuri, rezistenţă. Pentru asta aş vrea să închin.

– Atunci pentru căsătorie, răspunse şi Hope în timp ce-şi ciocneau paharele.

– Şi pentru familie, completă Clare după ce sorbi puţin. Nu constă numai în căsnicie, copii şi părinţi, ci şi în oameni care îţi umplu viaţa şi ţi-o îmbogăţesc şi îţi dau putere. Voi amândouă faceţi asta pentru mine.

– Eşti hotărâtă să ne faci să plângem, reuşi să spună Avery.

– Mă gândeam că eu o să plâng. Clare mai sorbi încă o înghiţitură şi îşi puse paharul jos. Dar acum nici o lacrimă nu-mi împăienjeneşte privirea. M-am gândit la Clint azi-noapte. M-am gândit mult la el. Sunt absolut convinsă că, acolo sus, unde e, se bucură că l-am găsit pe Beckett. Că îl am pe Beckett şi că şi băieţii îl au. Sunt foarte fericită că ştiu asta. Şi tot ce vreau acum e să ies în curte, să mă îndrept spre Beckett şi spre băieţi, purtându-l şi pe acesta, spuse ea apăsându-şi o mână pe abdomen. Şi să fac jurămintele. Şi pe urmă să dansez cu soţul meu şi cu fiii noştri.

– După ce îţi retuşez rujul, spuse Hope hotărâtă.

În timp ce Hope se agita, Avery ieşi pe terasă. „Un minut singură", se gândi. „Doar un minut."

Auzi uşa de la terasă deschizându-se şi aruncă o privire spre Elizabeth & Darcy. La urma urmei, nu era singură. Şi, în definitiv, asta nu o deranja deloc.

– Nu-mi pot da seama. Nu sunt tristă, dar nu ştiu dacă pot spune că sunt fericită. Pentru Clare, da. Sunt extaziată pentru Clare. Dar altfel, sunt undeva între. Pur şi simplu mă întreb cum funcţionează, ştii? Mă uit la ea şi văd că este atât de sigură, că nu e deloc emoţionată, că nu are nici întrebări, nici îndoieli. Cum o fi să te simţi aşa? Cum ajungi la starea asta?

Privi înspre Vesta, apoi spre librăria Turn the Page. Înţelegea asta – devotamentul, rezistenţa. Dar oare ce acţiona declanşatorul intern care te propulsa cu arme şi bagaje în braţele altei persoane?

– Nu contează. Nu are legătură cu mine. Este o zi fericită. E ziua lui Clare.

Se întoarse să intre şi văzu ceva pe masa dintre uşi. Încruntându-se, se apropie şi ridică o pietricică. Era netedă ca o piatră de râu şi avea formă de inimă. O ţinu în căuşul palmei şi se holbă la iniţialele gravate în centru.

L.F.
B.R.

– Lizzy Ford. „B" pentru Billy? Asta trebuie să fie. Cu inima bătându-i ca o tobă, privi dincolo de masă.

Uşa rămase deschisă, parfumul acela văratic plutind în aer ca un zbor de petale. El ţi-a dat asta? Billy? Cu siguranţă. Şi a... rezistat. Dar cum? Cum de pot să o ţin eu în mână chiar aici, chiar acum? Cum de pot...

– Avery! strigă Hope. Începe numărătoarea inversă.

– E ziua lui Clare, repetă ea închizându-şi palma cu pietricica înăuntru. Nu pot să le-o arăt acum, dar o să i-o duc lui Owen. Promit. Punându-şi pietricica deasupra inimii, repetă: Promit.

– Avery!

– O secundă! Se repezi înăuntru şi direct la poşetă, scoţând tubul de ruj. Vârî piatra cu grijă înăuntru, întrebându-se dacă peste câteva ore avea să mai fie acolo.

În timp ce soarele aluneca spre dealurile de la apus, îşi urmări prietenii căsătorindu-se, le auzi jurămintele pe care le făcură unul faţă de celălalt, faţă de copiii care le formau familia, văzu strălucirea verighetelor pe care le schimbară – o altă promisiune – în strălucirea blândă a asfinţitului.

Bucuria, simplă şi uriaşă, plutea dinspre ei spre ceilalţi într-un râu încet şi cald. Îl simţi inundând-o şi pe ea, minunat, real, puternic, de neclintit.

Lacrimi de bucurie îi umplură ochii în momentul în care cei doi se apropiară şi se contopiră în acel prim sărut ca soţ şi soţie.

Urmară îmbrăţişările, aplauzele, muzica. Owen o luă de mână şi o conduse de-a lungul intervalului până la uşa holului. Alte îmbrăţişări, câteva lacrimi, apoi râsete când Murphy anunţă tare şi ferm că trebuia să facă pipi *chiar acum*.

– Mai întâi pipi şi pe urmă pozele, anunţă Hope. Mireasa, mirele, alaiul de nuntă, familia. Pe urmă Clare, Beckett şi băieţii, pe urmă Clare şi Beckett.

Aruncă o privire către fotograf.

– Patruzeci şi cinci de minute. Aşa o să ne putem ţine de program.

– Ai cumva un cronometru la tine? întrebă Ryder.

– Aici, explică Avery bătându-se uşor pe frunte.

– Clare şi Beckett trebuie să danseze, să se simtă bine, să mănânce, începu Hope.

– Nu cred că-şi fac ei prea multe griji despre asta, sublinie Ryder în timp ce mirele şi mireasa împărţeau un alt lung sărut. Relaxează-te, comandante.

– Relaxează-te tu, murmură Hope, străduindu-se să mâne grupul de invitaţi în direcţiile stabilite.

Avery se gândi dacă să-l tragă deoparte pe Owen, dar nu prea aveau timp şi nici locul sau împrejurările nu erau foarte propice unor discuţii.

Putea să aştepte, îşi zise lăsându-se dusă de val şi bucurându-se de frumuseţea momentului.

După poze, după întoarcerea mirelui şi a miresei, după primul dans şi câteva toasturi, reuşi să-l prindă liber.

– Vreau să dansez cu tine, declară el.

– Sunt total de acord, spuse ea, dar trebuie să-ţi arăt ceva. Sus.

– Mai e şi mâncarea, arată bine.

– Lasă, ne ocupăm noi de mâncare, băutură şi dans. O să ne bucurăm de toate. Îl ţinu strâns de mână în timp ce se grăbea pe scări. Să-ţi spun povestea. Stăteam pe terasă înainte să coborâm. Mă simţeam... într-o dispoziţie meditativă, să zicem. E o zi mare. Şi a ieşit şi ea. Sau, cel puţin, s-a deschis uşa de la terasă. Mă gândeam la Clare şi la Beckett, la nuntă, la jurămintele care se fac la o astfel de ceremonie – chestii de genul ăsta. Întrebându-mă cum fac oamenii de se întăresc suficient sau, mă rog, cum se încumetă la pasul acesta.

– Nu e vorba de tărie, începu el.

– Mă rog. Descuie T&O şi-l trase înăuntru, explicându-i: Hope m-a chemat şi când m-am întors am găsit asta pe masa dintre uşi.

Închizând ochii un moment, îşi strecură mâna în poşetă şi lăsă să-i scape un suspin de uşurare când degetele i se încleştară pe piatră.

– O piatră. Doamne, ce descoperire senzaţională.

– Taci din gură. Uită-te la ea, Owen.

El o luă când Avery o împinse înspre el şi o întoarse cu faţa în sus. Expresia de pe figura lui se schimbă de la amuzament la confuzie şi apoi la uluire.

– Ţi-a dat asta ţie.

– A lăsat-o pe masă. Nu era acolo când am ieşit. Sunt sigură că nu era. Pe urmă a apărut. Nu aş spune chiar că mi-a dat-o mie, dar a vrut să o văd. Nu crezi?

– Tot nu pricep cum de putea să aibă aşa ceva sau cum de a putut s-o facă să se materializeze. Sau... nu ştiu cum.

– Eu m-am hotărât să nu mă gândesc prea mult la chestia asta, că-mi explodează creierul. Probabil că i-a dat-o el. Forma, iniţialele.

– De ce i-ar da o piatră? Deşi, când te gândeşti la una ca asta...

– E o inimă cu iniţialele lor în interior. Foarte sentimental, ce zici?

– Aşa e. *B* merge pentru Billy. William. *R*. Ar putea fi de folos să ştim iniţiala numelui de familie.

– Tu şi cu Hope vă ocupaţi de cercetări, aşa că am vrut să-ţi dau asta imediat ce aveam prilejul. Hope are pe cap sindrofia, deci mai rămâi tu. Dar va trebui să i-o arătăm şi ei după recepţie.

– Ea ţi-a dat-o ţie.

– Lizzy? Nu, a lăsat-o doar undeva unde să o pot găsi.

– Ceea ce e cam acelaşi lucru.

– Cu siguranţă şi-ar dori ca Hope să o aibă. Hope este urmaşa ei.

– Nu a lăsat-o într-un loc în care să o găsească Hope. Tu trebuie neapărat s-o păstrezi, spuse Owen restituindu-i piatra.

– Nu mi se pare corect.

– Trebuie să existe un motiv pentru care ţi-a lăsat-o anume. Poate dacă o ţii un timp te va ajuta să înţelegi. Între timp, eu o să-l caut pe William R. După nuntă, o s-o punem la curent şi pe Hope.

– Bine, dar tot mi se pare ciudat. Urmări cu degetul iniţialele înainte să bage piatra la loc în poşetă. Şi dacă o ia înapoi, o ia înapoi şi asta e.

– Ţi-am spus că arăţi uluitor?

– S-ar putea să fi menţionat ceva în trecere, se alintă ea cu ochi sclipitori.

– Aşa arăţi. Iar eu... Nu, gândi el, nu sub imperiul unui impuls, nu în ziua dedicată propriului său frate, chiar dacă se presupunea că aduce noroc. Va trebui să coborâm. Fratele meu nu se însoară în fiecare zi.

– Ai dreptate.

– Cum adică e nevoie de tărie? o întrebă în timp ce o luau în jos pe scări.

– Ce?

– Despre faptul că trebuie să te întăreşti ca să te căsătoreşti. Tăria e necesară mai degrabă ca să, nu ştiu, să te duci la război sau să te pui rău cu cei de la Fisc, sau să faci paraşutism.

– Mă refeream doar la faptul că oamenii trebuie să aibă suficientă forţă încât să facă pasul acela cu „până ce moartea sau divorţul ne va despărţi".

Owen nu putea fi de acord, i se părea total aiurea să priveşti astfel lucrurile.

– Întotdeauna ai fost aşa de cinică?

– Nu sunt cinică. Chiar şi cuvântul o enerva. Sunt doar realistă – şi curioasă. Sunt o curioasă realistă.

– Uită-te la asta, sugeră el în timp ce intrau în sala de bal unde dansau perechile – Clare şi Beckett, mama lui, tatăl ei, părinţii lui Clare şi alţii. Asta e cât se poate de real. Şi e frumos, continuă el gândindu-se că exact asta voia el cu Avery. Foarte frumos. Un moment. Un moment important. Dar sunt mii de momente şi după petrecere. Dacă tot veni vorba, de ce nu dansezi cu mine?

– O idee grozavă.

Făcu tot ce-i stătea în putinţă să păstreze buna dispoziţie şi veselia momentului, dar odată cu vorbele rostite de ea ceva se schimbase între ei. Şi înţelese că şi ea simţea asta.

Avery nu avu timp să cugete la asta, nici măcar să se gândească aşa, în trecere.

Aveau doar o săptămână la dispoziţie să termine ultimele detalii la casă, să aducă mobila şi să umple bucătăria cu tot ce era necesar.

Asta îi amintea lui de sforţarea finală de când cu hanul, dar acum, cu Beckett şi Clare în luna de miere, erau două perechi de mâini mai puţin.

Cu toate acestea, senzaţia de *déjà vu* o însoţi permanent în timp ce ea şi Hope aşezau farfuriile, paharele, tăvile, oalele, tigăile şi platourile în dulapurile de bucătărie.

– N-o să fie dezamăgită că nu a făcut singură toate astea, nu-i aşa?

Hope clătină din cap.

– M-am gândit şi eu la asta, m-am răzgândit, m-am răzgândit din nou. Pe urmă mi-am imaginat-o pe ea, cum o să vină înapoi după o săptămână liberă – cu toată treaba ce o aşteaptă la magazin, copiii, noua rutină cu care să se obişnuiască, *plus* faptul că este însărcinată. Va fi uşurată că nu va trebui să se confrunte cu un munte de cutii, cu despachetatul şi toate celelalte.

– Şi eu cred asta – dar uneori mă răzgândesc şi a treia oară. E super că băieţii îşi petrec câteva zile cu părinţii lui Clint. E un lucru bun pentru ei toţi, dar mi-e dor de ei. Şi de faptul că puteam folosi toate picioruşele acelea micuţe şi neobosite care să alerge încoace şi încolo să rezolve mici treburi pentru mine.

– Aproape am terminat. Cu Justine şi Rose ocupându-se de haine şi lenjerie şi cu Owen şi Ryder folosindu-şi muşchii să care tot ce e mai voluminos, totul va fi perfect până la sosirea lor. Hope se opri şi întinse mâna după telefon. Ar trebui să verific, să mă asigur că a comandat Carolee florile.

– Ştii că a făcut-o. Relaxează-te, comandante.

– Dacă îmi mai spune aşa o dată, s-ar putea să-i trag una unde i-e greu voinicului. Hope făcu o pauză şi privi în jur. E o casă frumoasă – lemnul, detaliile, senzaţia de spaţiu.

– Familia Montgomery face treabă bună.

– Aşa este. Că veni vorba despre familia Montgomery, ce se întâmplă cu tine şi cu Owen?

– Nimic.

Hope aruncă o privire spre scări.

– Justine şi Rosie sunt la etaj. Owen şi Ryder s-au dus după un alt transport. Suntem doar noi două aici.

– Nu ştiu sigur. Lucrurile s-au schimbat oarecum de la nuntă încoace. A fost vina mea, cred – într-un fel. Când i-am arătat inima de piatră am făcut nişte comentarii despre căsătorie. Adică da, până la moarte sau divorţ, ceva de genul ăsta. Iar acum crede că sunt cinică.

– Mă întreb de ce.

– Nu sunt.

– Nu, nu eşti. Dar ai luat asupra ta tot ce a făcut maică-ta. În cele din urmă va trebui să te scuturi de bagajul ăsta.

– Nu-i adevărat. Bine, poate că este, recunoscu ea, supărată pe ea însăşi. Cred totuşi că am reuşit să-l micşorez semnificativ. Acum pluteşte o senzaţie ciudată între noi, şi e ultimul lucru pe care mi-l doresc. Suntem prieteni dintotdeauna. De fapt... Aruncă o privire în jur să se asigure că erau într-adevăr singure. Acum două seri am găsit ăsta în cutia cu amintiri pe care le păstrez de când eram mică. Avery îşi deschise poşeta, desfăcu un fermoar şi scoase un inel de plastic în formă de inimioară roz. Ştii, el mi l-a dat când aveam vreo şase ani şi făcusem o pasiune pentru el.

– Vai, Avery, e aşa de drăguţ! Aşa dă înduioşător!

– Într-adevăr. E un inel de la automatul cu gumă de mestecat. La momentul acela pur şi simplu îmi făcea pe plac, dar gestul ştiu că m-a dus în al nouălea cer. Are obiceiul să facă lucruri dintr-astea. Lucruri înduioşătoare.

– L-ai păstrat tot timpul ăsta.

– Sigur. Primul meu inel de logodnă. Ca să se amuze amândouă, şi-l strecură pe deget şi-şi flutură mâna. Dar în mod ciudat, văzându-l acolo o cuprinse o uşoară tristeţe. Iar acum ceva s-a stricat între noi, continuă ea scoţându-l. Cred că vrea să facă un pas în spate şi să...

Se opri dintr-odată când auzi uşa deschizându-se şi mimă că-şi pune lacăt la gură, după care îndesă inelul la loc în poşetă.

În timp ce Dumbass zăcea pe podeaua bucătăriei, în mod evident epuizat, ea ajută la aranjatul meselor,

lustrelor, pernelor. Când datoria o chemă pe Hope înapoi la han, Avery despachetă prosoapele, puse săpunuri, mişcându-se de la baia principală la baia copiilor, la baia oaspeţilor, la baia de serviciu şi apoi la baia de la demisol.

Se întunecase de tot când urcă din nou şi se opri să zâmbească în dreptul sufrageriei. Arăta ca un cămin, gândi ea, confortabil şi frumos.

Auzi zgomot de ciocăneli şi se duse spre camera de joacă. Owen, cu centura cu scule agăţată în jurul şoldurilor, agăţa un poster înrămat cu X-Men pe perete.

– Ai aranjat căsuţele de joacă ale copiilor.

El se uită în spate spre ea.

– Ryder a făcut-o înainte să o şteargă.

– A plecat?

– Păi aproape am terminat. Mama m-a rugat să vă spun că ea şi Rosie revin mâine, după ce o să treacă pe la magazin să cumpere fructe şi legume proaspete.

– Minunat. Cred că ai dreptate. Nu ştiu dacă mai sunt prea multe de făcut. Nu eram sigură că o să reuşim, iar acum suntem cu o zi întreagă înainte.

– Am avut multe ajutoare.

– Şi pe tine şi pe Hope, care aţi organizat totul la milimetru. Asta e o cameră grozavă. E simpatică, e veselă, asemenea întregii case, de altfel.

– Da, aşa pare.

– Vrei o bere-răsplată la sfârşitul unei zile de muncă?

– Nu m-ar deranja să primesc una.

Avery ieşi şi deschise două sticle. Erau atât de politicoşi, gândi ea. Vorbeau despre lucruri atât de banale. Era al dracului de ciudat.

Destul, hotărî în timp ce punea berile pe blatul din bucătărie. Aşteptă până ce el îşi scoase centura cu unelte.

– Eşti supărat pe mine?

– Nu. O privi drept în ochi cu ochii lui albaştri de un calm perfect. De ce-ar trebui să fiu?

– Nu ştiu. Dar ceva mi se pare că nu mai e la fel de la nuntă încoace.

Owen reflectă la cuvintele ei în timp ce trăgea un gât de bere.

– Poate că ai dreptate.

– Dacă nu-ţi mai convine ceva aş vrea să...

– De ce presupui din prima asta? De ce automat te duci cu gândul la faptul că ceva nu-mi convine, că ceva nu merge, că nu ţine?

– Nu am vrut să spun chiar asta. Am... Îi pică literalmente faţa când el dădu din mână a lehamite şi se îndepărtă spre fereastra din capătul celălalt al camerei. Eşti foarte supărat pe mine.

– Da, ajung şi acolo. Mai trase un gât de bere şi pe urmă se întoarse să pună sticla pe blat. Şi să o fixeze cu o privire necruţătoare. Cum te-ai simţi tu dacă ţi-aş spune că pentru mine nu merge? Fără să mă ameţeşti, Avery, spune-mi adevărul. Cum te-ai simţi dacă ţi-aş spune că m-am săturat?

– Mi-ai frânge inima, murmură ea cuprinsă de un tremur imposibil de stăpânit. Asta vrei să auzi? Vrei să ştii că ai putea face asta?

– Da, rosti el închizând ochii şi expirând din rărunchi. Da. Exact asta vreau să aud şi exact asta vreau să ştiu.

– De ce-ai vrea să mă răneşti în felul ăsta? Nu eşti un om rău. Nu eşti un om rece. De ce-ai vrea să mă răneşti în felul ăsta? Dacă vrei să faci un pas înapoi, poţi s-o faci şi fără cruzime.

– Termină. Toată răbdarea din lume răsună în vocea lui. Nu fac nici un pas înapoi. Nu vreau să fac un pas înapoi. Tocmai asta este. Dar tu nu crezi în mine, în tine. În noi.

– Ba da. De unde şi până unde ţi-a venit ideea că nu cred? Pe măsură ce rostea cuvintele îşi dădu seama. Uneori spun prostii. Uneori îmi trec prostii prin minte. Ar trebui să mă cunoşti suficient de bine ca să înţelegi asta.

– Aşa e, te cunosc, Avery. Ştiu că eşti o persoană loială şi generoasă, că eşti puternică şi ambiţioasă. De la nunta lui Beckett, Owen tot căutase un răspuns şi întorsese problema pe toate părţile. Credea că-l găsise. Avery, te îndoieşti prea mult de tine, îţi faci prea multe griji

că eşti altă persoană decât în realitate. Pentru că nu semeni deloc cu mama ta. Absolut deloc şi nici nu ai semănat vreodată. Mă enervează îngrozitor că nu vezi şi tu asta.

– Fac eforturi s-o înţeleg.

– OK. Dădu să mai ia o înghiţitură de bere, dar se opri brusc. Nu, nu e OK. N-o să facem altceva decât să ne învârtim în cerc fără să ajungem nicăieri. Nu este OK, pentru că eu sunt îndrăgostit de tine.

– O, Doamne!

– Probabil că am fost dintotdeauna. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama de asta pe deplin. Prin urmare, m-am gândit că s-ar putea să ai şi tu nevoie de timp pentru acelaşi lucru. Dar acum e destul. Vezi locul acesta?

– Da. Owen...

– Nu e o simplă casă – o simplă casă care se întâmplă să fie şi foarte bună. E un loc unde poţi construi, unde te poţi întoarce mereu, un loc pe care poţi conta. Toate sentimentele pe care le avea pentru ea îl copleşiră brusc. Tot ce voia se afla în jurul lui. La naiba cu gânditul şi cu socotitul. Şi eu am o casă simplă şi bună, continuă el. Tu ar trebui să fii acolo, în ea, împreună cu mine. Să construieşti în ea alături de mine şi să te întorci la ea împreună cu mine şi să contezi pe ea – şi pe mine.

– Vrei să mă mut cu tine?

Chibzuise îndelung, îşi zise el, şi nu aceasta era direcţia pe care plănuise să o apuce. „Dă-o dracului", hotărî pe loc. „Totul sau nimic."

– Vreau să te măriţi cu mine.

– Iisuse! Respiră sacadat încercând să-şi recapete suflul şi privi în jos. Nu-mi mai simt picioarele.

– Mă gândeam eu că o să ai reacţia cea mai enervantă.

– Îmi pare rău. Lasă-mă o clipă.

– Nu. La dracu'. Nu. Nu e vorba despre tărie. Este vorba despre dragoste şi credinţă şi nădejde, cred. L-am urmărit pe fratele meu căsătorindu-se cu Clare şi mi-am dat seama că asta vreau şi eu. Întotdeauna am vrut, dar m-am gândit că sigur se va întâmpla la un moment dat, cine ştie când. La un moment dat mă voi hotărî, mă voi stabili la casa mea, îmi voi întemeia o familie. Acum

este acel moment, Avery, pentru că celălalt lucru pe care îl ştiu este că acel moment nu a venit niciodată până la tine. Întotdeauna a fost vorba de tine. De prima mea prietenă.

– Trebuie să mă aşez puţin. Ceea ce şi făcu, prelingându-se pe podea. Strânse în mână cheiţa pe care o purta la gât. Lacătele, gândi ea, trebuiau deschise. Iar el se înşela; era nevoie de tărie să o facă. Dar nici ea nu era vreo neputincioasă. Cum te-ai simţi dacă aş spune nu, că nu vreau nimic din toate astea? vru ea să ştie.

Owen se ghemui în faţa ei şi o privi din nou scrutător în ochi.

– Mi-ai frânge inima.

– N-aş face niciodată asta.

– Te-ai mărita cu mine ca să-mi cruţi sentimentele?

– Te iubesc suficient de mult ca să o fac chiar şi din acest motiv. Îmi dai senzaţia de fluturi în stomac, Owen, şi nu de azi, de ieri. M-am obişnuit cu asta, şi poate că pentru că m-am obişnuit nu i-am mai acordat preţuirea pe care o merită. Când am început să fim împreună, a fost mai mult decât senzaţia de fluturi în stomac. Mult mai mult, şi nu am ştiut ce să fac cu acel sentiment. Nimeni nu m-a mai făcut să simt aşa. M-am gândit până acum că îmi lipsea ceva pentru că nu eram în stare să *simt* suficient. Dar singurul lucru care lipsea era că nici unul dintre cei de dinainte nu erai tu.

Se aşeză şi el în faţa ei.

– Acum nu ne lipseşte nimic, nici mie, nici ţie. Spune da.

– Aşteaptă puţin. Ceea ce simt... Brusc, totul se luminã înăuntrul ei. Doamne, este ca inima de piatră. Oare asta încerca ea să-mi arate? E atât de puternică, atât de solidă, de rezistentă. Nu m-am gândit niciodată că mă poţi iubi, aşa că pur şi simplu nu mi-am putut deschide inima să-mi permit să simt ceea ce simt. Şi da, e nevoie de tărie. Îşi şterse o lacrimă. Doar că a trebuit să mi-o găsesc pe a mea.

El îi luă mâna.

– Sunt îndrăgostit de tine, Avery. Spune da.

– Probabil că într-o căsnicie o să fiu un dezastru.

– Asta va fi problema mea, nu-i aşa?

Se uită la faţa lui, atât de familiară, atât de preţioasă pentru ea. Nu, gândi, nimic nu le lipsea nici unuia din ei.

– Îmi trebuie poşeta.

– Acum?

– Chiar îmi trebuie.

– Dumnezeule, cum poţi să întrerupi momentul în felul ăsta?

Se aruncă în picioare, înşfăcă geanta de pe blat şi i-o puse în poală. Şi rămase cu gura căscată urmărind-o cum scotea inelul de plastic roz.

I-l oferi.

– Vreau să fie problema ta, Owen, pentru tot restul vieţii mele.

– L-ai păstrat, murmură el. Zâmbind, începu să-i strecoare inelul pe deget, dar ea închise palma. Nu te juca cu mine, Avery. Spune da.

– Aşteaptă puţin. Eu nu am – cum se spune – cumpătarea lui Clare şi nici eficienţa lui Hope.

– Le-am cerut eu vreuneia din ele să se mărite cu mine?

– Nu, şi ai face bine să nici nu încerci. Nu am răbdarea ta şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că tu o ai. O s-o pun des la încercare, dar tu deja ştii asta.

– Deja ştiu. Spune da.

– Te iubesc. Tu eşti prietenul meu, iubitul meu, perechea mea. Surâzând, îl sărută pe obraz. Primul meu prieten va fi şi ultimul meu prieten. Da, rosti ea întinzând mâna ca să-i fie pus inelul. Absolut, cu siguranţă, da.

El i-l strecură pe deget.

– Se potriveşte. Aproape.

– Prima dată a fost prea mare. Acum mi se pare că e tocmai bun.

Se căţără pe genunchii lui.

– Ţi-a luat destul timp.

– Din punctul meu de vedere mi-a luat exact cât trebuia. Întinse mâna fluturându-şi degetele. Acum fără tristeţe, ci pur şi simplu fericită.

– O să-ţi iau unul adevărat. Îi luă mâna şi-i sărută degetul exact deasupra inimii roz de plastic. Adică, ştii, unul cu diamant sau de care vrei tu.

– Acesta este unul adevărat, dar vreau şi diamantul. Te vreau pe tine, Owen, şi îi mulţumesc lui Dumnezeu că mă vrei şi tu.

– Avery, murmură el strângând-o cu putere în braţe.

Emoţiile îl inundară când îi atinse buzele. Acel moment la care tânjise era acolo, în braţele lui.

– Tu şi eu, şopti ea. Acum ştiu ce-a vrut să spună Clare.

– Despre ce?

– Despre ce simţea exact înainte de cununie. Spunea că nu are emoţii. Simţea că nici o lacrimă nu-i împăienjeneşte privirea. Se trase înapoi şi-i luă faţa în mâini. Aşa mă simt şi eu. Puternică şi sigură. Şi tu eşti acel moment fermecat pentru mine. Hai să mergem acasă şi să începem să construim.

El o ajută să se ridice şi împreună închiseră luminile, încuiară uşile şi ieşiră mână în mână.

Avery se gândi la cheiţa pe care o purta la gât şi la inima de piatră pe care o purta încă în geantă. Şi la inelul de jucărie de la automatul cu gumă, atât de dulce, pe care îl avea pe deget.

Simboluri, aşa erau toate – simboluri ale unor lacăte acum descuiate şi ale unei iubiri care avea să dureze cât lumea.

Owen este organizatorul clanului Montgomery, cel care conduce firma de construcții a familiei cu o mână de fier și după o schemă de programări inflexibilă. Deși frații săi îi iau în derâdere obsesia pentru ordine, hanul BoonsBoro de care se ocupă este pe cale să fie inaugurat conform așteptărilor. Singurul lucru pe care chibzuitul Owen nu l-a prevăzut este relația cu Avery McTavish...

Populara pizzerie a lui Avery se află vizavi de han, ceea ce-i permite proprietarei să urmărească pas cu pas spectaculoasa renovare și să înceapă să-l vadă cu alți ochi pe cel mai riguros dintre frații Montgomery. Încă din copilărie, când a fost primul ei prieten, Owen a ocupat mereu un loc aparte în gândurile ei, însă atracția pe care o simte acum pentru el nu este nicidecum inocentă.

Pe măsură ce relația lor evoluează și inaugurarea hanului oferă întregului oraș motive de sărbătorire, Owen descoperă că eforturile lui sunt abia la început, căci îi va lua mai mult timp decât ar fi crezut pentru a o convinge pe Avery că alături de cel dintâi prieten poate face primii pași spre fericire.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de *New York Times*. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-8481-81-4
9 786068 481814
Lira